

Emilio Salgari

A Fekete Kalóz

Fordította: Majtényi Zoltán

TARTALOM

Első fejezet TORTUE TENGERI FARKASAI	Tizenkilencedik fejezet MARACAIBO MEGROHANÁSA
Második fejezet VAKMERŐ VÁLLALKOZÁS	Huszdik fejezet HAJSZA MARACAIBO KORMÁNYZÓJA UTÁN
Harmadik fejezet A FOGOLY	Huszonegyedik fejezet AZ ŐSERDŐBEN
Negyedik fejezet PÁRBAJ NÉGY FAL KÖZT	Huszonkettedik fejezet AZ INGOVÁNY
Ötödik fejezet AZ AKASZTOTT EMBER	Huszonharmadik fejezet A JAGUÁR HARCA
Hatodik fejezet A TENGERI FARKASOK HELYZETE SÚLYOSBODIK	Huszonnegyedik fejezet CARMAUX VISZONTAGSÁGAI
Hetedik fejezet KÉT NEMESÚR PÁRBAJA	Huszonötödik fejezet AZ ŐSVADON EMBEREVŐI
Nyolcadik fejezet CSODÁLATOS MENEKÜLÉS	Huszonhatodik fejezet AZ ARAWAKOK KELEPCÉJE
Kilencedik fejezet BORZALMAS ESKÜ	Huszonhetedik fejezet NYILAK ÉS KARMOK KÖZT
Tizedik fejezet A <i>VILLÁM</i> FÖDÉLZETÉN	Huszonnyolcadik fejezet A VÉRSZÍVÓK
Tizenegyedik fejezet A FLAMAND HERCEGNŐ	Huszonkilencedik fejezet AZ ÁRULÓ SZÖKÉSE
Tizenkettedik fejezet AZ ELSŐ LÁNG	Harmincadik fejezet A SPANYOL HÁROMÁRBOCOS
Tizenharmadik fejezet TITOKZATOS BÜVERŐ	Harmincegyedik fejezet TÁMADÁS A HEGYKÚP ELLEN
Tizennegyedik fejezet AZ ANTILLÁK ORKÁNjai	Harminckettedik fejezet VAN GULD FOGSÁGÁBAN
Tizenötödik fejezet A TENGERI FARKASOK TÖRTÉNETE	Harmincharmadik fejezet EGY KASZTÍLIAI NEMESÚR ÍGÉRETE
Tizenhatodik fejezet TORTUE SZIGETÉN	Harmincnegyedik fejezet AZ OLONNE-I
Tizenhetedik fejezet A FEKETE KALÓZ HAJLÉKA	Harmincötödik fejezet GIBRALTÁR ELFOGLALÁSA
Tizennyolcadik fejezet A FEKETE KALÓZ GYŰLŐLETE	Harminchatodik fejezet A FEKETE KALÓZ FOGADALMA

Első fejezet

TORTUE TENGERI FARKASAI

Dörgő hang szállt a tenger fölött, érces rezgéssel harsant föl, visszhangot vert a sötétségben. Fenygető szavak süvítettek:

- Hé, ti ott a csónakban! Állj, vagy elsüllyesztelek benneteket!...

A kicsiny sajka, melyet csupán két ember hajtott, fáradságosan bukdácsolt a tintaszínű hullámokon. A látóhatár peremén homályosan kirajzolódó másik part felől menekült, mintha roppant veszedelemtől rettegne; s most gorombán föltartóztatták. A két tengerész gyorsan behúzta az evezőket; talpra ugrottak, s nyugtalanul meredtek előre; tekintetüket arra a jókora árnyékre szegezték, amely - úgy rémlett - váratlanul bukkant föl a habokból.

Negyvenes éveikben jártak már mindketten, szögletes vonásaik azonban erélyről tanúskodtak, arckifejezésük még marconábbnak látszott tömött, tüskés szakálluktól, s attól, hogy talán sohasem kötöttek ismeretséget a fésű és a kefe használatával.

Fejüket tépett karimájú, több helyütt is összevissza lyuggatott, malomkeréknyi nemezkalap fődte; foszladozó, színevesztett és ujjaszakadt flanellingük alig takarta izmos mellkasukat, öv gyanánt ugyancsak rongyos vörös kendő szorította a derekukat; ebbe a kendőbe azonban egy-egy pár óriási, súlyos pisztolyt tűztek: ezek használata a tizenhatodik század vége felé terjedt el. Kurta nadrágjuk szintén kirongyosodott, lábbelit nem viseltek, lábszárukat és lábfejükét feketés iszap szennyezte.

Ezt a két férfit bárki bizvást nézhette volna a Mexikói-öböl valamelyik fogházából szökött rabnak, ha az idő tájt már fennálltak volna a Guayanákon sokkalta később létesített fegyenc-telepek; amikor megpillantották azt a terjedelmes árnyat, amely a csillagok szakadatlan szikrázása közt tisztán kirajzolódott a látóhatár mélyképé háttérén, nyugtalan pillantást váltottak egymással.

- Figyeld csak, Carmaux - suttogetta az, aki fiatalabbnak tetszett. - Figyeld meg jól, a te szemed élesebb, mint az enyém. Tudod, hogy most életről vagy halálról van szó!

- Hadinaszád, s bár nem lehet messzibb három pisztolylövésnyinél, én bizony nem tudom megmondani, vajon Tortue szigetéről jön-e vagy a spanyol gyarmatokról.

- Barátok lennének?... Hm!... Ugyan vajon ki merészkednék behatolni egészen ide, az erődágyuk torka elé, ki kockáztatná azt, hogy összeakad egy arannyal megrakott, négyárbocos nagy gályát kísérő hajórajjal?!...

- Akárhogy is van, észrevettek minket, Van Stiller, és nem hagyják, hogy kereket oldjunk. Ha megpróbáljuk, egyetlen kartácsolás elegendő, hogy mindkettőnket pokolba menessenek.

Az iménti hatalmas és érces hang most másodízben is fölverte az éjhomályt, majd tovazendült, és elhalt a Nagy-öböl vizei fölött:

- Ki az?

- A sátán! - mordult föl az, akit Van Stillernek hívtak.

Társa azonban föllépett az evezőpadra, és teli tüdőből odakiáltott:

- Ki olyan elbizakodott, hogy firtatni merészezi, honnan jövünk?!... Ha annyira fúrja oldalát a kíváncsiság, álljon elénk, majd beleeresztünk néhány pisztolygolyót!

Ez a kérkedés azonban éppenséggel nem böszítette föl a faggatódzó férfit, hanem - úgy sejtett - inkább jókedvre derítette, mert így válaszolt:

- Derék vitézeim, gyertek közelebb, s öleljétek meg a Part Testvéreit!...

A csónakban a két tengerész örömujjongásra fakadt:

- A Part Testvérei! - kurjantották.

- Akit Carmaux-nak hívtak, hozzátette:

- Nyeljen el a tenger, ha nem ösmertem meg, kinek a hangja köszöntött ránk ezzel a jó újsággal.

- Mit gondolsz, ki az? - kérdezte társa, s újra megmarkolta a lapát nyelét, majd ereje teljes megfeszítésével evezni kezdett.

- Tortue valamennyi vitéze közül egyetlenegy merészkedik el csupán a spanyol erődökig!

- Kicsoda?

- A Fekete Kalóz.

- Ezer hamburgi villám!... Ő az!... Csakugyan ő az!

- Hej, be szomorú hírt is hoztunk ennek a bátor tengerjárónak! - dünnyögte Carmaux, és fölsóhajtott. - Annak bizony vége!

- Ez meg tán azt remélte, még idejekorán érkezik, hogy élve kimentse a spanyolok markából... Igaz-e, pajtás?

- Igaz, Van Stiller.

- S ez már a második, akit föllógatnak!...

- Bizony, a második. Két fivér, s mindkettőt felkötötték arra a gyalázatos akasztófára!

- Ő bosszút áll majd, hidd el, Carmaux.

- Meghiszem azt, és mi véle tartunk. Életem legszebb napja lesz, amikor meglátom, hogyan fojtják meg Maracaibo átkozott kormányzóját; két smaragdot hordok itt bevarrva a nadrágomba, de nem fogom sajnálni. Legalább ezer piasztert ellakmározok majd a cimborákkal...

- Hé! Itt vagyunk!... No, ugye, megmondtam neked?! Ez a Fekete Kalóz hajója!

A hadinaszád, amelynek az alakját nem sikerült jól felismerniük a mélységes sötétség miatt, most már csak félcsonyóra ringatózott a kicsiny lélekvesztőtől.

Azok közé a gyorsjáratú vitorlások közé tartozott, amelyeket a Tortue szigeti tengeri farkasok arra alkalmaztak, hogy üzőbe fogják velük a Közép-Amerika, Mexikó és Egyenlítő környéki tartományok kincseit Európába átszállító nagy spanyol gályákat.

Ezeket a kitűnő vitorlásokat magas árbocozattal szerelték föl, hogy a legkönnyebb szellő is belekaphasson a vitorlákba; a hajótest víz alatti részét keskenyre építették, a hajóorrot és hajófart pedig rendkívül magasra, a kor szokása szerint; és alaposan fölfegyverezték őket.

Tizenkét tűzokádó ágyú nyújtotta ki fekete torkát a lönyílásokon, fenyegetően a jobb fedélközből is meg a balból is, a tatfödélzetről pedig két roppant mozsár ásított, hogy kartács-tüzével alkalomadtán végigsöpörjön a hajók födélzetén.

A kalóznaszád elfordította vitorláit, hogy megvárja a csónakot, a hajóorron azonban tíz vagy tizenkét puskás férfi bukkant föl a hajólámpás fénykörében, s lerítt róluk, a legcsekélyebb gyanús jelre is készek tüzet nyitni.

A két tengerész a vitorlás oldalához kanyarodott csónakjával, majd elkaptak egy kötelet, amelyet odahajítottak nekik egy hágsóval egyetemben, bevonták az evezőket, aztán meglepő fürgeséggel fönntermettek a földézetén.

Két állig fölfegyverzett férfi szegezte rájuk puskáját, egy harmadik pedig elindult feléjük, s egy lámpa sugarát vetítette az újonnan érkezettekre.

- Kik vagytok? - kérdezte tőlük.

- Belzebub a védőszentem! - rikkantott föl Carmaux. - Némelyek a kenyeres pajtásukat sem ösmerik már meg?!

- Faljon föl a cápa, ha ez itt nem a biszkájai Carmaux!... - harsogta az, aki a lámpát tartotta. - Hogyan, hát te élsz még? Hiszen Tortue szigetén rég halottnak hisznek! Ni csak! Itt egy másik föltámadott cimboránk is! Nem te vagy-e a hamburgi Van Stiller?

- Szöröstül-bőröstül! - vágta rá emez.

- Tehát te is meglógtál a fellógatás elől?

- Meg én!... Nem fanyalodott rám a halál sem, és úgy véltem, jobb, ha eltengődök még egynehány évig.

- S a főnök?

- Halkabban! - szólt rá Carmaux.

- Beszélhetsz. Halott?

- Hej, ti hollók!... Meddig károgtok még? - zendült föl ismét az az érces hang, amely az imént a fenyegető szózatot intézte a sajka utasaihoz.

- Ezer hamburgi villám! A Fekete Kalóz! - mormolta Van Stiller, és megborzongott. Carmaux fennhangon válaszolt:

- Megérkeztünk, parancsnok úr!

Ekkor a parancsnoki hídról leereszkedett egy férfi, s feléjük tartott; a derékszíjáról alácsüngő pisztoly agyát markolta jobb kezével.

Tetőtől talpig feketében járt, és olyan választékos ízléssel öltözött, ami egyáltalán nem dívott a Mexikói-öböl kalózai közt: a tengeri farkasok beérték egy nadrággal meg egy inggel, és bizony aggályosabban gondozták fegyvereiket, mint ruházatukat.

Pazar fekete selymzubbonyt viselt, ezt azonos színű csipkézet s hasonlóképpen fekete bőrhajtóka díszítette; nadrágja szintén fekete selyemből készült, csípőjén tenyérynyi széles rojtos kendő feszült, magas térdcsizmája is feketén csillogott, fejét pedig hatalmas nemezkalap fődte, a pántjába tűzött hosszú, fekete toll lefityyedt egészen a válláig.

Ennek a férfinak nemcsak az öltözkéből, hanem egész külsejéből is valamiféle gyász áradt: sápadt orcája különös, szinte márványos fehérséggel derengett fekete fodros inggallérja és széles karimájú kalpagja közt, állát hegyesre nyírt, göndörkés fekete szakáll ékesítette.

Arcvonásai azonban gyönyörűek voltak: orra szabályos, ajka kicsiny és korallvörös, magas homlokát könnyű redő szelte át; ettől tekintete valamiképpen mélabúsan borongott; tökéletes metszésű szeme párja feketén csillámlott, szemöldöke hosszú ívű, élénk és lelkes tekintetében

villámok cikáztak, olyan izzón, hogy attól bizonyos alkalmakkor meg kellett rettenniök az öböl legelszántabb tengeri farkasainak is.

Magas és karcsú termete, délceg testtartása, arisztokratikus keze már az első pillantásra elárulta, hogy előkelő származású, s mindenekfölött parancsoláshoz szokott.

Amint meglátták, hogy közeledik, a sajka két tengerésze bizonyos aggodalommal pillantott egymásra, s dercés hangon így dörögtek:

- A Fekete Kalóz!

- Kik vagytok? Hol a hazátok? - kérdezte a Kalóz; eléjük állt, de jobbját még mindig pisztolya markolatán nyugtatta.

- Tengeri farkasok vagyunk Tortue szigetéről, mindketten a Part Testvérei közül - felelte Carmaux.

- És most honnan jöttök?

- Maracaibóból.

- Megszöktetek a spanyolok keze közül?

- Meg, parancsnok úr!

- Melyik naszádon szolgáltatok?

- A Vörös Kalózén.

A Fekete Kalóz e szavak hallatán összerezzent, egy pillanatig komor hallgatásba mélyedt, szeme rávillant a két tengerészre.

- A fivérem naszádján - mondta aztán, és hangja megremegett.

Megragadta Carmaux-t, és karjánál fogva a tat felé vezette, szinte tuszkolta.

Amikor a parancsnoki híd alá értek, fölszegte a fejét, rápillantott arra a férfira, aki szálegyenesen állt odafönn, mintha parancsra várna, s így szólt hozzá:

- Lavírozzon a nyílt víz felé, Morgan, a legénység maradjon fegyverben, a tüérek tartsák kéznél a kanócot, engem pedig értesítsen mindenről, ami csak történik.

- Igenis, parancsnok úr - felelte a tiszt. - Semmilyen hajó vagy dereglye nem közelíthet felénk, hogy ne jelenteném.

A Fekete Kalóz a fedélzeti lejárón lefelé még mindig keményen fogta Carmaux karját. Beléptek egy kicsiny kabinba; ezt igen választékos ízléssel bútorozták be, s egy aranyozott lámpa világította meg, noha a kalózhajókon tiltották, hogy esti kilenc óra után bármiféle fényt gyújtsanak. A Kalóz rámutatott egy székre, s kurtán így szólt:

- Most beszélj!

- Rendelkezzék velem, parancsnok úr.

Kihallgatás helyett azonban a Kalóz csak nézte, nézte mereven, s két karját keresztbe fonta a mellén. A szokottnál is halványabb lett.

Sűrű sóhajai meg-megemelték mellkasát.

Kétszer is szóra nyitotta száját, de aztán ismét becsukta, mintha csak félne fölteni olyan kérdést, amelyre talán szörnyű lesz a felelet.

Végül erőt vett magán, s tompa hangon tudakolta:

- Megölték, igaz?

- Kit?

- A fivéremet, akit Vörös Kalóznak hívnak.

- Meg, parancsnok úr - válaszolta Carmaux, és nagyot fohászkodott. - Megölték, ahogyan másik testvérének, a Zöld Kalóznak is kioltották az életét.

A parancsnok ajkát rekedt kiáltás hagyta el, szilaj düh zendült benne, egyszersmind valami szívszaggató fájdalom is.

Carmaux látta, hogy borzalmasan elsápad, egyik kezét a szívére szorítja, majd lehanyatlik az egyik székre, és kalapja széles karimájával takarja arcát.

A Kalóz ebben a tartásban maradt néhány percig; a sajka tengerésze hallotta, hogy fölzokog; ám hamarosan talpra ugrott, mintha szégyellné a gyöngeségnek ezt a megnyilvánulását.

Az ijesztő felindulás nem látszott rajta; arca nyugodt lett, előbbi márványfehérsége valamelyest megszínesedett, pillantása azonban olyan komoran villant, hogy félelmet keltett. Kétszer körbejárta a kabint, hogy bensőleg is megnyugodjék, mielőtt folytatja a párbeszédet, azután visszaült a helyére, és így szólt:

- Tartottam tőle, hogy túl későn érkezem, de a bosszúm nem marad el. Lelőtték?

- Fölakasztották, uram.

- Bizonyos vagy benne?

- Tulajdon szememmel láttam, hogy ott lóg a Plaza de Granada közepén fölállított bitófán.

- Mikor ölték meg?

- Ma, kevéssel dél után.

- Hogyan halt meg?

- Bátran ment a halálba, uram. A Vörös Kalóz nem is múlhatott ki másként ebből az árnyékvilágból, igencsak hősiesen távozott el az élők sorából...

- Folytasd!

- Amikor a kötél fojtogatta, maradt még annyi lelkiereje, hogy a kormányzó ábrázatába köpjön.

- Annak a kutya Van Guldnak?

- Annak, a flamand hercegnek.

- Megint csak ő! Mindig csak ő!... Ilyen ádáz gyűlölet vezérli hát ellenem? Egyik fivéremet árulással fosztotta meg életétől, kettőt pedig felakasztatott!...

- Az öböl két legvakmerőbb kalózaként tartotta számon őket, természetes volt, hogy gyűlölettel viseltessék irántuk.

- A bosszúm nem marad el!... - ismételte a tengeri farkas vérfagyasztó hangon. - Nem, nem halok meg, mielőtt ki nem irtom Van Guldot meg egész családját a föld színéről, és lángok martalékául nem vetem azt a várost, amelyet kormányoz. Maracaibo, te balsorsot hoztál reám, ám én leszek a te balsorsod!... Csak felhívást kell intéznem Tortue valamennyi tengeri

farkasához és San Domingo meg Kuba valamennyi bukanírjához, és kő kövön nem marad tebenned! Most beszélj, barátom, mondj el nekem mindent! Hogyan fogtak el benneteket?

- Nem fegyveres erővel ejtettek foglyul, parancsnok úr, hanem árulással rontottak ránk, amikor épp nem volt kard a kezünk ügyében...

...Mint tudja kegyelmed, fivére azzal kelt útra Maracaibóba, hogy bosszút álljon a Zöld Kalóz haláláért, hiszen ő is, akárcsak uraságod, esküt tett rá: fölakasztja a flamand herceget.

Nyolcvanán indultunk, valamennyien elszántak és minden eshetőségre készek: eltökéltük, hogy szembeszállunk akár egy hadsereggel is, a rossz idővel azonban nem vetettünk számot.

Maracaibo öblének torkolatában irtózatos orkán tört ránk, kihajtott minket a sekély vízre, s az örvöngő hullámok szétmorzsolták a hajónkat. Csupán huszonhatunknak sikerült kivergődnünk a partra, véghetetlen fáradalmak árán; olyan szálnalmas állapotba jutottunk valamennyien, hogy a legcsekélyebb ellenállást sem fejthettük ki: ott lézengtünk bármiféle harci eszköz híján.

Kegyelmed fivére buzdított, és óvatosan átvezetett bennünket a mocsarak közt; aggódott, hogy a spanyolok fölfigyeltek ránk, s üzőbe vesznek.

Azt hittük, biztos oltalmat találhatunk a sűrű erdőkben, ám csapdába estünk. Háromszáz spanyol rontott ránk, Van Guld személyesen vezette őket, acélgyűrűbe fogtak bennünket, akik ellenállást tanúsítottak, felkoncolták, a megmaradtakat pedig rabkötélen Maracaibóba hajszolták.

- És fivérem köztetek volt?

- Köztünk, parancsnok úr. Bár csupán egy szál tör volt minden fegyvere, úgy védekezett, akár az oroszlán; inkább akart meghalni a harcmezőn, semmint az akasztófán; a flamand herceg azonban fölismerte, s nem kívánta eltenni láb alól egy puskalövessel vagy szablyasuhintással, hanem elrendelte, hogy kíméljék meg az életét.

Elhurcoltak bennünket Maracaibóba; a katonák bántalmaztak, a lakosság pedig becsmérelt minket; aztán bitóra ítélték valamennyiünket. Ám a mai hajnalon nekem meg a cimborámnak, Van Stillernek sikerült kerekedni oldanunk; szerencsésebbek voltunk, mint a bajtársaink: megfojtottuk az őrszemet.

Egy indián kunyhójában leltünk menedékre, onnan néztük végig kegyelmed fivérének és az ő bátor tengeri farkasainak a halálát. Alkonysötétben aztán egy néger segítségével tengerre szálltunk egy sajkában: úgy határoztunk, hogy átkelünk a Mexikói-öböl vizén, s áttevünk Tortue szigetére. Ez minden, parancsnok.

- S a fivérem halott!... - mondta a Kalóz félelmetes nyugalommal.

- Úgy láttam, mint most kegyelmedet.

- S vajon most is ott függ még a szégyenfán?

- Ott marad három napig.

- Aztán behajítják egy pöcegödörbe?

- Bizonyára, parancsnok úr.

A Kalóz hirtelen fölkel, és odalépett a tengeri farkashoz.

- Félsz-e?... - kérdezte tőle különös hangsúllyal.

- Magától Belzebubtól sem, parancsnok.

- Nem rettegsz hát a haláltól?
- Nem én!
- Velem tartasz?
- Hová?
- Maracaibóba.
- Mikor?
- Ma éjjel.
- Megyünk, és megtámadjuk a várost?
- Nem, ahhoz mostani létszámunk nem elegendő, hanem később még hallani fog rólam Van Guld. Ezúttal csak mi ketten megyünk, meg a cimborád.
- Csak mi? - kérdezte Carmaux elképedve.
- Csak mi.
- De mit óhajt tenni?
- Elhozom a fivérem holttestét.
- Vigyázzon, parancsnok úr! Ez azzal a kockázattal jár, hogy elfogják.
- Tudod-e, ki az a Fekete Kalóz?
- Ezer villám és mennydörgés! Tortue legvakmerőbb vitéze...
- Eredj hát, várj reám a fedélzeten, és szólj, hogy szereljék föl az egyik csónakot.
- Fölösleges, kapitány, itt a mi sajkánk: gyors, akár a szél.
- Menj!

Második fejezet VAKMERŐ VÁLLALKOZÁS

Carmaux sürgősen engedelmeskedett; tudta, hogy veszedelmes dolog a halogatás, ha a rettenetes Kalóz sietteti.

A földélzeti lejárat nyílásában Van Stiller már várta a vitorlamester és néhány tengerész társaságában, ezek arról faggatták Van Stillert, hogy történt a Vörös Kalóz és legénysége pusztulása, s hangot adtak eltökélt szándékuknak, hogy iszonyú bosszút állnak Maracaibo spanyoljain s legfőként kormányzóján. Amikor a hamburgi tengerész fölfogta, miért is kell fölszerelnie a sajkát - hogy visszatérjenek arra a partra, amelyikről csak az imént sikerült hanyatt-homlok s valóban istencsodájára elszabadulniuk -, nem bírta palástolni döbbenetét és balsejtelmét.

- Visszatérni?! - hüledezett. - Otthagyjuk a bőrünket, Carmaux...

- Ugyan már!... Ezúttal nemcsak mi ketten megyünk.

- Ki szegődik hozzánk, he?

- A Fekete Kalóz.

- No, akkor már kevésbé félek. Az az ördögös ember kitesz száz tengeri farkast is.

- De csak egymaga jön.

- Sebaj, Carmaux, ha vele vagyunk, nincs ijedelemre ok. És újfent tiszteletünket tesszük Maracaibóban?...

- Úgy bizony, pajtás, és derék dolog lesz, ha sikerrel véghezvisszük ezt a portyát. Hé, vitorlamester, tétess már abba a sajkába három flintát lőszerestül, egy pár szablyát kettőnknek, no meg valami harapnivalót is. Ki tudja, mi meg nem eshet, s hogy mikor érünk vissza...

- Már meg is történt - felelte a vitorlamester. - Nem feledkeztem meg a dohányról sem.

- Köszönet, barátom. Te a vitorlamesterek gyöngye vagy.

- Jön! - suttogetta ebben a pillanatban Van Stiller.

A Kalóz megjelent a földélzeten. Ugyanazt a gyászfekete öltözetet viselte, derekára azonban hosszú kardot kötött, övébe pedig két hatalmas pisztolyt tűzött, s beledugta azt a fajta hegyes spanyol tört is, amelyet „kegyelemdöfőnek” hívnak. Karján bő lebernyeg lógott, fekete, akár a ruhája.

Odasietett ahhoz a férfihoz, aki a parancsnoki emelvényen állt, és nyilvánvalóan a helyettese volt, egy-két szót váltott vele, majd röviden ennyit mondott a két tengeri farkasnak:

- Indulunk.

- Készen vagyunk - vágta rá Carmaux.

Mindhárman leereszkedtek a sajkába, amelyet addigra a tat alá vontattak, s megraktak már fegyverekkel meg élelmiszerekkel. A Kalóz beburkolódzott felleghajtójába, s leült a vízi jármű orrdeszkájára; a két tengeri farkas pedig megragadta az evezőket, és roppant igyekezettel nekilátott fáradságos feladatának.

A kalóznaszádon tüstént eloltották az állásjelző lámpásokat, szél alá fordították a vitorlákat, s a hajó követni kezdte a sajkát, oldalvást, hogy meg ne előzze. A parancsnok helyette valószínűleg fölöttésem nyomában akart haladni, egészen a part közeléig, hogy váratlan támadás esetén fedezhesse őt.

A Kalóz félkényőkre dőlve elnyújtózott az orrdeszkán, állát egyik karjára támasztotta, hallgatagon hevert, tekintete azonban - metsző, akár a sasé - figyelmesen fürkészte a feketéllő láthatárt, mintha az éjsötétség rejtette partot próbálná megpillantani.

Időről időre hátrafordult hajója felé, majd ismét visszanézett a déli horizontra.

Van Stiller és Carmaux ezenközben gyorsan evezett; a keskeny, karcsú sajkát szinte röpítették a fekete habokon. Úgy tetszett, sem a hamburgi, sem a biszkájai hajóst nem aggasztja különösképpen, hogy vissza kell térniök arra a partra, amelyet engesztelhetetlen ellenségeik népesítenek be, annyira megbíznak a félelmetes kalózvezér kiválóságában és vakmerőségében, akinek a pusztá nevéből vak rémület árasztja el a mexikói Nagy-öböl valamennyi tengermelléki városát.

A maracaibói öböl olyan simán terült el, mint az olaj, az aprócska lélekvesztő széleseben siklott a habokon, s a két evezősnek ezért nem kellett megszakadnia a fáradságtól. Mivel azon a tájon, a Nagy-öböl roppant víztömegeit óvón körülzáró két szirtfok közt nincsenek partmeredélyek, nincsenek hullámverést okozó zátonyok, ritkán esik meg, hogy ebben a belső térségben háborog a tenger.

A két tengerész már egy óra hosszat forgatta teljes erőből az evezőlapátokat, amikor a Fekete Kalóz, aki mindaddig úgyszólván tökéletes mozdulatlanságba dermedt, hirtelen talpra szökkent, mintha pillantásával át akarná fogni a látókör lehető legnagyobb cikkelyét.

Fény csillant föl újra meg újra a víz színén, percnyi közökben, délnyugat felől: nem lehetett összetéveszteni csillagsugárral.

- Maracaibo - mondta a Kalóz tompa, mély hangon, amely lappangva tomboló indulatról árulkodott.

- Az - felelte Carmaux hátrafordulva.

- Milyen messze vagyunk tőle?

- Vagy hárommérföldnyire.

- Akkor éjfélre ott is leszünk.

- Valószínűleg.

- Cirkál erre valamilyen őrzőjárat?

- Igen, a vámhajó.

- Feltétlenül ki kell térnünk az útjából.

- Ösmerünk egy helyet, ahol nyugodtan partra szállhatunk, s eldughatjuk a sajkát a cserjésben.

- Előre!

- Egy szót, kapitány úr!

- Beszélj!

- Jobb volna, ha kegyelmed hajója nem jönne közelébb.

- Már visszakanyarodott, és künn vár reánk a nyílt vízen - felelte a Kalóz.

Néhány pillanatig hallgatott, aztán újra megszólalt:

- Igaz, hogy hajóraj állomásozik a lagúnában?

- Igen, parancsnok úr, Toledo tengernagyé, ő vigyáz Maracaibóra és Gibraltárra.¹

- Úgy!... Félnék hát? Az Olonne-i azonban Tortuén tartózkodik; két tűz közé fogjuk a rajt, s a tenger fenekére süllyesztjük őket. Még néhány nap türelem, aztán Van Guld megtudja, mire vagyunk képesek.

Újból beburkolódzott köpönyegébe, szemére vonta kalapját, visszaült a helyére, merően szemmel tartotta azt a fel-felfénylő pontot, amely a kikötő világítótornyát jelölte.

A sajka ismét nekilendült; orra azonban már nem Maracaibo kikötőtorkolata felé irányult; el akarták kerülni a vámjárőr hajóját: az habozás nélkül föltartóztatná a lélekvesztőt, és foglyul ejtené utasait.

Félóra múltán az öböl szegélye tökéletesen látható lett. A fővény enyhe ívben lejtett a tengerbe, és végestelen-végig cserjék árnyékolták, a borzalmas lázak melegágyai. Távolságban pedig komoran feketéllő növényzet csipkézete rajzolódott ki a csillagos égbolt háttérében, tollszerű lombkoronák horgadtak a légből roppant bóbításként, gigászi méreteken.

Carmaux és Van Stiller lassabbra fogta az evezést, hogy szemügyre vegyék a partot. A legnagyobb óvatossággal haladtak előre, ügyeltek arra, hogy zajt ne csapjanak, árgus szemmel figyeltek mindenfelé, mintha attól tartanának, rajtuk ütnek.

A Fekete Kalóz viszont meg se moccant, csak a vitorlamester által a csónakukba készített három puskát helyezte készenlétbe maga elé, hogy sortűzzel üdvözlje az esetleg közelükbe merészkedő őrnaszádot.

Éjfélre járhatott, amikor a sajka homokra futott, és jócskán a közepéig becsusszant a növény-száraz meg összevissza tekergőző gyökérzetük közé.

A Kalóz fölállt. Gyors pillantással végigkémlelte a partot, majd fürgén kiszökkent a szárazra, s a csónakot kikötötte egy ághoz.

- Hagyjátok a puszkákat - utasította Van Stillert és Carmaux-t. - A pisztolyok nálatok vannak?

- Nálunk, kapitány úr - felelte a hamburgi tengerész.

- Tudjátok, hol vagyunk?

- Tíz vagy tizenkét mérföldnyire Maracaibótól.

- A város e mögött a vadon mögött fekszik?...

- Ennek az óriási bozótosnak a szegélyén.

- Beérhetünk a városba még ma éjjel?...

- Az lehetetlen, kapitány. Nagyon sűrű rengeteg ez, nem vergődhetünk át rajta holnap hajnal előtt.

- Tehát kénytelen-kelletlen várunk holnap estig?

- Ha nem akarja megkockáztatni kegyelmed, hogy fényes nappal hatoljunk be Maracaibóba, bizony bele kell törődnie a várakozásba.

¹ Régi térképeken még megtalálható erőd a Maracaibói-öböl délkeleti partján. Nem azonos az európai Gibraltárral!

- Meggondolatlanság volna nappal mutatkoznunk - felelte a Kalóz, mintha hangosan gondolkodna. - Ha itt volna a hajóm, hogy segítségünkre siessen és fölszedjen a fedélzetére, vállalkoznék rá; a *Villám* azonban most a Nagy-öböl vizét szeli.

Néhány pillanatig mozdulatlanul és némán állt, mintha mély töprengésbe merült volna, aztán újra megszólalt:

- S a fivéremet ott leljük-e még vajon?

- Három napig hagyják közszemlére kitéve a Plaza de Granadán - válaszolta Carmaux. - Említettem már kegyelmednek.

- Akkor van még időnk. Akad-e valamiféle ismerősötök Maracaibóban?

- Igen, egy néger, aki följánlotta a sajkáját, hogy elmenekülhessünk. Amarra lakik, ennek az erdőnek a peremén, egy magányos kunyhóban.

- Nem árul el bennünket?

- Kezeskedünk róla.

- Induljunk hát!

Fölkapaszkodtak a fővényszegélyen, Carmaux ment elől, a Kalóz középen, és Van Stiller zárta a sort; mélyen benyomultak az éjhomályos ösrengetegbe, óvatosan lépkedtek, igencsak hegyezték a fülüket, s kezüket pisztolyuk agyán tartották, hiszen csapdába eshettek bármely pillanatban. A vadon ott meredt előttük, sötéten ásított rájuk, akár egy mérhetetlen barlang-üreg. A legkülönbébb alakú és terjedelmű fatörzsek kuszán nyúltak a magasba, terjesztették szanaszét túlbujánczó leveleiket, s ezek teljességgel eltakarták vándoraink szeme elől a csillagos mennybölt.

Liánfüzérek csüngtek mindenütt, ezerféleképpen összefonódva, fölkigyóztak és lekúsztak a pálmafák törzsén, szétterjengtek jobbra is, balra is, a talajon pedig combvastagságú gyökök kunkorogtak szanaszét, tekeregtek egymásba, s nem csekély mértékben akadályozták a három tengeri kalóz vonulását. Arra kényszerítették őket, hogy jókora kitérőket tegyenek, nagyokat kanyarodjanak, míg átjárót nem találnak, vagy pedig kardjukkal, szablyájukkal kaszaboljanak maguknak ösvényt.

Kóbor lidérctüzek csillámlottak föl lépten-nyomon az ezer és ezer fatörzs közt, hébe-hóba cikázva izzó pontokként valóságos fényzuhatagokat lövelltek, s hol a talaj szintjén, hol meg a lombsátrak közein lejtették káprázatos táncukat. Váratlanul ki-kihunytak, majd meg újra fölszíkráztak, és hasonlíthatatlan szépségű hullámözönökkel libbentek tova: sziporkázásukban valaminő képzeletgyújtó gyönyörűség tündökölt.

Dél-Amerika hatalmas szentjánosbogarak nyüzsgöttek mindenfelé: olyan élénk világosságot árasztottak, hogy annál a legapróbb betűs írást is el lehetett volna olvasni. Ha hármát-négyet kristályvázába tesznek, fényük beragyog egy egész szobát. Továbbá a *Lampyris occidentalis*, más néven vándorcsillám miriádjai is hemzsegettek arrafelé: ezek szintén csodaszépen foszforeszkáló rovarok, beláthatatlan rajokban derítik föl a guayana-i és egyenlítői tájak dzsungeljeinek éjszakáit.

A három tengeri farkas mélységes csöndben haladt, éberségük egyetlen pillanatra sem hagyott alább, hiszen nemcsak emberektől kellett tartaniok, hanem az ösrengetegek félelmetes lakóitól is, a vérengző jaguároktól s főként a kígyóktól, különösképpen a *jararacáktól*, ezektől a rendkívül veszélyes mérgű hullóktól, amelyeket nappal is nehéz észrevenni, minthogy a bőrük színe olyan, akár a hervadt falevélé.

Vagy két mérföldet tehettek meg, amikor Carmaux - aki még mindig az élen járt, mert ő ismerte legjobban a környéket - hirtelen megtorpant, és villámgyorsan felhúzta pisztolyai egyikét.

- Jaguár vagy ember? - kérdezte a Kalóz, a legcsekélyebb nyugtalankodás nélkül.

- Lehetett jaguár, de akár valami portyázó őrjárat is - felelte Carmaux. - Ezen a földön sohasem tudhatja bizonyossággal az ember, hogy meglátja-e vajon a holnapot.

- Hol bukkant föl?

- Vagy húszlépésnyire tőlem.

A Kalóz lehajolt a talajig, és lélegzetét visszafojtva figyelmesen hallgatózott. Halk lomb-suhogás szüremlett el hozzá, de oly gyönges nesz, hogy csupán fölöttébb gyakorlott és éles fül foghatta föl.

- Lehet, hogy állat surrant arra - suttogta, amikor fölemelkedett. - Ugyan már!... Nem vagyunk mi anyámasszony katonái. Ragadjátok meg szabálytok markolatát, és kövessetek.

Roppant szálfá magaslott föl toronyként a pálmák közt, a Fekete Kalóz megkerülte az ormóttan vastag törzset, megállt egy óriás levelekkel fedett cserjésnél, onnan kémlelte az éjhomályt.

A levelek zizegése megszűnt, fülét azonban fémes pendülés érte, s kisvártatva olyasféle kemény csettintés, mint amikor fölhúzzák a puska ravaszát.

- Nyugalom - súgta leheletnyi hangon bajtársai felé. - Valaki ott lapul, mireánk les, csak alkalmas pillanatra vár, hogy közénk eresszen egy lövést.

- Vajon meglátták volna, hogy partra szálltunk? - dörmögte Carmaux zaklatottan. - A spanyoloknak mindenütt ott ólálkodnak a kémjeik.

A Kalóz jobbával a kardja markolatát ragadta meg, baljával pedig a pisztolya agyát, s igyekezett, hogy a lehető legkevesebb zajt ütve kerülje meg a cserjést. Egyszer csak Carmaux és Van Stiller látta, hogy nekirugaszkodik, és egyetlen öles ugrással ráveti magát valamilyen emberi alakzatra, amely váratlanul bukkant föl a bozótosból.

A Kalóz olyan hirtelen és hevesen tört rá, hogy a sűrűben bujkáló tüstént hanyatt esett: a kardmarkolat kosara épp a szeme közé csapott.

Carmaux és Van Stiller azonnal rárontott, s míg az előbbi sietve fölkapta a leselkedő puskáját - szerencsére nem maradt ideje, hogy elsüsse -, addig az utóbbi rászzegezte pisztolyát, és ráripakodott:

- Ha megmoccansz, halál fia vagy!

- Ellenségeink egyike - jegyezte meg a Kalóz; fölébe hajolt a földre bukottnak.

- Annak az átkozott Van Guldnak a katonája - állapította meg Van Stiller. - Vajon mi az ördögnek bújt ebbe a cserjésbe? Igencsak szeretném tudni, furdalja oldalamat a kíváncsiság.

A spanyol, akit elkábított a Kalóz kardmarkolatának a kosara, kezdett magához térni, s erőlködött, hogy föltápászkodjék.

- *Carrai!*² - motyogta reszketeg hangon. - Tán csak nem az ördög kaparintott a markába?!

² A kutyafáját! (spanyol)

- Eltaláltad - vágta rá Carmaux. - Hiszen ti szívesen neveztek így minket, tengeri farkasokat.

A spanyolt olyan erős borzongás fogta el, hogy Carmaux észrevette.

- Egyelőre még ne reszkess a félelemtől - vetette oda foghegyről. - Tartogasd későbbre, ha majd jó tüzes fandangót jársz a levegőégben, a gigádat pedig szép darab, szívós kenderhurok szorongatja.

Aztán a Kalózhoz fordult - az némán nézte foglyukat -, és megkérdezte:

- Végezhetek vele egy pisztolygolyóval?

- Nem! - felelte a parancsnok.

- Magasztaljuk föl inkább ennek a fának az ágára?

- Semmiképpen!

- Pedig, kapitányom, ez itt talán egyike azoknak, akik bitóra húzták a Part Testvéreit és a Vörös Kalózt.

Ettől az emléktől ijesztő villanás lobbant föl a Fekete Kalóz szemében, de rögtön ki is hunyt.

- Nem akarom, hogy meghaljon - mondta tompa hangon. - Több hasznomra lehet élve, mint felakasztva.

- Akkor hát kötözzük meg alaposan - javasolta a két tengeri farkas.

Letekerték a derekukon viselt vörös gyapjúkendőt, és hátrafűzték a fogoly két karját; a spanyol meg se kísérelte, hogy ellenálljon.

- No, most lássuk, kivel állunk szemben - szólt Carmaux.

Előkotort a zsebéből egy szál ágyúkanócot, meggyújtotta, és odatartotta a spanyol arcához.

A három félelmetes tortuei kalóz kezére került szegény ördög épp hogy csak harmincesztendő lehetett, nyakigláb és ösztövért termetű, akárcsak jeles honfitársa, Don Quijote; szögletes képét rőt szakáll borította, szürke szeme kiguvadt a rémülettől.

Cikornyás mintákkal himzett sárga bőrzekét viselt, fekete-vörös csíkozású kurta és bő buggyos nadrágot; lábát hosszú, fekete bőrcsizma fődte. Fejét viszont vénséges vén tollal ékített acélsisakba bújította, ezen a „díszben” már csupán egy-két vedlett pihecsont tuskéllett hellyel-közzel, övéről hosszú spádé fityegett alá, hüvelyét mindkét oldalt vastagon ragyázta a rozsdá.

- Belzebub a védőszentem!... - Carmaux harsány hahotára fakadt. - No, ha Maracaibo kormányzójának effélék a bajnokai, akkor bizonyára nem hízott kappannal eteti őket, hiszen ez olyan cingár, akár a füstölt hering. Azt hiszem, kapitány úr, csakugyan kár volna föllógatni, nem érné meg a fáradságot.

- Nem is mondtam, hogy akasszátok föl - válaszolt a Kalóz. Aztán kardja hegyét a fogoly mellének szegezve fölszólította:

- Most pedig beszélj, ha kedves az életed.

- Az életem már fabatkát sem ér - vont vállat a spanyol. - Senki sem menekül élve a kalózok karma közül, s ugyanúgy nem lehetek bizonyos benne, hogy meglátom a holnapi napot, ha elárulom kegyelmednek mindazt, amit tudni óhajt...

- Bátor fickó ez a spanyol - dünnyögte Van Stiller.

- És válaszáért kegyelmet érdemel - tette hozzá a Kalóz. - Rajta, vallasz-e?

- Nem - felelte a fogoly.
- Ígéretet tettem, hogy meghagyom az életedet.
- S ugyan ki hiszi el?
- Ki?... Tudod-e, ki vagyok én?
- Egy tengeri farkas.
- Igen, de úgy hívnak: a Fekete Kalóz.
- A guadalupai Szent Szűzanyára! - jaidult föl a spanyol, s arca ólomszínűre fakult. - A Fekete Kalóz itt?! Azért jött kegyelmed, hogy valamennyiünket kardélre hányjon, úgy álljon bosszút fivéréért, a Vörös Kalózért?
- Igen, ha nem ered meg a nyelved - felelte a kalózvezér fojtott hangon. - Felkoncollak valamennyiőtöket, és Maracaibóban kő kövön nem marad!
- *Por todos santos!*³... Uraságod itt?!... - hajtogatta a fogoly; döbbenete még mindig nem csillapult.
- Beszélj!...
- Halál fia vagyok, hasztalan bármi szó.
- A Fekete Kalóz nemesember, vedd tudomásul, s a nemesember nem szegi meg adott szavát - jelentette ki ünnepélyesen a kapitány.
- Kérdezzen hát kegyelmed.

³ Minden szentekre! (spanyol)

Harmadik fejezet

A FOGOLY

Parancsnokuk intésére Van Stiller és Carmaux fölemelte a foglyot, és ülő helyzetbe támasztotta egy fa derekához, csuklóján azonban nem oldozták ki a kötéléket, bármennyire is bizonyosra vették, hogy nem fut el.

A Kalóz leült elébe egy óriási gyökérre - az úgy kunkorodott föl a talajból, mint valami gigászi kígyó -, a két tengeri farkas pedig kiállt silbakolni a sűrű bozotos két végére, hiszen egyáltalán nem lehettek nyugodtak afelől, hogy vajon nem ólálkodik-e arra a fogoly valamelyik társa.

- Mondd csak - törte meg a csendet a Kalóz néhány pillanatnyi hallgatás után -, még mindig közszemlére van kitéve a testvérem?...

- Igen - felelte a fogoly. - A kormányzó elrendelte, hogy odakünn himbálódzzék három nap és három éjjel, aztán meg vessék hulláját az őserdőbe, fenevadak martalékául.

- Úgy véled, elrabolható a holttetem?

- Talán... Éjszakánként csak egy őr vigyáz rájuk a Plaza de Granadán. Az a tizenöt fölfüggesztett ugyan nem szökik már el soha többé.

- Tizenöt!... - nyögött fel tompa hangon a Kalóz. - Tehát egyet sem kímélt meg az a vérszomjas Van Guld?

- Senkinek sem irgalmazott.

- És nem fél Tortue tengeri farkasainak a bosszújától?

- Maracaibót katonasággal és ágyúkkal jól megerősítették.

A rettenthetetlen Kalóz ajka megvető mosolyra húzódott.

- Mit árthatnak nekünk az ágyúk?... - legyintett. - Szablyáink ezerszer többet érnek, láthatátok a campechebeli San Francisco meg a floridai San Agostino ostrománál meg más összecsapásoknál is.

- Igaz, de Van Guld szilárdan tartja magát Maracaibóban.

- Ej, csakugyan?... Nos, jó, majd elválik, ha megegyeztem az Olonne-ival.

- Az Olonne-ival!... - kiáltott föl a spanyol, és megrázkódott a rémülettől.

Úgy látszott, a Kalóz ügyet sem vet a fogoly ijedelmére, mert amikor folytatta a kihallgatást, azonnal másra terelte a szót:

- Mit kerestél ebben az erdőben?

- Szemmel tartottam a partot.

- Egymagadban?

- Igen, egymagamban.

- Attól féltetek, hogy támadást hajtunk végre?

- Nem tagadom, ugyanis tudtukra jutott, hogy valamilyen gyanús hajó cirkál az öbölben.

- S a kormányzó sürgősen nekilátott, hogy további erősítésekkel biztosítsa magát?

- Többet is tett: néhány hívét Gibraltárba küldte, hogy értesítse a tengeragyot.

Ezúttal a Kalóz borzongott meg; ha nem is rémült meg, bizonyára nyugtalan lett.

- Hah!... - csattant föl, s halovány arcszíne zöldessé fakult. - Toledo admirális közeledik! Talán csak nem forog veszedelemben a hajóm?!...

Aztán vállat vont, és hozzáfűzte:

- Sebaj! Mire a tengeragy sorhajói Maracaibóba érnek, én már a *Villám* fedélzetén leszek.

Hirtelen fölpattant, fütyjellel odahívta a bozót szegélyén örködő tengeri farkasokat, és kurtán így szólt:

- Induljunk.

- Hát ezzel meg itt mihez kezdünk? - érdeklődött Carmaux.

- Hajtsátok magatok előtt; fejetekkel feleltek érte, ha megszökik tőletek.

- Ezer hamburgi villám! - csattant föl Van Stiller. - Majd a derékszijánál fogva terelgetem, nehogy kedve szottyanjon meglépni!

Útnak eredtek, egymás nyomában lépkedtek, libasorban; Carmaux haladt legelől, s Van Stiller leghátul, a fogoly mögött, hogy egyetlen pillanatra se veszítse szem elől.

Földerengett a pitymallat. Egykettőre szétfoszlott az éji sötétség, gyorsan tovaűzte az égboltot elárasztó hajnalpír; a virradat rózsás fényei hosszan végignyúltak az ősvadon gigászi fatörzseinek tövében is.

Fölserkentek a majmok - számuk hatalmas Dél-Amerikában, különösen Venezuelában -, s furcsa rikoltozásuk fölverte a rengeteg csöndjét.

A kecses óriáspálmák koronáján, a roppant mahagónifák zöld lombozata közt, a fák köré tekerődő karvastagságú kúszócserjéken, a légyököken csimpaszkodva, a skarlátszín virágfürtös broméliák dús ágszövevényében szanaszerte a négykezűek töméntelen sok faja nyüzsgött: úgy sűrögtek-forogtak, akár a manók.

Ott ugrabugrált a halálfejes majmok aprócska termetű törzse: ezek a legbájosabb s ugyanakkor a legfürgébb majmocskák, noha oly kicsinyek, hogy bízvást elbújhatnának egy kabátzsebben; odébb az oroszlanmajmok falkái zsibongtak; ezek valamelyest nagyobbak a mókusoknál, gyönyörű szép sörény díszíti őket - ettől oroszlánkölykökre emlékeztetnek; aztán a pókmajmok csapatai is ott ficeregtek; ezek valamennyi majom közt a legcingárabbak, karjuk és lábuk olyan hosszú, hogy óriási méretű pókokra hasonlítanak; továbbá ott hancúroztak a csuklyás-majmok bandái is; ezekből gyakran kitör az őrjöngés, s ilyenkor dúlnak-fúlnak, elpusztítanak mindent, ami az útjukba akad, rémületbe ejtik a szegény ültetvényeseket.

Nem hiányoztak azonban a szárnyasok sem, lármájuk összekeveredett a négykezűekkel. A hatalmas levelek közt vagy a szúrós szagot lehelő ligetekben a bíborvörös virágú, gyönyörű pálmákon ott repkedtek a kis topázkolibrik, ott kajdácsoltak az *ara* nevezetű, jókora, vörös tollazatú, zöld szárnyú papagájok; ezek hajnalhasadástól napnyugtáig jobb ügghöz méltó buzgalommal azt rikácsolják szakadatlanul, hogy arà, arà; aztán ott jajveszékelték a *chora-deirák*, más szóval pityergőmadarak is; ezek úgy festenek, mintha folyton siránkoznának, és mindig volna panaszra okuk.

A tengeri farkasok meg a spanyol nem először vágta át az amerikai földrész és a Mexikói-öböl szigetvilágának roppant őserdein, nem torpantak hát meg, s nem álmélkodtak sem a növényeken, sem a négykezűeken, sem a szárnyasokon.

Meneteltek, amilyen gyorsan csak bírtak; azt fürkésztek, merre futnak a vadcsapák vagy az indiánösvények; sietősen lépkedtek, hogy mihamarább kijussanak a vegetáció burjánzó kuszaságából, és megpillantsák Maracaibót.

A Kalóz újra olyan töprengővé és komorrá vált, mint amilyen szinte mindig is volt, akár naszádjá földézetén, akár Tortue tivornyái közt.

Beburkolódzott bő, fekete köpönyegébe, kalapkarimáját szemére vonta, balját kardmarkolatának kosarán nyugtatta, fejét mellére csüggesztette, úgy gyalogolt Carmaux mögött; nem tekintett sem a bajtársaira, sem a fogolyra, mintha csak egy szál magában járná a vadont.

A két tengeri farkasnak esze ágába se jutott, hogy kérdést intézzenek hozzá, és háborgassák elmélkedései közepette. Legföljebb ha néhány szót váltottak halkán egymás közt, hogy meg-tanácskozzák, milyen irányban folytassák útjukat, aztán mind gyorsabb iramban lépdeltek tovább az indák sűrű hálói és a pálmák gigászi törzsei közt, pusztá jelenlétükkel fölhussantva a kolibrik kószán ide-oda röpködő seregleteit: ezeknek a parányi madárkáknak kékesen tündöklük a tollazatuk, csőrük pedig vörös.

Már vagy két órája szaporázták lépteiket, amikor Carmaux pillanatnyi habozás után - több ízben is szemügyre vette a környező fákat és a talajt - megtorpant, és rámutatott egy cserjére; ennek a növénynek a bőrszerű levelei bizarr neszeket hallatnak szélfúváskor.

- Itt van, ugye, Van Stiller? - kérdezte cimborájától. - Úgy vélem, nem tévedek.

Szinte ugyanabban a szempillantásban kellemes dallamú hangzatok csendültek föl a bozót közepéből; úgy tetszett, valamiféle fuvola szól.

- Mi az? - kérdezte a Kalóz; hirtelen fölkapta fejét, és kibontakozott lebernyegéből.

- Moko fuvolázik - felelte mosolyogva Carmaux.

- Ki az a Moko?

- Az a néger, aki segített nekünk a menekvésben. Itt a kunyhója ebben a cserjésben.

- S miért muzsikál?

- Bizonyára a hullóit idomítja.

- Kígyóbüvölő?

- Az, kapitányom.

- Hanem ez a fuvolaszó árulónk lehet.

- No, majd kikapom a szájából a pikuláját, a kígyókat pedig elküldjük sétatíkálni az erdőbe.

A Kalóz intett, hogy menjenek tovább, de azért kardot vont, mintha valami komisz rajtaütéstől tartana.

Carmaux már benyomult a sűrű bozótba, egy alig látható rejtekösvényen surrant előre, majd hirtelen meghökkent, hátralépett, és száját döbbenettel elegy undor kiáltása hagyta el.

Ágakból összerótt rozoga viskó barnállott a kicsiny tisztáson, tetejét terjedelmes pálmalevelek fődtek, s félíg szem elől rejtette egy hatalmas, sűrű lombú fa, előtté pedig herkulesi külsejű néger ült. Az afrikai fajta legszebb példányai közé tartozott, szálas termetű volt, robusztus és széles vállú, domború mellkasú, izmos karja és lába roppant erő kifejtésére tette képessé.

Arca - vastag ajka, belapított orra és kidudorodó járomcsontja ellenére - nem volt csúf, sőt inkább valami jóság, gyermeki ártatlanság sugárzott róla; a legcsekélyebb nyoma sem látszott rajta annak a vérengző arckifejezésnek, amely sok afrikai fajtán föllelhető.

Fatönkön kuporgott, vékony bambusznádból faragott fuvolájából édesded, elnyújtott dallamokat csalogatott elő - ezekben a szívbeli gyöngédség különös érzete zsongott -, előtte pedig nyolc vagy kilenc, Dél-Amerika legveszedelmesebb hüllői közé tartozó kígyó kunkorgott.

Akadtt köztük egy-két *jararaca* nevezetű, lapos és háromszögletes fejű, zsinórvékonyra keskenyülő nyakú, dohány színű, apróbb fajta kígyó: ezeknek a mérge olyan gyorsan öl, hogy az indiánok átkozottnak hívják őket; ágaskodott ott még néhány pápaszemes kobra - más néven *ay-ay* - is: ezek koromfeketék, és szinte pillanatok alatt halált okozó mérget fecskendeznek áldozataikba; csörgőkígyók szintén tekerődztek köztük, meg néhány *urutú* is: ezeknek fehér csíkok húzódnak keresztbe a fejükön, marásuk pedig azonnali bénulást okoz a megtámadott testrészen.

A néger, amint meghallotta Carmaux kiáltását, föltekintett - nagy szeme úgy csillogott, akár a porcelán -, fürkészően bámult a Kalózra, majd elkapta ajkáról a fuvolát, és meghökkenve így szólt:

- Ti vagytok azok? Még mindig itt kóboroltok? Azt hittem, már rég künn jártok az öbölben.
- Úgy bizony, mi vagyunk, de... vigyen el engem az ördög, ha odateszem a lábam a körülöttem hemzsegő csúszómászók közé!

- Az én állatkáim nem bántják a jó barátot - felelte a néger, és nagyot kacagott. - No, várj egy pillanatig, fehér komám, mindjárt aludni küldöm őket.

Fogott egy háncsfonatú kosarat, belehelyezte a kígyókat, ezek még csak nem is tiltakoztak, aztán gondosan lezárta a tetejét, a nagyobb biztonság kedvéért lenyomtatta még egy jókora kődarabbal is, majd megszólalt:

- Most már nyugodtan beléphetsz a vityillómba, fehér komám. Egyedül vagy?

- Nem. Idevezettem hajóm kapitányát, a Vörös Kalóz fivérét is.

- A Fekete Kalózt? Ide?! Reszketni fog egész Maracaibo!

- Halkabban, óriás négerkém. Bocsásd rendelkezésünkre a kalyibádat, nem bánod meg.

Ekkor ért oda a Kalóz a fogollyal és Van Stillerrel. Keze intésével köszöntötte a négert, aki a kunyhója előtt fogadta, majd belépett Carmaux után, és megkérdezte tőle:

- Ez az ember segített neked a szökésben?

- Igen, kapitány úr.

- Gyűlöli talán a spanyolokat?

- Akárcsak mi magunk.

- Ismeri Maracaibót?

- Ahogyan mi Tortuét.

A Kalóz megfordult, és szemügyre vette a négert, csodálattal nézte Afrika fiának pompás izomzatát, s megjegyezte, mintha csak magához beszélne:

- Lám, ez az ember hasznomra lehet...

Körülnézett a viskóban, meglátott egy gallyakból font durva ülőalkalmatosságot, helyet foglalt, s ismét gondolataiba merült.

Ezalatt a néger fürgén térült-fordult, és hozott néhány maniőkapogácsát - a maniőkalisztet szerfölött mérgező gumókból nyerik, ám ezek reszelés és sajtolás után elvesztik ártalmas tulajdonságaikat -, továbbá megkínálta vendégeit az *anone muricata* gyümölcsseivel - ez zöld fenyőtoboz-féleség, kemény pikkelyburka csodálatosan jó ízű fehéres pépet rejt -, majd néhány tucat banánnal abból a fajtából, amelyet aranybanánnak hívnak: ezek kisebbek a többiekénél, de sokkal zamatosabbak és táplálóbak. Mindezt ráadásul megtetézte egy színültig telt, tökhéjnyi *pulque* nevezetű itallal: ezt az agavé erjesztett nedvéből készítik.

A három tengeri farkas mindössze egy-egy darab kétszersültet rágsált el álló éjszaka hosszat, emberül nekiláttak hát a lakomának, de nem feledkeztek meg a foglyról sem; aztán úgy-ahogy kényelembe helyezkedtek azokon a friss levélnyalábokon, amelyeket a néger hordott a kunyhóba, majd békésen elszunnyadtak, mintha teljes biztonságban lennének.

Moko azonban kiállt örködni; előbb alaposan megkötözte a foglyot, akit fehér komája reá bízott.

A három tengeri farkas egyike se moccan meg egész áldott nap, de amint leszállt az újabb alkonyat, a Fekete Kalóz hirtelen fölkel.

A szokottnál is halványabbra sápadt, és fekete szemében baljós villogás csillogott.

Gyors léptekkel, zaklatottan körbesietett a kalyibában kétszer vagy háromszor, aztán megtorpant a fogoly előtt, és így szólt hozzá:

- Ígéretet tettem, hogy nem öllek meg, bár megtehetném, hogy felakasztassalak az első fára; most azonban meg kell mondanod nekem, hogyan juthatnék be észrevétlenül a kormányzó palotájába.

- Meg akarja gyilkolni kegyelmed, hogy bosszút álljon a Vörös Kalóz haláláért?

- Meggyilkolni!... - csattant fel a kalóz. - Kihívom párbajra: én nem gyilkolok alattomban, mert nemesember vagyok. Párviadalra kiállok vele, igen, de orvgyilkosságot nem követek el.

- A kormányzó öregember már, kegyelmed pedig fiatal, meg aztán nem hatolhat be a lakosztályába, hogy útját ne szegné a körülötte éjjel-nappal strázsáló számtalan katona.

- Tudom, hogy bátor.

- Mint az oroszlán.

- Jól van: remélem, rövidesen találkozom vele.

A két tengeri farkas felé fordult, ezek tüstént talpra ugrottak; majd így szólt Van Stillerhez:

- Te maradj itt, és őrizd ezt az embert.

- Megteszi a néger is, kapitány.

- Nem, a néger olyan erős, mint Herkules, és nagy segítségemre lesz, ha elszállítjuk fivérem holttestét. Jöjj, Carmaux, menjünk, és igyunk meg egy palack vörös bort Maracaibóban.

- Ezer cápa és kardhal! Fényes nappal, kapitány?! - hökkent meg Carmaux.

- Félsz?

- Kegyelmeddel én leszállnék a poklokra is, és fölöpöckölném Belzebub uraság orrát! Hanem attól tartok, fölismerik kegyelmedet...

A Fekete Kalóz keskeny ajka csúfondáros mosolyra rándult.

- Majd meglátjuk - mondta eztán. - Gyere.

Negyedik fejezet PÁRBAJ NÉGY FAL KÖZT

Maracaibo, bár lakossága nem rúgott többre tízezer léleknél, abban a korban egyike volt a legfontosabb városoknak, amelyeket csak birtokolt Spanyolország a Mexikói-öböl partvidékén.

Elragadó szépségű helyen feküdt, a Maracaibo-öböl legdélibb csücskében, szemközt azzal a szorossal, amely az azonos nevű beltengerbe vezet: ez sok-sok mérföld mélységben benyomul a szárazföldre, s ez idő tájt úgyszólván egyik napról a másikra rendkívüli fontosságra tett szert, minthogy Venezuela valamennyi termékének kereskedelmi központjául szolgált.

A spanyolok hatalmas erődítménnyel látták el, ezt pedig ágyúkkal szerelték föl nagy számban, s arra a két szigetre, amely az öböl felőli oldalon védte, módfelett ütőképes helyőrségeket telepítettek, mivel állandóan rettegetek a Tortue szigeti veszett hírű tengeri farkasok váratlan betörésétől.

Takaros épületeket emeltek már azok a kalandorok is, akik elsőnek tették lábukat erre a tengerszegélyre, s nem kevés olyan palota akadt itt, amelyet Spanyolországból az új világ-részbe szerencsevadászként érkezett tervezőművészek alkottak; mindenekelőtt a nyilvános mulatóhelyek szaporodtak szinte gombamód egymás hegyen-hátán: ezekben a nagy pénzű bányatulajdonosok tartották mulatságaikat, s az év minden szakában ropták a fandangót, vagy lejtették a bolerót.

Amikor a Fekete Kalóz és két társa, Carmaux meg a néger, zavartalanul besétált Maracaibóba, az utcákat még sűrűn ellepték a járókelők, az Atlanti-óceánon túlról való borokat árusító csapszékek pedig zsúfolásig megteltek, a spanyolok ugyanis gyarmataikon sem mondtak le arról, hogy felhörpintsenek egy-egy jó pohár malagai szüretelésű nedűt.

A Kalóz lassította lépteit. Kalpagját szemébe húzva, a meleg alkony ellenére is köpönyegébe burkolódzva, balját büszkén kardmarkolatának kosarán nyugtatva, figyelmesen szemlélte az utcákat és a házakat, mintha mélyen emlékezetébe kívánná vésni ezt a környéket.

A város középpontjában levő Plaza de Granada szélére érve megtorpant egy ház sarkánál, nekitántorodott a falnak, mintha váratlan gyöngeség lepte volna meg.

A tér olyan siralmas látványt nyújtott, hogy mélyen megrendítette volna akár a világ legszenvedelmesebb emberét is.

Hatalmas palota előtt - ormán a spanyol zászló lobogott -, félkörben fölállított tizenöt bitófáról tizenöt hulla függött alá.

Valamennyien meztelláb lógtak, condrajuk cafatokban, egy kivételével: ezen tűzszínű öltözők és combközépig érő tengerészcsizma volt.

A tizenöt akasztófa fölött dögkeselyűk kerengtek sűrű rajokban: Közép-Amerika városaiban ők gondoskodnak a köztisztaságról; úgy rémlett, másra se lesnek, csak arra, hogy ezek a szerencsétlenek oszlásnak induljanak, s akkor rávessék magukat nyomorúságos tetemeikre.

Carmaux közelebb hajolt a Kalózhoz, és meghatott hangon suttozta:

- Íme, a bajtársaink.

- Ez vért kíván - szólt a Kalóz tompa hangon. - Megtorlásért kiált! Rövidesen bosszút is állunk értük.

Elszakadt a faltól, fejét mellére csüggesztette, mintha így akarná leplezni azt a borzalmas felindulást, amely földúlta arcvonásait, majd gyorsan nekieredt, és belépett egy *posadába*, vendégfogadó-féleségbe, ahol rendszerint éjszakai tivornyázók gyűlnek össze, hogy megigyanak néhány kancsó bort.

Amint üres asztalra akadt, leült, jobban mondva lerogyott egy támlás faszékre, de föl sem pillantott; Carmaux pedig nagyot kurjantott:

- Hé, te sanda csapláros, ide egy kancsóval a legjobb xeresi nedüből!... De ügyelj ám, hogy valódi legyen, máskülönben nem állok jót magamért, és levágom a füledet!... Igencsak sós ám az öböl levegője, úgy megszomjaztam tőle, hogy utolsó cseppig kiszívom a borpincéd minden hordóját!...

Ezeket a szavakat tősgyökeres biszkájai tájszólással harsogta, hallatukra a vendéglős majd a nyakát törte siettében, úgy vitt oda egy palacknyival a pompás italból.

Carmaux be is nyakalt háromkupányit, a Kalóz azonban annyira elmerült komor gondolataiban, eszébe se jutott, hogy hozzá kellene nyúlania a borához.

- Ezer cápa és kardhal - dünnyögte Carmaux, és oldalba bökte a négert. - Cudar viharos kedvében van ma a gazdánk, nem szívesen lennék a spanyolok bőrében. Szavamra, szép kis vakmerőség idejönni, de ő már csak ilyen, nem ösmeri a félelmet.

Körülnézett - némi szorongással -, és pillantása találkozott annak a jókora rugóskésekkel fölfegyverzett öt vagy hat egyénnek a tekintetével, akik feltűnő figyelemmel bámultak rá.

- Azt hiszem, hallgatódnak - súgta oda a négernek. - Kik ezek?...

- Baszkok, a kormányzó szolgálatában.

- Harcos honfiak. Piha! Ha úgy vélik, hogy megijesztenek a békanyúzóikkal, hát nagyon tévednek.

Az eddig javában füstölő egyének ekkor elhajították szivarjaikat, megöntözték gigáikat néhány kupányi malagaborral, majd csevegésbe fogtak. Jó hangosan társalogtak, hogy Carmaux tökéletesen megértse minden szavukat.

- Láttátok-e a fölmagasztalt gazfickókat?... - kérdezte egyikük.

- Ma este is megnéztem őket - válaszolt a másikuk. - Mindig szép látványt nyújtanak ezek a zsványok!... Van köztük egy olyan, hogy a láttán kipukkan belőlem a nevetés, mert a nyelve félarasznyira is kilóg a szájából.

- Hát a Vörös Kalóz? - vágott közbe a harmadik. - Hogy annál mulatságosabb legyen, még egy szivart is odadöftek a szájába.

- Én ernyőt szeretnék dugni a markába, hogy meg ne ártson neki holnap a napocska. No, majd meglátjuk...

A mondatot borzalmas erejű ökölcsapás szakította félbe, amely lesújtott az asztalra, és táncra perdítette a kupákat.

Carmaux nem bírta tovább türtöztetni magát: mielőtt a Fekete Kalóz visszatarthatta volna, talpra ugrott, s odavágta a szomszéd asztalra félelmetes öklét.

- *Rayos de dios!*⁴ - harsogta. - Fenenagy dicsőség halottakból csúfot üzni. Gúnyolódjatok inkább az élőkön!

Az öt iszogató elképedt az ismeretlen váratlan dührohamától, böszülten fölugráltak, jobbjukba kapva *navaja* nevezetű késüket, aztán egyikük, kétségkívül a legvakmerőbb, marcona szemöldökráncolással kérdőre vonta:

- Ki vagy, *caballero*?⁵

- Vérbeli biszkájai, aki tiszteli a holtakat, de azért ki tudja lyukasztani az élők hasát is.

Az öt kortyondiból erre a feleletre, amelyet szájhösködésnek is vélhettek, kitört a röhögés; ettől a tengeri farkas éktelen haragra lobbant.

- Vagy úgy!... Hát így állunk? - hördült föl, sápadtan az indulattól.

Rápillantott a Kalózra - az meg se moccant, mintha ügyet se vetne erre a kis kocódásra -, aztán keze a kérdező felé lendült, dühödten föltaszította, s így bömbölt:

- A tengeri farkas fölfalja a szárazföldi farkaskölyköt!...

A meglökött baszk rázuhant egy asztalra, de tüstént felpattant, villámgyorsan kirántotta övéből a *navaját*, a kés pengéje rideg kattanással kinyílt.

- Már-már rá is vetette magát Carmaux-ra, hogy átszúrja, amikor a néger, aki mindaddig néma szemlélő maradt, a Kalóz egyetlen intésére a két dulakodó közé szökkent, és súlyos faszéket lóbált fenyegetően.

- Nyughass vagy agyonütlek! - förmedt a fegyveresre.

A szénfekete bőrű óriás láttán - pazar izomzata szinte pattanásig feszült - az öt baszk meghátrált, nehogy összezúzza őket az otromba ülőalkalmatosság, amely baljós íveket írt le a levegőben.

A szomszéd helyiségben iddogáló tizenöt vagy húsz vendég a fülsiketítő láрма hallatán hanyatt-homlok betódult a söntésbe; élükön roppant fringióval felövezkedett, tagbaszakadt fickó rohant, afféle törölmetszett hetvenkedő: tollbokrétás, malomkeréknyi fővegét kajlán fél fülére csapta, felsőtestén ósdi cordovai bőrmellvért domborult.

- Mi történik itt? - hangoskodott pökhendien, és színpadias mozdulattal kirántotta spádéját.

- Történik egy s más, kedves *caballeróm* - felelte Carmaux, mókás hajbókolással -, ami egyáltalán nem tartozik kegyelmedre.

- Ejnye!... A hétszentségit!... - rikácsolta a szájhős, és zordonan összevonta szemöldökét. - Látszik, hogy nem ösmeritek Don Gamara y Mirandát, Bayadoz grófját, Camargua hűbérurát, Melissonde őrgrofját és...

- Ördög és pokol! - vágott közbe a Fekete Kalóz; hirtelen fölemelkedett, és szúrós szemmel végigmérte a hivalkodót. - És így tovább, *caballero*; báró, gróf, márk, herceg és így tovább?...

Camargua és más tartományok ura vörös lett, akár a bazsarózsa, majd elsápadt, és rekedten hörögte:

⁴ Istennyilát! (spanyol)

⁵ Eredetileg: lovag; itt: jóember (spanyol)

- A gyeheha minden boszorkányára!... Nem is tudom, ki tart vissza, a másvilágra menesztelek, hogy találkozhas a kutya Vörös Kalózzal, aki tizennégy bitang cimborájával együtt oly parádésan himbálódzik a Plaza de Granadán!

Ezúttal a Kalóz halványult el ijesztően. Egyetlen intéssel visszarendelte Carmaux-t, aki már már rárontott a szájhősre, lehajította köpönyegét és kalpagját, majd szempillantás alatt kivonta kardját, és szenvedélytől remegő hangon így szólt:

- Te vagy a kutya, s aki követi az áldozatokat a túlvilágra, az a te átkos lelked lesz!

Intett a bámészkodóknak, hogy távoljanak arrébb, szembefordult a hetvenkedővel, majd olyan választékos és magabiztos mozdulattal helyezkedett védőállásba, hogy ellenfele zavarba jött.

- Nosza, rajta, sátnéháza grófja! - sziszegte összeszorított fogakkal. - Itt valaki rövidesen meghal.

A szájhős szintén védőállásba helyezkedett, majd egyszer csak újra főlegyenesedett, és így szólt:

- Egy pillanat, *caballero*. Amikor az ember összeméri a kardját másvalakiével, joga van megtudakolnia ellenfele nevét.

- Előkelőbb származású vagyok nálad, beéred ennyivel?

- Nem, a nevét akarom tudni!

- Azt akarod?... Legyen, de annál rosszabb reád nézve, mert úgysem árulhatod el többé senkinek.

Közelebb lépett ellenfeléhez, és néhány szót suttogott a fülébe. A döbbenet - s talán az irtózat - kiáltása tört ki a hetvenkedőből, két lépést hátrált, mintha menedéket akarna keresni a szájtátiak közt, és világgá kürtölni a titkot, a Fekete Kalóz azonban hévvel nyomába toppant, és rákényszerítette, hogy védekezzen.

A kocsmabeliek széles kört formáltak körülöttük. A néger és Carmaux ott állt az első sorban, ám szemmel láthatólag csöppet sem aggódtak az összecsapás kimenetelét illetően, különösen az utóbbi szemlélődött gondtalan kíváncsisággal, hiszen tudta, mi mindenre képes a rettenthetetlen Kalóz.

A szájhős már az első vágások után rádöbbsent: félelmetes ellenféllel került szembe, aki eltökélte, hogy megöli őt az első hibás suhintáskor; ezért a vívás valamennyi mesterfogását latba vetette, úgy igyekezett kivédeni a jégeső módjára záporozó csapásokat.

Ő sem volt megvetendő kardforgató. Magas termetű lévén, tagbaszakadt és bikaerős, a csuklója acélos, a karja kötélizmú, úgy látszott, hosszú ellenállást fog tanúsítani, s nem lehet kifárasztani könnyűszerrel.

A karcsú, fürgé, gyors kezű Kalóz mindazonáltal pillanatnyi nyugtot sem hagyott neki, mintha attól tartana, hogy ellenfele a legcsekélyebb szünetet is kihasználja, hogy leleplezze őt.

Kardjával szünet nélkül dolgozott, s arra kényszerítette, hogy elhárítsa folytonos támadásait. Csillogó szűrő hegye szerteszórta sziporkáit. Keményen kopogtatta a hetvenkedő kardvasát, szikrát hányt rajta, s olyan villámsebesen rohamozott, hogy ellenfele valósággal belekábult.

Kétpercenyi küzdelem után a csaknem herculesi izomzatú szájhős zihálni és lankadni kezdett. Megzavarodva érezte, hogy nem bírja többé visszaverni a Kalóz valamennyi csapását, és előbbi nyugalma füstbe ment. Sejtette már, hogy csúfosan végzi, s rövidesen vajmi kevésbé vidám társalgást kell folytatnia a Plaza de Granadán fölakasztottakkal.

A Kalóz ezzel szemben mintha csak most rántott volna kardot. Jaguár ruganyosságával szökdekl előre, s folyvást növekvő eréllyel követte nyomon ellenfelét. Csupán tompa fénnnyel izzó pillantása árulkodott a lelkében dúló háborgásról.

Tekintete egyetlen másodpercre sem szakadt el ellenfelétől, mintha szemmel akarná verni, s tébolyba kergetni. A bámészkodók köre megnyílt, teret engedtek a szájhősnek, aki egyre közelebb hátrált a túlsó falhoz. Carmaux - még mindig az első sorban - fölnevetett, jó előre látva a szörnyű tusa végkifejletét.

A spanyol egyszerre csak nekiütközött a falnak. Ijesztően elsápadt, és a hideg verejték borsónyi csöppekben gyöngyözött végig a homlokán.

- Elég!... - hörögte fulladozó lihegéssel.

- Nem! - mondta a Kalóz vészterhes hanghordozással. - Titkomnak veled kell sírba szállania.

Ellenfele kétségbeesett kísérletre szánta el magát, összegörnyedt, amennyire csak bírt, majd előrelendült, és háromszor vagy négyszer gyors egymásutánban lesújtott.

A Kalóz rendíthetetlenül, akár a szikla, ugyanolyan sebesen elhárította a vágásokat.

- Most falhoz tűzlek - jelentette ki.

A szájhős, rémülettől tébolyultan, fölfogta végre, hogy elveszett, és üvöltözni kezdett:

- Segítség!... Ő a Fe...

Nem fejezte be. A Fekete Kalóz kardja behatolt a mellébe, nekiszegezte őt a falnak, és belefajította a szót.

Ajkáról vérsugár fakadt, és beszennyezte azt a bőrvértet, amely nem bizonyult elegendő védelemnek a félelmetes dőfés ellenében; tágra nyitotta szemét, a borzalom utolsó villanásával meredt ellenfelére, majd lomhán lezuhant a padlóra, kettéroppantva a testét falhoz rögzítő pengét.

- Jobblétre szenderült - jegyezte meg Carmaux csúfondárosan.

A tetem fölé hajolt, kiragadta kezéből a spádét, s átnyújtotta a kapitánynak - az komor tekintettel nézte a halottat -, és így szólt hozzá:

- Minthogy a kegyelmedé eltört, fogja ezt. Teringettét! Valódi toledói penge, biztosíthatom, uram.

A Kalóz egyetlen szót sem szólt, átvette a legyőzött kardját, fölkapta kalpagját és köpönyegét, spanyol aranypénzt vetett az asztalra, és nyomában Carmaux-val meg a négerrel kiment a *posadából*; senki sem merészelte föltartóztatni.

Ötödik fejezet

AZ AKASZTOTT EMBER

Mire a Kalóz és két bajtársa kiért a Plaza de Granadára, úgy megvastagodott a sötétség, hogy húszlépcsnyi távolságból már nem lehetett fölismerni senkit.

A téren mélységes csönd honolt, amit csupán a tizenöt bitófán tollászkodó keselyűk gyászos rikácsolása tört meg olykor. Nem hallatszottak már a kormányzói palota előtt posztoló őrszem léptei sem, csak az épület roppant tömege feketéllett az akasztófák félkaréja fölött.

A Kalóz, Carmaux és a néger a házfalak mentén vagy a pálmatorzsek mögött bujkálva lassan settengett; fülüket hegyezték, szemüket jól kinyitották, kezük a fegyverükön: megkíséreltek észrevétlenül eljutni a kivégzettekig.

Amikor hébe-hóba valamilyen zaj neszegett a visszhangos, tágas téren, meg-meghúzódtak egy-egy növény homályos árnyékában vagy valamelyik kapu szuroksötét boltíve alatt, s ott várakoztak, némi szorongással, míg újra csönd nem támadt.

Már néhány lépésnyire értek az első bitóhoz - ezen egy szinte mezítelen szegény ördögöt himbált az éji fuvalom -, amikor a Kalóz rámutatott a kormányzói palota szegletén föl s alá járkáló emberi alakra.

- Ezer cápa és kardhal!... - zsörtölődött Carmaux. - Itt a silbak! Ez a fickó terhünkre lesz munka közben.

- Moko erős - mondta a néger. - Megyek, és elrabolom azt a katonát.

- Lyukat bök a hasadba, komám.

A néger vigyorgott, elefántcsontként fehérítő fogsorát villogtatta - élességüket akár a cápa is megirigyelhette -, majd így suttogott:

- Moko agyafűrt, és olyan halkan kúszik, akár azok a kígyók, amelyeket bűvöl.

- Menj - hagyta rá a Kalóz. - Mielőtt szolgálatomba fogadlak, próbára teszem a bátorságodat.

- Állok elébe, gazdám. Úgy elkapom azt az embert, mint hajdanán a kajmánokat a lagúnában.

Hurokban végződő vékony, fonott bőrszíjat tekert le a derekáról - igazi *lazót* (lasszót), hasonlóh ahhoz, amelyet a mexikói *vaquerók* (tehénpásztorok) használnak, amikor a bikákat hajkurásszák -, majd halkan elsurrant, leheletnyi neszt sem ütött.

A Kalóz egy pálma mögül nézte feszült figyelemmel. Talán csodálta is a néger elszántságát, hiszen úgyszólván fegyvertelenül készült szembeszállni egy állig fölfegyverzett és minden bizonnyal szintén elszánt őrral.

- Van mersze a komának - állapította meg Carmaux.

A Kalóz rábólintott, de meg se mukkant. Tovább figyelte az afrikait, aki csakugyan úgy kúszott a földön, akár a kígyó, és lassan közeledett a kormányzói palotához.

A katona eltávolodott a szeglettől, s a főkapu felé lépdelt. Kezében alabárdot tartott, oldalát kard verte.

Amint hátat fordított Mokónak, a néger gyorsabban kúszott, markában a *lazóval*. Amikor tucatnyi lépésnyire beérte, villámgyorsan fölegyenesedett, a kötelet kétszer vagy háromszor megcsóválta a levegőben, majd biztos kézzel elhajította.

Halk szisszenés hallatszott, majd elfojtott kiáltás, aztán a katona összeroskadtt, elejtette az alabárdot, eszeveszetten hadonászott és rúgkapált.

Moko oroszlanugrással rávetődött. Övként viselt vörös kendőjével keményen betömni az őrszáját, alaposan megkötözni karját, majd fölkapni, akár egy kisfiút, és odébbállni vele: mindez egy-két pillanat műve volt csupán.

- Tessék - jelentette, és durván ledobta foglyát a kapitány elé.

- Derék legény vagy - felelte a Kalóz. - Kötd ehhez a fához, és kövess.

A néger engedelmeskedett, Carmaux segített neki, majd mindketten a Kalóz után siettek, aki a bitófákon himbálódzó akasztottakat nézte vizsga szemmel.

A tér közepére jutva a kapitány megtorpant az egyik kivégzett előtt: ez vörös öltözetet viselt, és valaki vásott gúnyból jókora darab szivart biggyesztett a szája sarkába.

Láttán valóságos rémkiáltás hagyta el a Kalóz ajkát.

- Átkozottak! - jajdult föl. - Nem mulasztották el ezt az utolsó megaláztatást sem!

Hangja, amely távoli fenevadhördülésnek rémlett, szívszaggató zokogásba fulladt.

- Uram - vigasztalta Carmaux megrendülten -, legyen erős.

A Kalóz keze föllendült, és rámutatott az akasztott emberre.

- Tüstént, kapitányom - felelte Carmaux.

A néger fölmászott a bitófára, foga közt tartotta a tengeri farkas kését. Egyetlen vágással átmetszette a kötelet, majd lassan, óvatosan leeresztette a holttestet.

Carmaux alája került. Bár a Vörös Kalóz teteme oszlásnak indult már, a tengeri farkas gyöngéden karjába vette, és beburkolta abba a fekete köpönyegbe, amelyet a kapitány odanyújtott neki.

- Menjünk - mondta a Kalóz, és fölsóhajtott. - Küldetésünk véget ért, és az óceán várja már a hősi halottat.

A néger fölkapta a hullát, eligazította két karjában, alaposan bebugyolálta a köpönyegbe, majd mindhárman elhagyták a teret, szomorúan és hallgatagon. Amikor azonban kiértek a szélére, a Kalóz visszafordult, hogy utolsó pillantást vessen a tizennégy akasztott emberre - testük gyászosan barnállott a borongó éjhomályban -, majd búsan így szólt:

- Isten hozzátok, boldogtalan vitézek, ég áldjon benneteket, Vörös Kalóz bajtársai! A tengeri farkasok rövidesen megbosszulják halálotokat.

Aztán izzó két szeme pillantását a tér túlfelén gigászian felmagasló kormányzói palotára vetette, s komoran hozzáfűzte:

- Köztem és közted, Van Guld, ott áll a halál!...

Útnak indultak, hogy mihamarább kijussanak Maracaibóból, elérjék a tengert, és visszatérjenek a kalózhajóra. Immár semmi keresnivalójuk ebben a városban, a *posadában* történtek óta amúgy sem érezték magukat biztonságban falai közt.

Végigsiettek már három vagy négy kietlen sikátoron, amikor az élen haladó Carmaux egy kapu sötétlő ívboltozata alatt félig-meddig elrejtőzött emberi árnyakat vélt észrevenni.

- Vigyázat! - suttogta társai felé fordulva. - Ha nem csal a szemem, itt némelyek mireánk lesnek...

- Hol? - kérdezte a Kalóz.

- Amott.

- Talán azok a *posadából*?...

- Ezer cápa és kardhal!... Az az öt baszk a késével!

- Öt bicskás meg se kottyán nekünk, drágán lakolnak a lesvetésért - mondta a Kalóz, és kivonta kardját.

- Az én szablyám játékszamba veszi azokat a békanyúzókat - dörmögte Carmaux.

Három, a serapé nevezetű, rojtos, bő malaclopóba burkolódzó férfi ugrott elő a kapualj szegletköve mögül, s elfoglalták a jobb felőli járdát, másik kettő pedig, akik addig egy kivénhedt batár mögött bújtak meg, a jobb oldali gyalogjárón zárták el az utat.

- Ez az öt baszk - állapította meg Carmaux. - Látom, a rugós kések ott csillognak az öveiken.

- Te vállald el a bal oldali kettőt, nekem a jobb felőli három marad - mondta a Fekete Kalóz -, te pedig, Moko, ne törődj velünk, illanj el a holttesttel. Várj reánk az erdőszélen.

Az öt baszk lekanyarította válláról, négyrét hajtogatta és bal karjára akasztotta a felleghajtóját, majd kicsattintották ormótlan késeik pengéjét: éle vetekedett a kardvasakéval.

- Ahá!... Ahá!... - szólalt meg az, akit Carmaux fellökött. - Úgy látszik, nem tévedtünk.

- Táguljatok! - kiáltotta a Kalóz, s egy lépéssel bajtársai előtt termett.

- Hátrább az agarakkal, *caballero*! - mordult rá a baszk, s eléje toppant.

- Hát te mit akarsz?...

- Fúrja az oldalamat a kíváncsiság, szeretnék megtudni egyvalamit.

- Mégpedig mit?

- Azt, hogy kicsoda kegyelmed, *caballero*?

- Olyasvalaki, aki fölkoncolja az arcátlan útonállót - válaszolt kevélyen a Kalóz, s karddal a kezében közelebb nyomult.

- Akkor elárulom, *caballero*, mi olyan férfiak vagyunk, akik nem ismerjük a félelmet, s nem hagyjuk eltenni magunkat láb alól, mint az a szerencsétlen flótás, akit uraságod nekiszögezett a falnak. Vagy tudunkra adja a nevét és a rangját, vagy nem jut ki Maracaibóból. Mi a kormányzó úr szolgálatában állunk, és felelünk azokért a személyekért, akik az utcákon kóborolnak ilyen kései órán.

- Ha tudni óhajtjátok a nevemet, gyertek, és faggassatok - mondta a Kalóz, és villámgyorsan védőállásba helyezkedett. - Carmaux, tied a bal oldali kettő.

A tengeri farkas kirántotta szablyáját, és elszántan fordult szembe a túlsó járdán útjukat szegő két ellenfelével.

Az öt baszk meg se mozdult, úgy várta a két kalóz támadását. Sarkukat szilárdan megvetették, kis terpeszben álltak, minden fejleményre készen, bal tenyerükkel övüket szorították, jobbjuk a *navaja* nyelét markolta, de úgy, hogy hüvelykujjuk a penge szélesebbik peremén nyugodott; ekként lesték a halálos döfésekre alkalmas pillanatot.

Minden bizonnyal öt *diestro*, azaz késelőbajnok akadt hőseink útjába, nem lehettek ismeretlenek számukra a leghírhedtebb mestervágások: sem a *javeque* (ez gyalázatos sebet ejt, amely éktelenül eltorzítja az arcot), sem a borzalmas *desjarretazo* (ez az ellenfél hátába sújt, az utolsó borda alá, és átmetszi a gerincoszlopot).

A Kalóz látta, ellenfelei csak nem szánják el magukat, ezért, hogy utat nyisson, türelmetlenül rájuk rontott, villámgyors csapásokat mért jobbra és balra; közben Carmaux nekiesett a másik kettőnek, úgy kaszabolta őket szablyájával, mint az eszelős.

Az öt *diestronak* azonban nem szállt inába a bátorsága. Bámulatos fürgeséggel hátraszökkentek, s hol ormóttan késeik tenyérnyi pengéjével fogták föl a csapásokat, hol meg a bal karjuk köré csavart *serapé* vastag posztótekercsével.

A két tengeri farkas körültekintőbb lett; ráébredtek, hogy veszélyes ellenfelekkel akadt dolguk.

Ám amikor látták, hogy a néger egyre távolabb oszon a holttesttel, majd eltűnik a sikátor homályában, új rohamra indultak, dühödt sietséggel; mihamarább ki akarták vágni magukat a kelepcéből, mielőtt valamiféle őrző az acélsörgés hallatára odacsődülne, a baszkok megsegítésére.

A Kalóz rendkívül fürge vívó volt, kardja pedig jócskán hosszabb a rugós késeknél, fölényben volt ellenségeivel szemben; Carmaux azonban - szablyája túlon túl kurta lévén - kénytelen-kelletlen nagyon is a védekezésre fanyalodott.

A hét férfi tomboló indulattal, de némán küzdött, valamennyien feszült figyelemmel mélyedtek el a csapások kivédésébe és osztogatásába.

Előretörték, hátráltak, hol jobbra, hol meg balra szökkentek, vasaik keményen koccantak.

A Kalóz egyszer csak észrevette, hogy három ellenfelének egyike egyensúlyát veszti, hibás lépést tesz, s ezzel fölfedi egy pillanatra a mellét; villámgyors mozdulattal döfött.

A penge testet ért, és a férfi egyetlen nyögés nélkül összerogyott.

- Egy - szólalt meg a Kalóz, a másik kettő felé fordulva. - Mindjárt kilyukasztom a ti bőrötöket is!

A két baszk egyáltalán nem rémült meg, rendületlenül álltak előtte, nem hőköltek vissza, nem hátráltak egyetlen lépést sem, sőt a fürgébbik váratlanul nekivágott, a karját óvó *serapé*val hadonászva lekushadt a földre, mintha a *parte baja* nevezetű döfésre törekednék - ez, ha sikerül, fölhasítja a hasat -, de aztán hirtelen ugrással újra fölpattant, és szilaj szökkenéssel rávetődött, hogy megkísérelje leszúrni a halálos sújtással, a *desjarretazo*val.

A Kalóz könnyedén oldalt perdült és visszavágott, kardja azonban belegabalyodott a másik *serapé*jába.

Igyekezett védőállásba visszakozni, hogy fölfogja azt a csapást, amelyet a másik baszk mért rá, és szinte nyomban haragos kiáltást hallatott.

Spádéja kettétört annak a támadónak a karján, aki már-már ledöfte őt *desjarretazo* vágással.

Hátraszökkent, kardcsonkjával hadonászva, és fölharsant:

- Carmaux, ide hozzám!...

A tengeri farkasnak még nem sikerült végeznie két ellenfelével, bár hátrálásra kényszerítette őket egészen az utcasarokig; most három hatalmas ugrással ott termett.

- Ezer cápa és kardhal!... - harsogta. - No, szép kis csávába keveredtünk!... Derék dolog lesz, ha sikerül leráznunk magunkról ezt az acsargó kopófalkát.

- Két zshivány élete már a mienk - felelte a Kalóz, és káprázatos gyorsasággal kihúzta övéből a pisztolyát.

Már-már rá is sütötte a legközelebbi fenegyerekre, amikor meglátta, hogy gigászi árny ront rá a négy baszkra, akik ismét egycsoportba verődtek, mert úgy hitték, biztosra vehetik győzelmüket.

Az a férfi, aki ilyen alkalmas időben érkezett, jókora füttyköst szorongatott a markában.

- Moko!... - kiáltott föl a Kalóz és Carmaux.

A néger válasz helyett megsuhintotta husángját, s olyan veszekedett dühvel csépelte ellenfeleit, hogy a nyomorultak szempillantás alatt földre kerültek, ki betört fejfel, ki repedt bordákkal.

- Köszönet, komám!... - rikkantott Carmaux. - Ezer villám és mennydörgés! Úgy püfölted őket, akár a jégeső!

- Meneküljünk - mondta a Kalóz. - Itt már semmi keresnivalónk.

A szomszédos házak lakóit fölverte a sebesültek óbégatása, és nyitogatni kezdték ablakaikat, hogy szemügyre vegyék, miről is van szó.

A két tengeri farkas meg a néger megszabadult az öt támadótól, és nagy sebbel-lobbal a sikátor sarka felé eredtek.

- Hol hagytad a holttestet? - kérdezte a Kalóz az afrikaitól.

- Már a városon kívül van - válaszolt a néger.

- Köszönöm, hogy segítségünkre siettél.

- Úgy véltem, hasznára lehetek kegyelmedéknek, igyekeztem gyorsan visszaérni.

- Nem ólálkodik őrző a város határában?

- Én nem láttam senkit.

- Akkor vonuljunk vissza lóhalálában, mielőtt idecsődülnek ellenfeleink - mondta a Kalóz.

Már-már neki is lódultak, amikor a keresztutca felderítésére előreküldött Carmaux hanyatt-homlok visszaroht, és így szólt:

- Kapitány úr, nyakunkon a járőr!

- Honnan jön?

- Ebből a sikátorból.

- Akkor forduljunk ebbe a másik zugutcába. Fegyvert a kézbe, vitézeim, és előre!

- De hisz kegyelmed fegyvertelen, kapitány!...

- Eredj, szedd el a rugós kését annak a biszkájainak, akit ledőftek; kard híján megteszi *navaja* is...

- Engedelmevel, följánlom a szablyámat, kapitány; én jól bánok az efféle bökőkkel.

A derék tengerész átnyújtotta tulajdon szablyáját a Kalóznak, aztán visszatért a viadal színhelyére, fölkapta az egyik biszkájai kését: az ő kezében az is félelmetes fegyver.

A szakasz rohamléptekkel közeledett.

Nyilvánvalóan meghallották a harcolók kiáltozását meg a fegyvercsattogást, és futvást igyekeztek, hogy beavatkozzanak a küzdelembe.

A tengeri farkasok, Mokóval az élen, nyakuk közé kapták a lábukat, sebesen surrantak a házfalak mentén; vagy százötven lépést tehetek meg, amikor meghallották egy másik őrjárat ütemes dobogását.

- Ezer villám és mennydörgés! - fortyant föl Carmaux. - Mindjárt közrekapnak minket!

A Fekete Kalóz megtorpant, és keményen megmarkolta a tengeri farkas kurta szablyáját.

- Kapitány úr - figyelmeztette az afrikai -, úgy látom, nyolc alabárdal és muskétával fölfegyverzett férfi tart felénk.

- Barátaim - szólt a Kalóz -, drágán adjuk életünket.

- Parancsoljon kegyelmed, mit kell tennünk, és mi mindent elkövetünk.

- Moko!

- Igenis, gazdám.

- Reád bízom a fivérem holttestét, vidd a hajó fedélzetére. Megbirkózol a feladattal? Csónakunkat ott leled a fővényen, és Van Stillerrel együtt biztonságba jutsz.

- Igen, gazdám.

- Mi megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy lerázzuk ellenfeleinket, de ha mégis győz a túlerő, s legyűrnek bennünket, Morgan tudja, mi a dolga. Menj, vidd az elhunytat a hajóra, aztán gyere vissza és nézz utána, vajon élünk-e vagy meghaltunk.

- Nem visz rá a lélek, hogy itt hagyjam kegyelmedet, gazdám; erős vagyok, és sok hasznomat vehetné.

- Szívbeli kötelességem, hogy a fivérem tengerésztemetésben részesüljön, akárcsak a Zöld Kalóz, meg aztán a *Villám* fedélzetén jobb szolgálatokat tehetsz, mint itt.

- Visszatérek, uram, és segítséget hozok.

- Morgan jön, ezt bizonyosra veszem. Eredj hát: itt van már a járőr.

Nem kellett ezt kétszer mondania a négernek. Mivel azonban a két őrjárat elrekesztette az utat, Moko bekanyarodott egy szűk kis zsákutcába: az nekivezetett egy kert kerítéséül szolgáló magas kőfalnak.

Amikor a Kalóz látta, hogy Moko eltűnik, a tengeri farkashoz fordult, és így szólt:

- Készüljünk, és rohanjuk meg előttünk az őrjáratot. Ha váratlan rajtaütéssel sikerül utat vágnunk, talán kijutunk a szabadba, majd az erdőig.

Egy utcasarkon álltak és tanakodtak. A második őrjárat - amelyet a néger vett észre - nem járt távolabb harminc lépésnél, az első azonban még mindig nem bukkant föl sehol, talán elakadt útközben.

- Készüljünk! - figyelmeztette társát a Kalóz.

- Nekigyürköztem - felelte a tengeri farkas, aki a ház sarokköve mögött rejtőzött.

A nyolc alabárdos egyre lassabban lépdelt, mintha támadástól tartanának, sőt egyikük, talán a parancsnok, intette is őket:

- Óvatosan, legények! Ezek a kötélrevalók bizonyára itt lappanganak nem messze.

- De hisz nyolcan vagyunk, Elvaez úr - jegyezte meg az egyik hadfi -, a korcsmáros pedig azt mondta, hogy a tengeri farkasok csak hárman vannak.

- Ej! Ez a gazember fogadós! - morogta Carmaux. - Elárult minket! No, ha egyszer a kezem közé kapom, megcsapolom a bendőjét; akkora lyukat bökök rajta, hogy mind kifolyik belőle a múlt héten bevedelt töméntelen vinkó!

A Fekete Kalóz rohamra lendítette szablyáját, és fölharsant:

- Rajta!...

A két tengeri farkas feltartóztathatatlan irammal rontott rá az utca sarkán bekanyarodó őrjáratra, elszántan vagdalkoztak jobbra is, balra is, olyan sebesen, akár a mennykőcsapás.

Az alabárdosokat meglepte a váratlan támadás, nem bírtak ellenállni, ki erre hullott, ki arra bukott, csak hogy elotródják a jégeső módjára zuhogó pengevágások elől.

Amikor valamelyest felocsúdtak döbbenetükből, a Kalóz és bajtársa már messze járt. Ám amint észrevették, hogy csupán két emberrel akadt dolguk, nyomukba eredtek, és torkuk szakadtából üvöltözték:

- Fogják meg! Tengeri farkasok! Tengeri farkasok!...

A Kalóz és Carmaux mindenre elszántan rohant, azt azonban egyikük sem sejtette, hogy hová. Szűk sikátorok útvesztőjébe bonyolódtak, pillanatonként más és más ház szegletén fordultak be, de a város határába sehogyan sem sikerült kijutniok.

A lakosokat fölverte az őrjárat ordítóása, s roppant riadalom tört ki köztük a tenger félelmetes portyázóinak jelenléte miatt, akik páni rettegésben tartották Amerika valamennyi spanyol városát; fölébredtek, és ajtók meg ablakok nyitódtak és csukódtak fülsértő zaj közepette, s időről időre eldőrdült egy-egy puskalövés is.

A menekülők helyzete néhány pillanat alatt válságosra fordult; ha az ordibálás meg a durrogatás továbbterjed, föllármázhatja a város középpontját is, és idecsődítheti az egész helyőrséget.

- Ezer villám és mennydörgés!... - csattant föl Carmaux, miközben bőszen loholt. - Gágognak, akár a rémült libák, s ez még a vesztünket okozza! Szerét kell ejtenünk, hogy kisurranjunk a városból, mert máskülönben még bitófán végezzük, jó szívós kötéllel a nyakunkon!

Megállás nélkül száguldottak tovább, s egyszer csak befutottak egy sikátor végébe: ennek, úgy rémlett, nincs semmiféle kijárata.

- Kapitány úr! - kiáltott föl Carmaux, aki elől szedte a lábát. - Kelepcébe futottunk.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte a Kalóz.

- Azt, hogy ez zsákutca.

- Nem látsz valami megmászható falat?

- Nincs itt más, csak csupa túlságosan is magas ház.

- Forduljunk vissza, Carmaux. Üldözőink még messze vannak, és talán új útra lelhetünk, amely kivezet bennünket a városból.

Csaknem nekiiramodott ismét, amikor hirtelen így szólt:

- Nem, Carmaux! Új ötletem támadt. Azt hiszem, némi furfanggal egérutat nyerhetünk.

Gyorsan elindult a zsákutcát berekesztő ház felé. Ennek a kétemeletes, szerény épületnek a földszintje kőművesmunkával készült, felső része pedig fából, ormán virágcserepekkel díszített kis tetőterasz látszott.

- Carmaux - rendelkezett a Kalóz -, nyisd ki ezt a kaput!

- Elbújunk a házban?

- Úgy vélem, ez a legjobb módja annak, hogy a katonák nyomunkat veszítsék.

- Nagyszerű, kapitány úr! Háztulajdonosok leszünk, de nem fizetünk egy huncut garas lakbért sem. Elővette a hosszú *navaját*, hegyét beillesztette a kapurésbe, megfeszítette, és fölcapta a reteszt.

A két tengeri farkas sietősen belépett, tüstént bezárták maguk után a kaput; a katonák pedig föl s alá rohángásztak a sikátorban, és torkuk szakadtából, szüntelenül ordibálták:

- Fogják meg! Fogják meg!

A két tengeri farkas a sötétben botorkálva csakhamar eljutott egy lépcsőig; azon habozás nélkül föllépkedtek, s meg sem álltak, csak a felső lépcsőfordulóban.

- Meg kéne nézni, hová vezet - ajánlotta Carmaux -, és ösmeretséget kéne kötni a háziakkal. Ej, be kellemetlen meglepetést okozunk ezeknek a szegény ördögöknek!

Tűzszeres számot kotort elő a zsebéből, meg egy darab ágyúkanócot, rácsiholt, aztán megfújkalta a pörzsöt, hogy föllobbanjon a láng.

- Ni csak!... Itt egy nyitott ajtó - suttozta.

- És valaki horkol - fűzte hozzá a Kalóz.

- Jó jel!... Aki szendereg, az békeszerető lélek.

A Kalóz eközben kitárta az ajtót - óvatosan, nehogy nyikorogjon -, majd belépett a szerényen bútorozott szobába; csak egy ágy látszott benne, és mintha valaki hevert volna rajta.

Fogta a kanócot, meggyújtott egy gyertyát, amelyet egy fiókos szekrényként szolgáló ósdi ládán pillantott meg, majd odament az ágyhoz, és határozott mozdulattal föllebbentette a takarót.

A nyoszolyán egy öregember feküdt, kopasz, már ráncos képű vénecske, bőre téglaszínűre aszott; kurta kecskeszakálla és bajusza borzas volt. Igencsak jóízűen aludt, észre sem vette, hogy világos lett a szobában.

- Bizonyára nem tör sok borsot az orrunk alá, nem az a fajta - jegyezte meg a Kalóz.

Megragadta az alvó egyik karját, nyersen megrázta, elsőre azonban nem járt sikerrel.

- Ennek ugyan tölcseres puskát süthetnének el a füle mellett - vélte Carmaux.

Végre az első kettőnél gorombább harmadik rángatásra az apóka nekidurálta magát, és a szeme föl pattant. Amikor meglátta a két fegyveres férfit, sebbel-lobbal fölült, szeme kiguvadt ijedtében, és a rémülettől fojtott hangon nyüszítette:

- Végem van!...

- Ej, pajtikám! Odébb van az még, hogy beadd a kulcsot - biztatta Carmaux. - Sőt úgy tetszik, sokkal elevebb van, mint az imént.

- Kicsoda kegyelmed? - kérdezte a Kalóz.

- Szegény ördög vagyok, a légynek se vétettem soha - felelte az öreg vacogó fogakkal.

- Nekünk nincs szándékunkban kárt tenni uraságodban, ha válaszol a kérdéseinkre.

- Méltóságod tehát nem lator?
 - Tengeri farkas vagyok Tortue szigetéről.
 - Tengeri far... far... farkas!... Akkor hát... végem!...
 - Mondtam, hogy semmi baja sem eshet.
 - Mit óhajt hát méltóságod egy magamfajta szegény embertől?
 - Mindenekelőtt azt szeretném tudni, egyedül van-e idehaza.
 - Egyedül vagyok, uram.
 - Kik laknak a szomszédságban?
 - Csupa derék polgárember.
 - Kegyelmednek mi a mestersége?
 - Szegény ember vagyok én...
 - Az ám, szegény flótás és háztulajdonos, míg énnekem egy derekaljam sincsen - gúnyolódott Carmaux. - Ohó!... Öreg róka, te a pénzedért reszketsz!...
 - Nincs nekem pénzem, kegyelmes uram.
- Carmaux harsány hahotában tört ki.
- No hiszen, így válik kegyelmes úr egy tengeri farkasból!... Istókuccse, nem akadt még dolgom ilyen vidám cimborával, mióta kétágú vagyok!
- A vénember sandán végigmérte, attól azonban igencsak óvakodott, hogy sértődöttnek mutatkozzék.
- Száz szónak is egy a vége - förmedt rá a Kalóz fenyegető hanghordozással -, mit mivel itt Maracaibóban?...
 - Szegény közjegyző vagyok én, uram.
 - Jól van: nos, tudja meg, itt szállunk meg a házában, amíg alkalmunk nem nyílik, hogy odébbálljunk. Nem bántjuk, de vesse eszébe: el ne áruljon minket, mert akkor a feje leröpül a nyakáról! Megértett?
 - De mit kívánnak tőlem? - siránkozott a szerencsétlen.
 - Egyelőre semmit. Öltözzék fel, és nehogy segítségért sivalkodjon, mert valóra váltjuk, amivel fenyegettük.
- A közjegyző haladéktalanul engedelmeskedett; ám annyira kilelte a borzadály, és úgy reszkett, hogy Carmaux kénytelen volt segíteni neki.
- Kötd meg ezt az embert! - utasította a Kalóz. - Ügyelj, hogy meg ne szökjék!
 - Kezeskedem érte, akár jómagamért, kapitány. Olyan erősen gúzsba verem ökelmét, hogy meg se mozdulhat.
- Mialatt a tengeri farkas ártalmatlanná tette az öregot, a Kalóz kinyitotta a sikátorra néző egyik ablakot, hogy lássa, mi történik odakünn.
- Úgy tetszett, az őrjáratok eltávolodtak már, ordibálásuk nem zengett többé, azok azonban, akik fölriadtak az éktelen rivalgásra, ott könyököltek a szomszédos házak ablakaiban, és messzire elhallatszott, amint fennhangon eszmét cserélnek.
- Hallottátok? - bödült el egy satnya emberke, s egy vízözön előtti, hosszú csövű flintával hadonászott. - Úgy látszik, a tengeri farkasok megtámadták a várost.

- Képtelenség - válaszolták neki innen is, onnan is.
- Hallottam, miket üvöltöztek a katonák.
- Megfutamították őket?
- Úgy hiszem, minthogy immár nem hallani semmit.
- Micsoda elbizakodottság!... Bemérszkesdni a városba, ahol ennyi katona hemzseg!...
- Bizonyára a Vörös Kalózt akarták kiszabadítani.
- S helyette ott lelték az akasztófán.
- Jócskán meglepődhettek a kötnivaló zshiványok!
- Reméljük, a katonák nyakon csipnek még néhányat, hogy fölmagasztalják őket - hangoskodott a flintás szomszéd. - Van még elég fa bitóácsoláshoz. Jó éjszakát, barátaim! Holnap is lesz nap...
- Úgy bizony - suttogta a Kalóz -, van még elég fa az erdőn, de a mi hajóinkon is akad még annyi golyóbis, hogy szétágyúzzuk Maracaibót. Egy szép napon még halljátok híremet!

Óvatosan becsukta az ablakot, és visszament a közjegyző szobájába.

Carmaux közben tűvé tette a házat, és az utolsó morzsáig kiséperte az éléskamrát.

A derék fickó észbe kapott, hogy az este nem volt idejük megvacsorázni, ám aztán talált egy szárnyast meg egy szép sült halat, szegény közjegyző talán reggelire tartogatta, és nyaka közé kapta a lábát, hogy ezt is, azt is mihamarább a kapitány rendelkezésére bocsássa.

Ezek az ételek kívül másra is rábukkant ám, egy almárium aljában néhány vastag por lepte palackra lelt: ezek Spanyolhon legjobb borainak címkéit viselték: Xeres, Porto, Alicante, sőt még egy Madeira védjegyű is akadt.

- Uram - duruzsolta Carmaux legszívhezszerűbb hangján, a Kalózhhoz fordulva -, amíg a spanyolok bottal ütik a nyomunkat, ugyan vájja már belé a fogát ebbe a halba, és ízeleje meg ezt a pompás vadkacsát is. Meg aztán fölfedeztem én néhány flaskát is: ezeket nótárius uram tán ünnepi alkalmakra tartogatta, most meg kegyelmedet kissé jobb kedvre derítik. Ohohó! Látszik, hogy barátunk nagy kedvelője a tengerentúli hegyek levének!... No, majd megállapítjuk, hogy jó-e az ízlése...

- Köszönöm - felelte a Kalóz, a kedve azonban újra csak komorrá vált.

Asztalhoz ült, de alig csipegetett az ételből. Megint olyan hallgatag és szomorú lett, amilyennek már szinte mindig is látták a tengeri farkasok. Megkóstolta a halat, ivott egy-két pohár bort, aztán hirtelen talpra ugrott, és föl s alá járkált a szobában.

A tengeri farkas azonban nemcsak fölfalta a maradékot, hanem jó pár palacknyit be is nyakalt, a szegény közjegyző nagy kétségbeesésére; az öreg nem fogyott ki a panaszkodásból, amikor látta, hogy azok a távoli hazájából jókora költséggel hozatott nemes nedűk milyen hamar lecsúsznak Carmaux géégjén. A tengerésznek azonban virágos jókedve támadt, amint felöntött a garatra, s rendkívül előzékenyen megkínálta botcsinálta házigazdájukat egy pohárkával, hogy feledtesse vele átélte ijedelmét és mardosó mérgét.

- Ezer villám és mennydörgés! - rikkantott álmélkodva. - Sose hittem volna, hogy ilyen vígan fog eltelni ez az éjszaka. Hiszen két tűz közé szorultunk, és már-már az fenyegetett, hogy úgy végezzük, jó szívós kötéllel a nyakunk körül; most pedig, lám, itt kötöttünk ki eme pompás palackok közt: ezt igazán nem reméltem volna.

- A veszedelem azonban nem múlt még el a fejünk fölül, barátom - mondta a Kalóz. - Ki kezeskedik arról, hogy a hiábavaló keresgélés után a spanyolok holnap nem ugrasztanak ki ebből a bokorból? Jó ugyan itt, de én szívesebben lennék a *Villám* fedélzetén.

- Kegyelmed társaságában csöppet sem félek, kapitányom: uraságod egymaga száz vitézzel fölér.

- Talán elfelejtetted, hogy Maracaibo kormányzója öreg róka, és bármire képes, csak hogy a markába kaparintson? Tudod, hogy közte és köztem halálos harc dúl.

- Senki sem sejtí, hogy kegyelmed itt van.

- Azért ez gyanítható. Meg aztán megfeledkeztél a biszkájai bérgyilkosokról? Azt hiszem, tudták ők, hogy aki azt a hengeő grófot leszúrta, nem más, mint a szerencsétlen Vörös Kalóz és a Zöld Kalóz fivére.

- Meglehet, igaza van, uram. De nem gondolja, hogy Morgan küld felmentő csapatot segítségünkre?

- A helyettesem nem az az ember, aki otthagyja parancsnokát a spanyolok keze közt. Vakmerő, vitéz férfi, s nem lennék meglepve, ha megkísérelné kierőszakolni az áttörést, csak hogy a városra valóágos golyózáport zúdítson.

- Örültség volna, s drágán megfizethetne érte, uram.

- Ej ugyan!... Hány effélét elkövettünk már, s mégis mindig vagy majdnem mindig szerencsével jártunk!

- Ez igaz.

A Kalóz leült, felhörpintett egy pohár bort, majd ismét talpra ugrott, és a lépcsőfordulóból nyíló ablakhoz ment: innen végig lehetett látni az egész síkátort. Vagy fél órán át szemlélődött; aztán Carmaux egyszer csak arra figyelt fel, hogy besiet a szobába. Így szólt:

- Megbízható a néger?

- Hűséges emberem, parancsnok.

- Nem fog elárulni bennünket?

- Tűzbe teszem érte a kezem.

- Itt van.

- Észrevette kegyelmed?

- A síkátorban settenkedik.

- Be kell hívnunk, parancsnok.

- Vajon a fivérem holttestével mit csinált? - kérdezte a Kalóz, homlokát ráncolva.

- Majd megtudjuk, ha itt lesz.

- Eredj, szólítsd be, de légy óvatos. Ha meglátnak, nem állok jót az életünkért.

- Bízra rám, uram - felelte Carmaux, és elmosolyodott. - Csupán tízpercnyi időt kérek, hogy átalakulhassak Maracaibo nótáriusává.

Hatodik fejezet

A TENGERI FARKASOK HELYZETE SÚLYOSBODIK

Még le se telt az a tíz perc, amikor Carmaux kilépett a közjegyző házából, hogy keresésére induljon a négernek, akit a Kalóz a sikátorban látott.

Ez alatt az igencsak csekély idő alatt a derék és bátor tengeri farkas külseje oly tökéletesen átalakult, hogy tulajdon édesanyja sem ismert volna rá. Kettőt-hármat nyisszantott az ollóval, és gondozatlan szakállá meg vállát verdeső, bozontos üstöke máris kurtább lett, majd serényen fölvetett egy spanyol módi öltözetet, amelyet a közjegyző minden bizonnyal ünnepélyes alkalmakra tartogatott; azonos termetűek lévén, a ruha igen jól illett rá.

Az ekként kiöltözött félelmetes tengeri portyázót bárki tiszta lelkiismeretű, tisztos polgárnak nézhette, ha nem magának a közjegyzőnek. Mint afféle körültekintő ember azonban rendkívül kényelmes zsebeinek mélységes mély fenekére rejtette pisztolyait is, mert nem bízott meg még abban a kitűnő álruhában sem.

Minekutána ilyenformán átvedlett, úgy lépett ki az épületből, mint bármely békeszerető városlakó, aki hajnali sétájára indul, hogy egy szippantásnyi friss levegőt szívjon, fölpislantva a magasba, vajon a már nem messzi pirkadat elszánta-e magát, és megfutamítja-e az éjhomályt az égboltozatról.

A sikátor kongott az ürességtől, de a parancsnok csak az imént pillantotta meg a négert, tehát az még nem mehetett nagyon messzire innen.

„Bárhol is bujkál, föllelem - dünnyögte a tengeri farkas. - Ha szénszák komám úgy döntött, visszatér, ez azt jelenti, súlyos indokok gátolták meg abban, hogy elhagyja Maracaibót. Vajon annak az átkozott Van Guldnak a tudomására jutott, hogy a Fekete Kalóz követte el a merénnyt? Vajon csakugyan a végzet akarja-e úgy, hogy mind a három hős fivér ennek a vészterhes vénembernek a karmai közé kerüljön? De szavamra! Kijutunk innét, s egy szép nap bosszút állunk: szemet szemért, fogat fogért, életet életért!”

Ekként morfondírozott magában, s ezalatt kiért a szűk kis mellékutcából, épp készült befordulni egy ház mellett, amikor egy hosszú csövű flintával fölfegyverzett katona, aki egy kapuboltozat alatt rejtőzködött mindaddig, váratlanul útját szegte, s fenyegető hangon ráförmedt:

- Megállj!...

- Átok és dögvész! - dörmögte Carmaux, zsebre vágta a kezét, és megmarkolta egyik pisztolyát. - Mátis itt tartunk?

Aztán jóra való polgárember ábrázatát öltve így szólt:

- Mit óhajt, katona úr?

- Azt akarom tudni, kicsoda kegyelmed!

- Hogyan! Nem ösmer engem? Én ennek a városnegyednek a nótáriusa vagyok, katona úr.

- Bocsásson meg, csak nemrég érkeztem Maracaibóba, közjegyző úr. Hová tart, ha szabad tudakolnom?

- Egy szegény ördög épp a haláltusáját vívja, s megérti ugyebár: ha valaki a túlvilágra készülődik, annak gondolnia kell az örökösökre.

- Igaz, közjegyző úr, de óvakodjék ám, össze ne akadjon a tengeri farkasokkal.

- Úristen! - sápítozott Carmaux, s úgy tett, mintha a szívszélhűdés kerülgetné az ijedelemtől. - Tengeri farkasok, itt?! Miképpen lehetséges, hogy ezek a zsványok partra merészeltek szállni Maracaibóban, ebben a szinte bevehetetlen városban, amelyet olyan vitéz katona kormányoz, mint Van Guld uraság?!

- Nem tudjuk, mi módon sikerült kikötniök, minthogy semmiféle kalózhajót nem észlelt az őrség sem a szigetek közelében, sem a Coro-öbölben; azt illetően azonban, hogy idejöttek, immáron semmi kétség. Elég az hozzá, megöltek három vagy négy embert, és vakmerőségükben arra vetemedtek, hogy elrabolják a Vörös Kalóz holttestét: a hírhedt gaztevőt a kormányzói palota előtt akasztották föl, legénységével egyetemben.

- A himpellérek! És hova lettek?

- Bizonyára a város határába menekültek. Felderítő osztagainkat kiküldték a legkülönbélebb helyekre; remélhetőleg, lefűlelik és a föllógatott cinkosaik után menesztik őket, hogy elcsevegjenek vajmi kevésbé vidám társaságukban.

- S ha mégis a városban rejtőzködtek el?

- Ez nem lehetséges; látták őket, amint a város határa felé futnak.

Carmaux eleget tudott már, s úgy vélte, itt az idő, hogy a távozás hímes mezejére lépjen, nehogy végül még elszalassza a négert.

- No, majd vigyázok, hogy össze ne akadjak velük - felelte. - Jó örködést, katona úr. Mennem kell, máskülönbén túl későn érkezem haldokló ügyfelemhez.

- Sok szerencsét, közjegyző úr.

Az agyafúrt tengeri farkas szemébe vont a kalapját, nagy sebbel-lobbal elsietett, s közben szerfölött aggodalmas képpel pislogott körös-körül, hogy mennél kifejezőbben színlelje azt a félelmet, amelyet csöppet sem érez.

- Hahaha! Hahaha!... - ujjongott föl, amikor távolabb ért. - Azt hiszik, hogy kijutottunk a városból! Nagyon helyes, pajtikáim! Békésen eltanyázunk annak a kiváló közjegyzőnek a házában, amíg vissza nem szállingózik a katonaság, aztán angyali nyugalommal kereket oldunk. Főlséges ötlet, remekül kieszelte a parancsnok!... Maga az Olonne-i sem süthetett volna ki különbet, pedig azzal dicsekszik, hogy ő Tortue legfortélyosabb tengeri farkasa.

Már befordult az utcasarkon, hogy rátérjen egy szélesebb útra - ezt tarkára pingált cölöpökön nyugvó, ízléses tornácokkal körülvett takaros villák szegélyezték kétoldalt -, amikor észrevett egy gigászi, koromfekete árnyalakot: egy bájos palotácska előtt bólogató pálmafa törzse mögött álldogált.

- Ha nem tévedek, ez az én szézsák komám - mormolta a tengeri farkas. - Ezúttal ritka nagy szerencsénk van, nemhiába ördög a pártfogónk, legalábbis a spanyolok ezt rebesgetik.

Az a férfi, aki félig-meddig elrejtőzködött a karcsú pálmácska törzse mögé, Carmaux közeledte láttán igyekezett beosonni a palota kapuboltozata alá - talán azt hitte, valamiféle hadfi tart feléje -, de aztán úgy vélte, ott sincs biztonságban, nagy sebbel-lobbal bekanyarodott az épület mellett, hogy esetleg onnan elillanjon a város megannyi sikátorának valamelyikébe.

A tengeri farkasnak közben elég ideje volt, hogy meggyőződjék róla: csakugyan az ő négere az illető.

Néhány szökkenéssel a palotácska falánál termett, befordult a sarkánál, és félhangosan utánaszólt:

- Hé, komám!... Komám!...

A néger tüstént megtorpant, majd néhány pillanatnyi habozás után visszatért. Amikor fölismerte Carmaux-t, bár az igencsak élethűen álcázta magát spanyol polgárnak, az öröm és bámulat kiáltása fakadt ajkáról:

- Te vagy az, fehér komám?

- A szemed, akár a sasé, szénszák komám - válaszolta nevetve a tengeri farkas.

- Hát a kapitány?

- Egyelőre ne törődj vele; biztonságban van, és kész. De te miért jöttél vissza? A parancsnok úgy rendelkezett, hogy vidd a holttestet a hajóra.

- Nem tudtam, pajtás. Jó néhány szakasz katona előzőnlötte az erdőt, kijutottak valószínűleg a tengerszélre is.

- Akkor fölfedezték már a partraszállásunkat.

- Magam is attól tartok.

- És a holttestet hova rejtetted?

- A kunyhómba, vastagon beborítottam frissen tépett lombokkal.

- Nem lelnek rá a spanyolok?

- Éltem a gyanúpörrel, és szabadon eresztettem minden kígyómat. Ha a katonák be akarnak törni a kunyhóba, meglátják a csúszómászókat, és fölkötik a nyúlcipőt.

- Nem ejtettek a fejed lágyára, komám.

- Megteszem, ami tőlem telik.

- Eszerint nem tartod lehetségesnek, hogy meglépjünk?

- Mondtam már: az erdőben nyüzsögnek a katonák.

- Súlyos a helyzet. Morgan, a *Villám* másodparancsnoka még elkövet valami meggondolatlanságot, ha látja, hogy még mindig nem tértünk vissza - morfondírozott a tengeri farkas. - Kíváncsi vagyok, hogyan végződik ez a regényes vállalkozás.

Aztán újra Mokóhoz fordult:

- Ösmernek téged Maracaibóban?

- Mindenki, hiszen gyakorta látnak itt engem: sebforrasztó gyógyfüveket szoktam árusítani.

- Nem gyanakszik rád senki?

- Senki.

- Akkor kövess: megyünk a parancsnokhoz.

- Egy pillanat.

- Mit kívánsz?

- Idevezettem a bajtársadat is.

- Kicsodát? Van Stillert?

- Nem volt szabad annak kitenni, hogy nyakon csípjék; ő meg úgy vélte, több hasznát vesszük, ha velünk van, mintha veszteg marad a viskóban.

- S a fogoly?

- Olyan jól megkötöttük, hogy ott találjuk a kunyhóban, ha csak rá nem akadnak a bajtársai, és ki nem oldozzák.

- És Van Stiller most hol van?

- Várj egy kicsit.

A néger mindkét kezét ajkához emelte, és halk sívítást hallatott; bárki összetéveszthette a vámpír nyívásával: ez egyike a Dél-Amerikában honos, nagyszámú óriásdenevér-fajnak.

Kisvártatva fölbukkant valaki a kert kőfalának a peremén, és csaknem Carmaux nyakába huppant, majd ekként örvendezett:

- Majd szétvet az öröm, hogy életben találalak, kenyeres pajtásom.

- Én még nálad is boldogabb vagyok, barátom, Van Stiller - felelte Carmaux.

- Mit gondolsz, a kapitány szememre veti, hogy idejöttem? De ha egyszer tudtam, hogy veszélyben vagytok, nem bírtam ott rostokolni a rengetegben, és leshelyemről bámulni a fákat...

- A parancsnok elégedett lesz. Egy magadfajta fenegyerek aranyat ér ilyen nehéz pillanatokban.

- Barátaim, gyerünk!...

A pirkadat ekkor futott föl a mennyboltra. A csillagok hirtelen elhalványultak: ezeken a forró égövi területeken nincs ugyanis igazi pitymallat, de még hajnalhasadás sem; az éjszakát szinte váratlanul váltja föl a nappal. A napkorong úgyszólván egyik pillanatról a másikra föltündököl, és sugarainak hatalmával hevesen elűzi az éjhomályt: a sötétség egy csapásra szertefoszlik.

Maracaibo lakosai - szinte valamennyien korán kelők - ébredezni kezdtek. Itt is, ott is kinyílt egy ablak, s megjelent egy-egy fej; erre is, arra is eget verő tüsszentés vagy ásítózás zendült, és szapora terepere hangzott föl az otthonokban.

Bizonyára az éjszakai eseményeket vitatták meg: a történetek nem csekély riadalmat keltettek valamennyiükben, hiszen a mérhetetlen Mexikói-öböl valamennyi gyarmatán úgy rettegetek a tengeri farkasoktól, akár a tűztől.

Carmaux nem óhajtott összetalálkozni senkivel, tartott tőle, hogy fölismeri valamelyik kocsmabeli iszogató; ezért jókora léptekkel nekilódult, nyomában a négerrel és a hamburgi tengerésszel.

A sikátor torkolatában ott találta még az utca egyik sarkától a másikig vállára vetett alabárdal masírozó korábbi katonát.

- Már vissza is tér, közjegyző úr? - kérdezte, amikor megpillantotta Carmaux-t.

- Bizony, barátom! - válaszolt a tengeri farkas. - Ügyfelemnek sürgős dolga akadt, hogy itt hagyja ezt a siralomvölgyet, és máris kimúlt.

- S tán örökre hagyta kegyelmedre ezt a pompás néget? - kérdezte az őrszem, és rámutatott a kígyóbüvölőre. - *Caramba!*⁶ Micsoda szép szál fekete legény!... Ez a kolosszus sok ezer piasztért ér!

⁶ Teringettét! (spanyol)

- Igen, nekem ajándékozta. Alászolgálja, katona úr.

Sietősen befordultak a sarkon, végigloholtak a szűk utcácskán, beléptek a közjegyző házába, majd becsukták a kaput, és el is reteszelték.

A Fekete Kalóz a lépcsőfordulóban várta őket, izzó türelmetlenség marcangolta, nem is tudta palástolni.

- Nos hát? - kérdezte. - Miért jött vissza a néger? S hol a fivérem holtteste? S te mit keresel itt, Van Stiller?

Carmaux néhány szóban tájékoztatta arról, milyen nyomós okok készítették arra a néget, hogy visszatérjen Maracaibóba, s bírták rá Van Stillert, hogy segítségükre siessen; aztán arra is kitért, amit a sikátor végében silbakoló katonától tudott meg.

- Aggasztó híreket hoztál - mondta a kapitány a néger felé fordulva. - Ha a spanyolok átkutatják a város határát és a tengerszegélyt, nem tudom, hogyan jutunk vissza a *Villámra*. Nem magamat félttem én, hanem a naszádomat; Toledo tengernagy hajórajja bármikor reáronthat.

- Ezer villám és mennydörgés! - csattant föl Carmaux. - Még csak ez hiányzik!

- Kezdek attól félni, hogy ez a kaland balul végződik - dünnyögte Van Stiller. - Ej, fene bánja! Már két napja lógnunk kéne az akasztófán, örüljünk hát, hogy negyvennyolc órával tovább élünk.

A Fekete Kalóz ismét föl s alá járkált a szobában, újra meg újra megkerülte az asztal gyanánt szolgáló ládát. Szerfölött gondterheltnak és idegesnek látszott; időről időre fölhagyott a kerengéssel, hirtelen megtorpant emberei előtt, majd fejcsóválva megint csak nekilódult.

Váratlanul megállt a szoros gúzsba kötve ágyán heverő nótárius előtt, fenyegető tekintetét annak szemébe fúrta, és így szólt:

- Ismered-e Maracaibo környékét?

- Igenis, kegyelmes uram - felelte reszkető hangon szegény öreg.

- Kijuttathatnál-e minket a városból úgy, hogy honfitársaid rajtunk ne üssenek, és elvezethetnél-e valamilyen biztonságos helyre?

- Hogyan is tehetném, uram? Amint kitennék lábukat a házamból, fölismernék és elfognák uraságtokat, s úgyszintén engem is, uraságtokkal együtt; aztán azzal vádolnának, hogy megkíséreltem kiszabadítani kegyelmeteket, a kormányzó pedig fölakasztatna, mert ő aztán nem érti ám a tréfát.

- Ah! Hogy félnek Van Guldtól! - mormolta a Kalóz összeszorított fogai közül, és komor fény villant a szemében. - Igen, ez a férfi csupa erély, csupa gög és csupa könnyörtelenség: tudja, hogyan keltsen rettegést, hogyan ejtsen rémületbe mindenkit. Nem, nem mindenkit! Egy napon ő lesz az, akit reszketni látok! Azon a napon majd az életével fizet fivéreim haláláért!

- Kegyelmed akarja megölni a kormányzót? - kérdezte a közjegyző tamáskodó hangon.

- Elhallgass, öreg, ha kedves az életed! - förmedt rá Carmaux.

Úgy tetszett, a Kalóz nem hallotta meg sem egyiküket, sem másikat. Kiment a szobából, és odaállt a szomszédos folyosó ablakához; ebből, mint említettük, szemmel lehetett tartani az egész sikátort.

- No hiszen, szép kis csávába kerültünk - jegyezte meg Van Stiller, és a négerhez fordult: - Hát a mi szézsák kománknak nincsen-e a koponyájában valamilyen kiváló ötlet, amely kirántana bennünket ebből a vajmi kevésbé vidám slamasztikából?... Nem érzem magam túlzottan nagy biztonságban ennek a háznak a falai közt.

- Talán akad egy - felelte a néger.

- Bökd ki - biztatta Carmaux. - Ha elképzelésed megvalósítható, ígérem, szívemre öllek, én, aki soha életemben nem öleltem meg sem fekete, sem sárga, sem vörös színű embert.

- Ahhoz azonban meg kéne várni az estét.

- Nem kerget a tatár, egyelőre.

- Öltözzetek föl spanyolnak, és ballagjatok ki nyugodtan a városból.

- Tán nem viselem a nótárius hacukáját?

- Nem elég.

- Mit akarsz, mit húzzak hát magamra?...

- Valami gyönyörű muskétás- vagy alabárdos-egyenruhát. Ha polgári öltözékben sétáltok ki a városból, a környéken bókászó csapatok nem késlekednek, és nyomban föltartóztatnak benneteket.

- Ezer villám és mennydörgés! Fölséges ötlet! - kurjantott föl Carmaux. - Igazad van, szézsák komám! Ha angyalbőrbe bújunk, bizonyára senkinek sem támad az a szeszélye, hogy utunkat állja és faggasson, hova megyünk és kik vagyunk, különösen éjnek évadján, mi pedig kényelmesen kereket oldhatunk és tengerre szállhatunk.

- Hát az egyenruhák, azokat hol leljük? - kérdezte Van Stiller.

- Hol? Kibelezünk néhány katonát, aztán majd levetkőznek - jelentette ki elszántan Carmaux.

- Tudod jól, hogy könnyen eljár a kezünk.

- Nem szükséges ilyen nagy veszedelemnek kitenni magatokat - szólt közbe a néger. - Engem ösmernek a városban, senki sem gyanakszik rám, mehetek és vásárolhatok ruhákat, még fegyvereket is.

- Derék legény vagy, s én most megöllek testvéri öleléssel.

Így szólt a tengeri farkas, és kitérte két karját, hogy magához szorítsa a négert, de már nem maradt ideje rá. Döngő ütés zengett végig az utcán, s vert visszhangot a lépcsőházban.

- Ezer villám és mennydörgés! - horkant föl Carmaux. - Valaki dörömböl a kapun!...

Abban a pillanatban betoppant a Fekete Kalóz, mondván:

- Egy férfi zörget, bizonyára kegyelmedet keresi, nótárius.

- Valamelyik ügyfelem lesz, uram - felelte a fogoly, és fölföháskodott. - Valamelyik ügyfelem, jóvoltából talán szép kis summa ütné a markomat, én pedig, lám, itt...

- Elég a locsogásból! - förmedt rá Carmaux. - Régi nóta ez, untig ösmerjük, vén szószátyár.

Ekkor az előbbinél is hevesebb második kopogtatás rázta meg a kaput, a következő szavak kíséretében:

- Nyissa ki, nótárius uram!... Nincs veszteni való időm!

A Fekete Kalóz hirtelen elhatározásra jutott.

- Carmaux - szólalt meg -, ha mi makacsul nem nyitunk kaput, az a férfi gyanút foghat, attól tarthat, baleset érte az öreget; majd elrohan, és föllármázza a kerület előljáróját.

- Mit tegyek, parancsnok?

- Nyiss kaput, aztán alaposan kötözd meg az alkalmatlankodót, és küldd föl, hogy szórakoztassa el a jegyzőt.

Ki sem ejtette az utolsó szót, amikor Carmaux már lefelé dübörgött a lépcsőn, az óriás néger társaságában.

Amikor megdöndült a harmadik ütés, amely kis híján beszakította a kapudeszkákat, a tengeri farkas sietve félrecepta a reteszt, és ekként zsémbeledött:

- Hú de sürgős a dolga, uram!...

Tizenhét vagy húszesztendős, előkelő öltözkű fiatalember - övéről csinos töröcske fityegett alá - robbant be nagy sebbel-lobbal, és ekként méltatlankodott:

- Illik-e így megvárakoztatni azokat, akik egyáltalán nem érnek rá?! *Car...*

Carmaux és a néger láttán megtorpant, álmélkodva s némi nyugtalansággal végigmérte őket, majd megpróbált kihátrálni, a kapu azonban tüstént becsukódott mögötte.

- Ti kik vagytok? - kérdezte.

- Nótárius uram szolgál - felelte Carmaux, és esetlenül meghajolt.

- Ejha!... Ejha! - hüledezett a fiatalember. - Így fölvitte az Isten a dolgát Don Trujillónak, egyszerre csak megengedheti magának azt a fényűzést, hogy két szolgát is tartson?

- Úgy bizony, a minap jobblétre szenderült perui bácsikájától örökölt... - válaszolt a tengeri farkas kaján vigyorgással.

- Azonnal vezessetek hozzá. Réges-rég értesítettem már, hogy ma lépek házasságra *señorita* Carmen de Vasconcellosszal. És most kéreti magát, hogy...

A mondatot hirtelen belefojtotta Moko mancsa, amely váratlanul a nyaka köré fonódott. Szegény fiatalembert félig megfojtotta ez a gyors szorítás, térdre bukott, szeme kiguvadt az üregéből, és az arcszíne ellilult.

- Hé, lassan a testtel! - intette Carmaux a négert. - Ha még egy kicsit tovább szorongatod, teljesen megfullad nekem. Bánj kissé udvariasabban a nótárius ügyfeleivel!

- Sose félj, fehér komám - legyintett a kigyóbüvölő.

A fiatalembert, akinek egyébiránt úgy inába szállt a bátorsága, hogy esze ágába se jutott bármi csekély ellenállást is tanúsítani, fölcipelték az emeleti szobába, megfosztották kecses kis törétől, alaposan gúzsba kötötték, és a jegyző mellé hajították.

- Elintéztük, kapitány úr - jelentette Carmaux.

A Fekete Kalóz fejbiccentéssel hagyta jóvá a tengerész mesterfogását, majd odalépett a fiatalemberhez - az réveteg szemmel meredt rá -, és megkérdezte tőle:

- Kicsoda kegyelmed?...

- Legkiválóbb ügyfeleim egyike, uram - vágta rá a közjegyző. - Ennek a derék ifjúnak a jóvoltából szép summa ütné a markomat, legalábbis ezen a mai szent napon...

- Hallgasson! - szólt rá a Kalóz rideg hangon.

- Nótárius uram hovatovább igazi papagájja válik! - fortyant föl Carmaux. - Ha így folytatja, le kell nyesnem egy darabkát a nyelvéből.

A jóképű fiatalember a Kalóz felé fordult, merőn bámult rá, majd bizonyos álmélkodással így válaszolt:

- Én Maracaibo főbírájának, Don Alonzo de Conxevio úrnak vagyok a fia. Remélem, most magyarázatát adja, mi az oka annak, hogy megfosztott személyes szabadságomtól.

- Semmi szükség, hogy megtudja; ám ha vesztég marad, semmi baj nem érheti; holnap pedig, amennyiben váratlan események közbe nem szólnak, szabad lesz.

- Holnap!... - jajdult föl a fiatalember fájdalmas döbbenettel. - Uram, gondolja csak meg: nekem ma kell feleségül vennem Vasconcellos kapitány leányát.

- Holnap tartja meg az esküvőt.

- Vigyázzon!... Édesapám a kormányzó barátja, s kegyelmed még keservesen meglakolhat ezért a rejtélyes eljárásért, amelyet ellenem alkalmazott. Itt Maracaibóban sok katona és ágyú van ám!

A tengerjáró lovak ajkára megvető mosoly lebbent.

- Nem félek én tőlük - mondta aztán. - Az én embereim sokkal félelmesebb harcosok, mint azok, akik Maracaibót őrzik, s nekem is vannak ágyúim.

- De hát kicsoda kegyelmed?

- Szükségtelen, hogy megtudja.

Így szólt a Kalóz, majd hirtelen hátat fordított a fiatalembernek, és kiment; újra kiállt örködni az ablakba, mialatt Carmaux meg a néger átkutatta a házat a pincétől a padlásig, hogy lássák, összeüthetnek-e valamit reggelire; Van Stiller pedig kényelmesen elhelyezkedett a két fogoly közelében, hogy megakadályozhassa bármiféle menekülési kísérletüket.

A fehér koma meg a fekete koma tüvé tette az egész lakást, és végül sikerült is rábukkanniok egy füstölt sonkára meg egy bizonyos rendkívül csípős fajta sajtra: no, ezektől az ínycsalatokatól valamennyien jókedvre derülnek, és még jobban ízlik majd mindannyiuknak a közjegyző kitűnő bora, legalábbis ezt állította a szeretetre méltó tengeri farkas.

Már értesítették a Kalózt, hogy kész a reggeli, s kihúzták néhány portói palack dugóját, amikor újfent dörömbölés hangzott a kapu felől.

- Ki lehet az? - tette föl a kérdést önmagának Carmaux. - Egy újabb ügyfél óhajtja netán élvezni nótárius uram társaságát?

- Eredj, nézd meg! - szólt neki a Kalóz, aki ekkor már a hamarjában megterített asztalnál ült.

Nem kellett kétszer mondania, a tengerész tüstént teljesítette a parancsot, odalépett az ablakhoz, de nem húzta föl a zsalugátért, csak a rések közt tekintett alá; a kapunál kissé idősecske férfi állt, szolgának vagy törvénytörő küldöncnek látszott.

- Az ördög! - zsémbelődött. - Ez bizonyára a fiatalembert keresi. A vőlegény titokzatos eltűnte nyilvánvalóan aggodalomba ejtette a menyasszonyt, az apósokat meg a násznépet. Hm!... Kezd bonyolódni az ügy!

A szolga ezenközben, mivel nem kapott választ, egyre nagyobb serénységgel döngötte a kopogtatót, és olyan éktelen lármát csapott, hogy az ablakokba riasztotta a szomszédos házak valamennyi lakóját. Okvetlenül kaput kellett nyitniok, és ártalmatlanná kellett tenniök ezt az

alkalmatlankodót is, mielőtt még a szomszédok gyanút fognának, és összefutnának, hogy betörjék a kaput, vagy valamelyik elszalajtott suhancsal odacsődítsék a katonaságot.

Carmaux és a néger igyekezett is: pillanatok alatt lesiettek a lépcsőn, kaput tártak, s a szolga, fullajtár vagy mi a manó tüstént bent találta magát a folyosón; elkapták a torkát, hogy ne óbégathasson, megkötözték, betömték a száját, majd fölcipelték az emeleti szobába, hadd tartsa szóval balsorsú kispapját vagy a nem kevésbé szerencsétlen nótáriust.

- Ej, hogy az ördög vinné el valamennyit! - mérgelődött Carmaux. - Ha ez darab ideig így folytatódik, még foglyul ejtjük Maracaibo egész lakosságát!

Hetedik fejezet KÉT NEMESÚR PÁRBAJA

A reggeli - Carmaux jóslatainak cáfolataképpen - vajmi kevésbé vidámra sikerült, és a szegény közjegyző kiváló sonkája, csípős sajtja és borospalackjai ellenére is híján volt a jókedvnek.

Valamennyiüket nyugtalanítani kezdte az eseményeknek az a kellemetlen fordulata, amely a szerencsétlen fiatalember, no meg az ő esküvője miatt következett be. Rejtélyes eltűnése - no meg a szolgálé is - minden bizonnyal nem kis riadalmat keltett a rokonságban, s bizony, hőseink rövidesen várhatták cselédek, barátok vagy ami még rosszabb, katonák, esetleg valamilyen bíró vagy valamilyen *alguazil*, azaz törvényszolga újabb látogatását.

A dolgoknak ezt az állapotát semmiképpen sem viselhették el sokáig. Újabb foglyokat ejthettek volna, de aztán bizonyára megjöttek volna a katonák is, méghozzá nem is egyenként.

A Kalóz és két hajósa jó néhány javaslatot megtárgyalt. A menekülés pillanatnyilag teljesen lehetetlen volt; bizonyosan fölismerték, föltartóztatták és minden további nélkül fölakasztották volna őket, mint ahogyan a szegény Vörös Kalózt és balszerencsés bajtársait. Meg kellett várniok az éjszakát; az azonban vajmi kevésbé látszott valószínűnek, hogy a fiatalember atyafisága békén hagyja őket.

A három tengeri farkas leleményessége, bár rendszerint pazar termékenységgel ontották a fortélyos ötleteket és a fondorlatos elmesziporkákat, akárcsak valamennyi társuk Tortue szigetén, e percben tökéletesen csődöt mondott.

Carmaux azt tanácsolta, hogy öltsek fel a foglyok ruháit, úgy távozzanak merészen; de tüstént észbe kapott, belátta, mennyire nem megvalósítható a terve, hiszen nem vehetnék hasznát a fiatalember köntösének, mert semelyikükre se illenék, meg aztán túlságosan is kockázatos ez a megoldás a közeli városszéleken cserkésző őrzérek miatt.

Igencsak törték a fejüket, hogy kieszeljenek valami új módozatot, valami kapaszkodót találjanak, amelynek a révén kikecmereghetnek ebből a kátyúból; helyzetük ugyanis percről percre bonyolultabb és veszélyesebb lett; és ekkor egy harmadik egyén kezdett dörömbölni a közjegyző kapuján.

Ezúttal nem valami szolga kopogtatott, hanem egy valóságos kasztíliai nemesúr, karddal és törrel fölfegyverkezve, talán a fiatalember valamelyik atyjafia vagy a tanúk egyike.

- Ezer villám és mennydörgés! - fakadt ki Carmaux. - Immár egész körmenet vonul föl ehhez az átkozott házhoz! Először az ifjonc, aztán a szolga, most meg ez a nemesúr; később pedig nyilvánvalóan befut még a vőlegény apjaura, majd a két vőfély, aztán egynémely jóbarát, és a többi, és a többi! Végül még itt üljük meg a lakodalmat!

A kasztíliai, amikor látta, hogy senki sem siet kaput tární előtte, kétszeres erővel kezdte döngetni a kopogtatót pillanatnyi szünet nélkül emelgette és hullajtotta el a súlyos vaskarikát. Meglátszott rajta, nem sok türelem szorult belé, s valószínűleg jóval veszedelmesebb, mint a fiatalember meg a szolga.

- Menj, Carmaux - mondta a Kalóz.

- Élek a gyanúpörrel, parancsnok úr, hogy ezt itt nem bírjuk könnyűszerrel nyakon csípni és gúzsba verni. Biztosíthatom, uram, ez az ember erős, akár az oroszlán, és viharos ellenállást fog tanúsítani.

- Ott leszek magam is; tudod, hogy izmos a karom.

A Kalóz körülnézett, és megpillantott a szoba egyik sarkában egy kardot; valamilyen avított családi fegyver lehetett. A jegyző nyilvánvalóan kegyeletből őrizgette, megragadta a markolatát, próbára tette, milyen rugalmas a penge, majd felkötötte a derekára, s azt mormolta:

- Toledói acél: megtáncoltatom vele azt a kasztíliait...

Carmaux meg a néger eközben kinyitotta a kaput - már félő volt, hogy kifordul sarkából a kopogtató dühöd és szakadatlan, dörömbölése miatt -, s belépett egy öklelő tekintetű, összevont szemöldökű nemesúr, balját a kardmarkolata kosarára támasztotta, és ingerült hangon ekként dohogott:

- Ágyú kell ide, hogy kitáruljon?!

Az újonnan érkezett szép szál férfi volt, jó negyvenes, magas termetű, széles vállú, marcona és kevély fajta; koromfekete szeme, dús fekete szakálla csak fokozta külseje harciasságát.

Fekete selyemből varrt, választékos spanyol öltözetet viselt, combközépig érő, fogazott szárú, sárga bőrszimat, lábán sarkantyú pengett.

- Engedelmet, uram, amiért megvárakoztattuk - válaszolta Carmaux, és bumfordian meghajolt -, de annyi a dolgunk, hogy azt se tudjuk, hol áll a fejünk.

- Mivel foglalatostok? - kérdezte a kasztíliai.

- Nótárius uramat ápoljuk.

- Tán csak nem beteg?

- Rettentő láz gyötri, uram.

- Hívj grófnak, csirkefogó.

- Bocsánatát kérem, gróf úr, nincs szerencsém ösmerhetni nagyságodat.

- Menj a pokolba! Hol az unokaöcsém? Már két órája, hogy idejött.

- Mi ugyan nem láttunk az égvilágon senkit.

- Te gúnyt űzol belőlem! Hol a jegyző?

- Az ágyban, uram.

- Vezess hozzá azonnal!

Carmaux be akarta őt csalogatni maga után a folyosó mélyére, hogy aztán jelet adjon a négernek, fejtse ki pompás izmai erejét, ezért hát lomhán, nyugalmasan elindult a kasztíliai előtt; aztán, amint a lépcső aljához érkezett, hirtelen sarkon fordult, és odaszólt:

- Rajtad a sor, komám!

A néger tüstént rávetődött a kasztíliai nemesúrra; a zordon külsejű férfiú azonban valószínűleg résen állt, a fürgesége pedig lefőzte a legvirgoncabb tengerészét is: egyetlen szökkenéssel átugrotta az első három lépcsőfokot, szilaj lökéssel letaszította Carmaux-t, elszántan kivonta kardját a hüvelyéből, és rájuk ripakodott:

- Ohó! Szélhámosok! Mit jelentsen ez az orvtámadás? No, most lenyisszantom a fületeket!

- Ha mindenáron tudni óhajtja, mit jelent ez az orvtámadás, majd én megmagyarázom uraságodnak - zendült meg egy hang.

A Fekete Kalóz váratlanul fölbukkant a lépcsőfordulóban, karddal a kezében, s elkezdett lépkedni lefelé.

A kasztíliai feléje fordult, ügyelt azonban arra is, hogy szem elől ne tévessze Carmaux-t meg a négert, akik a folyosó végéig hátráltak, és védőállásba helyezkedtek a kapu mögött. Előbbi a hosszú *navaja* nyelét markolta meg, utóbbi pedig egy fagerendát kapott föl: az ő kezében az is félelmetes fegyver.

- Kicsoda kegyelmed, uram? - kérdezte a kasztíliai, a legcsekélyebb ijedelem nélkül. - Az öltözéke láttán bárki úgy vélhetné, hogy nemesúr, de hát nem a ruha teszi az embert, kegyelmed akár haramia is lehet.

- Nos, ezért a szóért még drágán megfizethet, nemesuram - felelte a Kalóz.

- Ugyan már! Majd elválik egykettőre.

- Kegyelmed bátor ember, annál jobb. Én azonban mégis azt tanácsolom uraságodnak: tegye le a kardját, és adja meg magát.

- Kinek?

- Nekem.

- Egy zshiványnak, aki kelepcét vet, hogy legyilkolja az alattomban törbe csaltakat?!

- Nem, hanem Emilio di Roccanera lovagnak, Ventimiglia örökös urának.

- Úgy!... Kegyelmed nemesember! Akkor hát legalább azt szeretném tudni, vajon Ventimiglia ura miért mesterkedik azon, hogy a cselédei eltegyenek láb alól.

- Ez merőben kegyelmed feltételezése, uram; itt senkinek esze ágában sincs, hogy kioltsa uraságod életét. Szándékunk csupán annyi, hogy lefegyverezzük, és néhány napig fogságban tartjuk, semmi egyéb.

- S vajon mi okból?

- Szeretnénk megakadályozni, hogy értesítesse Maracaibo hatóságait arról, miszerint itt tartózkodom.

- Ventimiglia urának netán elszámolnivalója van Maracaibo hatóságaival?

- Nem túlságosan kedvelnek, helyesebben szólva Van Guld nem rajong értem, s ujjongana örömében, ha a markába kaparinthatna, amiként magam is ugyancsak felvidulnék, ha a hatalmamba keríthetném.

- Nem értem, uram - mondta erre a kasztíliai.

- Nem is tartozik kegyelmedre. Nosza, kezünkre adja magát?

- Ohó!... S épp uraságod vélekedik így! Hogy egy kardforgató föladja a harcot, ne is védekezzék?

- Akkor hát kényszerít, hogy megöljem. Nem engedhetem, hogy távozzék innen, mert úgy magam és társaim egyaránt elvesztünk.

- De hát végtére is, kicsodák kegyelmedék?

- Már ki kellett volna találnia uraságodnak: tengeri farkasok vagyunk Tortue szigetéről. Uram, védekezzék, mert rövidesen a másvilágra küldöm.

- Meghiszem azt, hiszen egyszerre három ellenféllel kell szembeszállnom.

- Ne tartson tőlük - felelte a Kalóz, s rámutatott Carmaux-ra meg a négerre. - Amikor parancsnokuk párbajozik, nem szokásuk, hogy beavatkozzanak.
- Ez esetben remélem, hogy hamarosan kiiktatom kegyelmedet a küzdelemből. Nagyságod nem ismeri még Lerma grófjának a karját.
- Amiként kegyelmed sem ismeri még Ventimiglia uráét. Gróf, védekezzék!
- Egy szót még, ha megengedi. Mit tett unokaöcsémrel és inasával?
- Foglyok a közjegyzővel együtt, de ne aggódjék értük. Holnap újra szabadok lesznek, s a kegyelmed unokaöccse feleségül veheti mátkáját.
- Köszönöm, lovag.

A Fekete Kalóz könnyedén meghajolt, majd szélesebben leszaladt a lépcsőfokokon, és olyan hévvel tört rá a grófra, hogy a kasztíliai kénytelen-kelletlen két lépést hátrált.

Néhány percig más sem hallatszott a szűk folyosón, csak a pengecsattogás. Carmaux meg a néger nekivetette hátát a kapunak, keresztbe fonta karját, szótlanul szemlélte a kardpárbajt, és igyekezett szemmel követni a vasak villámgyors cikázását.

A kasztíliai káprázatosan vagdalkozott, vérbeli kardforgató volt; nagy hidegvérrel háritott és pompásan célzott csapásokkal sújtott le; a Kalóznak hamarosan meg kellett győződnie arról, hogy a legfélelmetesebb ellenfelek egyikével áll szemközt, acélos izmú bajvívóval.

Az első suhintások után a Fekete Kalóz visszanyerte nyugalmát. Már csak hébe-hóba támadott, védekezésre hagyatkozott, mintha előbb kifárasztani akarná ellenfelét, s csupán rátermettségét tanulmányozná. Szilárdan állt inas lábán, egyenes testtel, bal kezét vízszintesen tartotta, szeme villogott, mintha csak játszódna.

A kasztíliai a lépcsőzet felé próbálta szorítani, titkon reménykedett, hogy fölbuktatja, s ezért záporként zúdította rá vágásait, de minden igyekezete meddő maradt. A Kalóz tapodtat sem hátrált, rendíthetetlenül helytállt, csodálatos gyorsasággal verte vissza a rohamokat.

Ám egyszer csak hirtelen nekirugaszkodott, s ellentámadásba dobbant. Váratlanul lecsapta ellenfele pengéjét, félrekanyarította, a gróf földre ejtette - s mindez egyetlen pillanat alatt zajlott le.

A kasztíliai fegyvertelenül maradt: felkiáltott. A Kalóz csillogó kardhegye egy pillanatig még nekifeszült, a mellét fenyegetve, aztán tüstént visszahúzódott.

- Kegyelmed nagyszerű bajvívó - mondta a kalózvezér, s feszes mozdulattal tisztelgett ellenfele előtt. - Nem akarta átengedni a fegyverét; most elveszem, de meghagyom nagyságod életét.

A kasztíliai mozdulatlanul meredt állító helyén, arcára a legmélyebb döbbenet vésődött. Talán azt találta lehetetlennek, hogy még él.

Aztán egyszer csak két gyors lépést tett előre, jobbját a Kalóz felé nyújtotta, s így szólt:

- Honfitársaim azt állítják, hogy a tengeri farkasok olyan emberek, akiket nem zaboláz sem hit, sem törvény, egyetlen életcéljuk a rablás, fosztogatás; én most kijelenthetem: bizony, köztük is lelhetők vitézek, akik lovagiasság és nagylelkűség dolgában példát mutatnak Európa legudvarképesebb nemesurainak is. Lovag úr, itt a kezem: köszönöm!

A Kalóz szívélyesen kezét rázott vele, majd fölkapta a lehullott kardot, udvarias meghajlással átnyújtotta a grófnak, s így felelt:

- Tartsa meg a fegyverét, uram; én beérem azzal, ha kegyelmed megígéri nekem, hogy holnapig nem fordítja ellenünk.

- Ígérem, lovag, a becsületedre.

- Most engedje, hogy megköttözzék, ne fejtessen ki ellenállást. Nagyon sajnálom, hogy kényszerűségből ilyesmihez kell folyamodnom, de nem cselekedhetem másként.

- Tegye azt, amit jónak lát.

A Kalóz intett, s Carmaux a kasztíliaihoz lépett, megköttözte a kezét, majd rábízta a foglyot a négerre, aki sietve fölvezette az emeleti szobába, hadd társalkodjék az unokaöccsel, a háziszolgával meg a jegyzővel.

- Reméljük, ezzel vége a fölvonulásnak - jegyezte meg Carmaux, a Kalózhoz fordulva.

- Én viszont úgy hiszem, nemsokára mások is jönnek, hogy alkalmatlankodjanak nekünk - felelte a kapitány. - Mindez a sok titokzatos eltűnés előbb-utóbb gyanút kelt a gróf és a fiatalember háznépe közt. Maracaibo hatóságai pedig nem késlekednek beavatkozni az ügybe. Jól tesszük, ha eltorlaszoljuk a kaput, és fölkészülünk a védekezésre. Nem láttad, akadnak-e tűzfegyverek ebben az épületben?

- Találtam a magtárban egy hosszú csövű flintát s némi löszert hozzá, továbbá egy rozsdamarta, ódon alabárdot meg egy páncélt.

- A puska hasznunkra lehet.

- De hogyan bírunk ellenállni, parancsnok úr, ha a katonák megrohamozzák a házat?

- Majd meglátjuk. Biztosíthatlak: Van Guld engem élve nem kaparint meg soha! Rajta, készülődjünk fel a védekezésre; később, ha még lesz idő, nekiláthatunk a reggelinek is.

A néger visszatért; Van Stillert fönnhagyta, hogy őrizze a foglyokat. Tájékoztatták, mi a tennivalója, és akkor serényen munkához fogott.

Carmaux segítségével kihurcolta a folyosóra a ház valamennyi súlyos és terjedelmes bútor-darabját; eközben nem csekély haragra ingerelte a szegény közjegyző szájából sorozatosan fölhangzó, merőben haszontalan tiltakozás. Tömör ládák, szekrények, asztalok, fiókos pohárszékek halmozódtak föl a kapu mögött, míg tökéletesen el nem torlaszolták.

Ezzel még mindig nem elégedtek meg a tengeri farkasok, más szekrényekből és más bútorokból egy második torlaszt emeltek a lépcsősor aljában, hogy elrekesszék vele az ostromlók útját, arra az esetre, ha a kapu immár nem képes tovább kitartani.

Éppen csak befejeződtek ezek a védelmi készülétek, amikor látták, hogy Van Stiller hanyatt-homlok lerohan a lépcsőn.

- Parancsnok úr - lihegte -, a sikátorban összeverődött egynéhány polgár, s igencsak mereszti ám a szemüket erre a házra. Úgy hiszem, rájöttek immár, hogy itt némelyek titokzatos módon egymás után eltűnedeznek.

- Úgy!

A Kalóz mindössze ennyit mondott, s egyetlen arcizma sem rezdült.

Higgadtan lelépdelt a lépcsőn, odaállt a szűk kis utcácskára néző ablakhoz, s rejtékhelyéről kitekintett a zsalugáterek közül.

Van Stiller igazat mondott. Vagy ötvenen - apróbb-nagyobb csoportokra oszolva - zsúfolódtak a sikátor szemközti végében. A polgárok izgatott ricsajjal hűhóztak, s mutogatták egymásnak a közjegyző házat, miközben a szomszédos épületek ablakaiban hol föltűntek, hol eltűntek a lakók.

- Amitől tartottam, rövidesen bekövetkezik - mormolta a Kalóz, homlokát ráncolva. - Nos, ha úgy van megírva sorsom könyvében, hogy nekem is Maracaibóban kell meghalnom, legyen. Szegény fivéreim, talán bosszulatlanul pusztultatok el!... Ó!... Ám a halál még nem sompolyog a közelben, és Tortue sziget tengeri farkasait pártolja a jószerencse!... Carmaux, ide hozzám!

A tengerész, amint hallotta, hogy hívják, késlekedés nélkül odafutott, s így szólt:

- Parancsára, kapitányom!

- Azt mondtad, találtál löszert.

- Egy hordó puskaport, nyolc- vagy tízfontnyit, uram.

- Helyezd el azonnal a folyosón, a kapu mögé, és dugj belé kanócot!

- Ezer villám és mennydörgés! Fölrobbantjuk a házat?

- Igen, ha úgy hozza a szükség.

- S a foglyok?

- Bajba jutnak, ha a katonák lecsapnak ránk. De nekünk jogunk van az önvédelemhez, s élünk is vele.

- Ah!... Itt vannak!... - kiáltott föl Carmaux, aki szemmel tartotta a sikátort.

- Kik?

- A katonák, parancsnok úr.

- Eredj, vidd a puskaforos hordót, aztán gyere vissza hozzám Van Stillerrel együtt. Ne feledkezz meg a puskaról sem.

Az utcácska túlsó végében megjelent egy szakasz muskétás egy hadnagy vezetésével, s nagy tömeg kíváncsiskodó tódult az uszályukban. Vagy kéttucatnyi katona lehetett, teljes harci felszerelésben, mintha háborúba indulnának, vállukon flinta, oldalukon kard, és kegyelem-döfésre használt szurony.

A Kalóz észrevett a hadnagy mellett egy karddal fölfegyverkezett, fehér szakállú, idős uraságot, és rögtön gyanította, hogy az a grófnak vagy a fiatalembernek valamilyen atyjafia lehet.

A különítmény utat tört a sikátor bejáratát előzőnlő polgárok közt, és a közjegyző házától tízlépésnyire állapodott meg; a poroszlók három sorba zárkóztak, és súlyba kapták puskaájukat, mintha minden további nélkül tüzet akarnának nyitni.

A hadnagy néhány pillanatig fürkészte az ablakokat, egy-két szót váltott a közelében álló aggastyánnal, majd határozott léptekkel a kapuhoz sietett, megdöngette a súlyos kopogatóval, majd nagyot ordított:

- A kormányzó nevében nyissátok ki!

- Készen vagytok, vitézeim? - kérdezte higgadtan a Fekete Kalóz.

- Készen vagyunk, uram - felelte Carmaux, Van Stiller és a néger.

- Ti maradjatok itt velem; te pedig, derék afrikai barátom, siess föl az emeletre, s nézz utána, hátha fölfedezel egy padlásablakot, amelyen át elmenekülhetnénk a háztetőkön.

Így szólt, majd kitárta az ablaktáblákat, és a párkányon kihajolva megkérdezte:

- Mit kíván, uram?

Amikor a hadnagy meglátta, hogy a közjegyző helyett milyen merész arcvonású férfi jelenik meg az ablakban, hosszú fekete tollal ékes, széles karimájú, fekete kalppal a fején, lába földbe gyökerezett, és döbbenet bámolt föl rá.

- Kicsoda kegyelmed? - kérdezte aztán, néhány pillanat múltán. - Én a nótáriust keresem.

- Minthogy ő pillanatnyilag nem képes megmozdulni, én válaszolok a nevében.

- Akkor nyisson kaput: ez a kormányzó parancsa.

- S ha nincs hozzá kedvem?

- Ez esetben nem állok jót a következményekért. Túlságosan is különös dolgok estek meg ebben a házban, nemesuram, s én azt a parancsot kaptam, hogy tudjam meg, mi történt Pedro Conxevio úrral, a szolgájával, meg nagybátyjával, Lerma grófjával.

- Ha annyira szívén viseli a sorsukat, elárulhatom kegyelmednek, hogy itt vannak ebben a házban, s nemcsak élnek valamennyien, hanem igen jókedvűek is.

- Bocsássa ki őket!

- Lehetetlen, uram - felelte a Kalóz.

- Elrendelem, hogy engedelmeskedjék, máskülönben bezúzatom a kaput!

- Ám tegye, én azonban figyelmeztetem: elhelyeztettem a kapu mögött egy hordó puskaort, s a kegyelmed első betörési kísérletére meggyújtom a kanócot, és levegőbe röpítem a házat a közjegyzővel, Conxevio úrral, a szolgával és Lerma grófjával egyetemben. Most próbálja meg, ha meri!

Mindezt nyugodt, hideg, határozott hangon s olyan nyomatékkal közölte, hogy a szörnyű fenyegetéshez nyilvánvalóan semmi kétség sem férhetett; szavai hallatán a katonákat s az őket követő kíváncsiskodókat egyaránt a rémület borzadánya reszkettette meg, sőt az utóbbiak közül néhányan igyekeztek sürgősen eliszkolni, attól való félelmükben, hogy a ház azon nyomban levegőbe röpül. Még a hadnagy is hátrált önkéntelenül néhány lépést.

A Kalóz zavartalanul ott maradt az ablakban, mintha csak egyszerű szemlélődő volna, noha nem tévesztette szem elől a poroszlók puskaírt; a háta mögül pedig Carmaux és Van Stiller a szomszédokat kémlelte, akik izgatottan hadonásztak a környező teraszok és erkélyek könyöklőin.

- De hát kicsoda kegyelmed? - kérdezte végül elképedve a hadnagy.

- Olyan ember, aki nem tűri, hogy bárki, akár a kormányzó tisztje is, zaklassa! - válaszolt a Kalóz.

- Felszólítom, mondja meg a nevét.

- Eszem ágában sincsen.

- Kényszeríteni fogom rá.

- Én pedig fölrobbantom a házat.

- De hisz kegyelmed őrült!
- Amennyire uraságod.
- Ah! Sérteget?
- Egyáltalán nem, uram: felelgetek.
- Vessen véget a tréfának, uram! Túl sokáig gúnyolódott!
- Úgy óhajtja?... Hé, Carmaux! Eredj, hajíts tüzet a puska poros hordóba!

Nyolcadik fejezet CSODÁLATOS MENEKÜLÉS

E parancs hallatán a rémület üvöltése harsant föl nemcsak a bámészkodók tömegéből, hanem a katonákból is. Legfőként a szomszédok óbégattak, s bizony, nem is ok nélkül, hiszen ha fölrobban a közjegyző háza, romba dőlnek azok is, amelyekben ők laknak; torkuk szakadtából jajveszékelték hát, mintha máris a levegőben kalimpálnának a robbanás erejétől.

Városlakók és poroszlók lóhalálban tülekedtek elfelé, hogy biztonságba jussanak a sikátor torkolatában, a szomszédok pedig eszeveszetten rohantak a lépcsőkön le, s legalább legértékesebb holmijukat igyekeztek magukkal menekíteni. Immár valamennyien bizonyosra vették, hogy ez az ember - némelyek szerint elmebeteg - csakugyan valóra váltja félelmetes fenyegetését.

Csak a hadnagy maradt elszántan a helyén, ámbár a házra vetett aggodalmas pillantásain érződött, hogy ha egymagában lenne, vagy nem díszelegnének vállapján a parancsnoki rangot jelző paszományok, bizonyára nem vesztegelne ott, mint akinek földbe gyökeredzett a lába.

- Ne!... Álljon meg, uram! - bődült el. - Megbolondult?

- Óhajt valamit? - érdeklődött a Kalóz, a szokott higgadt hanghordozásával.

- Azt ajánlom: ne hajtsa végre szörnyű szándékát.

- Szíves-örömet, csak kegyelmed is hagyjon békén engem.

- Bocsássa szabadon Lerma grófját meg a többieket, s megígérem, hogy nem zaklatom tovább.

- Készséggel megteszem, ha előbb elfogadja az én feltételeimet.

- S melyek volnának azok?

- Mindenekelőtt rendelje vissza a csapatokat.

- Aztán?

- Gondoskodjék számomra és társaim számára egy, a kormányzó kézjegyével ellátott menlevélről, hogy elhagyhassam a várost, és ne tartóztassanak fel a környéken kószáló őrzáratok.

- De hát kicsoda kegyelmed, hogy menlevélre van szüksége? - kérdezte a hadnagy; elképedése nőttön-nőtt gyanújával együtt.

- Tengerentúli nemesúr vagyok - válaszolta a Kalóz előkelő büszkeséggel.

- Akkor hát semmi szüksége menlevélre, hogy elhagyhassa a várost.

- Éppen ellenkezőleg.

- De hisz akkor valami büntény nyomja a lelkiismeretét. Mondja meg a nevét uram!

Ebben a pillanatban tántorgó férfi vánszorgott a hadnagyhoz: a fejét több helyütt is alvadt vér szennyezte kendő födte, s kíneservvel bicegett, mintha lesántult volna.

Carmaux, aki még mindig a Kalóz háta mögül kémlelte a katonákat, meglátta, és fölkiáltott:

- Ezer villám és mennydörgés! - fortyogta.

- Miért dohogsz, vitézem? - kérdezte a Kalóz, és élénken visszafordult.

- Árulást forralnak ellenünk, parancsnok. Az a bicebóca ott egyike azoknak a biszkájai bérnyilkosoknak, akik ránk támadtak a hosszú gyíklesőikkel.

- Potomság!... - legyintett a Kalóz, és vállat vont.

A biszkájai - mert csakugyan egyike volt azoknak, akik végignézték a csapszékbeli párbajt, majd pedig ormótlan késeikkel útját állták a tengeri farkasoknak - ekkor a hadnagyhoz hajolt, és így szólt:

- Kegyelmed ugyebár tudni szeretné, ki az a fekete kalpagos úriember, igaz-e?

- De mennyire - felelte a hadnagy. - Te ismered?

- *Carrai!*... Az ő egyik embere bánt el velem ilyen cudarul. Hadnagy úr, vigyázzon, futni ne hagyja! Ez egyike a tengeri farkasoknak!...

Ezúttal a tajtékozó düh ordítása tört fel a tömegből.

Carmaux a Kalóz intésére gyorsan fölkapta a muskétát, és egy jól irányzott golyóval leterítette a biszkájait.

A lenn állók úgy érezték: ez már több a soknál! Húsz puska szegeződött az ablakban álló Kalóz felé, és a tömeg torkaszakadtából üvöltözött:

- Üssétek agyon a gazembereket!

- Csípjétek nyakon, s akasszátok fel őket a téren!

- Égessétek meg őket elevenen!

- Halál rájuk!... Halál rájuk!

A hadnagy gyors kézmozdulattal lábhoz parancsolta a puskákat, odanyomult az ablak alá, és így szólt a Kalózhhoz, aki meg sem mozdult, mintha mindez a dühödt fenyegetődzés nem is őrá vonatkoznék.

- Nemesuram, a komédiának vége: adja meg magát!

A Kalóz csak egy vállrándítással felelt.

- Megértett?! - rikácsolta a hadnagy, s elvörösödött haragjában.

- Tökéletesen, uram.

- Adja meg magát, vagy betöretem a kaput.

- Ám tegye - válaszolta hidegen a Kalóz. - Csak arra figyelmeztetem, hogy a puskaaporos hordó robbantásra készen vár, és levegőbe röpítem a házat a foglyokkal együtt.

- Kegyelmed is ízekre szakad!

- Bah!... Szívesebben pusztulok el a füstölgő romok dübörgése közepette, mint azzal a gyalázatos halállal, amellyel kegyelmed küld a másvilágra tüstént elfogatásom után.

- Életére nem törünk, ígérem.

- Ígéreteivel nem sokra megyek, mert tudom, mit érnek. Uram, délután hatra jár az idő, és én ma még nem ebédeltem. Amíg afelől dönt, mit cselekedjék, magam visszavonulok, eszem egy falatot Lerma grófjával meg unokaöccsével egyetemben, s mindent elkövetünk, hogy ürítsük poharunkat a kegyelmed egészségére, már amennyiben előbb levegőbe nem röpül a ház.

Ekként szólván a Kalóz leemelte a kalpagját, tökéletes udvariassággal üdvözlésre lendítette, majd visszahúzódott; a hadnagyot, a poroszlókat és a tömeget még a korábbinál is nagyobb döbbenetben és zavarban hagyta.

- Gyertek, vitézeim - mondta a Kalóz Carmaux-nak és Van Stillernek. - Azt hiszem, lesz elegendő időnk, hogy együnk, és néhány csevegő szót váltsunk.

- És azok a katonák odakünn? - firtatta Carmaux, aki a spanyoloknál nem kevésbé álmélkodott parancsnoka valósággal tüneményes hidegvérén és vakmerőségén.

- Hadd hangoskodjanak, ha kedvük tartja.

- Üljük meg hát halotti torunkat, kapitányom.

- Ugyan már! Utolsó óránk sokkalta távolabb van, semmint hiszed - felelte a Kalóz. - Várd csak ki, míg leszáll az alkonyat, s meglásd, az a puskaporos hordó csodát fog tenni.

Minden további magyarázat nélkül belépett a szobába, elvagdosta a Lerma grófját meg unokaöccsét fogságban tartó kötelékeket, hellyel kínálta őket az asztalnál, a kutyafuttában föltálalt étek mellett, s így szólt hozzájuk:

- Tartson velem, gróf úr, s kegyelmed is, fiatalember, számítok azonban arra, hogy szavukat adják, nem kísérelnek meg semmit ellenünk.

- Batorság volna bármire is merészkedni, lovag - felelte a gróf mosolyogva. - Unokaöcsém fegyvertelen, magam meg tudatában vagyok immár, milyen veszedelmes a kegyelmed kardja. Igaz is, mit mívelnek odakünn honfitársaim?... Fűlsiketítő zsvajt hallottam.

- Egyelőre beérik azzal, hogy ostrom alá vesznek bennünket.

- Igazán sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de attól tartok, lovag, végül is bedöntik a kaput.

- Úgy hiszem, éppen ellenkezőleg lesz, gróf úr.

- Akkor pedig megostromolják a kaput, és előbb vagy utóbb megadásra kényszerítik kegyelmeidet. Az Isten szerelmére! Nem lenne ínyemre, hogy egy ilyen bátor és szeretetre méltó férfiút, mint kegyelmed, a kormányzó kezében lássak, efelől biztosíthatom. Az az ember nem irgalmaz a tengeri farkasoknak.

- Van Guld nem kaparint meg engem. Feltétlenül életben kell maradnom, hogy kiegyenlítsek egy régi számlát: ezt még rendeznem kell.

- Ismeri őt?

- Balszerencsém útjába sodort - válaszolta a Kalóz, és fűsúlyozott. - Ez az ember vést hozott a családomra, és az, hogy tengeri farkas lett belőlem, az ő lelken szárad. No de több szó ne essék erről: valahányszor eszembe jut, engesztelhetetlen gyűlölettől forr a vérem. Ígyék, gróf... Carmaux, mit csinálnak a spanyolok?

- Összedugják a fejüket, és igencsak tanácskoznak, parancsnok úr - felelte a tengeri farkas, aki visszatért az ablakhoz, hogy figyelje a lentieket. - Úgy tetszik, nemigen tudják rászánni magukat arra, hogy megrohanjanak.

- Később majd csak nekidurálják magukat, csakhogy addigra mi talán már nem leszünk itt. Örökös-e még mindig a néger?

- Odafele rostokol a szárítópádláson.

- Van Stiller, vigyél italt annak a derék legénynek.

Így szólt a Kalóz, utána pedig, úgy rémlett, mélyen elgondolkozik, bár folytatta az étkezést. Búskomorabb lett, mint valaha, s olyan nyomasztó hangulat telepedett rá, hogy meg sem hallotta a gróf hozzá intézett szavait.

A vacsora csöndben fejeződött be, támadás nem szakította félbe. A katonák, bár dühödten acsarkodtak, és izzó vágy sarkallta őket, hogy fölakasszák vagy elevenen megégessék a tengeri farkasokat, úgy látszott, hogy nem képesek döntő elhatározásra jutni. Nem mintha inukba szállt volna a bátorság, épp ellenkezőleg; még a puskaaporos hordó fölrobbanásától sem tartottak, csöppet sem izgatta őket, hogy a ház levegőbe röpül, csupán Lerma grófját féltették meg az unokaöccsét, a város két tekintélyes személyiségét: őket mindenáron meg akarták menteni.

Az esthomály leereszkedett már, amikor Carmaux figyelmeztette a Kalózt, hogy újabb puskás-különítmény érkezett, tucatnyi alabárdos kíséri őket, s megszállják a sikátor torkolatát.

- Ez azt jelenti, hogy valamilyen vállalkozásra készülődnek - felelte a Kalóz. - Hívd a néger!

Néhány pillanat múltán az afrikai már előtte is állott.

- Gondosan átvizsgáltad a padlásteret? - kérdezte tőle a parancsnok.

- Igenis, gazdám.

- Leltél-e tetőnyílást?

- Nem, de kibontottam egy helyütt a tetőt, azon a résen kibújhatunk.

- Ellenség nem lappang arrafelé?

- Egy árva lélek se, gazdám.

- Azt tudod-e, hol ereszkedhetünk le?

- Tudom: némi kaptatás után lemászhatunk...

Abban a pillanatban irtózatos puskaropogás verte föl a sikátort, valamennyi ablaküveg bele-reszketett. Néhány golyóbis áttörte a zsalugáttereket, bevágódott a házba, lyukakat fűrt a falba, itt-ott lehántotta a szobák boltíves mennyezetének vakolatát.

A Kalóz fölpattant, kardját gyors mozdulattal kirántotta a hüvelyéből. Ez az imént még oly egykedvű, hideg modorú férfi, amint megszimantotta a puskaapor szagát, teljesen átalakult: szeme szilajon szikrázott, és sápadt arcát hirtelen halovány pír színezte.

- Ah!... Kezdik! - kiáltott föl csúfondáros hangon.

Aztán a grófhöz meg az unokaöccséhez fordult, és így folytatta:

- Ígéretet tettem uraságtoknak, hogy nem török az életükre, s történjék bármi, állom a szavam; ám engedelmeskedniök kell nekem, s meg kell esküdniük, hogy nem szegülnek ellenem.

- Ez a beszéd, lovag - válaszolt a gróf. - Sajnálom, hogy az ostromlók honfitársaim; ha nem spanyolok a támadói, biztosíthatom, szíves-örömet a kegyelmed oldalán harcolnék.

- Követnie kell engem, ha nem akar levegőbe röpülni.

- Mindjárt fejünkre dől a ház?

- Egy-két perc múltán kő kövön nem marad itt.

- Tönkre akar tenni?! - jajveszékelt a közjegyző.

- Fogja be a száját, vén zsugori! - ripakodott rá Carmaux, miközben kioldozta kötelékeiből a szerencsétlent. - Megmentjük az életét, s ő még zúgolódik?!

- De ez az én házam, s nem akarom elveszíteni!

- Majd a kormányzó kárpótolja érte.

A szűk utcácskában eldőrdült a második sortűz is, néhány golyóbis átfütyült a szobán, és ripityomra zúzta a közepén csüngő lámpát.

- Tengeri farkasok, előre! - rivallt föl a Kalóz. - Carmaux, eredj, gyújtsd meg a kanóc végét!

- Parancsára, kapitányom.

- Úgy időzítsd, hogy a hordó fel ne robbanjon, mielőtt elhagyjuk a házat.

- Hosszú a gyújtózsín, uram - felelte a tengeri farkas, és hanyatt-homlok lerobogott a lépcsőn.

A Kalóz a négy fogoly, Van Stiller meg az afrikai kíséretében fölkapaszkodott a szárítópadlásra, miközben a puskások újra meg újra ösztüzet nyitottak a házra; főleg az ablakokra céloztak, és fülsértő rikoltozással fegyverletételre szólították föl az ostromlottakat.

A puskagolyók olyan vérfagyasztó vijjogással sivítottak be minden ablakon, hogy szegény közjegyzőt kilelte a hideg; a falakról terjedelmes darabokban mállasztották le a vakolatot, s visszaverődtek a téglákról; a tengeri farkasok azonban ügyet se vetettek rájuk, Lerma grófja - maga is hadviselt férfiú - szintén fittyet hányt a lödőzésre.

Amikor följutottak a padlásra, az afrikai megmutatta a Kalóznak a szabálytalan, jókora nyílást; egy kiszakított és kettőbe roppantott gerenda segítségével vágta a tetőbe.

- Előre! - mondta a Kalóz.

Darab időre visszacsúsztatva kardját a hüvelyébe, megragadta a hasadék peremét, s egykettőre fölhúzódkodott a tetőre; ott gyors pillantással fölmérte a környéket.

Tüstént észrevette, hogy három vagy négy háztetővel odébb magas növények zöldellnek, köztük pálmafélék, s ezek egyike egy hatalmas kőfal fölé horgad, s óriási, pompás levélszárnyaival súrolja a cserepeket.

- Amott fogunk leereszkedni? - kérdezte a négert, aki akkor kapaszkodott föl melléje.

- Igenis, gazdám.

- Vajon kijuthatunk-e abból a kertből?

- Remélem.

Lerma grófja, az unokaöccse s maga a közjegyző is - őt Van Stiller vasizmú karja taszigálta a magasba - fölmászott már a tetőre, amikor előbukkant Carmaux, és így sürgette őket:

- Szaporán, uraim; két perc múlva a ház összeomlik a lábuk alatt.

- Tönkretettek! - siránkozott a közjegyző. - Ki téríti meg nekem ezt a...

Van Stiller fojtotta belé a szót azzal, hogy nyersen oldalba bökte.

- Jöjjön, vagy kegyelmed is a levegőbe röpül! - reccsent rá.

A Kalóz megbizonyosodott róla, hogy nem leselkedik rájuk ellenség, s máris átszökkent a másik tetőre; Lerma grófja és az unokaöccse nyomban követte.

Egyik sortűz a másik után dördült el, puszkaporfüst vastag felhői gomolyogtak a sikátor fölött, s lassanként elborították a tetőket. Úgy rémlett, a lövészek szentül elhatározták, hogy szitává lyuggatják a jegyző házát, mielőtt bezúznák a kaput; talán abban reménykedtek, hogy ekként kényszerítik megadásra a tengeri farkasokat.

Meglehet, attól féltek: a Kalóz elszánja magát, valóra váltja szörnyű fenyegetődzését, s a négy fogollyal együtt a ház omladéka alá temetkezik; ez tartotta vissza őket attól, hogy megkíséreljék általános rohammal elfoglalni az épületet.

A tengeri farkasok, magukkal vonszolva a közjegyzőt, aki támoLYogni is alig bírt már rémületében, egyik tetőről a másikra léptek, és néhány pillanat alatt elértek a pálmafa melletti utolsó ház széléig.

Alant jókora kert terült el, magas kőfal határolta: úgy tetszett, messzire elnyúlik a város széle felé.

- Ismerem ezt a kertet - jegyezte meg a gróf -, Morales barátom tulajdonába tartozik.

- Remélem, nem árul el minket - válaszolt a Kalóz.

- Ellenkezőleg, lovag. Nem felejtettem még el, hogy kegyelmednek köszönhetem az életemet.

- Gyorsan, másszunk le - szólt közbe Carmaux. - A robbanás szele lesodorhat minket innét...

Alig végezte be szavait, amikor gigászi villanás lobbantotta fénybe az éjszakát, s nyomban utána eget verő dörrenés hangzott. A tengeri farkasok és társaik érezték, amint lábuk alatt megremeg a tető - majd egymásba zuhantak, míg köröskörül csak úgy záporoztak a kődarabok, a lángra gyulladt bútorszilánkok és szövetcafatok.

Füstfelhő terjengett a tető fölé, néhány percre homályba borította, miközben a sikátor felől leomló falak és mennyezetek zaja hallatszott, a borzalom sikolyai és káromkodások szálltak az ég felé.

- Ezer villám és mennydörgés! - hüledezett Carmaux, aki egészen az ereszig gurult. - Még egy arasz, és lehemperek a kertbe, akár egy rongyzsák.

A Fekete Kalóz tüstént talpra ugrott, és imbolyogva megindult a kavargó füst hullámok közt.

- Éltek-e mind? - kérdezte.

- Úgy vélem - válaszolta Van Stiller.

- Hanem... valaki fekszik itt, mozdulatlanul - mondta a gróf. - Talán csak nem ütötte agyon valami faltörmelék?

- Ez csak az a pipogya nótárius - felelte Van Stiller. - Ám biztosíthatom, kutya baja, csak elalélt a kiállott ijedelemtől...

- Hagyjuk faképnél ökelmét - javasolta Carmaux. - Ahogy szerét ejtheti, pácba ránt minket, ha csak szörnyet nem hal abbéli fájdalmában, hogy füstté vált a kulipintyója.

- Nem - jelentette ki a Kalóz. - Úgy látom, zsarátnokok csapnak fel a füstből: ha itt hagyjuk, abban a veszélyben forog, hogy pecsenyévé sül. A robbanás tűzbe borította a környező házakat is.

- Igaz - hagyta helyben a gróf. - Látom, lángban áll az épület.

- Zűrzavar támadt, éljünk az alkalommal, s oldjunk kereket, barátaim - ajánlotta a Kalóz. - Te, Moko, vállald magadra a nótáriust.

A tető széléhez lépett, megragadta a pálmafa törzsét, és lekúszott a kertbe; a többiek valamennyien követték.

Már csaknem elindult a kertfal felé vezető sétányon, amikor hosszú csövű puskákkal fölfegyverzett háziszolgák rontottak elő a cserjebokrok sűrűjéből, éktelen riogással:

- Állj, vagy lövünk!...

A Kalóz jobbjával megragadta kardmarkolatát, baljával pedig kirántotta egyik pisztolyát, s eltökélte, hogy utat vág magának; a gróf azonban egyetlen mozdulattal visszatartotta, és így szólt:

- Bízsa rám, lovag.

Majd szembefordult a puskás csoporttal, és megkérdezte:

- Hát meg sem ismeritek a gazdátok jóbarátját?

- Lerma grófja!... - kiáltották elképedve a háziszolgák.

- Lábhoz a fegyvert, máskülönben panaszt tesztek rátok a gazdátoknál!

- Bocsásson meg, gróf úr - kérlelte a cselédek egyike -, nem is sejtettük, kivel akadt dolgunk. Borzalmas robbanást hallottunk, meg aztán tudtuk, amott a szomszédban katonák akarnak kifüstölni kalózokat egy házból, idesiettünk, hogy megakadályozzuk azoknak a félelmetes zsványoknak a menekülését.

- A tengeri farkasok réges-rég elináltak már, mehettek szépen aludni. Van-e errefelé kapu a kertfalon?

- Igenis, gróf úr.

- Nyissátok ki előttem és barátaim előtt, a többire ne legyen gondotok.

Az az inas, akivel beszélt, egyetlen intéssel szélnek eresztette puskáit, majd elindult egy oldalösvényen, egy kovácsoltvas kiskapuhoz ért, és kitérte.

Lerma grófjával meg az unokaöccsével az élen a három tengeri farkas meg a néger kilépett a kertből. Az a szolga, aki karjában ott tartotta a még mindig eszméletlen jegyzőt, a kapun belül maradt a kert gazdájának belső inasával együtt.

A gróf vagy kétszáz lépésnyire elkísérte a tengeri farkasokat, majd befordult egy csupán kőfalak szegélyezte elhagyatott kis mellékutcába, s így szólt:

- Lovag, kegyelmed megmentette az életemet; szívből örvendek, hogy nekem is módomban állt megtennem uraságodnak ezt a csekély szolgálatot. Az efféle vitéz férfiaknak nem szabad bitófán végezniök, s biztosíthatom, ettől nem kímélte volna meg a kormányzó, ha sikerül markába kaparintania. Menjen tovább ezen az utcácskán: a szabadba vezet, ki a városból, és térjen vissza hajója fedélzetére.

- Köszönöm, gróf úr - felelte a Kalóz.

A két nemesúr szívélyesen kezét szorított, s kalpagjukat lengetve elbúcsúztak egymástól.

- Derék ember, annyi szent - mondta Carmaux. - Ha visszatérünk Maracaibóba, nem mulasztjuk el, hogy látogatást tegyünk nála.

A Kalóz gyorsan útnak eredt; előtte a néger haladt, aki talán még maguknál a spanyoloknál is jobban ismerte Maracaibo egész környékét.

Tíz perc múlva - senki nem tartóztatta föl őket - a négy tengeri farkas kijutott már a városból, elérték az erdő szegélyét, közepében bújt meg a kígyóbüvölő kunyhója.

Amikor visszatekintettek, látták, hogy vörhenyes színű füstfelhő kerekedik a szélső házak közt, fölötte pedig szikracsóvát sodor a szél a lagúnák felé. A jegyző háza már csaknem leégett, üszkébe roskadt, talán másokéval együtt.

- Szegény ördög! - sajnálkozott Carmaux. - Belehal bánatába: oda a háza meg a borpincéje! Túláságosan is nagy csapás ez a magafajta vén zsugorinak!

Néhány percig meghúzódtak egy óriási fa lombosátrának sötétjében; tartottak attól, valamilyen spanyol csapat cserkészik arrafelé, hogy átfésülje azt a vidéket; de aztán megbizonyosodtak, hogy a rengetegben mélységes csönd honol, és gyors léptekkel benyomultak a buján burjánzó növények közé.

Húsz perc elegendőnek bizonyult, hogy megtegyék azt a távolságot, amely elválasztotta őket a kunyhótól. Már csak néhány lépésnyire lehettek tőle, amikor nyögés ütötte meg a fülüket.

A Kalóz megtorpant, pillantásával igyekezett áthatolni a magas és sűrű növényzet alatt terjengő mélységes sötétségen.

- Ezer villám és mennydörgés! - kiáltotta Carmaux. - Ez az a fogoly, akit itt hagyunk egy fa törzséhez kötözve. Teljesen megfeledeztem róla.

- Igaz - mormolta a Kalóz.

Közelebb ment a kalyibához, és észrevette a még mindig kötelékeiben vergődő spanyolt.

- Éhen akarnak veszejteni? - kérdezte a szerencsétlen. - Akkor inkább akasszanak föl tüstént.

- Nem kóborolt erre felé senki? - faggatta a Kalóz.

- Nem láttam én egyebet, uram, csak vámpírokat.

A Kalóz az afrikaihoz fordult, és így szólt:

- Menj, és hozd a fivérem holttestét.

Aztán a katonához lépett - az reszketni kezdett, félt, hogy ütött utolsó órája -, megszabadította a kötelékektől, és így szólt hozzá tompa hangon:

- Bosszút állhatnék terajta annak a haláláért, akit most fogok eltemetni az óceán fenekére, s azokért a sorsüldözött társaiért is, akik még mindig ott függnek bitón annak az átkozott városnak a főterén; én azonban azt ígértem, hogy irgalmazok neked, és a Fekete Kalóz soha nem szegte meg adott szavát. Szabad vagy, meg kell azonban esküdnöd: amint visszaérsz Maracaibóba, nyomban elmegy a kormányzóhoz, megmondod neki a nevemben, hogy én ma éjjel, naszádomnak, a *Villámnak* a fedélzetén felsorakoztatott legénységemnek a színe előtt, annak a teteménél, akit a Vörös Kalóznak hívtak, olyan fogadalmat fogok tenni, amellyel rémületbe ejtem. A kormányzó megölte két fivéremet, s én elpusztítom őt és mindazokat, akik Van Guld nevét viselik. Mondd neki, hogy megesküdtem a tengerre, az Istenre meg a pokolra, s hogy rövidesen találkozunk.

Ezután megragadta a foglyot, akinek döbbenetében földbe gyökeredzett a lába, hátra taszította, majd még hozzáfűzte iménti szavaihoz a következőket:

- Eredj, de vissza ne fordulj, mert még megbánhatom, hogy megajándékoztalak az életeddel.

- Köszönöm, uram - felelte a spanyol, és hanyatt-homlok futásnak eredt; reszketett, hogy nem jut ki élve a rengetegből.

A Kalóz tekintetével követte iszkolását, majd amikor látta, hogy eltűnik a feneketlen sötétségben, embereihez fordult, és így szólt:

- Induljunk, sürget az idő.

Kilencedik fejezet BORZALMAS ESKÜ

A kis csoportot az afrikai vezette, aki úgy ismerte a vadon valamennyi csapását, akár a tenyerét; szaporán haladtak, hogy mielőbb kiérjenek az öböl partjára, és még hajnalhasadta előtt tengerre keljenek.

Valamennyiüket nyugtalanította hajójuk sorsa - az valószínűleg épp a lagúnák bejáratánál cirkál -, hiszen foglyuk tudomásukra hozta, hogy Maracaibo kormányzója Gibraltárba menesztette küldönceit, és segítséget kért Toledo admirálistól.

Attól tartottak, hogy a tengernagy félelmetesen fölfegyverzett vitorlásai - valóságos hajóraj, jó néhány száz vitéz tengerésszel, túlnyomórészt biszkájaiakkal a földéjzetén - átszelték már az öböl habjait, hogy rárontsanak a *Villámra* és megsemmisítsék.

A Kalóz nem beszélt, viselkedése azonban elárulta belső izgatottságát. Időről időre jelt adott társainak, hogy álljanak meg, s fülelt, hátha valamilyen távoli dőrejt hall; majd még sebesebb járásra ösztökélte már amúgy is túl gyorsan menetelő csapatát.

Majd szétvetette az idegesség, ha váratlanul eltorlaszolta útjukat a vadon valamely vénségében gyökerestül kidőlt faóriása, vagy valamilyen pocsolya, eliszaposodott állóvíz tartóztatta föl őket, s más efféle akadályok hátráltatták, amelyek arra kényszerítették a tenger farkasait, hogy nagyokat kerüljenek, s vesztegessék a számukra amúgy is értékessé vált időt.

Az afrikai szerencsére jól kiismerte magát a sűrű erdőségben, s olyan átvágásokra vagy vadcsapákra tért velük, amelyek lehetővé tették, hogy zavartalanabban haladjanak, s útjukat megrövidítsék.

Hajnali kettőkor Carmaux, aki elől haladt a négerrel, távoli hullámverés robaját hallotta, s ez a tenger közelségére utalt. Éles füle megneszelte a fővénysáv bokrain szétporló habok zúgását.

- Ha minden jól megy, egy órán belül hajónk földéjzetén lehetünk, uram - mondta a Fekete Kalóznak, aki a nyomába sietett.

Az csak jóváhagyóan biccentett, de nem válaszolt.

Carmaux nem tévedett. Egyre tisztábban megkülönböztethették a hullámverés robaját, s hellyel-közzel meghallották a vadlibák éktelen gágogását is: ennek a hajnalok hajnalán fölserkenő vadmadárnak feketével tarkázott a tollazata, a feje fehér, s többnyire az öbölpart sekély vizében bukdácsol.

A Kalóz intett, hogy még egy-két percre siessenek; kevéssel utóbb kijutottak a nyílt tengermentére; a fővénysáv szeszélyes kanyarulatokat írt le, s északnak is, délnek is beláthatatlan messzeségbe nyúlt el.

A lagúnákat szegélyező mérhetetlen mocsarakból fölgomolygó ködök még elborították az égboltot, s ezért alant mélységes sötétség fűdött mindent: a tenger azonban úgy festett, mintha itt is, ott is minden irányban kereszteződő tűzcsíkok szabdálnák.

Úgy tetszett, mintha a hullámok taréja szikratajtékok hányna, s a fővénysávra cafrangos függönyrojtokként föltüremelő habban szanaszét fölséges szépen foszforeszkáló sziporkák csillámlottak.

A kevéssel előbb még tintafeketen sötétlő jókora tengerszakaszok bizonyos pillanatokban egy csapásra fénnel telítődtek, mintha csak valami roppant lámpát gyújtottak volna meg a tenger alján.

- A tengervillódzás! - kiáltott fel Van Stiller.

- Hogy vinné el az ördög! - zsörtölődött Carmaux. - Mintha csak a halak szövetségre léptek volna a spanyolokkal, hogy megakadályozzák a mi vízre szállásunkat.

- Dehogyan is - válaszolta Van Stiller titokzatos hangon, s rámutatott a holttestre, amelyet a néger vitt. - A hullámok azért ragyognak föl, hogy befogadják a Vörös Kalózt.

- Igaz - dörmögte Carmaux.

A Fekete Kalóz eközben a messzeségbe fúrta tekintetét, a tengert figyelte. Mielőtt csónakra kel, meg akart bizonyosodni arról, nem vitorlázik-e Toledo admirális hajóaja a lagúna vizein.

Nem vett észre semmit; ezután észak felé pillantott, s a szikrázó tengeren meglátott egy nagy fekete foltot, amely élesen elütött a villódzástól.

- Ott a *Villám* - szólt. - Keressétek meg a csónakot, és keljünk vízre.

Carmaux és Van Stiller nem tudta, hogy a part melyik pontján leledzenek, ezért csak úgy-ahogy tájékozódtak, aztán sietősen távoztak, északabbra fölkapaszkodtak a tengerszegélyre, és figyelmesen fürkésztek a gyökereket és sárgára hervadt leveleiket csillámló habokban áztató cserjéket.

Megtettek vagy egy mérföldet, amikor sikerült ráakadniok a csónakra: az apályban megfeneklett a növények közt. Fürgén beleugrottak, s arrafelé hajtották, ahol a kapitány és a néger várta őket.

Végigfektették benne a fekete köpönyegbe burkolt holttestet a két pad közt, arcát elfödtek, majd tengerre szálltak, és minden erejüket megfeszítve evezni kezdtek.

A néger a csónak orrában ült le, térde közé szorítva a spanyoltól elkobzott puskát, a Kalóz pedig a tatra telepedett, a tetemmel szemközt.

Újra visszazuhant komor mélabújába. Két keze közé fogta fejét, könyökét térdére támasztotta, tekintetét le nem vette volna egyetlen pillantásra sem az elhunyról, akinek alakja kirajzolódtott a gyászlepel alatt.

Szomorú gondolataiba merült, és úgy rémlett, megfélekezett mindenről: társairól, naszádjáról - az egyre inkább kimagaslott a csillogó tengerből, mint valami olvasztott arany, felszínen ringó roppant cethal - és Toledo tengernagy hajójáról.

Olyan mozdulatlanra merevedett, hogy úgy hihették: szinte nem is lélegzik.

Ezalatt a csónak sebesen suhant a habokon, egyre távolabb került a fővényparttól. Ragyogott körülötte a víz, az evezők tündöklő tajtékot vertek: a vízcsöppek permetege olykor valóban szikraesőnek látszott.

A hullámok alatt különös puhatestűek lebegtek nagy számban, játszi táncot lejtettek abban a fényorgiában. Megjelentek a medúzák, köztük az éjszakai hűs szellő fuvalmától meg-meglibbenő fénylő félgömbökhöz hasonlatos világító medúzák; az izzó lávaként sziporkákat szóró kecses izzótestűek; a Vénusz-övek kékeszölden világító, hullámzó mozgással tekeredtek elő; és zöldes visszfényeket lövellő, hengeres testű, izzó fényű zsákállatok suhantak erre-arra.

Feltűntek a legkülönbébb fajta halak, majd eltűntek, tündöklő fénybarázdák maradtak utánuk; polipok szeltek a mélységet minden irányban, és a víz felszínén pedig az időszaknak megfelelően roppant nagy számú, lomha tengeri tehenek úsztak, s tömzsi farkukkal meg uszonyaikkal csillámló hullámözönt kavartak.

A csónak fekete tömege, akárcsak a naszádé, élesen elütött mindettől a pezsgő tündökléstől: mindkét jármű kitűnő célpontot kínált a spanyol hajóhad ágyúinak, már amennyiben Toledo tengernagy csakugyan ezeken a vizeken portyázik.

A két tengeri farkas, noha egyetlen pillanatra sem hagyott föl az elszánt lendületű lapátfor-gatással, nyugtalan pillantásokat vetett körös-körül; aggodalmuk nem is volt alaptalan: még mindig attól tartottak, hogy egyszer csak fölbukkannak a rettegett ellenséges hajók.

Meg aztán azért is igyekeztek annyira, mert valamiféle zavaros babona vert fészket fejükben. Az a villódzó tenger, az a csónakukban szállított tetem, a Fekete Kalóznak, ennek a mindig gyászruhában látott, komor és mélabús férfinak a jelenléte, mind-mind rejtelmes szorongást keltett bennük, s már alig várták, hogy a *Villám* földézetén legyenek, bajtársaik közt.

Már csak egy mérföldnyire lehettek a hajótól, amely oldalazva haladt feléjük, amikor különös hördülés ütötte meg a fülüket: úgy szólt, mint valami panaszos zokogásba fulladó éles nyögés.

Nyomban kövé dermedtek mindketten, s ijedt pillantásokat vetettek körös-körül.

- Hallottad?... - kérdezte Van Stiller, és érezte, hogy homlokán kiüt a hideg verejték.

- Hallottam - felelte Carmaux elhaló hangon.

- Tán csak nem valami hal?

- Soha életemben nem hallottam, hogy bármifajta hal ekként vinnyogna.

- Mit gondolsz, mi volt ez?

- Fogalmam sincs róla, de mondhatom neked, megállt a szívverésem...

- Tán csak nem?

- Csöndesebben, pajtás.

Mindketten a Fekete Kalózra pillantottak, ő azonban, úgy látszott, mintha semmit sem hallott volna; még mindig nem moccant, két tenyere közé szorította fejét, és tekintetét mereven testvére holttestére szegezte.

- No, gyerünk, Isten segedelmével - dörögte Carmaux, és intett Van Stillernek, hogy kapják megint marokra az evezőket.

Aztán odahajolt a négerhez, és megkérdezte:

- Hallottad azt a süvöltést, komám?

- Bizony - felelte az afrikai.

- Vajon mi lehetett?

- Talán egy tengeri tehen.

- Hm!... - dünnyögte Carmaux. - Lehet, hogy az volt, ámbár...

Hirtelen beleszakadt a szó, és elsápadt.

Éppen ebben a pillanatban sötét, de bizonytalan formájú alakzat bukkant föl csillámló tajtékcsokor közepette a csónak tatrésze mögött, és tüstént alásüllyedt az öböl feneketlen mélységeibe.

- Láttad?... - kérdezte Van Stillertől elfúló hangon.

- Láttam - felelte cimborája fogvacogva.

- Emberfej, igaz-e?

- Igaz, Carmaux.

- Halotté!

- Bizony...

- Ez a Zöld Kalóz: azért követ minket, mert vár a Vörös Kalózra.

- Megrémítesz, Carmaux!

- S a Fekete Kalóz nem hallott, nem látott semmit?

- Fivére a két megboldogultnak...

- Hát te, komám, nem láttál semmit?

- De igen, egy fejet - felelte az afrikai.

- Kiét?...

- Egy tengeri tehénét.

- Vigyen el az ördög téged is meg a teheneidet is - zsörtölődött Carmaux. - Ez egy halott feje volt, te vaksi néger!

Ebben a pillanatban hang szárnyalt föl a hajóról, s vert visszhangot a tengeren.

- Ohé!... Te, ott a csónakban!... Ki vagy?...

- A Vörös Kalóz! - kurjantott Carmaux.

- Jöjj közelébb!

A *Villám* olyan gyorsan haladt, mint valami tengeri fecske, éles orra csak úgy hasította a tündöklő habokat. Koromsötéten feketéllő tömegével úgy rémlett, mintha az átkozott bolygó hollandi legendás vitorlása lenne vagy pedig a tüztengeren ravataként sikló halálhajó.

Korlátja mentén ott sorakoztak mozdulatlanul, akár a szobrok, a legénység tagjai, valamennyien tengeri farkasok, puskával fölfegyverkezve, a tatfödélzeten, a két ágyú mögött, égő kanóccal a kezükben készenlétben álltak a tűzerek. A csonkavitorla árbocának csúcsán pedig a Kalóz nagy fekete zászlaja lobogott, rajta titokzatos jelentésű vonaldísszel bizarr módon ferdén keresztbe szelt két aranybetű.

A csónak hozzásimult a hajó tatjához, majd kikötött egy horgonykötél segítségével, amelyet a födélzetről hajítottak le a tengerészek.

- Le a csigákkal!... - harsant föl egy rekedt hang. Vaskampókkal fölszerelt két rudat engedtek alá a fővitorlarúdról. Carmaux és Van Stiller ezeket a csónak evezőpadjai alá erősítette, és a fedélzetmester füttyjelére a csónakot a benne ülőkkel egyetemben fölvonták a födélzetre.

Amikor a Fekete Kalóz meghallotta, hogy a csónak gerince odakoppan a hajófödélzet deszkáihoz, úgy tetszett, fölriad komor töprengéséből.

Körültekintett, mintha álmélkodnék, hogy vitorlása fődélzetére tévedt, majd a holttest fölé hajolt, karjába vette, és kinyújtóztatta a főárboc tövében.

A hajókorlát mentén folsorakozott a legénység a tetem előtt. Mindenki levette sapkáját.

Morgan, a parancsnok helyettese lesietett a kapitányi hídról, és a Fekete Kalóz elé lépett.

- Rendelkezzék velem, uram - mondta.

- Tudja, mi a teendője - válaszolt a Kalóz, és szomorúan ingatta fejét.

Lassan átballagott a fődélzeten, fölkapaszkodott a parancsnoki hídra, s ott fönn, mellén keresztbe font karral olyan mozdulatlanra dermedt, mint valami szobor.

Kelet felől ekkor derengett föl a pirkadat. Ott, ahol az égbolt mintha összeolvadt volna a tengerrel, halovány világosság szüremlett szét, és acélkékvisszfényekkel festette meg a vizek színét. Úgy rémlett azonban, hogy ebben is gyász komorlik, mert nem csillant föl benne a szokott rózsás árnyalat: szomorúan szürkéllett, szinte ónos, fátolyfödte szürkeséggel.

Eközben a Kalóz nagy lobogóját félárbocra eresztették a gyász jeleként, s az árbocozat csúcsán bevonták a felső sudárvitorlákat. Keresztrúdjaik most valóban keresztet mutattak.

A kalózhajó népes legénysége mind az utolsó szálig fölkapaszkodott a fődélzetre, s elhelyezkedett a korlátok mellett. Ezek a tengeri széltől és száz meg száz csata füstjétől bronzbarnára cserzett ábrázatú férfiak valamennyien búsan és méla borzadállyal nézték a Vörös Kalóz tetemét, amelyet a szertármester két ágyúgolyóval együtt bevarrt egy nagy függőágyba.

A világosság nőtön-nőtt, a tenger azonban még mindig szikrát hányt a hajó körül, tompán döngötte fekete oldalait, és harsogva hasadt meg magasra ívelő orrán.

Ez a hullámverés ezekben a percekben különös suttogásként hallatszott: egyszer úgy rémlett, mintha elátkozott lelkek jajveszékelnének, másszor meg rekedtes sóhajok zörgésével zúgtak, néha pedig olyan zokszóval jajdultak, mint a könnyfakasztó panasz.

Egyszer csak lélekharang csendült föl a hajó tatfődélzetén.

A legénység letérdelt, a hajómester pedig három embere segítségével fölemelte a szegény Vörös Kalóz holttestét, s elhelyezte a bal oldali korlát mellett.

Gyászos csönd honolt ekkor a fődélzeten, a hajó mozdulatlanul állt a csillámló vízen; még a tenger is elhallgatott, és nem zúgott többé.

Valamennyi szempár a Fekete Kalózra meredt: a kapitány fekete alakja furcsán sötétlett a láthatár szürkélő sávja előtt.

Úgy tetszett, mintha a Nagy-öböl félelmetes portyázója ebben a pillanatban gigászi formákat öltene. Szálegyenesen állt a parancsnoki hídon. Kalapjának hosszú fekete tollát meglengette a hajnali fuvalom, jobb karját a Vörös Kalóz teteme felé nyújtotta.

Érces és átható hangja váratlanul törte meg a hajó fődélzeten elúrhodott gyászos némaságot.

- Tengerjárók! - harsogta. - Hallgassatok meg!... Esküszöm az élő Istenre, ezekre a habokra, a mi hű útítársainkra és a magam lelkére, hogy ne találjam nyugtom a föld színén mindaddig, amíg bosszút nem állok fivéreimért, akiknek Van Guld oltotta ki életét. Villámcsapások borítsák tűzbe hajómat, hullámok nyeljék el testem a tiétekkel egyetemben, sújtson átkával a Zöld Kalóz meg a Vörös Kalóz, kik itt alusszák álmukat a vizek alatt, a Nagy-öböl feneketlen mélységeiben, verje meg az Isten lelkemet örökkön-örökig, ha nem ölöm meg Van Guldót, és nem irtom ki egész családját, amiként ő elpusztította az enyémet!... Tengerjárók!... Hallottátok szavam?!

- Hallottuk! - válaszolták a tengeri farkasok, és az iszonyat árnya suhant át orcájukon.

A Fekete Kalóz áthajolt a keskeny hajóhíd karfáján, és merően bámult a villódzó hullámokba.

- Vízbe a tetemmel! - szólt fátyolos hangon.

A hajómester meg a három tengerész fölkapta a szegény Vörös Kalóz holttestét magába foglaló függőágyat, majd útjára eresztették.

A test a habok közé hullott, nyomában vízoszlop buggyant föl, s úgy tündökölt, mint valami tűzkút.

A csillogó víztömegben tisztán látszott, hogyan süllyed a holttest a tenger titokzatos mélységeibe, széles hullámlengésekkel libegve, mígnem egyszer csak hirtelen eltűnt.

Ebben a pillanatban a nyílt vízen, ismét fölzendült az a rejtelmes hördülés, amely oly nagy rémületbe ejtette Carmaux-t és Van Stillert.

A két marcona tengeri farkas épp ott állt a parancsnoki emelvény alatt; egymásra pillantottak: mindkettőjük arca fehér lett, akár a frissen meszelt fal.

- A Zöld Kalóz kiált, hívja a Vörös Kalózt - rebegte Carmaux.

- Igen - válaszolta Van Stiller fojtott hangon. - A két fivér egymásra lelt a tenger fenekén.

Füttyszó szakította meg szavait.

- Szélnek a vitorlát!... - bömbölte a fődélzetmester. - Kormány balra!...

A *Villám* megfordult, és ide-oda kanyargott a lagúna zátonyai közt, szélszárnnyon suhant a Nagy-öböl felé, amelynek hullámtaréjain aranycsöppeket csillantott a napkorong első sugárnyalábja, s ettől a vízmély villódzása egy csapásra kihunyott.

Tizedik fejezet A VILLÁM FÖDÉLZETÉN

A Fekete Kalóz *Villám* nevű naszádja kisiklott a zátonyok közül, elhagyta a Sierra di Santa Marta-hegyláncot végső vonulatként vízbe nyúló hosszú hegyfokot, nekivágott a Karib-tenger habjainak, észak felé vitorlázott, pontosabban a Nagy-Antillák felé.

A tenger nyugalmasan ringatódzott, színét éppen csak fölborzolta a dél-délkelet felől fúvó hajnali szellő, amely habtaréjról habtaréjra surrant a gyors vitorlás oldalain megtörő hullámok hátán.

A partokról fölkaivarodó tengeri madarak nagy számban csapongtak a nyílt víz felé. Kakas-nagyságú tengeri hollók valóságos seregletekben röpködtek a fővénysávok mentén: ezek a rút ragadozó madarak lecsapnak a legparányibb zsákmányra is, és még élve ízekre marcangolják; a hullámokon pedig rajszámba szállonganak a *rincopék*; ezeknek a villás farkú szárnyasoknak a hátát fekete, a hasát fehér tollazat borítja, csőrük igen különös alakú, és arra kárhoztatja őket, hogy hosszú böjtöket szenvedjenek el, mert ha a halak nem hajlandók úgyszólván önként e szerencsétlen jószágok szájába repülni, ők maguk bizony nemigen bírják megragadni őket, mivel alsó csőrük sokkalta hosszabb a felsőnél. Nem hiányoztak onnan a Mexikói-öböl vizein oly megszokott *fretónok* sem. Ott ringatództak hosszú sorokban a habokon, araszos farktollaikat lecsüggesztették, fekete szárnyukat pedig szerfölött bizarrul görcsös tartásba merevítették.

A hajósok elnézegették a repülő halakat is, amint hirtelen kiszökkentek a vízből, ötven-hatvan rőfnyi távolságra hasították a levegőt, majd visszacsobbantak, és nyomban újra kezdték játékos fölívelésüket.

Hajó azonban egyetlenegy sem akadt. A földélzeten maradt örök szeme elé csodálatos látvány tárult, vitorlás azonban nem szelte a láthatárt.

Attól való félelmükben, hogy összetalálkoznak Tortue vakmerő tengeri farkasaival, a spanyol hajók Carache, Yucatán, Venezuela és az Antillák nagy szigeteinek kikötőiben vesztegeltek mindaddig, amíg számuk nagyra nem gyarapodott, és hajórajja nem verődtek egybe.

Csak a jól fölfegyverzett és nagyszámú legénységgel ellátott hajók merészkedtek átvágni a Karib-tengeren vagy a Mexikói-öblön, tapasztalatból tudván már, micsoda féktelen szilajság izzik a tenger portyázóiban, akik kitűzték zászlajukat Tortue szigetére.

A szegény Vörös Kalóz temetése utáni első napon nem történt semmi különös a kalózhajó földélzetén.

A kapitány nem mutatkozott többé sem a földélzeten, sem a parancsnoki hídon, a kormányzás és az árbocszolgálat ügyes-bajos teendőit helyettesére bízta. Bezárkózott kabinjába, nem hívatott senkit, még Carmaux-t és Van Stillert sem.

Azt azonban mindenki tudta, hogy az afrikait magával vitte, vagy legalábbis így gyanították, mert a négernek színét sem látták sehol, nem került szem elé a hajó semelyik zugában, még a raktérben sem.

S hogy vajon mit tesznek ketten ott a kulcsra zárt kabinban, azt meg nem tudta volna mondani senki, még maga a parancsnokhelyettes sem, mert amikor Carmaux meg akarta tudakolni, válasz gyanánt jókora taszítás érte, s ahhoz még egy szinte fenyegető taglejtés is járult, ami azt jelentette:

- Ne üsd az orrodát abba, ami nem terád tartozik, ha kedves az életed!

Leszállt az alkonyat, a *Villám* bevonta vitorláit egy részét, mert tartottak azoktól a váratlan szélviharoktól, amelyek oly gyakoriak azon a partközeli tengerszakaszon, és amelyek mindig szerencsétlenségeket okoznak; Carmaux és Van Stiller, akik állandóan ott tettek-vettek a táföldézet lejárója körül, végre meglátták az afrikai gyapjas kobakját, amint fölbukkant a lépcsőnyílás négyszögű keretében.

- Ni csak, ott a koma! - kurjantott föl Carmaux. - Reméljük, most megtudjuk tőle, vajon a parancsnok egyáltalán a hajón van-e még, vagy pedig leszállt a tengerfenékre, hogy haditanácsot tartson a fivéreivel. Mert ez a kísérteties ember még arra is képes.

- Meghiszem azt - habogta Van Stiller, aki ugyancsak eltöltekezett babonákkal. - Én bizony inkább tartom tengeri szellemnek, semmint magunkfajta hús-vér embernek.

- Hé, komám - szólt oda Carmaux a négerhez. - Jó ideje annyit se vetsz oda a te fehér komádnak, hogy bikkmack.

- A gazdánk tartóztatott - felelte az afrikai.

- Nagy változások lesznek hát? Mit csinál a parancsnok?

- Szomorúbb, mint valaha.

- Soha nem láttam vidámnak, még Tortue szigetén sem, soha el nem mosolyodott...

- Másról sem beszélt, csak a fivéreiről s a borzalmas bosszúról.

- Az meglesz, komám. A Fekete Kalóz az az ember, aki állja a szavát, szóról szóra végrehajtja, amit iszonyú esküjében megfogadott, és én bizony igencsak nem szívesen lennék Maracaibo kormányzójának és egész pereputtyának a bőrében...

- Van Guld engesztelhetetlen gyűlöletet táplál a Fekete Kalóz iránt, ez a gyűlölet azonban végzetes bajba rántja.

- S vajon mi az oka ennek a gyűlöletnek, ösmeretes-e ez, fehér komám?

- Az a hír járja, régi keletű ez, hogy Van Guld bosszút forralt a három kalóz ellen, még mielőtt idejött Amerikába, s följánlotta szolgálatait Spanyolországnak.

- Még odaát Európában?

- Úgy bizony.

- Tehát még annak előtte ösmerték egymást?

- Azt mondja a fáma, merthogy amikor Van Guld kinevezte magát Maracaibo kormányzójává, három pompás hajó jelent meg Tortue szigeténél, a Fekete Kalóz, a Vörös Kalóz és a Zöld Kalóz parancsnoksága alatt...

...Mindhárom kalóz szép szál férfi volt, oroszán bátorságú, vakmerő és rettenthetetlen tengerész. A Zöld Kalóz volt hármójuk közül a legfiatalabb és a Fekete Kalóz a legidősebb, ami azonban a vitézséget illeti, egyik sem volt alábbvaló a másiknál, és a fegyverforgatásban nem akadt vetélytársuk Tortue valamennyi tengeri farkasa közt sem.

...Ez a három bajnok egykettőre rémületbe ejtette a spanyolokat az egész Mexikói-öbölben. Se szeri, se száma nem volt az általuk zsákmányolt hajóknak és meghódított városoknak; senki nem bírt ellenállni három naszádjuknak, az egész kalózávilág legszebb, leggyorsabb és legjobban fölfegyverzett hajóinak.

- Elhiszem - válaszolt az afrikai. - Elég csak erre a vitorlásra nézni...

- Szomorú napok virradtak azonban rájuk - folytatta Carmaux. - A Zöld Kalóz föl vonta a horgonyt, elhagyta Tortue szigetét, és egy szál hajójával ismeretlen rendeltetési helyre indult; egy spanyol hajóraj kellős közepébe vetődött, és titáni küzdelem után legyőzték, foglyul ejtették, Maracaibóba vitték, Van Guld pedig föl akasztatta...

- Erre emlékszem - mondta a néger. - Az ő holttestét azonban nem vetették fenevadak martalékául.

- Nem, mert a Fekete Kalóznak, néhány híve kíséretében sikerült éjnek évadján behatolnia Maracaibóba, elrabolnia, majd a tengerbe temetnie...

- Igen, ennek aztán nagy híre kerekedett, s azt rebesgetik, Van Guld szörnyű haragra gerjedt, amiért nem bírta elfogni a Fekete Kalózt is; agyonlővette azt a négy őrszemet, akiket azzal bízott meg, hogy vigyázzanak a Plaza de Granadán bitófára kötöttekre.

- Most hát a Vörös Kalózra került sor, és őt is a Karib-tenger mélységeibe temették, de a harmadik fivér a legfélelmetesebb, és előbb-utóbb kiirtja Van Guldöt és egész atyafiságát a föld színéről.

- Nemsokára nekitámad Maracaibónak, komám. Kifaggatott engem minden szükséges tudnivalóról: nagyszámú flottát akar vezetni a város ellen.

- Pierre Nau, a szörnyű Olonne-i még Tortue szigetén tartózkodik, és a Fekete Kalóz barátja. Ki állhatna ellen ennek a két férfinak? Meg aztán... - elhallgatott, megbökte a négert meg a mellette csendesen figyelve álldogáló Van Stillert, majd így szólt: - Nézzétek csak!... Hát nem félelmetes ez az ember? Tengeri istennek látszik!

Ott állt a Kalóz, talpig feketében, mint mindig, homlokára csapott, nagy karimás, lengő tollú kalpagjában.

Fejét leszegte, karját mellén keresztbe fonta, lassan lépdelt a parancsnoki hídon, színegyedül, s a legcsekélyebb nesz sem támadt lépte nyomán.

Morgan, a helyettese, a parancsnoki híd tövében örködött, de nem mert kérdést intézni kapitányához.

- Mint valami kísértet - dünnyögte halkan Van Stiller.

- S Morgan nem üt el tőle, bizony méltó társa - jegyezte meg Carmaux. - A Kalóz komor, mint a barna éjféli, de a másik se valami szívderítő látvány. Jól egymásra találtak. Ni csak!... Hát ez meg micsoda?

Kiáltás harsant az éjhomályban. A főárboc kereszttrúdja felől hussant alá, onnan, ahol emberi alak feketéllett ködösen.

A rekedt hang ezt kiáltotta kétszer:

- Hajó a nyílt vízen, szél elleni irányban!

A Fekete Kalóz hirtelen megszakitotta sétaútvonalát. Egy pillanatig mozdulatlanul horgadt előre, szél elleni irányban kémlelt, de olyan alacsonyról nemigen vehette észre a hat- vagy hét-mérföldnyi távolságra suhanó hajót.

Morgan felé fordult - az szintén messze kihajolt a födélzet korlátja fölött -, és így rendelkezett:

- Oltsátok ki a tüzeket!

A hajóorron tartózkodó tengerészek, amint megkapták a parancsot, sebbel-lobbal eloltották a két nagy jelzőlámpást, a jobb oldalit is, a bal oldalit is.

- Matróz - szólt föl a Kalóz az árbockosárban figyelő őrszemnek, amikor már tökéletes sötétség honolt a *Villám* fedélzetén -, merre tart az a hajó?

- Délnek, parancsnok úr.

- Venezuela partjai felé?

- Úgy hiszem.

- Milyen távolságban halad?

- Úgy öt- vagy hatmérföldnyire.

- Bizonyos vagy benne? Nem tévedsz?

- Nem. Tisztán látom a jelzőlámpáit.

A Kalóz ekkor a keskeny korlátra hajolt, majd ezeket a szavakat kiáltotta bele az éjszakába:

- Mindenki a fedélzetre!

Fél perc sem telt bele, s a *Villám* legénységét alkotó százhusz tengeri farkas máris mind egy szálig elfoglalta harcállását. Az árbockosárban matrózai a vitorlaszárnyaknál, mások a magasban, a többiek az oldalkorlátok mentén, a tüzérek pedig ágyúik mögött, izzó kanóccal a kezükben.

Olyan rend és fegyelem uralkodott a kalózhajók fedélzetén, hogy az éjszaka bármely órájában és a legszorultabb helyzetben is ezek a harcosok valamennyien a számukra kijelölt posztokat olyan tüneményes gyorsasággal foglalták el, hogy az még a legkiválóbb tengerjáró nemzetek hadihajóin sem dívott.

Ezek a tengeri portyázók Európa legkülönbélebb zugaiból csöppentek a Mexikói-öbölbe, Frankhon, Olaszország, Hollandia, Germánia és Anglia tengeri kikötőinek leghitványabb sörredékéből verbuválódtak bűnök garmadája nyomta lelkiismeretüket, a halálra azonban fittyet hánytak, a legvérfagyasztóbb hősiességgel harcoltak, nem rettentek vissza a legnehezebb megpróbáltatásoktól sem, önfeláldozóan vállalkoztak a leghihetlenebb, legvakmerőbb kalandokra is, a kalózhajókon bárányoknál kezesebbé váltak, hogy aztán mint megannyi tigris vessék magukat a küzdelmekbe.

Jól tudták, vezéreik nem hagynák megtorlatlanul semmilyen hanyagságukat, s gyávaságuk vagy fegyelmezetlenségük legkisebb jelére azzal felelnének, hogy pisztolygolyót kapnának agyvelejükbe, vagy legalábbis kiraknák őket valamilyen isten háta mögötti kopár szigetre.

Amikor a Fekete Kalóz látta, hogy valamennyi embere a helyén van, miután úgyszólván egyenként szemügyre vette őket, Morgan felé fordult, aki parancsaira várt.

- Úgy véli, hogy ez... - kérdezte tőle.

- ...Spanyol hajó, uram - vágta rá a második tiszt.

- Spanyolok hát! - kiáltott föl a Fekete Kalóz tompa hangon. - Végzetes lesz számukra ez az éjszaka, sokan nem látják meg közülük a napfelkeltét.

- Még az éjjel megtámadjuk a hajót, uram?

- Még az éjjel, és fenékre süllyesztjük. Ott lenn alusszák örök álmukat fivéreim, de nem sokáig maradnak egymagukban!

- Úgy lesz, ha kívánja, uram.

Fölpattant a korlátra, megkapaszkodott egy csarnakkötélben, és szélirányban előre kémlt.

A zajló tengerre boruló éjhomályban két fénylő pont siklott, szinte súrolták a víz színét, nem lehetett összetéveszteni őket az ég alj tündöklő csillagaival.

- Négymérföldnyire vannak tőlünk - jegyezte meg Morgan.

- S még mindig délnek tartanak? - kérdezte a Kalóz.

- Maracaibo felé.

- Balszerencséjükre. Adjon parancsot, hogy kanyarodjunk elébük! Útját fogjuk állni a hajónak.

- S azután?

- Hozasson fel a födélzetre száz kézigránátot, s rögzíttessen le mindent a födélközi folyosókon és a kabinokban.

- Orral támadunk?

- Igen, ha lehetséges.

- Így azonban nem ejthetünk foglyokat, uram.

- Bánom is én.

- De kincseket is szállíthat...

- Hazámban kastélyaim és terjedelmes földbirtokaim vannak.

- Embereink érdekében szoltam, uram.

- Arannyal kárpótolom őket. Kanyarodjék a hajóval!

Az első parancsszóra fölsivített a naszádon a födélzetmester füttyjele. Az árbocszolgálatot teljesítő hajósok villámgyorsan és tökéletesen egybehangolt mozdulatokkal szélnek tárták a vitorlákat, a kormányos pedig szélirányba térítette a hajóorr.

A *Villám* úgyszólván helyben fordult, és a délkeletről fúvó üde szellő szárnyán nyomába eredt a megjelölt vitorlásnak, hosszan bugyborgó barázdát hagyva tatja mögött.

Madár könnyedségével suhant a sötétségben, szinte semmi zajt sem csapott, akárcsak a legendás szellemgálya.

A puskások - mozdulatlanul és némán, akár a szobrok - kémlték az ellenséges hajót, nagy csöví mordályaikat szorongatva; ezek félelmetes fegyverek voltak a kezükben, mert alig tévesztettek célt; a tüzeik pedig az ágyúk fölé görnyedtek, rá-ráfűjtak a parázsló kanócvégre, készen arra, hogy bármely pillanatban kartácstűz orkánjait zúdítsák.

A Fekete Kalóz és Morgan nem hagyta el a parancsnoki hidat. A keskeny palló könyöklőjére támaszkodtak, egymás mellett; le nem vették tekintetüket az éjhomályban vagy három mérföld távolságra bogárzó két fénylő pontról.

Carmaux, Van Stiller meg a néger - mindhárman az előfödélzeten - csendesen beszélgettek, s hol az útján nyugalmasan haladó, felfedezett hajóra bámultak, hol pedig a Fekete Kalózra.

- Szörnyű éjszakájuk lesz - jegyezte meg Carmaux. - Attól tartok, hogy a parancsnok, amilyen harag forr a szívében, egyetlen spanyolnak sem kíméli meg az életét.

- Nekem viszont úgy rémlik, hogy nagy hajó ez - felelte Van Stiller, aki szemmel jól fölmérte, milyen magasan himbálódznak a víz színétől a jelzőlámpák. - Nem vetne föl az öröm, ha a Toledo tengernagy hajórajá után igyekvő sorhajóba botlanánk...

- Eh!... A Fekete Kalóznak ez meg se kottyán. Az ő *Villám*ának soha semmilyen hajó nem bírt ellenállni, meg aztán hallottam, a parancsnok arról beszélt, hogy felökleljük a spanyol hajót.

- Ezer hamburgi mennykő! Ha ez így folytatódik, előbb vagy utóbb a *Villám* is elveszti ám az orrtüskéjét!

- Szilárd az, akár a sziklaszirt.

- Igen ám, de hébe-hóba a sziklaszirt is szétmállik!

- Psszt!

A Fekete Kalóz hangja hirtelen belehasított a hajó födélzetén uralkodó csöndességbe:

- Emberek! - süvöltött föl az árboc szolgálatosainak. - Föl a pótvitorlákkal, és ki az alsó szárnyvitorlákkal!

Az árbockezelo matrózok tüstént kifeszítették a főárbc és az előárbc csúcsára meg a keresztrudakra és az előfelsőrudakra szolgáló pótvásznakat.

- Hajrá, hegyibe! - rikkantott föl Carmaux. - Úgy látszik, ez a spanyol hajó jó néhány csomó sebességgel rohan, ha rákényszerítette a *Villám*ot, hogy kigöngyölje a toldatvitorláit!

- Megeszem a sapkámat, ha nem sorhajó ez - hajtogatta fejcsóválva Van Stiller. - Nézd csak, milyen sudár magas az árbocozata.

- Eb, aki bánja! Jó melegük lesz nekik is, de mi se fogunk fázni!

Ebben a pillanatban érces hang zendült fel a tengeren. Az ellenséges hajón harsant föl, idáig hallatszott.

- Ohé!... Gyanús hajó bal kéz felől!

A kalózvitorlás parancsnoki hídján a Fekete Kalóz odahajolt Morganhoz, úgy látszott, mintha néhány szót suttogna neki, aztán leereszkedett a tatfödélterre, majd fölkiáltott:

- Ide a kormányrudat! Tengerjárók, rajta!...

Csupán egy mérföld választotta el a két hajót, ám mindkettő rendkívül gyors futású lehetett, mert úgy tetszett, nem csökken köztük a távolság.

Félóra múlt el, amikor a spanyol - vagy annak vélt - hajón hirtelen világosság lobbant föl, részint a parancsnoki emelvényen, részint pedig az árbocozaton, majd mennydörgő robaj morajlott szerte a fekete hullámokon, aztán pedig tompán elhaló, hosszú visszhanggal veszett el a látóhatárok távolában.

Egy pillanattal utóbb a tengerifarkas-füleknek jól ismert sivítás hallatszott a légben, majd vízoszlop fakadt magasra vagy húszrőfnyire a kalóznaszád tatjától.

A legénység meg se pisszent. Csupán a Fekete Kalóz ajka szegletén jelent meg gúnyos mosoly, hogy fitymálva köszöntse a halálnak ezt az első hírnökét.

Az ellenséges hajó az első ágyúlövés után, amelyet fenyegető felszólításnak szánt, hogy tovább ne üldözzék, úgy tért, hogy elkanyarodjék, délnek szegte orrát, döntése jeleként: Maracaibo öblébe törekszik.

A Fekete Kalóz, amint észrevette ezt az irányváltatást, Morgan felé fordult, aki a mellvédnél tartózkodott, az üldözött vitorlást kémlelte, és szinte elveszett a tat csarnakkötélzete közt, és így szólt hozzá:

- Fel a hajóorrhoz, uram.

- Tüzet nyissak?

- Ne még; túl nagy a sötétség. Menjen, készítsen elő mindent a csáklázásra.

- Csáklázzunk, uram?

- Majd meglátjuk!

Morgan leereszkedett a tatról, hívta a fődélzetmestert, és a hajóorr felé indult; azon negyven harcos hevert, a deszkára letett csáklákkal és puskákkal a markukban.

- Talpra! - rendelkezett. - Eredjete, rakjátok kezetek ügyébe a hajítóhorgokat.

Majd a mellvéd mögött elhelyezkedő emberekhez fordult, és így folytatta:

- Készítsétek elő a védőfalat!

A negyven tengeri farkas szótlanul munkához látott. Ha féltek a Fekete Kalóztól, hát nem kevésbé tartottak Morgantól, ettől a hajthatatlan férfiútól is, aki éppoly vakmerő, mint vezérük, bátor, akár az oroszán, és mindenre elszánt.

Angliából származott, nemrég került Amerikába, ám rövidesen híre kelt vállalkozó szellemének és ritka tetteirejének meg vakmerőségének. Kiváló képességeinek már nagyszerű bizonyosságát adta Mansfield, a hírhedt kalóz alatt, utóbb azonban bátorság és virtus dolgában fölülmúlta Tortue szigetének valamennyi legderekből tengeri farkasát is a Panamába vezetett nevezetes hadjáratával.

Ez az egészen kivételes teherbírású férfiú roppant testi erejének, szép arcának és nagylelkű természetének köszönhetette közkedveltségét, átható pillantású szeméből rejtelmes bűverő sugárzott, és a Fekete Kalózhhoz hasonlatosan tudta, hogy kell bánnia a nyers, darabos, fargatlan tengeri farkasokkal, hogyan kell egyszerű kézmozdulattal engedelmességre bírni őket.

Irányításával alig húsz perc leforgása alatt két szilárd védőfalat emeltek a bal fődélzeten meg a jobb fődélzeten, az egyiket az előárboc, a másikat a főárboc elébe; a fedezékeket gerendákból és vasreszelékekkel töltött hordókból ácsolták össze, rendeltetésük pedig az volt, hogy védelmezzék a középső emelt fődélzetet és a mellső felépítményt, ha az ellenségnek netán sikerülne betörni a hajóra.

Ötven hajítani való gránátot helyeztek el a gerendázat mögött, majd a csáklázó vashorgokat készítették ki a mellvédekre.

Amikor mindezzel végeztek, Morgan újra fölparancsolta embereit a mellső felépítményre, majd az ormányárboc mellől merőn előre kémlelt, egyik kezét szabályára markolatára támasztotta, a másikat az övkendőjébe tűzött pisztolya agyán nyugtatta.

Az ellenséges hajó ekkor már csak hatszáz vagy hétszáz méternyire lehetett. A *Villám* tökéletesen igazolta nevét: beérte, és nekikészült, hogy felöklelje egyetlen borzalmas föltartóztathatatlan lökéssel.

Ekkor már meg lehetett különböztetni a spanyol hajó nagyobb részleteit, bár nem sütött a hold, sötétben borongott az éjszaka.

Amint Van Stiller gyanította, sorhajót üldöztek, tekintélyes külsejű, rendkívül nagy sorhajót, födéletei mind magasan álltak, középső emelt födélete különösen fölnyúlt; három árbocát egészen a felső sudarakig ellepték a vásznak.

Ezt az igazi hadihajót nyilvánvalóan félelmetesen fölfegyverezték, és nagyszámú harcedzett, szívós védelemre elszánt legénységet helyeztek el rajta.

Bizony, Tortue szigetének bármely más kalóza igencsak óvakodott volna a támadástól, hiszen ha győz is, vajmi kevés zsákmányolni valót lel rajta; épp ezért az efféle rettenthetetlen tengeri rablók sokkalta inkább rohantak meg kalmárhajókat, vagy Mexikó, Yucatán és Venezuela bányáiból eredő kincsekkel megrakott teherhajóknak estek neki; a Fekete Kalóz azonban nem így gondolkozott, mert semmibe vette a gazdagságot.

Meglehet, abban a hajóban Van Guld egyik hatalmas szövetségesét látta, aki később talán terveinek akadályozója lehet; fölkészült, hogy megtámadja, mielőtt az még Toledo tengernagy hajórajához csatlakozhatnék, vagy erősíthetné Maracaibo védelmét.

Ötszáz ölnyi távolságban a spanyol hajó - a makacs üldözés láttán, s nem kétkedve immár a Kalóz kárhóztos szándékában - újabb ágyúlövést eresztett meg, méghozzá egyik leghatalmasabb rombolóütegéből.

Ismét fölhangzott a jellegzetes sivítás.

A golyó ezúttal nem tévedt a tengerbe. Átcsapott a sudárvitorla és a derékvitorlák közt, lenyeste a csonkavitorla csúcsvégét, elsodorta a fekete kalózlobogót.

A középső emelt födélet két tüztisztje a Fekete Kalóz felé fordult - még mindig ott állt a kormányrúdnál, szócsővel a kezében -, s megkérdezték tőle:

- Kezdhetjük, kapitány?

- Még nem - felelte a Kalóz.

A harmadik ágyúlövés is eldőrdült a tengeren, még erősebb volt, mint a másik kettő, átsüvített a kalózhajó hadieszközei közt, beszakította a tatemelvénnyel falazatát, mindössze három kurta lépésnyire a kormányrúdtól.

A vakmerő kalózvezér szájszeglere újfent keserű gúnymosolyra rándult, de semmilyen vezényszó nem hagyta el az ajkát.

A *Villám* tovább fokozta iramát, magasra ívelő orrát mutatta az ellenséges hajó felé; a hajóorr tompa surrogással szelte a hullámokat, szinte türelmetlenül várta, hogy hatalmas hasadást zúzva a spanyol hajó hasába hatoljon. Úgy rohant, mint valami félelmetes csőrrel felfegyverzett fekete vihardár.

A szinte tengermélyből váratlanul fölbukkanó, halálos némasággal suhanó vitorlás látványa - még csak nem is válaszolt a kihívásokra, még csak jelét sem adta, hogy legénység tartózkodik rajta! - nyomasztó balsejtelmekkel töltötte el a spanyol tengerészek babonás lelkét.

Hirtelen roppant hangzavar zendült föl az éjszaka homályában.

Az ellenséges hajón a borzalom üvöltései és sietős parancskiáltások hallatszottak.

Egyetlen pillanatra azonban metszően sürgető hang kerekedett a zűrzavaros lárma fölé, talán a parancsnoké:

- Vitorlák keresztrúdjaikat balra! Kormányt teljes szögben fordítsd!

- A megtámadott oldalon sortűz!

Ijesztő dördülés robajlott föl a sorhajó födéletén, s villogó torkolattüzek ragyogtak be az éjszakát. A jobb oldal hét tarackja és a két födéleteti ágyú egyszerre hánya lövedékeit a kalózhajóra. A golyók ott süvítettek el a tengeri farkasok füle mellett, lyukacsosra szaggatták a vitorlavásznakat, elmetstették a köteleket, belecsapódtak a hajótest víz alatti részébe, vagy áttörték a mellvédeket, de nem fékeztek meg a *Villám* lendületét.

A Fekete Kalóz erős karja biztosan kormányozta, úgy rontott rá iszonyú iramban a vaskos hajótörzsre. A spanyol kormányos azonban az utolsó pillanatban elrántotta a kormányrudat, s ezzel sikerült megmentenie hajóját a borzalmas szerencsétlenségtől.

A sorhajó hirtelen eltért útirányától, rézsút balra vágott, s ezzel csodával határos módon elkerülte azt az orrdőfést, amely minden bizonnyal beszakította volna oldalát, és elsüllyesztette volna.

A *Villám* pedig elsiklott ott, ahol egy pillanattal előbb az ellenséges hajó tatja ringott. Érintette még ugyan az oldalával, tompa dörejjel gorombán megtaszította - bele is rázkódott a spanyol sorhajó, rakterének legaljáig -, letörte a csonkavitorla rúdját s a farkorlát egy részét... de csak ennyi történt.

A kalóznaszád, minthogy elmaradt az összeütközés, folytatta nyílsebes futását, s eltűnt az éjhomályban, a legcsekélyebb jelét sem adta, hogy nagyszámú legénység tartózkodik a födéletén, s hogy félelmetes fegyverzettel szerelték föl.

- Ezer hamburgi mennykő! - fortyant föl Van Stiller, aki a rettenetes ütközésre vártában visszafojtotta lélegzetét. - Ezt nevezem szerencsének, ördögük van ezeknek a spanyoloknak!

- Nem adtam volna egy pipa dohányt azokért, akik a sorhajón vannak - felelte Carmaux. - Lelki szememmel láttam már, amint alásüllyednek a Nagy-öböl feneketlen mélységeibe...

- Mit gondolsz, a parancsnok újra megkísérli az orrdőfést?

- A spanyolok eztán igencsak résen állnak majd, és szemközt fogadnak bennünket.

- Alaposan összelődöznek. Ha nappal támadunk, az oldalsortűz végzetes lett volna ránk.

- Most pedig, lám, csak jelentéktelen károkat okozott.

- Hallgass csak, Carmaux!

- Mi történt?

A Fekete Kalóz a szájához emelte a szócsövet, és beleharsogott:

- Megfordulni!

- Visszakanyarodunk? - kérdezte Van Stiller.

- Teringettét!... Nem kívánja elszalajtani a spanyol hajót - felelte Carmaux.

- Ám úgy rémlik, a hadihajónak sem nagyon akaródzik elkotródni melőlünk...

Igazat mondott. A spanyol hajó, nemhogy folytatta volna az útját, inkább lassított, majd állító helyében szélirányra merőlegesen fordult, mintha úgy döntött volna, hogy vállalja a harcot.

Lassúdan úgy oldalgott, hogy orrsarkantyúját szegezze a kalóznaszád felé, a fölnyársalást el akarta kerülni.

A *Villám* maga is elkanyarodott vagy kétföldnyi messzeségben, nem tért azonban vissza, hogy nekirontson ellenfelének, hanem inkább jókora kört írt le körülötte, és lőtávolságon kívül maradt.

- Értem - jegyezte meg Carmaux. - Parancsnokunk bizonyára megvárja a pirkadatot, mielőtt csatába bocsátkoznék és csáklyázásra kelne.

- Meg akarja akadályozni, hogy a spanyolok folytassák útjukat Maracaibo felé - fűzte hozzá helyeslően bólogatva Van Stiller.

- Igen, pontosan így van. No, pajtás, nehéz harc előtt állunk, készüljünk föl rá, s amint szokás miköztünk, tengeri farkasok közt, végrendelkezzünk: ha úgy hozza a sorsom, hogy miszlikbe tép egy ágyúgolyó, vagy kardélre hánynak az ellenséges sorhajó fődélzetén, téged jelöllek szerény vagyunkám örököséül...

- Mennyire rúg az? - érdeklődött Van Stiller vigyorogva.

- Két smaragd, egyenként legalább ötszáz piasztert érnek: a zubbonyom bélésébe varrtam őket.

- Tortue szigetén egy hétig is eldáridózhat az árukért... Én pedig téged nevezlek meg örökösömként, de figyelmeztetek, nincs egyebem, mint három spanyol aranytallérom, ide, az övembe varrva...

- Annyi kitelik belőlük, hogy hat flaska spanyol bort igyam az emlékezetedre, barátom.

- Köszönöm, Carmaux, ettől fölvidultam, és teljes szívbeli nyugalommal fogadom a halált.

A *Villám* eközben tovább keringett a sorhajó körül, amely továbbra is egy helyben vesztegelt, s mindössze arra szorítkozott, hogy az orrát meressze támadója felé. A kalóznaszád sebesen penderült, mint valami mesebeli madár, folyvást fenyegetőzve, ütegeit azonban nem dördítette el egyszer sem.

A Fekete Kalóz tapodtat sem mozdult a kormányrúd mellől. Szeme, úgy rémlett, tűzben ég, akár az éjjeli vadaké; tekintete egyetlen pillanatra sem szakadt el a sorhajótól, mintha azt igyekeznék kitalálni, mi is történik a fődélzetén, vagy mintha valamilyen téves mozdulatára lesne, hogy halálos ökleléssel orrsarkantyújára tűzze.

Vitézei babonás iszonyattal bámulták. Ez az ember úgy kormányozta kézmozdulataival a naszádot, mintha tulajdon lelkét lehelte volna beléje; úgy keringtette a zsákmánya körül, hogy szinte alig állíttatta át a vitorlázatát: gyászos külseje és mozdulatlansága láttán félsz lopódzott még e rettenthetetlen tengeri portyázók szívébe is.

A kalóznaszád egész éjszaka folyamán ott körözött a sorhajó körül, nem válaszolt azokra az ágyúlövésekre, amelyek olykor-olykor feléje dördültek, és semmi eredménnyel nem jártak. Amint azonban halványulni kezdtek a csillagok, s a hajnal első visszfényei rózsásra festették az öböl vizét, újra fölharsant a Kalóz hangja:

- Emberek! Mindenki foglalja el a helyét! Fel a lobogómmal!

A *Villám* nem kerengett többé a sorhajó körül; elindult vele szemközt, azzal a szándékkal, hogy megcsáklyázza.

A Kalóz nagy fekete zászlaját fölventék a csonkavitorla árboccsúcsára, és oda is szögelték, hogy senki le ne ereszthesse onnan: ez azt jelentette, hogy győznek bármi áron vagy meghalnak, de meg nem adják magukat.

A középső fődélzetén a tüzérek célra irányították ágyúikat, a tengeri farkasok pedig a golyófogó függőágygöngyölegek közti nyílásokon kidugták puskájukat, készen arra, hogy bármely pillanatban tüzzel árásszák el az ellenséges vitorlást.

A Fekete Kalóz megbizonyosodott róla, elfoglalták-e valamennyien harcállásukat, majd utána-nézett annak, hogy az árbockezelő matrózok helyükön vannak-e a terebeken, vagyis az árbockosarakban meg a keresztrudakon, majd harsány kiáltást hallatott:

- Hé, emberek! Nem fékezek többé benneteket! Éljen a kalózság!

Három félelmetes hurrábömbölés zendült föl a kalózhajó fődélzeten, a két tarack dörgésének kíséretében.

A sorhajó ismét szélnek feszítette vitorláit, és szembesuhant a kalóznaszáddal. Minden bizonnal vitéz és elszánt emberek tartózkodtak a fődélzeten, mert a spanyol hajók általában igyekeztek megfutamodni a Tortue szigeti kalózokkal való összecsapás elől; tapasztalatból tudták, milyen félelmetes ellenfelekkel akad dolguk.

Ezerlépcsnyi távolságról a sorhajó irtózatossággal újra kezdte az ágyúzást. Oldalsor-tüzeket adott, hol a jobb, hol a bal fődélzeti ütegekből nyitott tüzet; elborították a füst-gomolyok és a lánglobbanások.

A hatalmas, háromfödélzetes vitorlás hosszú árbocozatú volt, igen magas járású, igazi csatahajó: tizennégy ágyúcsőve okádta a tüzet; talán Toledo tengernagy hajórajától szakadt el valamilyen sürgős, kényszerítő körülmény következtében.

A tatemelvénnyel már látszott a parancsnok, díszes egyenruhában, szablyával a kezében, hadnagyai közt, a fődélzeten pedig rengeteg tengerész tűnt föl.

Az erős sorhajó, a főárbocára föl vonta nagy spanyol lobogóval, irtózatossággal ágyúdörgés közepette, rettenthetetlenül siklott a *Villámmal* szemközt.

A kalóznaszád, noha sokkalta kisebb volt, nem hagyta megfélemlíteni magát a golyózáportól. Gyorsította futását, és csak tarackjaiból viszonzta a tüzet; talán az alkalmas pillanatra várt, hogy elsüsse tizenkét fődélzeti lövegét.

Sűrűn hullottak fődélzetére a golyók, áttörték a mellvédeket, behatoltak a raktérbe és az ütegállásokba, szerfölött megnehezítették az árbocszolgálatot, és megritkították a hajóorron tartózkodó tengeri farkasokat; a naszád mégsem fékezte futását, és rendíthetetlen vakmerő-séggel készült a csákyázásra.

Négyszáz ölnyre az ellenségtől, a puskások a középső fődélzet két tarackjának a segítségére siettek, és lövéseik végigsöpörték a sorhajó fődélzetét.

Ennek az összűzzenek rövidesen romlásba kellett dőntenie a spanyolokat, mert - mint mondtuk - a tengeri farkasok szinte sohasem tévesztettek célt.

Hosszú csövű fegyvereik golyói valóban sokkalta nagyobb pusztítást vittek végbe, mint az ágyútűz. A sorhajó tengerészei tucatszámra hullottak el a fődélzeten, köztük a középrész ütegeinek tüzérei meg tisztek is.

Tíz perc elegendő volt, hogy a harcosok közül ne maradjon életben senki. Maga a parancsnok is elesett hadnagyai közt, mielőtt még a két hajó egymás mellé sodródott volna.

Túlélte azonban a tűzpárbajt a fődött ütegállások legénysége, sokkalta nagyobb létszámú csoport, mint a fődélzet tengerészeié. A győzelem sorsa tehát még nem dőlt el.

Amikor húszölnyre értek egymáshoz, a két hajó hirtelen oldalt fordult. Szinte nyomban felharsant a Kalóz hangja az ágyúdörgés közepette:

- Bevonni a fővitorlát és a derékvitorlát, meghúzni a csonkavitorlát!

A *Villám* a kormányrúd erőszakos rándulására hirtelen helyet változtatott, s orrárboca bele-gabalyodott a sorhajó farvitorlájának csarnakkötélzetébe.

A Kalóz, kardjával jobbában és egy pisztollyal baljában, leszökkent a tatfödélzetről.

- Csáklyázásra!... - kiáltotta.

Tizenegyedik fejezet

A FLAMAND HERCEGNŐ

Amikor a tengeri farkasok látták, hogy parancsnokuk és Morgan az immár menekülésre nem képes sorhajó csáklázására lendül, hanyatt-homlok, egy emberként tódultak utánuk.

Elhajították puskáikat, ezt a közelharcban úgyszólván használhatatlan fegyvert, marokra kapták szabályjukat meg pisztolyukat, és dühödt áradatként özönöltek előre; torkuk szakadtából üvöltöztek, hogy mennél nagyobb rémületet támasszanak.

A horgokat már pontos hajítással átvetették, hogy a két hajót közelebb húzzák egymáshoz, de az orrárbocra fölkúszó első tengeri farkasok türelmetlenségükben átlendültek a lánctekercseken, és az orrvitorlákba kapaszkodtak, vagy a delfínfogó szigonyokon bocsátkoztak alá, úgy huppantak le a sorhajó födélzetére.

Ott azonban nyomban nem várt erős ellenállással találták szemközt magukat. A födélzeti lejárók nyílásain a spanyolok fegyverrel a kezükben, bőszen vicsorgással rontottak elő a földött ütegállásokból.

Legalább százan rohantak elő, néhány tüzértisztnek meg az őrmesternek a vezetésével.

Szempillantás alatt szétszóródtak a födélzeten, fölhágtak az orrfödélzetre, rávetették magukat az első tengeri farkasokra, mások meg a tatemelvénnyre kapaszkodtak föl, közvetlen közletről rásütötték a két tarackot a kalózokra, és kartácstűz alá vették az ellenséget.

A Fekete Kalóz nem habozott tovább. A két hajó ekkor már oldalvást egymáshoz simult, összevonták őket a hajítóhorgok szorosra rántott huzalai.

Egyetlen szökkenéssel átvette magát a mellvédeken, a sorhajó födélzetére pattant, és így harsogott:

- Tengeri farkasok, utánam!

Morgan követte, majd nyomába rajzottak a puskások, az árbockekezelő matrózok pedig fölkúsztak a terebekre, a keresztrudakra és a hágsókra: onnan gránátokat hánytak a spanyolok közé, és puskáikból meg pisztolyukból pokoli tüzzel pásztázták őket.

A harc borzalmassá vált.

A Fekete Kalóz három ízben ragadta magával embereit a középső födélzet elleni támadásra; azon hatvan vagy hetven spanyol gyűlt össze, onnan söpörték át meg át a födélzetet tarackjaikkal; három ízben verték vissza őket, Morgannak pedig nem sikerült fölnyomulnia az orrfödélzetre.

Mindkét fél egyforma hévvel viaskodott. A spanyolok - jóllehet már kezdet kezdetén döntő veszteségeket okozott nekik a hosszú puskák ösztüze, és számbelileg immár alulmaradtak - hősiiesen ellenszegültek: úgy döntöttek, hogy inkább halomra öletik magukat, de nem teszik le a fegyvert.

A kalóznaszád árbockosaraiból lehajított kézigránátok megtizedelték soraikat, mégsem hátráltak meg. Halottak és sebesültek egymás hegyére-hátára hullottak körülöttük, ám Spanyolhon nagy lobogója - a nap első sugaraitól lángoló keresztjével - kevélyen lengedezett a főárboc csúcsán. Az ellenállás azonban nem tarthatott sokáig. A tengeri farkasokat szilaj haragra lobbantotta az ellenség csökönysége, s végső rohamra indultak az orrfödélzet és a középső födélzet ellen, az élen tusázó parancsnokaik vezetésével.

Fölcsimpaszkodtak a hágsókra, hogy aztán leereszkedjenek a hátsó törzsvitorla árbocának csarnakkötélzetén vagy a tat oldalkötelein, megkapaszkodtak a pallókban, végigfutottak a mellvédeken, és mindenfelől rávetették magukat a szerencsétlen sorhajó utolsó védőire.

A Fekete Kalóz szétzúzta az emberi testekből emelt falat, és bevetette magát a küzdők utolsó csoportjának kellős közepébe.

Pengéje szisszent, akár a kígyó, verte és visszaverte a melle felé irányuló vasakat. Senki sem bírt ellenállni ennek a karnak, senki nem tudta elhárítani a csapásait. Rövidesen úr tátongett körülötte, és hullahalom közepében találta magát, lába a középső födélzet ferde síkján patakokban csörgedező vért tapodta.

Morgan ebben a pillanatban rohant oda a tengeri farkasok egy csoportjával. Megostromolta és bevette a hajó orrfödélzetét, és arra készült, hogy lemészárolja azt a néhány életben maradt spanyolt, akik a kétségbeesés elszántságával védelmezték a sorhajó csonkavitorlájának csúcán lobogó zászlót.

- Lekaszabolni az utolját! - bömbölte.

A Fekete Kalóz visszatartotta, és fölrivallt:

- Tengerjárók! A Fekete Kalóz győz, de nem gyilkol!

A legénység irama megtorpant, sújtásra kész fegyvereiket leengedték.

- Adjátok meg magatokat! - kiáltotta a Kalóz, és megindult a kormányrúd körül csoportosuló spanyolok felé. - Megkímélem bátor ellenfeleim életét.

Egy hajóács - valamennyi altiszt közül az egyetlen életben maradt - előlépett, és ledobta vérmocskos szekercéjét.

- Legyőztek - mondta rekedten. - Tegyen velünk, amit akar.

- Vegye föl a fejszéjét, hajóács - felelte a Kalóz nemeslelkűen. - Ilyen vitéz férfiak, akik ilyen állhatatossággal védelmezik távoli hazájuk zászlaját, megérdemlik, hogy becsüljem őket...

Aztán végignézett az életben maradtakon, ügyet sem vetett a hajóács elképedésére; természetes is, hogy álmélkodott a spanyol, hiszen az efféle harcok során a tengeri farkasok vajmi ritkán irgalmaztak a legyőzötteknek, és szinte sohasem engedték szabadon őket váltságdíj nélkül.

A sorhajó védői közül mindössze tizenharc tengerész élte túl az ütközetet, és szinte valamennyien megsebesültek. Fegyvereiket eldobálták már, és komor beletörődéssel várták, mit hoz a sorsuk.

- Morgan - mondta a Kalóz -, bocsássa vízre a vitorlás bárkát, és rakassa meg két hétre elegendő élelemmel.

- Kegyelmed szélnek ereszti ezeket? - kérdezte a helyettese.

- Igen. Szeretem jutalommal vigasztalni a balszerencsés bátorságot.

A hajóács e szavak hallatán előlépett, és így szólt:

- Köszönöm, parancsnok úr. Sosem fogjuk elfeledni, milyen nagylelkűen bánt velünk az, akit úgy hívunk, hogy a Fekete Kalóz.

- Feleljen a kérdéseimre!

- Kérdezzen, parancsnok úr.

- Honnan jönnek?
- Veracruzból.
- Hová küldték kegyelmeteket?
- Maracaibóba.
- A kormányzó vár kegyelmetekre? - kérdezte a Kalóz, és összevonta szemöldökét.
- Fogalmam sincs róla, uram. Erre csupán a kapitány adhatott volna választ.
- Igaza van. Melyik hajórajhoz tartozott a hajójuk?
- Toledo tengernagyéhoz.
- Milyen rakományt szállítanak a raktérben?
- Ágyúgolyókat és puskaport.
- Menjenek: szabadok.

A hajóács nem engedelmeskedett, hanem csak állt, bizonyos tétovasággal bámult rá, s ez nem kerülte el a Kalóz figyelmét.

- Kíván még mondani valamit? - kérdezte az altisztól.
- Csak azt, hogy vannak még mások is a hajón, parancsnok úr.
- Foglyok talán?
- Nem. Hölgyek és apródjaik.
- Hol vannak?
- A fenti szalonban.
- Kik azok az asszonyok?
- A kapitány nem árulta el nekünk, de úgy tetszik, van köztük egy rangos úrhölgy.
- S vajon kicsoda?
- Hercegnő, úgy hiszem.
- Ezen a hadihajón?! - kiáltott föl a Kalóz megdöbbenve. - Hol szállt hajóra?
- Veracruzban.

- Jól van. Velünk jön Tortue szigetére, és ha szabadulni óhajt, megfizeti azt a váltságdíjat, ami megilleti legénységemet. Távozzanak, hazájuk lobogójának vitéz védelmezői; kívánom, érjenek partra szerencsével.

- Köszönjük, uram.

A nagy vitorlás dereglyét lebocsátották a vízre, s ellátták tíznapi élelemmel, néhány puskával s bizonyos mennyiségű lőszerrel.

A hajóács és tizennyolc tengerésze leereszkedett a bárkába, nagy spanyol lobogót pedig leengedtek a fő árbocról, s vele egyidőben a csonkavitorla árboccsúcsán lengedező zászlót is, helyükbe pedig fölvonták a kalóznaszád zászlait, s ezt az ágyúk két díszlövésével üdvözölték.

A Fekete Kalóz fölment a hajóorrba, onnan nézett a nagy vitorlás dereglye után, amely gyorsan távolodott, dél felé tartva, vagyis arrafelé, ahol Maracaibo terjedelmes tengeröble terült el.

Amikor messzi tűnt, lassan lelépdelt a födélzetre, s ezt mormolta:

- S ezek az áruló katonái!

Szemügyre vette embereit, akik azzal foglalatostkodtak, hogy a sebesülteket a födélközi betegszobába vigyék; a holttesteket pedig függőágyhálókba varrták, hogy majd alábocsássák őket a tengerbe; utána intett Morgannak, hogy lépjen közelébb, s így szólt:

- Közlje embereimmel, hogy lemondok javukra zsákmányrészemről, ami ennek a hajónak az árából járna nekem.

- Uram!... - kiáltott föl elképedve a helyettese. - Ez a vitorlás sok ezer piasztert megér, hiszen tudja kegyelmed.

- Mit érdekel engem a vagyon? - válaszolta megvetően a Kalóz. - Én személyes okokból viselek háborút, nem pénzsóvár indulatból. Egyébiránt a részemet megkaptam.

- Nem igaz, uram.

- De bizony, a tizenennyolc foglyot: ha elvisszük őket Tortue szigetére, meg kellett volna fizetniök a váltságdíjat, hogy elnyerjék szabadságukat.

- Hát azok a spanyolok elég keveset értek. Talán valamennyiükért együtt sem kaptunk volna többet ezer piaszternél.

- Nekem ennyi elég. Közlje továbbá embereimmel, hogy szabják meg annak a hercegnőnek a váltságdíját is, aki itt tartózkodik a hajón. Veracruz vagy Maracaibo kormányzója fizet majd érte, ha szabadon óhajtják viszontlátni.

- Embereink szeretik a pénzt, de még jobban szeretik a parancsnokukat, és átengedik kegyelmednek a tiszti szalon foglyait is.

- Majd meglátjuk - felelte a Kalóz, és vállat vont.

S épp elindult a hajót felé, amikor a tiszti szalon ajtaja váratlanul kicsapódott, s megjelent egy leány, két asszony és két fényűző öltözékű apród kíséretében.

Gyönyörű alakú ifjú hajadon lépett a födélzetre, magas, karcsú, hajlékony termetű; hópuha, finom arcbőrének fehérségén leheletnyi rózsás árnyalat derengett, az a rózsaszín, amely csak az északi vidékek leányain látható, s legfőként az angol-szász és skót-dán fajtájú lakosság körében.

Hosszú fürtjei hamvas szökén hullottak alá, inkább ezüstös, semmint aranyos csillogással fénylettek; tömött-dús farkocsba tekerve a vállát verték; gyöngyökkel ékesített, széles azúrkék szalag fonta egybe őket; tökéletes metszésű, meghatározhatatlan színezetű szeme a csiszolt acél csillámlásával tündökölt gyöngéd ívű szemöldöke alatt, amely különös módon nem szökéltett platinásan, mint a hajzata, hanem feketén borongott.

A leány - mert hiszen annak kellett lennie, alakja nem teljesedett ki még asszonyossá - választékos kék selyemruhát viselt, terebélyes csipkegallérral, a kor divatja szerint, de rendkívül egyszerűt, arany vagy ezüsthímzések nélkül; csupán a nyakát díszítette több sor nagy szemű gyöngyfűzér - értékük jó néhány ezer piaszterre rúghatott -, fülcimpáján pedig két fősleges smaragd zöldellt; az idő tájt szerfölött keresett és nagyra értékelt drágakövek.

A kísérő nők - kétségkívül komornák - mulattok voltak, és hasonlóképpen takaros teremtések: halovány bronzbőrükön rezes ragyogással csillant a pirkadati világosság; a két apród szintén mulatt volt.

Az ifjú hölgyet a sorhajó földézete láttán - holtak, sebesültek, törött fegyverek, szerszámok és ágyúgolyók borították, és deszkáin szanaszét vértócsák alvadtak - kilelte a borzongás, és megtorpant, mintha vissza akarna térni a szalonba, hogy elzárkózzék az iszonyú látvány elől; ám amikor pillantását rávetette a tőle néhány lépésnyi távolságban megálló Fekete Kalózra, összevonta szemöldökét, és neheztelő arckifejezéssel azt kérdezte:

- Mi történt itt, uram?

- Sejtheti, úrnőm - felelte a Kalóz, és meghajolt - Rettenetes harc dült, és a spanyolok vereségével végződött.

- Kegyelmed kicsoda?

- Nemesember vagyok úrnőm, a tengerentúlról.

- Ez még nem elég magyarázat nekem, kicsoda is kegyelmed - jegyezte meg a hölgy, akit valamelyest lecsillapított a Kalóz előzékeny modora.

- Akkor hozzáfűzöm, hogy Emilio di Roccanera lovag vagyok, Valpenta és Ventimiglia ura, errefelé azonban merőben más néven neveznek.

- Mégpedig, lovag?

- A Fekete Kalóz vagyok.

Az ifjú hölgy szépséges arcára ennek hallatán a rémület felindulása suhant, bőrének rózsapírja hirtelen eltűnt, és olyan fehérre fakult, akár az alabástrom.

- A Fekete Kalóz - susogta, és révedező szemmel bámult rá. - Tortue szörnyű tengeri farkasa, a spanyolok félelmetes ellensége.

- Talán téved, úrnőm. Harcolok ugyan a spanyolok ellen, de gyűlölni őket nincs okom, s ennek bizonyosságát is adtam az imént mindazoknak, akik életben maradtak ezen a sorhajón. Nem látja-e amarra, ahol a tengerár összeolvad a menny boltozatával, azt a fekete pontot, amely úgy tetszik, mindjárt tovavész a távolban? Azon a bárkán tizennyolc spanyol tengerész menekül: szabadon engedtem őket, noha a hadijog értelmében felkoncolhattam vagy foglyul ejthettem volna valamennyit.

- Hazudtak-e hát azok, akik kegyelmedet úgy festették le, mint Tortue szigetének legirtóztatóbb tengeri farkasát?

- Meglehet - válaszolta a Kalóz.

- S énvelem mitévő lesz, lovag?

- Mindenekelőtt kérdeznék valamit.

- Beszéljen, uram.

- Kegyed kicsoda?

- Flamand vagyok.

- Azt mondták nekem, hogy hercegnő.

- Igaz, lovag - felelte a hajadon, és kacsója bosszús mozdulattal rebbent, mintha nem lett volna kedvére, hogy az ő magas társadalmi rangja a Kalóznak már tudomására jutott.

- S a neve, ha nincs ellenére?

- Szükséges?

- Ha vissza óhajtja szerezni szabadságát, tudnom kell, kicsoda kegyed.
- A szabadságom!... Ah!... Igen, igaz is, megfeledeztem róla, hogy én immár kegyelmed foglya vagyok.
- Nem az enyém, úrnőm, hanem a kalózáimé. Ha énrajtam állna csupán, rendelkezésére bocsátanám legjobb dereglyémet és leghívebb hajósaimat, partra tenném a legközelebbi kikötőben; de hát nem vonhatom ki magam a Part Testvéreinek törvényei alól.
- Köszönöm - mondta a leány elragadó mosollyal. - Megvallom, fölöttébb különösnek találom, hogy Szavója lovagias hercegeinek egyik nemesura elszegődjék tengeri rablónak.
- Túlságosan kemény szóval illeti a kalózokat - válaszolta a férfi, homlokát ráncolva. - Tengeri rablók?!... Ugyan már... Hány, de hány bosszúálló küzd köztük!... Vajon Montbars, az öldöklő, nem azért hadakozott-e, hogy bosszút álljon azokért a szegény indiánokért, akiket Spanyolhon kalandorainak telhetetlen kapzsisága irtott ki a föld színéről?!... Ki tudja, egy szép napon talán kegyed is megtudhatja, mi okozta azt, hogy Szavója hercegeinek egyik nemesura idejöjjön, és az amerikai Nagy-öböl vizein portyázzék... A kegyed neve, úrnőm?
- Honorata Willerman, Weltrendem hercegnője.
- Jól van, úrnőm. Most pedig vonuljon vissza lakosztályába, minthogy mireánk szomorú kötelesség hárul, az összezsapás során elesett bajnokok temetése; este azonban vacsorára várom hajóm fedélzetén.
- Köszönöm, lovag - felelte a hajadon, és odanyújtotta neki hófehér, gyermekien kicsiny, hosszú, elkeskenyedő ujjú kezét.
- Könnyedén bókkolt, és lassú léptekkel visszament, de mielőtt benyitott a szalonba, hátrafordult, és látva, hogy a Fekete Kalóz ott maradt mozdulatlanul a helyén, s még mindig kezében tartja kalpagját, búcsúzóul rámosolygott.
- A tengeri farkas meg se moccan. Komorrá sötétült szeme még mindig mereven bámult a szalon ajtajára, homlokát pedig még csüggedtebb borulat felhőzte.
- Néhány pillanatig úgy meredt álltó helyén, mintha valamilyen gyötrelmes gondolat verte volna gúzsba, tekintetét pedig holmi tűnékeny látomás igézné, majd megrázkódott, és fejcsóválva mormogta:
- Bolondság!...

Tizenkettedik fejezet AZ ELSŐ LÁNG

A kalóznaszád és a sorhajó borzalmas összecsapása mindkét fél legénységének szörnyű veszteségeket okozott. Több mint kétszáz holttest borította a zsákmányolt vitorlás födélzetét a hajóorremelvénytől a tatépítményig; egyesek az árbockosarak és vitorlarudak magasából aláhajított gránátok gyilkos robbanásának estek áldozatul, másokkal közvetlen közélről végzett a kartácstűz vagy a puskák és pisztolyok lövedéke, sokan meg a kézfegyverek legutóbbi tusája során hullottak el.

A spanyol hajó százhatvan embert veszített, a kalózhajó negyvennyolcat, azon a huszonhét sebesültön kívül, akiket már ápolásba vettek a födélzeten.

Az ágyúzás idején maga a két hajótest is nem csekély mértékű sérülést szenvedett. A *Villám* a gyors támadásnak és sebes hadmozdulatainak köszönhetette, hogy nem veszített többet, csak két keresztrudat: ezeket könnyűszerrel pótolhatták, hiszen bőségesen el voltak látva efféle hajó-fölszereléssel; továbbá több helyütt érték károk mellvédjeit; árbockötélzete is összevissza szakadozott; a spanyol hajó viszont siralmas állapotba jutott, és szinte reménytelennek látszott, hogy útnak indulhasson.

Kormánylapátját szétzúzta egy ágyúgolyó; főárbocát csaknem kidöntötte helyéből a tövébe csapódott bomba, a vásznak legcsekélyebb duzzadása azzal fenyegetett, hogy végigzuhan a födélzeten; a hátsó törzsvitorla elhagyta valahol oldalkötélzetét és csarnakköteleit; s a hajó oldalfalain is súlyos rongálódások mutatkoztak.

Mindazonáltal még mindig igen szép, nagy hajó volt, és alapos javítás után jókora haszonnal eladhatták Tortue szigetén, annál is inkább, mert szép számban akadt löveg az ütegállásokban s lőszer is bőséggel, mindennek pedig nagy keletje volt a kalózok közt, akik többnyire ebben is, abban is szűkölködtek.

A Fekete Kalóz számot vetett a két hajót ért károkkal és veszteségekkel, majd parancsot adott, tisztítsák meg a födélzetet a holttestektől, és azonnal lássanak neki a legsürgősebb javításoknak, hiszen szorongatta őket az idő, hogy mielőbb elhagyják ezt a tengerszakaszt, nehogy megtámadja őket Toledo tengernagy hajórajja, amely túlságosan is közel tartózkodott Maracaibóhoz.

Az alsó és felső födélzetek végigtakarításának szomorú szertartását nyomban elvégezték. A tetemeket kettesével varrták bele a függőágyhálókba, lábtól egy-egy ágyúgolyóval, majd a Nagy-öböl feneketlen mélységeibe bocsátották őket, ám előbb megfosztották mindet a rajtuk lelhető valamennyi értéktárgytól; ezekre a halak csakugyan nem fenték a fogukat, amint azt Carmaux tréfásan megjegyezte barátjának, Van Stillernek, annak öröme, hogy mindketten csodával határos módon megmenekültek.

Amikor befejezték a gyászos vízbe vetést, a legénység a födélzetmester parancsára elhordta a törmelékeket, vízugarakkal lemosta a véralvadékot, és nekigyürkőzött a megrongálódott fölszerelések meg a kartácstűztől tönkretett kötélzet kicserélésének.

Szükségessé vált azonban, hogy kidöntsék a sorhajó főárbocát, szilárdan rögzítsék a hátsó törzsvitorla árbocát s egy módfelett nagy méretű evezőlapátot illesszenek a szétzúzott kormány helyébe, mivel nem találtak megfelelő pótlást az ácsok raktárában.

A sorhajó mindettől még mindig nem került használható állapotba; ezért úgy határoztak, hogy a *Villám* majd vontatóra fogja, azért is, mert a Kalóz nem kívánta megosztani immár amúgy is túlságosan meggyérült legénységét.

Vastag horgonykötelet hajítottak át a kalóznaszád tatjáról, ráhurkolták a sorhajó orrcölöphé; majd alkonyat tájban vitorlát bontottak, északnak indultak lassúdad ringassál, igyekeztek mihamarabb félelmetes szigetüknek biztonságos révébe futni.

A Fekete Kalóz utasításokat adott éjszakára, fölhívta emberei figyelmét, hogy kettőzzék meg az őrseget, mert nem érezte tökéletes biztonságban hajóját oly rövid távolságra a venezuelai partoktól, a tomboló hajnali ágyúzás után; majd megparancsolta a négernek és Carmaux-nak, hogy menjenek át a spanyol hajóra, és hozzák magukkal a flamand hercegnőt.

Miközben hű kísérei leereszkedtek a már vízre bocsátott bárkába, és elindultak a *Villám* vontatta hajó felé, a Fekete Kalóz föl s alá járkált a földélzeten, látszott rajta, hogy élénk felindulás és mélységes aggodalom martaléka lett.

Alaptermészetétől elütően nyugtalankodni kezdett, hirtelen megszakította sétáját, s megtorpant, mint akit zaklató gondolat bánt; elindult a hajóorron virrasztó Morgan felé, mintha valamit közölni szándékozott volna vele, majd váratlanul sarkon fordult, s eltávolodott a tatépitmény irányában.

Épp olyan komor volt azonban, mint máskor, sőt talán a szokottnál még zordabb is. Látták, amint három ízben is fölkapaszkodik a tatföldélzetre, s a türelmetlenség taglejtésével nézi a sorhajót, majd három ízben távozik onnan szinte hanyatt-homlok, s torpan meg a hajóorr tetején, mélázóan mereszti szemét a holdra, amely akkor bukkant föl a láthatár peremén, s hintette ezüst pelyváját a tengerárra.

Ám amint meghallotta, hogy a spanyol sorhajótól visszatérő csónak zengő döndüléssel neki-csapódik a naszád oldalának, sebbel-lobbal elhagyta a hajóorrot, s lecövekelt a bal földélzetről alábocsátott hágcsó felső végénél.

Honorata madár könnyedségével libbent föl, lába alig érintette a kötélletra fokait. A reggeli öltözékét viselte, fejére azonban hatalmas tarka, arannyal hímzett selyemkendőt borított; ezt bojtok díszítették, akár a mexikói *serapét*.

A Fekete Kalóz kalpagjával a kezében várta, balját pedig hosszú kardja markolatának kosarára támasztotta.

- Köszönöm, úrnőm, hogy átfáradt a hajómra - szólította meg a hercegisasszonyt.
- Kegyelmedet illeti köszönet, lovag, hogy fogad engem a kalózhajóján - felelte a leány, kecses főhajtással. - Ne feledkezzék meg róla, hogy fogoly vagyok.
- Az udvariasság nem ismeretlen fogalom a tengeri rablók körében sem - jegyezte meg a Kalóz, finom élű gúnnyal.
- Neheztel rám azért a szóért, amely ma reggel kicsúszott a szájamon?
- A Fekete Kalóz nem válaszolt, hanem könnyed kézmozdulattal intett a lánynak, hogy kövesse.
- Előbb egy kérdést, lovag - mondta a flamand hercegnő, és visszatartotta a tengeri farkast.
- Beszéljen, úrnőm.
- Nincs kedve ellenére, hogy magammal hoztam udvarhölgyeim egyikét?
- Nincs, úrnőm, sőt úgy vártam, hogy mindkettő eljön.

Előzékenyen karját nyújtotta, a hajó farára vezette vendégét, és betessékelte a tiszti szalonba.

Ezt a tatfödélzet alatti kicsiny helyiséget olyan választékossággal bútorozták be, hogy magát a hercegkisasszonyt is ámulatba ejtette, bármennyire is hozzászokott, hogy pompázatos fényűzés közepette éljen.

Megértette, hogy ez a kalózvezér, noha a tengereken portyázik, mégsem mondott le az élet bizonyos kényelméről és kastélyai ízléses berendezéséről.

A szalon falait arannyal áttört selyemkárpit borította, és hatalmas velencei tükrök díszítették; a padló eltűnt a lágyan süppedő keleti szőnyeg alatt, és a finoman rovátkolt oszlopocskákkal kettéválasztott, tengerre tekintő, jókora ablakokat habkönnyű muszlinfüggönyök óvták a fényzuhatagtól.

A szoba négy sarkában ezüstkészletekkel megrakott polcok álltak; középen lakomára dúsan rakott és hófehér flandriai abrosszal terített asztal volt, körülötte tallérnyi kerek fémlemez-késsel kivarrt, kék bársonnyal párnázott, kényelmes, apróbb karszékek csillogtak.

Két óriási kétágú ezüst gyertyatartó világította meg a dísztermecskét, fényük tündöklően verődött vissza a tükrökből és az ajtó fölött keresztbe rakott fegyvernyalábról.

A Kalóz fölkérte a flamand kisasszonyt s a vele tartó mulatt hölgyet, hogy foglaljanak helyet, majd leült velük szemközt, Moko pedig, a herkulesi termetű néger föltálalta a vacsorát ezüsttányérokon, amelyekbe hajdanán különös rajzú címert véstek, talán a kapitányét, mert egy bércet ábrázolt a véset, fölötte négy sassal meg egy kibetűzhetetlen felirattal.

A fogások túlnyomórészt friss halételekből álltak, ezeket a hajószakács fölöttébb változatos módon és jóízűen készítette el, továbbá tartósított húsok, édes tészták és trópusi gyümölcsök kerültek terítékre; az ínycsalatokat Itália és Spanyolhon válogatott boraival öblítették le. Az étkezés teljes némaságban folyt le, mert a Fekete Kalóz ajkát egyetlen szó sem hagyta el, az ifjú flamand hölgy pedig nem merte kiragadni nyomott hangulatából.

Ám minekutána fölszolgálták a csokoládéitalt - spanyol szokás szerint gyűszűnyi porcelánfindzsákban -, úgy tetszett, a parancsnok elszánja magát, hogy megtöri a szalonban uralkodó szinte komor csöndességet.

- Bocsásson meg, úrnőm - szólalt meg, a flamand leányra pillantva -, bocsásson meg, amiért ennyire gondjaimba merültem evés közben, és ilyen csapnivaló asztaltársnak bizonyultam. Ám midőn leszáll az éj, sokszor tompa szomorúság úrhodik el lelkemen, és gondolataim alásüllyednek a Nagy-öböl feneketlen mélységeibe, vagy elszárnynak az Északi Jeges-tenger ködös tájaira. De hát hogyan is ne búslakodnék? Töméntelen gyászos emlék gyötri a szívemet és az agyamat!

- Kegyelmedét? A kalózok legvitézebb bajnokáé?! - kiáltott föl álmélkodva a hajadon. - Kegyelmedét, aki a legnagyobb sorhajókat legyőző naszádon portyázza a tengert, és oly vakmerő legénységgel, amely egyetlen parancsszavára halomra öletné magát? Kegyelmedét, aki roppant vagyonokat zsákmányolt, s aki a kalózvilág egyik legfélelmetesebb vezére?... Kegyelmed szívét bánat emésztí?

- Tekintsen öltözékemre, s gondoljon arra a névre, amelyen szólítanak. Nem borong-e mindebben valami gyászos, úrnőm?

- Csakugyan - felelte az ifjú hercegnő, akit szíven ütöttek ezek a szavak. - Kegyelmed éjfékete köntöst visel, és a tengeri farkasok ijesztő névvel illetik. Veracruzban, ahol d'Hereditas márki társaságában töltöttem némi időt, rengeteg különös történetet hordtak össze kegyelmedről... a hideg is kilelt tőlük.

- S mit rebesgetnek rólam, úrnőm? - kérdezte a Kalóz csúfondáros mosollyal.

- Azt hallottam egyebek közt, hogy a Fekete Kalóz két fivérével együtt szelte át az Atlanti-óceánt; egyik testvére zöld öltözetet viselt, a másik vöröset, borzalmas bosszúvágy vezérelte őket.

- Ah!... - sóhajtott föl a Kalóz, és homloka elfelhősödött.

- Azt mondták nekem, hogy kegyelmed mindig is komor és hallgató ember volt, s fürgetegek hiába dúlták az Antillákat, a hullámok meg a szélviharok dacára mégis tengerre szállt, és félelmet nem ismerően kalandozott a Nagy-öbölben; a természet haragja nem ártott kegyelmednek, mert az alvilági szellemek pártfogolják.

- És még? - kérdezte a Kalóz szinte metsző hangon.

- És hogy a vörös és zöld ruhás kalózt felakasztatta egy ember, a kegyelmed halálos ellensége, és hogy...

- Folytassa csak! - biztatta a Kalóz egyre komorabb hangon.

Az ifjú hercegnő azonban nem fejezte be a mondatot, megakadt, és bizonyos nyugtalansággal pillantott vendéglátójára, tekintetéből nem hiányzott valamelyes kósza riadalom sem.

- Nos, miért hagyta félbe? - kérdezte a férfi.

- Nem merem... - felelte habozva a leány.

- Talán csak nem én keltek félelmet kegyedben, úrnőm?

- Nem, hanem...

Aztán a leány fölemelkedett, és hirtelen megkérdezte:

- Igaz-e az, hogy kegyelmed szellemeket idéz?

Ebben a pillanatban hatalmas hullámhegy hömpölyödött a hajó bal oldalának, csapásába tompa morajjal beledöndült a raktér legalja is, a habtaréj tajtékja pedig egészen a szoba ablakáig fölfecskendett, és eláztatta a függönyöket.

A Kalóz halottsápadt lett, villámgyorsan fölpattant, parázsló szemmel meredt a leányra, majd az ablakok egyikéhez lépett, és kihajolt rajta.

A tengerár nyugalmasan ringatódzott, és teljes egészében tükröződött felszínén az éjjeli égitest halovány képe. A *Villám* vitorláit duzzasztó könnyű fuvalom csupán lenge fodrokat vetett ezen a mérhetetlen felületen.

A hajó bal oldalán mindazonáltal látszott még a falzatot tajtékozva ostromló víz: mintha titokzatos erőtől vagy valamiféle megmagyarázhatatlan természeti tüneménytől magasba lendített roppant szökőár zúzódtott volna rajta széjjel.

A Fekete Kalóz mozdulatlanul állt az ablak előtt, karját szokása szerint keresztbe fonta, csak nézte-nézte a tengert a legcsekélyebb rezdülés nélkül, és nem szólt egyetlen szót sem.

Úgy rémlett, mintha csillogó szeme párja a Karib-tenger mélységeit fürkészné.

A hercegkisasszony halkan odasuhant melléje, ám ő maga is elsápadt, és babonás rémület vett rajta erőt.

- Mit néz, lovag? - kérdezte gyöngéden.

A Kalóz, úgy tetszett, nem hallotta meg, mert meg sem moccant.

- Mire gondol? - intézett hozzá új kérdést a leány.

Ezúttal a Kalóz összerázkódott.

- Azon tűnődöm - válaszolta tompa hangon -, vajon lehetséges-e az, hogy a tenger fenekére temetett halottak elhagyják ama mélységes bugyrokát, amelyekben nyugosznak, és fölbukhatnak-e a víz színére.

A leány megborzadt.

- Ugyan miféle halottakról beszél?... - faggatta néhány pillanatnyi hallgatás után.

- Azokról, akik... bosszulatlan lelték halálukat...

- Talán a kegyelmed fivéreiről?...

- Talán - felelte a Kalóz leheletnyi hangon.

Aztán sietősen visszatért az asztalhoz, telitöltött két poharat fehér borral, és fakó arcszínének ellentmondó, kényszeredett mosollyal így szólt:

- Egészségére, úrnőm. Néhány órája leszállt már az éjszaka, s kegyednek vissza kell indulnia a hajójára.

- Az éjszaka csendes, lovag, és semmilyen veszély nem fenyegeti a csónakot, amelynek vissza kell vinnie engem - válaszolt a leány.

A Kalóz mindaddig oly komor tekintete ekkor szinte egy csapásra derültté vált.

- Társalogni óhajt még velem, úrnőm? - kérdezte a hajadontól.

- Ha nincs terhére.

- Sőt, nagyon is örömömre szolgál. A tengeren zord az élet, s oly ritka az efféle szórakozás. Kegyedet azonban, ha nem csal a szemem, valamilyen rejtett ok tartóztatja, hogy itt maradjon.

- Lehetséges.

- Beszéljen; az a szomorúság, amely az imént még letört, most szertefoszlott.

- Mondja, lovag, csakugyan igaz-e az, hogy kegyelmed azért hagyta ott a szülőföldjét, mert borzalmas bosszút forral?

- Ó, igen, úrnőm, és hozzáfűzöm: nyugtot nem lelek addig sem szárazon, sem vízen, amíg valóra nem váltom a fogadalmam.

- Annyira gyűlöli hát azt az embert?

- Annyira, hogy kiontanám a vérem, az utolsó cseppig, csak hogy megölhessem.

- De mit követett el kegyelmed ellen?

- Kiirtotta a családomat, úrnőm. Én azonban a minap, két éjjele is már, szörnyű esküt tettem, és állom a szavam akkor is, ha körül kell kóborolnom az egész világot, és a föld zsigereibe kell vájnom, hogy utolérjem halálos ellenségemet és mindazokat, akik balszerencsájukra az ő nevét viselik.

- S az az ember itt él, Amerikában?

- A Nagy-öböl egyik városában.

- De mi a neve?... - kérdezte a leány végtelen szorongással. - Lehetséges, hogy ismerem?

A Kalóz azonban válasz helyett mélyen a szemébe nézett.

- Olyan sürgős, hogy megtudja? - kérdezte néhány pillanatnyi hallgatás után. - Kegyed nem tartozik a tengeri farkasok világához, és talán veszéllyel járna, ha megmondom.

- Ó!... Lovag!... - csattant föl a hercegkisasszony, és elhalványult.

A Kalóz a fejét rázta, mintha holmi alkalmatlan gondolatot akarna elhessegetni, majd hirtelen talpra ugrott, izgatottan sétálni kezdett föl s alá, majd így szólt:

- Későre jár, úrnőm. Kegyednek vissza kell térnie a hajójára.

A négerhez fordult - Moko mozdulatlanul állt az ajtó előtt, mint valami fekete bazaltszobor -, és megkérdezte:

- Kész a csónak?

- Igen, gazdám - felelte az afrikai.

- Ki hajtja?

- A fehér komám meg a kenyeres pajtása.

- Jöjjön, úrnőm.

A flamand leány a fejére húzta nagy selyemkendőjét, és fölegyenesedett.

A Kalóz a karját kínálta neki, de egy árva szót sem szólt, és kivezette a födélzetre. Mindössze néhány lépést tettek, ám ezalatt két ízben is megtorpant, a hercegkisasszony arcába pillantott, és úgy tetszett, halk sóhajt fojt magába.

- Isten vele, úrnőm - mondta, amikor a hágcsóhoz értek.

Honorata feléje nyújtotta kicsiny kezét, és megrándult, amikor érezte, hogy a férfi remeg.

- Köszönet a szíves vendéglátásért, lovag - suttogetta.

A Kalóz némán meghajolt, és intett Carmaux-nak meg Van Stillernek, akik a hágcsó tövében várták a leányt.

A hercegkisasszony leereszkedett, nyomában a mulatt nővel, ám amikor leért, fölvetette a fejét, és meglátta maga fölött a Fekete Kalózt: a mellvéd fölé görnyedt, őt kísérte pillantásával.

Leszökkent a csónakba, és leült a mulatt komorna mellé; Carmaux meg Van Stiller megragadta az evezőket.

A csónak néhány csapással a sorhajó oldala mellé siklott: az a *Villám* vontatókötelére fogva lomhán imbolygott a naszád mögött.

Amikor a flamand leány fölért a födélzetre, nem a tiszti szállásra indult, hanem felkapaszkodott a hajóorrba, és figyelmesen tekintett a kalózvitorlás felé.

A hajó tatján, a kormányrúd mellett tisztán kirajzolódott a Kalóz alakja a holdfényben, még hosszú kalaptollát is látta, amint meg-meglebbent az éji fuvalomtól.

Ott állt, mozdulatlanul, egyik lábát a mellvéd alsó szegélylécére támasztotta, bal kezét félelmetes kardja markolatának kosarán nyugtatta, jobbját pedig a csípőjén, s a spanyol hajó orrára szegezte pillantását.

- Nézd csak! Ő az! - suttogetta a hajadon, s a mögötte haladó mulatt nőhöz hajolt. - A gyászos tengerentúli nemesúr!... Milyen különös férfi!

Tizenharmadik fejezet TITOKZATOS BÚVERŐ

A *Villám* lassúdan suhant északi irányban, hogy eljusson San Domingo partvidékéig, onnan meg bevitorlázzék a sziget és Kuba közt nyíló széles csatornába.

Szerencsére az idő derűs maradt, és ez igazából szerencse volt; máskülönben kényszerűségből a hullámok dühének kellett volna átengedniök az oly drága áron megszerzett zsákmányt, mert az Antillák tengerét fölkavaró orkánok annyira rettenetesek, hogy pusztító erejükről fogalmat alkotni szinte lehetetlen.

Ezek az istenáldotta délővi vidékek, ezek a pazar termékenységű, földi javakban dúskáló szigetek - páratlanul kitűnő éghajlatúak, és olyan mennybolt alatt fekszenek, amelynek felhőt-lenség tekintetében nincs mit irigyelnie Itália oly igen fölmagasztalt egétől - az uralkodó keleti szelek és a napéjegylenlőségi áramlatok miatt mégis túlságosan gyakorta esnek áldozatául a néhány órán belül mindent végigpusztító, irtózatossá váló felhőszakadásoknak.

Időről időre rémületes viharok vernek végig rajtuk, szétdúlják a gazdag ültetvényeket, egész erdőket tépnek ki gyökerestül, városokat és falvakat döntenek romba; olykor borzalmas tengerrengések kavargatják föl az óceánt, és az áradatot föltartóztathatatlan indulattal zúdítják a partokra, elsöpörve mindent, ami csak útjukba akad, a kikötőkben lehorgonyozott hajókat bevonszolva a letarolt szántóföldekre; iszonyú földrengések rázzák meg váratlanul talajukat, némelykor ezrével temetik az omladék alá a lakosságot.

A Fekete Kalóz tengeri farkasai fölött azonban jó csillagzat mosolygott, mert - mint mondogatták - az idő ragyogó maradt, és nyugodt, zavartalan hajózást ígért egészen Tortue szigetéig.

A *Villám* csöndesen vitorlázott a smaragdszínű, csiszolt kristályként csillogó vizeken; a tengerár olyan áttetsző amarra, hogy százölnyi mélységekben is látni engedte az öböl korallszirtekkel teleszórt hófehér medrét.

A fehérlő fővénypadokról visszaverődő sugárzatok még tündöklőbben átsejtlővé varázsolják a habokat, annyira, hogy szédületbe kábítják azt, aki nem szokott az efféle látványhoz, s mélységeikbe alábámulni óhajt.

Az átlátszó derengés közepette furcsa halak cikáznak szanaszét minden irányban, játszi fürge-séggel rebbennek, üldözik és falják föl egymást, és nem ritkán megfigyelhető, hogyan ívelnek föl a mélységből s bukkannak a felszínre egyetlen hathatós farokcsapással a pörölycápa nevezetű tengeri ragadozók, a vérszomjas emberevő cápák közeli rokonai: hosszuk néha húszlábnyit is kitesz, fejük pörölyre formáz, távol álló szemük ökölnyi nagy, kerek és szinte üvegesen merev, óriási szájukban hosszú, háromszögű fogak fehérlelenek.

A sorhajó elfoglalása után két nappal, minthogy meglehetősen erős és rendkívül kedvező szél kerekedett, a *Villám* behatolt abba a tengersizakaszba, amelyet Jamaica meg Haiti napnyugati csúcsa zár közre, és sebesen siklott Kuba déli partjai felé.

A Fekete Kalóz, aki mindaddig szinte állandóan bezárkózott a kabinjába, amint meghallotta, hogy az őrszem Jamaica magas hegységeit jelzi, fölsietett a födélzetre.

Még mindig annak a megmagyarázhatatlan nyugtalanságnak a prédájaként vergődött, ami akkor lepte meg, amikor vacsoravendégül látta a flamand leányt.

Nem nyughatott egyetlen pillanatra sem. Idegesen járkált, föl s alá a keskeny hajóhídon; szüntelen rossz hangulatában nem váltott szót senki emberfiával, még a helyettesével, Morgannal sem.

Félóra hosszat tartózkodott a tatemelvényen, s hébe-hóba - ámbár eléggé szórakozottan - szemügyre vette Jamaica hegyeit, amelyek tisztán kirajzolódtak a fényben úszó látóhatáron, s talapzatuk mintha a tengerárba merült volna; aztán leereszkedett a földélzetre, s nekifogott sétájának az előtörzsvitorla és a főárboc közt, jó mélyen homlokába húzva kalpagját.

Egyszer csak megtorpant, s mintha valami szöveget ütött volna a fejébe, és valamilyen ellenállhatatlan kísértésnek engedelmeskednék, újra fölsietett és megállt a tat mellvédje mögött.

Pillantása nyomban a spanyol hajó orrára irányult: a hajó épp csak hatvanlépesnyi távolságra lehetett, mert ilyen hosszú volt a vontatóul szolgáló horgonykötél.

Összerezcent, s már-már visszavonult, de búskomor arca hirtelen földerült, sápadtsága halovány pírra színesült, ám ez az árnyalat abban a szemhunyasban lehervadt róla.

A spanyol hajó orrán fehér alak simult az emelőcsigához. A flamand hajadon állt ott; hosszú fehér köpönyegébe burkolódzott, kibomlott hajfonatai festői kuszasággal verdesték a vállát, fürtjeit újra meg újra összeborzolta a tengeri fuvalom.

Fejét a kalózhajó felé fordította, s a tatföldélzetre, vagyis a Fekete Kalózra szegezte tekintetét.

A Fekete Kalóz semmi jelt sem adott, még csak nem is üdvözölte a leányt.

Mindkét kezével megmarkolta a korlátot, mintha attól félne, hogy valami elszakítja onnan, és szeme a hajadon szemébe nézett.

Úgy tetszett, mintha megigézte volna az az acélos villanású tekintet, mert úgyszólván lélegzete is elakadt

Ez a bűvölet - különös jelenség az ő kedélyvilágában, akit oly kemény fából faragtak - egy pillanatig tartott, aztán, úgy rémlett, hirtelen megtörik.

A Kalóz, mintha csak restellné, hogy engedte legyőzni magát a leány tekintetétől, váratlan mozdulattal elkapta kezét a korláttól, s hátralépett.

Rápillantott a kormányosra, aki kétlépésnyire állt tőle, majd a tengerre tekintett, aztán hajója vitorlázatára, majd két lépést tett hátrafelé; ám arcát újra meg újra a spanyol hajó orra felé fordította, mintha nem bírná elszánni magát, hogy szem elől veszítse, aztán megint csak a flamand leányra meredt.

Honorata meg sem moccant. Még mindig az emelőcsigához támaszkodott, állát jobb kézfején nyugtatta, szöke fejét előreszegte, úgy bámulta egyre nagy szemével a Kalózt.

A *Villám* parancsnoka egyre csak hátrált, de igen lassan, mint aki képtelen kivonni magát a bűbáj igézetéből. Még sápadtabb lett, mint valaha, és tagjait borzongás remegtette.

Amikor a tatföldézet végére jutott, még mindig hátrálva föllépdelt a parancsnoki emelvényre, ott néhány pillanatig egy helyben maradt, majd tovább hátrált, míg csak neki nem ütődött Morgannak, aki épp befejezni készült a szolgálatot.

- Ó!... Bocsánat! - mondta zavart fejbiccentéssel, és elpirult.

- Kegyelmed is a napot figyeli, uram? - kérdezte tőle a helyettese.

- Mi van a nappal?

- Nézze csak, uram.

A Kalóz égre emelte szemét, s meglátta, hogy az imént még oly tündökletes napkorong vörhenyes árnyalatúvá tompult, és úgy festett, mint valami fehér izzású fémlemez.

Jamaica hegyvidéke felé fordult, észrevette, hogy csúcsai roppant élességgel rajzolódnak ki az égbolt háttérében, mintha most az előbbinél sokkalta erősebb fény ragyogná be őket.

A Kalóz arcára nyomban valamiféle nyugtalanság suhant, és pillantását a spanyol sorhajóra vetette, tekintete ismét megállapodott a flamand leányon, aki még mindig az emelőcsigához tapadt.

- Orkán tör reánk - mondta aztán fakó hangon.

- Minden jel arra vall, uram - felelte Morgan. - Érzy-e, milyen émelyítő szag páráll föl a tengerből?

- Érzem, s látom, hogy a légkör kezd elhomályosulni. Ezek az Antillákon tomboló szörnyű orkánok jellegzetes tünetei.

- Tanácsolhatok valamit, uram?

- Beszéljen, Morgan.

- Küldje át fele legénységünket a spanyol sorhajóra.

- Azt hiszem, igaza van. Sajnálám, ha kár érné legénységemet azzal, hogy az a szép vitorlás a tenger fenekén végzi.

- A hercegnőt rajta hagyja kegyelmed?

- A flamand leány!... - mormolta a Kalóz, és összeráncolta homlokát.

- Jobb helye lenne a mi *Villámunkon*, mint a sorhajón.

- Fájlná, ha odaveszne? - kérdezte a kapitány, hirtelen Morgan felé fordulva, és szúrós szemmel rámeredt.

- Úgy vélem, ez a hercegkisasszony jó néhány ezer piasztert is megérhet.

- Ah! Igaz... Váltásdíjat kell fizetnie...

- Átszállíttassam ide, mielőtt a hullámozás lehetetlenné teszi?

A Kalóz nem felelt. Elindult, és föl s alá lépdelt a parancsnoki emelvényen, mint akit súlyos gond aggaszt.

Így járkált néhány percig, aztán hirtelen megállt Morgan előtt, és minden kertelés nélkül azt kérdezte:

- Hisz abban, hogy bizonyos nők végzetesek?

- Mit akar ezzel mondani, uram?... - tudakolta helyettese meghökkenve.

- Kegyelmed képes volna félelem nélkül szeretni valakit?

- S miért ne?

- Nem gondolja, hogy egy szép leány veszedelmesebb, mint egy véres hajócsata?

- Olykor bizony csakugyan, de tudja-e, parancsnok úr, mit mondanak Tortue tengeri farkasai és bukanírijai, mielőtt élettársat választanak maguknak?

- Sohasem foglalkoztam sem a tengeri farkasok, sem a bukanírok házasságával.

- Szó szerint ezt mondják: „Mindazért, amit ez idáig elkövettél, ó, asszony, nem vonlak felelősségre, és föloldozlak bűneid alól, hanem arról, amit mostantól fogva cselekszel, számot kell adnod nekem - és puskájuk csövére csapva hozzáteszik: - ládd-e, ez áll bosszút értem, s ha te eltévelyedtél, ez nem fog eltéveszteni téged.”

A Fekete Kalóz vállat vont, és így szólt:

- Ugyan már! Én egészen másfajta nőkről akartam szót ejteni, mint akiket a tengerentúli kormányzatok erőszakkal telepítenek át mihozzánk.

Megakadt egy pillanatra, majd rámutatott az ifjú hercegnőre, aki még mindig ugyanazon a helyen tartózkodott, és így folytatta:

- Mint vélekedik arról a leányról, Morgan?

- Hogy egyike a legnagyobb teremtéseknek, akiket valaha is láttak a Nagy-Antillák tenger-árjain.

- Nem kelt félelmet kegyelmedben?

- Az a leány?... Ugyan, dehogy.

- Bennem igen, Morgan.

- Abban a férfiban, akit a Fekete Kalóznak hívnak? Tréfál, parancsnok úr?

- Egyáltalán nem - felelte a kapitány. - Olvasok olykor a sorsom könyvében, meg aztán egy cigányasszony a szülőházamban azt jósolta nekem, hogy az első nő, aki iránt szerelemre lobbanok, vést hoz reám.

- Babonáság, parancsnok úr!

- És mit szól akkor, ha hozzáfűzöm, hogy az a cigányasszony jósolta meg három fivéremnek: egyikük egy ostrom során életét veszti galád hitszegés miatt, a másik kettőt pedig felakasztják? Kegyelmed tudja, hogy ez a gyászos jövődölés valóra vált.

- És kegyelmed?...

- Én a tengeren lelem halálom, távol a hazámtól, a szeretett nő miatt...

- Az Isten szerelmére!... - dörögte Morgan, és megborzongott. - És nem tévedhet az a cigányasszony a negyedik fivért illetően?

- Nem - felelte a Kalóz komor hangon.

Megrázta a fejét, tépelődve állt egy pillanatig, aztán hozzátette:

- Legyen hát!...

Lesietett a kapitányi hídról, a hajóorra ment, ahol Carmaux meg Van Stiller az afrikaival beszélgetett, és rájuk kiáltott:

- Vízre a nagy csónakot! Hozzátok át hajóm fedélzetére Weltrendem hercegnőt és kíséretét!

A két tengeri farkas és a néger tüstént engedelmeskedett, Morgan pedig kiválasztott harminc tengerészt, hogy a már sorhajón levők erősítésére küldje őket, mert sejtette, rövidesen szükséges lesz eloldozniok a vontató horgonykötelet.

Negyedóra múltán Carmaux és bajtársai már visszafelé tartottak. A flamand hercegnő, két udvarhölgye és két apródja fölkapaszkodott a *Villám* fedélzetére, a hágsó felső végénél pedig ott várt már rájuk a Kalóz.

- Van-e számomra valamilyen sürgős közlendője, lovag? - kérdezte a leány, és a szemébe nézett.

- Igen, úrnőm - felelte a Kalóz, és meghajolt előtte.

- S vajon mi az, ha nem tartja okvetetlenkedésnek?

- Az, hogy kénytelenek leszünk sorsára hagyni a sorhajót.

- S ugyan mi okból? Üldöznek talán bennünket?

- Nem, hanem orkán fenyeget, és arra kényszerít, hogy átvágassam a vontatókötelet. Kegyed előtt nem ismeretlen talán, milyen veszettül hánytorog ez a Nagy-öböl, ha szélvész korbácsolja.

- Uraságod pedig attól retteg, hogy netán elveszti a foglyát, igaz-e, lovag? - jegyezte meg mosolyogva a flamand leány.

- Az én *Villámom* sokkal biztonságosabb, mint a sorhajó.

- Köszönet a kedvességéért, lovag.

- Ne mondjon köszönetet, úrnőm - válaszolta tünődő arccal a Kalóz. - Ez az orkán talán végzetes lesz valakire.

- Végzetes!... - kiáltott föl meglepődve a hercegisasszony - S kire?

- Majd elválik!

- De miért?...

- Minden a sors kezében van.

- A hajójáért is aggódik?

Mosoly szökött a Kalóz ajkára.

- Az én *Villámom* olyan vitorlás, amely dacol az ég mennyköveivel és a tenger haragjával, jómagam pedig vagyok olyan ember, hogy átkormányozzam a hullámokon és a szeleken keresztül.

- Tudom, de...

- Hasztalan sürget kielégítőbb magyarázatért, úrnőm. Arról majd gondoskodik a sors.

A tisztí szalon felé mutatott, és kalpagját levéve így folytatta:

- Fogadja el a vendégszeretetemet, úrnőm, jó szívvel kínálom. Én dacolni akarok a halállal és a végzetemmel.

Visszatette kalpagját a fejére, és fölment a parancsnoki hídra; a tenger felszínén mindeddig honoló nyugalom ekkor hirtelen szanaszét repedt, a Kis-Antillák felől mintha száz szélharsona süvöltött volna föl. A csónakok, amelyek a harminc tengerészt a sorhajó födélzetére vitték, visszatértek, és a legénység nekigyürkőzött, hogy fölvontassa őket a *Villámra*.

A Kalóz, amint föllépett a kapitányi emelvényre - Morgan már megelőzte -, nyomban szemügyre vette a napkeleti mennyboltot.

Túlontúl sötét, hatalmas felhő gomolygott szédületes sebességgel a látóhatár fölött, tarjagos szélei tűzvörösen izzottak, ellenállhatatlan erejű szél hajtotta maga előtt, a már lenyugvó-félben levő napkorong pedig egyre fátyolosabban borongott, mintha csak köd szállt volna föl sugarai és a föld közé.

- Haitin már dühöng az orkán - mondta a Kalóz.

- A Kis-Antillákat ez idő tájt le is tarolta talán - tette hozzá Morgan. - Egy órán belül ez a tengerrész is borzalmassá válik.

- Mit tenne kegyelmed az én helyemben?

- Jamaicán keresnék menedéket.

- Hogy az én *Villámom* megfutamodjék az orkán elől?! - csattant föl kevélyen a Kalóz. - Ohó!... Soha!...

- De hiszen tudja, uram, milyen félelmetesek az Antillák viharai.

- Tudom, s dacolok ezzel is. A sorhajó lesz az, amelyik megbúvik majd azokon a partokon, nem pedig az én *Villámom*. Ki vezérli a spanyol vitorlás fedélzetére áttett embereinket?

- Van Horn őrmester.

- Derék ember, egy szép napon még jó hírnevet szerez magának a tengeri farkasok körében.⁷ Kivágja magát az a bajból, úgy, hogy nem ereszti foga közül a zsákmányt.

Leereszkedett a középső, emelt fedélzetre, kézbe kapott egy szócsövet, majd fölpattant a tatház mellvédjére, és mennydörgő hangon harsogta:

- Vágjátok el a vontatókötelet!... Hahó! Van Horn őrmester, meneküljön révbe Jamaicán!... Várunk kegyelmedekre Tortue szigetén!...

- Úgy lesz, parancsnok úr! - válaszolt az őrmester, aki a sorhajó orrán tartózkodott.

Fölragadott egy szekercét, egyetlen csapással átmetszette a vontató horgonykötelét, majd tengerészei felé fordult, és lekapva sapkáját, így kiáltott:

- Irgalmazzon nekünk az Isten!

A sorhajó kifeszítette vitorláit az előárbocrúdon meg a hátsó törzsárbocon - minthogy a főárbocra nem tarthatott többé számot -, és eltávolodott Jamaica felé, a *Villám* pedig vakmerően behatolt Haiti nyugati és Kuba déli partjai közé, az úgynevezett Szélfelöli-átjáróba. A ciklon szédítő gyorsasággal közeledett. A tenger sima felszínét hirtelen fölhasogatták a dühödt szellőkések, amelyek a Kis-Antillák felől támadtak, és pillanatokon belül hátborzongató méretű hullámok tornyosultak. Úgy rémlett, hogy a tenger fölforr a legaljáig, mert tajtékos örvények buggyantak föl itt is, ott is a felületén, cseppfolyós oszlopok formájában pedig roppant vízsugarak fakadtak belőle dühödten, majd fülsértő zubogással visszaomlottak.

A fekete felhő eközben nőttön-nőtt, előzönlötte az egész égboltot, tökéletesen elfojtotta az alkonyati bágyadt napvilágot, az éjhomály pedig rázúdult a viharzó tengerárra, szinte fekete színűre festette a habokat, mintha kátrány keveredett volna azokba a vizekbe.

A Kalóz rendületlenül higgadt és derűs maradt, úgy tetszett, ügyet sem vet az orkánra. Tekintetével azonban nyomon követte a sorhajót, amely az éles szélben félszegen bukácsolt alacsony vitorlázatával a habok közt, s már-már a láthatár homályába veszett, Jamaica irányában.

⁷ A Fekete Kalóz jó prófétának bizonyult, mert Van Horn évekkel később csakugyan roppant népszerűségre tett szert azzal, hogy elfoglalta Veracruz, Mexikó legfontosabb tengeri kikötőjét.

Talán mégiscsak nyugtalankodott valamelyest ezért a hajóért, hiszen tudta, milyen gyarló állapotban van, milyen rozogán kell állnia az orkán borzalmas szélcsapásait; hanem az ő *Villámj*áért minden bizonnyal a legcsekélyebb aggodalom se fogta el.

Amikor a sorhajó eltűnt, fölsietett a hátsó födélzetre, intett a kormányosnak, hogy távozzék, és így szólt:

- Ide a kormányrudat!... Magam akarom vezetni az én *Villámomat*!

Tizennegyedik fejezet AZ ANTILLÁK ORKÁNJAI

Az orkán végigdúlta a Kis-Antillákat - ezt a szigetszoportot érik elsőként a rettenetes szélrohamok, mert hullámtörő gátként szolgál a keleti szelek ostromozta Atlanti-óceán víztömegeinek útjában, amelyek föltartóztathatatlan tobzódással özönlenek az amerikai szárazföld ellen, tehát Portoricóra és Haitire is - aztán rárontott a Szélfelöli-átjáróra, a Mexikói-öböl és a Karib-tenger hajósai előtt jól ismert őrzőgő hevülettel.

Az egyenlítői övezet ragyogó, tiszta napsütését felváltotta a vaksötét éjszaka, melyet még villámtűzek sem világítottak meg; ilyen éjszakák a legvakmerőbb tengerjárók szívében is félelmet keltenek. Nem látszott más, csak a magas hullámverések derengő tajtékfodra; úgy rémlett, ezek a tajtécsipkék lidérces sziporkákkal villóznak.

Víz és szél csapása sújtott végig a tengeren lebírhatalan szenvedéllyel. Tébolyult erejű szélökések követték egymást szakadatlan, ezernyi irtóztató süvítés és zúgás közepette, csak úgy pattogtak-ropogtak belé a hajó árbocai, és súlyos nyomásuktól még a szilárd árbocozat is meg-meggörbült.

Furcsa zaj hallatszott a levegőégből, és percről percre erősbödött. Úgy hatott, mintha vaslemezekkel megrakott ezernyi szekér dübörögne által az egek boltozatán, iszonyú iramú paripák hurcolnák valamennyit.

Vérfagyasztó lett a tenger. Hegymagas hullámok hömpölyögtek napkeletről napnyugatnak, tompa bömböléssel és félelmetes harsogással szakadtak egymásba, sisteregve foszforeszkáló tajtékfüggönyöket fecskendeztek a magasba. Háborgó összevisszasággal tódultak egymás tetejébe, mintha valamilyen mélyről fölfelé taszító, mérhetetlen nyomóerő hajtáná őket, aztán újra meg újra alázuhanak, olyan mélységes mélyen sötétlő szakadékokat vájva, mintha föltúrnák még az öböl fenekét is.

A *Villám* - a lehető legkisebb vitorlafelülettel, csupán az orrvitorlával, az előárboc és a főárboc két vásznával, azokat is harmadolva - vitézül állta a harcot.

Úgy lebbent, mint valami regebéli madár, amely épp csak súrolja a habokat. Hol rettenthetetlenül fölszállt a hömpölygő hullámhegyek fokára - úgy surrant el két-két bugyborgó tajtéknyaláb közt, mintha orrával a fellegek fekete tömkelegén készülne rést ütni -, hol meg alásüllyedt a folyékony falak közé, mintha meg se állna a tengerfenék fövényéig.

Ádázul dülöngélt, orrsudarának csúcsát néha meg-megmártóztatta a tajtékbán, erős oldalai azonban nem engedtek a titáni hullámok félelmetes csapásainak.

Körülötte mindenfelé, sőt hébe-hóba magára a födélzetre is, időközönként csak úgy záporozott a rengeteg faág és gally, a különféle fajta gyümölcs, a cukornád, és nyalábszámra hullongott a lomb: ezeket a levéltömegeket a közeli Haiti szigetén szaggatta le az erdőkről és az ültetvényekről, s kavargatta idáig körbecsapoló szárnyain a forgószelel, a viharfelhőkből pedig valóságos vizesések zuhogtak alá sisteregve, patakozottak végig tajtékot túrva a födélzetburkolaton, s ömlöttek ki keserves, fuldokló fortyogással a födélzeti lefolyók nyílásain.

A koromfekete éjszakát csakhamar tűzvörös éjszaka váltotta föl. Szemképrázta villámlások repesztgették keresztül-kasul a sötétséget, ontottak olajzöld fénykévéket a tengerárra meg a naszádra, a felhők közül pedig szívdermesztő mennydörgések görögtek alá, mintha száz tarack vívná tűzpárbaját odafönt.

A levegő annyira telítődött villamossággal, hogy a *Villám* horgonyköteleiről szikrák százai sziporkáztak szanaszéjjel, Szent Elmo tüze pedig ott tündökölt minden egyes árbocvégen.

Az orkán ekkor érte el tetőfokát.

A szél már villámsebes vágta kapott, és vérfagyasztóan süvöltött, tölcséreket támasztott - ezeket utóbb szédületes iramban szertefoszlatta -, és valóságos vízfüggönyöket libegtetett, amelyeket később párafüstté porlasztott.

A *Villám* orrvitorláit a szélvész leszaggatta és tovaragadta, az előtörzsvitorla hirtelen recse-néssel kiszakadt és cafatokra rongyolódva leffegett, de a főárboc törzsvitorlája szívósan kitartott.

A naszád, amelyen át- meg átsöpörtek a habok, félelmetes gyorsasággal siklott a mennykő-csapások és a víztölcsérek közt.

Úgy rémlett, bármely pillanatban örvénybe szívódik és alámerül a fenékre, ám újra meg újra fölbukkant, lerázta magáról a körülötte robajló emeletes hullámokat és a fődélzetét ellepő tajtékáradatot.

A Fekete Kalóz szálegyenesen állt a taton, és biztos kézzel igazgatta a kormányrudat. Meg se rezdült a szélvész fenekedő korbácsütéseitől, szenvtelenül meredt a mindenünnen rázúduló vizek közepette, rettenthetetlenül dacolt a természet dühével, szeme lángolt, ajka mosolygott.

Hajósai, akárcsak a csákyázás éjszakáján, amikor *Villámával* a sorhajóra rontott, babonás iszonyattal bámulták, és azon tanakodtak, hogy vajon igazán csak afféle magukfajta halandó-e ez az ember, vagy valamilyen természetfölötti lény, hiszen le nem terítheti sem a kartácstűz, sem a kard, sem az orkán. Ám egyszerre csak, amikor a hullámverés a legszilajabb haraggal rohamozta a vitorlás fedélzetét, látták, hogy a Fekete Kalóz egy pillanatra meginog a kormányrúdnál, mintha le akarna rohanni a keskeny lépcsőn, és a meghökkenés vagy talán a megdöbbenés taglejtésével emeli karját.

Női alak jelent meg a lejáróban, a tatfödélzetre igyekezett, megfogódzkodott a lépcsőfokokban, hogy a kiszámíthatatlanul imbolygó hajón el ne bukják. Súlyos katalóniai kelméből készült öltözetet viselt, de hajadonfőtt érkezett, és szélfűtta, fölséges fürtjei csapongva libegtek a levegőben.

- Ūrnőm!... - kiáltotta a Kalóz, aki nyomban fölismerte a flamand leányt. - Ez istenkísértés! Nem látja, hogy itt a halál uralkodik?!

A hercegkisasszony nem válaszolt, csak legyintett, mintha azt mondaná:

- Nem félek tőle...

- Vonuljon vissza! - szólt rá a Kalóz, és a szokottnál is sápadtabb lett.

A bátor flamand hajadon azonban nem engedelmeskedett, hanem fölkúszott a lépcsőn, a csonkavitorla rúdjaiba kapaszkodva átsietett a tatfödélzeten, és lekuporodott a mellvéd meg a fődélzetre húzott nagy csónak közé.

A Kalóz intett neki, hogy távozzék, a leány azonban erélyes tagadó mozdulattal rázta a fejét.

- Értse meg: itt a halál uralkodik!... - ismételte a férfi. - Térjen vissza, ūrnőm.

- Nem - felelte a flamand leány.

- De hát miért jött ide?

- Hogy csodáljam a Fekete Kalózt.

- És hogy elragadják a hullámok!

- Mit bánja kegyelmed?

- De én nem akarom a halálát, értse meg! - kiáltotta szenvedélyesen a Kalóz.

A leány elmosolyodott, de nem mozdult. Ott kucorgott abban a zugban, két kezével szorosan magához fogta súlyos ruháját, hajzata ziláltán lobogott, hagyta, hogy újra meg újra fűrössze a tatépitményen átsapó vízáradat, de le nem vette szemét a Fekete Kalózról.

A férfi pedig belátta, kár a szóért: talán még derűre is hangolta, amint látta, ott gunnyaszt szinte mellette az a bátor lelkű leány, aki azért kúszott föl oda, halállal dacolva, hogy csodálja az ő vakmerőségét. Nem ismételte meg parancsát, nem küldte le a tatépitményről. Amikor az orkán egy pillanatra fölhagyott a hajó hajsolásával, tekintetét a hercegisasszony felé fordította, és talán akaratlanul is rámosolygott. Egymást csodálták.

Valahányszor ránézett, pillantása tüstént találkozott a leányéval.

Ebből a szempárból titokzatos ígézet sugárzott, és fölzaklatta a rettenthetetlen tengeri farkast, maga sem tudta magyarázatát adni, miért. Amikor nem tekintett rá, akkor is érezte, a hercegnő nem téveszti őt szem elől egyetlen pillanatra sem; és ellenállhatatlan vágy sarkallta, hogy újra meg újra a hajó ama szöglete felé fordítsa fejét.

Elkövetkezett azonban az a perc, amikor a hullámok minden őrjöngő dühükkel ostromolták a *Villámot*, s ekkor a Kalózban félelmet keltett az a tekintet, mert rákiáltott a leányra:

- Ne nézzen így rám! Az életünkkel játszunk!

A megfeszíthetetlen varázs azonnal megszakadt. A leány lehunyta a szemét, lehajtotta a fejét, és két tenyerébe temette az arcát.

A *Villám* akkor már Haiti partjai közelében bolyongott. A mennykövek fényében kirajzolódtak a magas partvonulatok, amelyeket veszélyes sziklazátványok szirtvonulatai szegélyeztek, ezeken egykettőre hajótörést szenvedhet a naszád.

A Kalóz hangja túlharsogta a hullámrobajlást és a forgósél sivítását.

- Új vásznat az orrsudárra! Figyelem, fordulunk!...

A tenger, jóllehet Kuba déli partszakasza felé torlasztotta a szélvész, emerre is rémületesen hánytorgott. A tengerfenék iszapját is magával kavaró, tizenöt-tizenhat méter magas szökőár tajtékzott föl pezsegetve a zátony szikláinak előtt, s iszonyú ellenhullámverést támasztott.

A *Villám* azonban nem hagyta magát. A pótvásznat felhelyezték már az előárboc vitorlarúdjára, az orrvitorlákát is visszarögzítették.

A magas hullámverés egyre-másra tomboló haraggal omolt a hajóra hol jobb felől, hol bal felől, a Kalóz mindazonáltal a rúd roppant erejű rándításaival úgy irányította a kormánylapátot, hogy a naszád mindig fölbukkant az áradat alól, s visszatért a jó útra.

Az orkán ekkorra túljutott tombolása tetőfokán, s minden jel arra vallott, hogy rohamos gyorsasággal alábbhagy, mert az efféle borzalmas viharok rendszerint nem tartanak soká, csupán néhány óra hosszat.

A felhőzet kezdett itt-ott felszakadozni, a hézagokon alákandikált egy-két csillag, és a szél sem fújt már a korábbi hevességgel.

A tenger mindazonáltal még mindig fürgetegesen fortogott; jó néhány órának kell elteltie, amíg az Atlanti-óceánról fölkerekedő hatalmas hullámverések elcsitulnak és elsimulnak a Nagy-öbölben.

A kalóznaszád álló éjen át elszántan küzdött a mindenfelől rázúduló roppant áradatok ellen, diadalmasan sikerült átkelnie a Szélfelőli-átjárón, és besiklania a Nagy-Antillák és a Bahama-szigetek által közrefogott tengerszakaszba.

Hajnalhasadtára, amikor a szél keletiről északra fordult, a *Villám* szinte szembesuhant Haiti hegyfokával.

A Fekete Kalóz, akit ugyancsak kimeríthetett ez a hosszú éjszaka, s öltözékéből facsarni lehetett a vizet, amint szemébe ködlött a hegyfok fellegvárának kicsiny világítótornya, rábízta a kormánylapátot Morganra, majd odasietett a nagycsónakhoz; ennek tatja tövében még mindig ott kuporgott a flamand leány, és így szólt hozzá:

- Jöjjön, kisasszonyom, én is megcsodáltam; úgy hiszem, nincs még egy nő a földkerekségen, aki így dacolna a halállal, mint kegyed, csakhogy lássa, miként küzd meg a *Villám* az orkánal.

A leány fölkelt, lerázta magáról a vizet; nem csupán a ruhája ázott át, hanem a haja is. Szemébe nézett a Kalóznak, elmosolyodott, majd így szólt:

- Meglehet, más nő nem mert volna fölkapaszkodni a földélzetre, én azonban elmondhatom magamról: láttam a Fekete Kalózt, amint naszádját a legborzalmasabb forgószelek egyikében kormányozza, és ámulhattam erején és vakmerőségén.

A tengeri farkas nem felelt. Csak állt a leány előtt, izzó szemmel nézte, a homlokára pedig, úgy rémlett, komorság felhősödik.

- Bátor leány - suttogetta aztán, de olyan fojtottan, hogy csak a hercegkisasszony hallhassa meg. Majd fölsóhajtott, és hozzátette:

- Kár, hogy a cigányasszony szomorú jóslata szerint kegyed végzetes bajt hoz reám.

- Miféle jóslatról beszél? - kérdezte csodálkozva a leány.

A Kalóz azonban válasz helyett csak csüggedten rázta a fejét, és halkán ezt mormolta:

- Badarság!

- Csak nem babonás, lovag?

- Talán.

- Kegyelmed?

- Hajh!... A jövődölések olykor valóra válnak, úrnőm.

Oldalt pillantott a hajó oldalfalain baljós morajjal tajtékos habba zúzódo hullámokra, rájuk mutatott, és így szólt bánatos hangon a leányhoz:

- Ezeket faggassa, ha tudja... Mindkettő szép volt, fiatal, erős és vakmerő, most meg itt alusszák örök álmukat a tengerfenéken. A gyászos jóslat valóra vált, és talán valóra válik az is, amit rólam jövődöltek, mert érzem, itt benn, a szívemben hatalmas lángolás éled, olyan óriási, hogy meglehet, soha többé nem bírom eloltani immár. Legyen!... Ha így van megírva sorsom könyvében, teljesedjék hát végzetem: a tengertől nem félek, és ahol fivéreim szunnyadnak, magam is találok helyet, jöllehet majd később, amikor az árulót a túlvilágra küldtem már.

Vállat vont, fenyegető mozdulatot tett mindkét kezével, aztán lesietett a tatfödélzetről, otthagya a flamand leányt, akit nagyobb ámulatba ejtett, mint valaha, ezekkel a szavakkal, amelyeket még nem érthetett.

Három nap múltán, amikor a tenger már lecsillapult, a *Villám* kedvező szelek szárnyán látótávolságra érkezett Tortue szigetéhez, a Nagy-öböl tengeri farkasainak félelmetes odújához.

Tizenötödik fejezet A TENGERI FARKASOK TÖRTÉNETE

1625-ben, mialatt Frankhon és Anglia szakadatlan háborúskodással igyekezett leverni Spanyolország immáron ijesztővé gyarapodott hatalmát, két sorhajó - az egyik francia, a másik angol, mindkettő földéjzetén rettenthetetlen kalózzokkal - végigkalandozta az Antillák tengerét, hogy kárt tegyen a spanyol gyarmatok virágzó kereskedelmében; aztán horgonyt vetettek, szinte egyidőben, egy Szent Kristóf nevezetű kicsiny sziget előtt, amelyet a karibi bennszülötteknek csupán néhány törzse lakott.

A franciák élén egy normann nemesúr parancsnokolt, akit D'Enanbue-nak hívtak, az angolok hajóját Thomas Warner lovag irányította.

A kalózzok a szigetet termékenynek, lakóit barátságosnak találták, békésen letelepedtek, testvériesen megosztzkodtak azon a földdarabon, és két kis gyarmatot alapítottak. Ez a maroknyi ember öt éven át szép nyugodtan éledegelt, földműveléssel foglalkozott, lemondott immár a tengeri kalózkodásról, amikor egy rút napon váratlanul spanyol hajóraj bukkant föl, és jórészt elpusztította a gyarmatosokat otthonaikkal egyetemben: a spanyolok ugyanis a Mexikói-öböl valamennyi szigetét a saját feltétlen tulajdonuknak tekintették.

A gyarmatosok közül néhánynak sikerült megmenekülnie a spanyolok féktelen dühe elől, s eljutottak egy másik kicsiny szigetre: ezt Tortue (Teknősbéka) néven nevezték, mert bizonyos távolságból nézve valamelyest erre az állatra hasonlít; San Domingótól északra fekszik, szinte szemközt Samana szigetével, kényelmes kikötője könnyűszerrel védhető.

Ez a csekély számú kalóz hozta létre a tengeri farkasok félelmetes társaságát, amely rövidesen az egész világot ámulatba ejtette különös, hihetetlen haditetteivel.

Mialatt némelyek rákaptak a dohányültetvények művelésére - ez a növény szerfölött nagy bőséggel termett ezen a szűz televényen -, mások, akik tébolyult bosszúvágygal igyekeztek megtorolni a két kis gyarmat földülését, tengeri kalózkodásra adták a fejüket egyszerű vitorlás dereglyéiken, aminek a spanyolok nem csekély kárát vallották.

Tortue csakhamar fontos központtá fejlődött, minthogy igen sok francia és angol kalandor csődült oda a közeli San Domingóból, továbbá Európából.

Ezt a népséget - főleg martalékra sóvárgó földönfutók, katonák és tengerészek voltak - a vagyonszerzés mohó ösztöne csábította oda, s az, hogy rátegyék a kezüket a dús bányákra, amelyekből Spanyolhonba oly bőséggel ömlött az arany; s mivel nem letek ezen a szigetecs-kén annyit, amennyit reméltek, vakmerő tengeri portyákra keltek, annál is inkább, mert hisz nemzeteik állandó háborút folytattak az ibér kolosszussal.

Amikor San Domingo spanyol gyarmatosai látták, hogy kereskedelmük a rövidebbet húzza, jól kieszték, hogyan szabaduljanak meg egy csapásra ezektől a rablóktól; amikor Tortue egyszer éppen szinte helyőrség nélkül maradt, roppant haderőt küldtek a lerohanására. El is foglalták könnyűszerrel, és ahány tengeri farkas spanyol kézre került, mind kardélre hányták vagy fölakasztották.

A vizeken kalandozó tengeri farkasok, amint hírt vették a mészárlásnak, bosszút esküdtek, és Willis parancsnoksága alatt, öldöklő küzdelem után visszafoglalták szigetüket, fölkoncolták az egész garnizont; hanem a gyarmatosok közt ádáz viszály kapott lábra, mivel a franciák számban meghaladták az angolokat; a spanyolok pedig éltek az alkalommal, újfent lerohanták

Tortue szigetét, és elüldözték lakóit, akik kénytelen-kelletlen San Domingo vadonaiban kerestek menedéket.

Amiként a Szent Kristóf-sziget első gyarmatosai teremtették meg a tengeri kalózságot, akként a Tortue szigeti földönfutók lettek a bukanírság alapítói.

A karibi bennszülöttek nyelvén a *bucan* szó a megölt állatok irhájának szárítását, füstölését, cserzését jelenti, s ebből a kifejezésből származik a bukanír elnevezés.

Ezek a számkivetettek, akik később a tengeri farkasok legvitézesei lettek, úgy éltek ez idő tájt, akár a vademberek. Ágakból összetákoltt, nyomorúságos kalyibákban húzták meg magukat. Öltözkük vérmocskos, durva szőttes vászoningból, otromba nadrágból, széles övből - ebbe kurta szablyát és két jókora kést tűztek -, disznóbőrből készült lábbeliből és ócska fejkendőből állt csupán.

Becsvágyuk mindössze annyira terjedt, hogy jó puskájuk legyen, és nagy kopófalkájuk.

Párosával járták az erdőt, hogy kölcsönösen egymás segítségére siethessenek; hajnalonta vadászatra indultak, bátor szívvel szembeszálltak a San Domingo rengetegeiben csordaszámra kóborló vadbivalyokkal, s csak esténként tértek haza, egy-egy bőrrel és vacsorára való húskonccal megrakodva. Napközben beérték annyival, hogy kiszívták az elejtett vad csontjából a velőt.

Amikor aztán szövetségbe tömörültek, elkezdtek borsot törni a spanyolok orra alá, azok meg olyan hajtóvadászatot rendeztek utánuk, mintha csak dúvadakat üldöznének; ám amikor sehogy sem sikerült elpusztítani őket, a vadbivalyokat irtották ki, ebek harmincadjára hagyva szegény vadászokat, akiket ezzel megélhetésüktől fosztottak meg.

Ekkor történt, hogy a bukanírok meg a tengeri farkasok egyesültek a Part Testvérei elnevezés alatt, és visszatértek Tortue szigetére; bosszút akartak állni a spanyolokon.

Ezek a soha célt nem tévesztő vadászok, ezek a sasszemű mesterlövészek hatékony segéd-erőként szegődtek a tengeri farkasokhoz, és a kalózság tüstént beláthatatlan fejlődésnek indult.

Tortue szigete rohamos virágzásnak indult; itt bújtak meg Frankhon, Hollandia, Anglia és más nemzetek kalandorai; a település egycsapásra különösen fellendült Bertrand d'Oregon vezetése alatt, akit a francia kormányzat helytartónak küldött ide.

Mivel már kitört a háború Spanyolországgal, a tengeri farkasok nekivágtak első vakmerő vállalkozásaiknak, és halált megvető bátorsággal ütöttek rajta a spanyol hajókon.

Eleinte, jobb híján, nyomorúságos dereglyéken támadtak csupán - némelyikbe annyian zsúfolódtak, hogy moccanni sem bírtak -, később azonban kiváló hajókra tettek szert, örök ellen-ségeiktől kaparintották meg őket.

Ágyúkkal nem rendelkeztek, hanem a bukanírok vállalták, hogy kiegyenlítik az erőviszonyokat, s mivel - mint említettük - biztos szemű céllövők voltak, néhány sortüzük elegendőnek bizonyult egy-egy hajó spanyol legénységének leterítésére.

Vakmerőségük minden képzeletet felülmúlt, szembeszálltak a legnagyobb hadihajókkal is, valósággal őrzöngve keltek csákyarohamra. Semmi sem tartóztathatta föl őket, sem a kartácstűz, sem az ágyúgolyó, sem a legszívósabb ellenállás. Mindenre elszánt szenvedéllyel semmibe vették a veszélyt, fittyet hánytak a halálnak; igazi démonok voltak, legalábbis a spanyolok szentül így hitték, és pokolbeli szellemeknek tartották őket.

Nagy néha irgalmaztak csak a legyőzötteknek, amint egyébiránt maguk sem vártak kegyelmet ellenfeleiktől. Csak előkelő személyiségek életét kímélték meg, hogy aztán tetemes váltságdíjakat csikarjanak ki értük; a többieket azonban válogatás nélkül vízbe ölték. Mindkét fél irtó hadjáratot viselt a másik ellen, könyörületet egyik sem ismert.

A tengeri rablóknak azonban megvoltak a maguk törvényei, s ezeket szigorúan tiszteletben tartották, jobban talán, mint honfitársaik. Valamennyien egyenlő jogokkal rendelkeztek, csak a zsákmány elosztásakor jutott nagyobb rész vezéreiknek.

Amint pénzzé tették portyázásaik gyümölcsét, először is félrerakták a legvitézebbeket és a sebesülteket megillető jutalmakat. Ekként ajándékoztak bizonyos összeget azoknak, akik elsőként ugrottak át a megcsáklyázott hajó födélzetére, s annak, aki letépte az ellenséges zászlót; úgyszintén díjjal tüntették ki azokat is, akiknek veszélyes körülmények közt sikerült hírt szerezniök a spanyolok hadmozdulatairól vagy fegyveres erőiről. Ezen kívül hatszáz piaszteres kártérítést adtak annak, aki jobb karját veszítette támadáskor; a bal kart ötszázra értékelték, négyszázra becsültek egy lábat; a sebesülteknek pedig egy piasztert utaltak ki napi ellátmány fejében két hónapon keresztül.

A kalózhajók födélzetén olyan rideg, kérlelhetetlen törvények uralkodtak, amelyek féken tartották a tenger farkasait. Halálbüntetéssel sújtották mindazokat, akik ütközet idején elhagyták helyüket; este nyolc óra után - ostromállapotban ez volt a meghatározott időpont - tiltották a borral vagy szeszes italokkal való dőzsölést; tilalom alatt álltak a párbajok, a torzsalkodások, a különféle szerencsejátékok, és halálra ítélték azokat, akik suttyomban nőt csempészték föl a hajóra, még ha a tulajdon hitvesüket is.

Az árulókat magányos szigeteken hagyták, és hasonlóképpen cselekedtek azokkal is, akik a zsákmány elosztásakor akár a legcsekélyebb tárgyat is eltulajdonították; ám a közhiedelem szerint vajmi ritkán esett meg efféle, ezeknek a kalózoknak a becsületessége ugyanis minden próbát kiállt.

A tengeri farkasok vakmerősége még magasabbra hágott, amikor néhány hajónak birtokába jutottak, s mert immár nem leltek zsákmányolni való vitorlást, minthogy a spanyolok megszüntettek mindenféle kereskedelmet a szigeteik közt, nagy horderejű vállalkozásokba kaptak.

Montbars volt az első hadvezérük, akinek a hírneve hetedhét országra szállt. Ez a frankhoni Languedocból származó nemesúr azért kelt át Amerikába, hogy bosszút álljon az első spanyol hódítók keze által kiirtott szegény indiánokért: őt is, mint megannyi más bajnokot, izzó, szilaj gyűlölet sarkallta Spanyolország ellen azok miatt a borzalmas, égrekiáltó gazságok miatt, amiket Cortez követett el Mexikóban, Pizarro és Almagro pedig Peruban; Montbarsnak olyan veszett híre támadt, hogy elnyerte az Öldöklő nevet.

Hol a tengeri farkasok, hol meg a bukárirok élén végigdúlta San Domingo és Kuba partjait, s halomra kaszabolta a spanyolokat.

Utána *Pierre-le-Grand* szerzett nagy tekintélyt, egy Dieppeből való francia hajós. Amikor ez a vakmerő tengerész összeakadt egy spanyol sorhajóval, amely épp a Tiburón-fok közelében vitorlázott, rátört, noha mindössze huszonnyolc embere volt, méghozzá úgy, hogy léket üttetett saját dereglyéje aljába, és elsüllyesztette, csakhogy megfossza farkasait a menekülés minden reményétől.

A spanyolokon olyan döbbenet vett erőt a tengerből fölbukkanó kalózok láttán, hogy rövid ellenállás után megadták magukat, mert úgy hitték, vízi szellemek rontottak rájuk.

Lewis Scott néhány osztagnyi tengeri farkassal intézett támadást a campechebeli San Francisco, a kitűnően felszerelt város ellen, elfoglalta és kifosztotta; *John Davis* csupán kilencven emberrel hódította meg Nicaraguát, majd a floridai San Agostinót. *Vaskarú*, a normann vitéz elvesztette hajóját az Orinoco torkolatában - villámcsapás sújtotta üszökbehamuba *Santa Barbaráját* -, keményen visszaverte a bennszülöttek rohamait, majd egy szép napon, amikor kikötött arrafelé egy spanyol hajó, maroknyi csapatával rajtaütött s zsákmányul ejtette. A még híresebbek és még vakmerőbbek azonban csak ezután következtek.

Az *Olonne*-inak mondott *Pierre Nau* a spanyolok réménévé vált; ám száz diadal után nyomorúságosan végezte hosszú pályafutását Darien emberevőinek hasában; előbb természetesen roston megsütötték.

Grammont francia nemesúr követte őt a népszerűségben: egy-két csapat tengeri farkassal és bukanírral megostromolta Maracaibót, majd Puerto Caballót, mindössze negyven társa élén föltartóztatta háromszáz spanyol rohamát; aztán egyesült Van Horn és Laurent, a másik két neves kalóz hadnépével, és megtámadta Veracruzt.

A leghírhedtebb azonban *Morgan* lett valamennyiük közt, a Fekete Kalóz helyettese. Jókora angol kalózkülönítmény fejévé verekedte föl magát, és ragyogó pályáivét azzal kezdte, hogy elfoglalta a Kuba szigeti Puerto del Principet, aztán nyolchajónyi rajjal megostromolta és fölprédálta Puertobellót, a spanyolok rettentő ellenállása és ágyúik pokoli tüze ellenére, majd újfent bevette Maracaibót, végül pedig tengernyi viszontagság és véres harcok után átkelt a földszoroson, meghódította Panamát, ahol bő zsákmányra tett szert, négyszáz-negyvennégyezer fontnyi tömör színezüstre, aztán fölperzselte a tartományt.

Sharp, *Harris* és *Sawkins*, három másik vakmerő kalandor szövetségre lépett, kifosztotta Santa Mariát, majd Morgan dicsőséges hadjáratának emlékezetére maguk is átkeltek a földnyelven, s eközben a merészség csodáit művelték, mindenütt szétszórták a náluk négyszerte nagyobb spanyol erőket, behatoltak a Csendes-óceánra, s ott, néhány hajó birtokában, kilencórás irtóztató küzdelem során szétverték a kétségbeesett vitézséggel védekező spanyol hajóhadat; rémületbe ejtették Panamát, végigportyázták Mexikó és Peru partvidékét, ostrommal bevették Ylót és Serenát, majd a Magellán-szoroson átvitorlázva visszatértek az Antillákra.

A soron következők, hasonlóképpen bátrak, de talán kevésbé szerencsések, mint például *Montauban*, a Baszk, *Jonqué*, *Miguel*, *Bruage*, *Grogner*, *Davis*, *Tusley*, *Wilmet*, folytatták az első tengeri farkasok bámulatos vállalkozásait, bekalandozták az Antillákat és a Csendes-óceánt, mindaddig, amíg csak Tortue el nem veszítette fontosságát, le nem hanyatlott, s vele együtt be nem alkonyult a kalózkodásnak is, akik szétszóródtak a világ négy tája felé.

Némelyek közülük gyarmatot alapítottak a Bermudákon, néhány évig veszett hírük is kélt, és rettegettsébe hajszolták a Nagy- és a Kis-Antillák gyarmatosait, ám csakhamar ezek a rablóbandák is fölbomlottak, s ez a félelmetes társaság mind egy szálalig eltűnt a föld színéről.

Tizenhatodik fejezet TORTUE SZIGETÉN

Amikor a *Villám* horgonyt vetett a biztonságos kikötőben - ez túlsó végén feküdt annak a szűk csatornának, amely tökéletesen elrejtette és óvta a spanyol hajóhadak bármilyen váratlan rajtaütésétől is -, Tortue tengeri farkasai nagyban vigadoztak és hejehujáztak, túlnyomórészt épp a minap tértek vissza a San Domingo és Kuba partvidéke menti portyázásokból, ahol is dús prédára tettek szert az Olonne-i és a Baszk Miguel vezérletével.

A móló és a fővénysáv hosszában, terjedelmes sátrak alatt s a pálmafák hús árnyékában vidáman lakmároztak a félelmetes fosztogatók, s nábobi tékozlással dorbézolták el zsákmányrészüket.

A vérengző tengeri tigrisekből itt a szárazföldön az Antillák valamennyi lakosa közül a legvidorabbak lettek, és - igazán különös dolog! - talán a legudvariasabbak is, mert ünnepeikre sosem késlekedtek vendégül hívni azokat a szerencsétlen spanyolokat, akiket busás váltságdíj reményében ejtettek foglyul, de asztalukhoz tessékelték az elfogott hölgyeket is, és vérbeli úriemberekként bántak velük, elhalmozták őket minden elképzelhető szívélyességgel, csak-hogy feledtessék velük szomorú állapotukat. Azért mondjuk helyzetüket szomorúnak, mert ha nem kapták meg a kért váltságdíjakat, a tengeri farkasok gyakorta kegyetlen eszközökhöz folyamodtak, hogy megkaparintsák a pénzt; alkalmanként egy-egy rabjuk fejét küldték a spanyol kormányzóknak, úgy kényszerítették őket nagyobb sietségre.

Amikor lehorgonyozott a hajó, a sok kalóz otthagytott csapot-papot, dőzsölést, táncolást és szerencsejátékot, hogy dörgő éljenzéssel köszöntse a Fekete Kalóz visszatértét: az olasz lovag olyan népszerűségnek örvendett köztük, hogy az vetekedett talán még a legendás Olonne-iéval is.

Mindannyian tudták, milyen kemény fába vágta fejszóját, amikor arra vállalkozott, hogy kiragadja Maracaibo kormányzójának markából - akár élve, akár halva - a szegény Vörös Kalózt; tapasztalatból ismerve vakmerőségét, talán arról ábrándoztak, hogy mindketten hazajönnek.

Látván azonban, hogy a gyász jeléül félárbocra engedik a fekete zászlót, a zajos dinomdánom mintegy varázsütésre megszűnt, majd az ünneplők csöndesen összegyűltek a mólón, kíváncsian tudakolták, mi hír a két kalózzal és a mentőútról.

Roccanera lovagja mindent látott a parancsnoki híd magasából. Hívatta Morgant, aki épp néhány csónakot bocsáttatott vízre, és a partszegélyen összezsúfolódott tengeri farkasokra mutatva így szólt:

- Közlje velük: a Vörös Kalóz tisztos temetésben részesült a Nagy-öböl habjai közt, fivére azonban élve tért vissza, hogy fölkészüljön a bosszúra, és...

Néhány pillanatra elakadt a szava; aztán más hangnemben folytatta:

- Értesítse az Olonne-it, hogy ma este meglátogatom; aztán adja át üdvözlőmet a kormányzónak. Később tiszteletemet teszem önára is.

Így szólt, majd megvárta, míg bevonják a vitorlákat, szárazföldre viszik a kikötésre szolgáló láncokat és horgonyköteleket, aztán, vagy félóra múltán, leereszkedett a tiszt lakosztályába, ahol találkozott a flamand leánnyal, aki már készen állt, hogy elhagyja a naszádot.

- Úrnőm - fordult a hercegkisasszonyhoz -, csónak várakozik kegyedre, hogy partra szállítsa.
- Engedelmeskedem, lovag - felelte Honorata. - A kegyelmed foglya vagyok, és nem szegülök szembe a parancsával.
- Kegyed többé nem a foglyom.
- S miért, uram?... Még nem fizettem meg a váltságdíjamat.
- Valaki már leróta az összeget a legénység pénztárába.
- Kicsoda? - kérdezte a leány megdöbbenve. - Hiszen nem értesítettem még fogságomról sem d'Heredjas márkít, sem Maracaibo kormányzóját.
- Igaz, de valaki vállalta, hogy megfizeti a kegyed váltságdíját - felelte mosolyogva a Kalóz.
- Talán kegyelmed?...
- No és ha én volnék az illető?... - kérdezte a Kalóz, és mélyen a szemébe nézett.

A flamand leány némán állt egy pillanatig, aztán meghatott hangon így szólt:

- Lám, sosem hittem volna, hogy ilyen nagylelkűséget tapasztalok Tortue tengeri farkasai közt, ámbár korántsem lep meg, hiszen a jótevőmet úgy hívják: a Fekete Kalóz.
- S miért, úrnőm?
- Mert kegyelmed egészen más, mint a többi. Volt időm, e néhány nap során, amíg a kegyelmed hajóján utaztam, hogy értékelhessem Roccanera lovagjának, Ventimiglia és Valpenta urának szívélyességét, nemeslelkűségét és vakmerőségét. Kérem azonban, árulja már el, mekkora összegben szabták meg a váltságdíjamat.
- Oly sürgős kegyednek, hogy törlessze adósságát? Alig várja már talán, hogy elhagyja Tortuet?
- Erről szó sincs, téved; s ha eljön a perc, hogy távozzam a szigetről, meglehet, jobban sajnálom majd, semmint kegyelmed képzelné, lovag, s higgye meg, őszinte hálát fogok érezni a Fekete Kalóz iránt, akit talán soha többé nem felejték el.
- Úrnőm! - kiáltotta a Kalóz, és szeme eleven tűzben lángolt.

Gyors lépést tett a leány felé, de nyomban megtorpant, és szomorú hangon így szólt:

- Akkorra talán már én leszek a kegyed baráti körének legádázabb ellensége, és ki tudja, milyen mélységes ellenszenvet táplál addigra irántam a szívében...

Izgatott léptekkel körbesietett a szalonban, aztán hirtelen megállt a leány előtt, és váratlanul azt kérdezte:

- Ismeri Maracaibo kormányzóját?

E szavak hallatán a hercegkisasszony összerezzen, majd elhalványult, pillantása pedig végtelen szorongásról árulkodott.

- Ismerem - válaszolta, és hangja megremegett. - Miért kérdezi?
- Higgye úgy, hogy pusztán kíváncsiságból firtatom.
- Ó, Istenem...
- Mi történt kegyeddél, úrnőm? - kérdezte a Kalóz meglepetten. - Sápadt és zaklatott...

A flamand leány nem felelt, hanem még nyomatékosabban újra nekiszegezte:

- De mi indokolja kíváncsiságát?

A Kalóz már-már válaszra nyitotta a száját, amikor léptek hallatszottak a keskeny falépcső felől.

Morgan volt az, már küldetéséből visszatérőben ereszkedett alá a földélzeti lejárón.

- Parancsnok úr - jelentette, amikor belépett -, Pierre Nau az otthonában várja kegyelmedet, hogy elmondja sürgős közlendőit. Úgy vélem, távolléte idején megfontolta uraságod terveit, és minden készen áll a büntető hadjáratra.

- Igen?! - kiáltott föl a Kalóz, tekintetében pedig baljós villanás cikázott - Máris?... Nem hittem, hogy ilyen közel a bosszú.

A flamand leány felé fordult, aki úgy rémlett, még mindig martaléka az előbbi furcsa felindulásnak, és így szólt:

- Úrnöm, engedje meg, hogy felkínáljam vendégszeretemet a házamban, amelyet mindenestül a kegyed rendelkezésére bocsátok. Moko, Carmaux és Van Stiller odavezetik a kis-asszonyt, és lesni fogják a parancsát.

- De, lovag... egy szót még - rebegte a hercegnő.

- Igen, értem kegyedet, de a váltságdíjról majd máskor beszélünk.

Aztán válaszra se várva, sebbel-lobbal kiment, Morgan kíséretében átsietett a földélzeten, lekúszott egy csónakba, amely hat tengerésszel evezőpadjain a hajó bal oldalán ringatódzott a vízen.

Megragadta a kormányrudat, ám a bárka orrát nem a móló felé irányította, ahol a tengeri farkasok újra nekiláttak a dözsölésnek, hanem a kikötő keleti karéján nyíló kicsiny öböl felé, amely gigászi lombozatú, magas és karcsú törzsű pálmafák ligetébe nyúlva kékllett.

A fővénycsíkra szökkent, intett matrózainak, hogy térjenek vissza a hajóra, majd bement a lombsátrak alá, s rátért az aljnövények közt alig látható, keskeny csapásra.

Ismét gondterhelt lett, mint mindig, amikor magára maradt; ám úgy rémlett, ezúttal gyötrelmes eszmék kínozzák, mert lépten-nyomon megtorpan, és jobbjával hol türelmetlen, hol meg fenyegető mozdulatot tett, ajka pedig úgy mozgott, mintha magában beszélne.

Jócskán benne gázolt már az erdőcskében, amikor töprengéseiből vidám hang ragadta ki:

- Faljanak föl elevenen a karib emberevők, ha nem vettem bizonyosra, hogy összeakadok veled, lovag. Félsz talán a Tortue szigetén tomboló jókedvtől, ezért kerülsz a házamba az erdőn át? Ej, te gyászos tengeri farkas!... Mintha temetésre indulnál!

A Kalóz élénken fölkapta a fejét, jobbját meg szokása szerint kardmarkolatának kosarára csúsztatta.

Közepesnél alacsonyabb termetű, erőtől duzzadó, nyers arcvonású, átható tekintetű férfi szökkent elő egy csoport banánfa közül, s útját állta az érkezőnek; olyan öltözetet viselt, mint bármelyik közönséges tengerész, fegyverzete két pisztolyból és egy szablyából állt.

- Ni csak! Te vagy az, Pierre? - kérdezte a Kalóz.

- Igen, én vagyok, az Olonne-i, testestül-lelkestül, szőröstül-bőröstül.

Valóban, ő volt az, a hírhedt tengeri farkas, az óceán legrettegettebb kalandozója és a spanyolok legkönyörtelenebb ellensége.

Ez a kalóz, mint mondtuk, ragyogó pályafutását Darien emberevőinek fogai közt végezte, ám előbb tengernyi vért csapolt le a spanyolokból; ez idő tájt csak harmincöt éves lehetett, de már roppant népszerűségnek örvendett.

Olonne-i születésű lévén - ez a város a franciaországi Poitou tartományban fekszik - korábban tengeri csempészkedést űzőt Spanyolhon partjainál.

Egy éjjel rajtaütött a vámórság, elveszítette bárkáját; fivérének puskalövések oltották ki életét, őt magát is olyan súlyosan megsebesítették, hogy hosszú időn át lebegett élet és halál közt.

Meggyógyult ugyan, de a legborzalmasabb sors martaléka lett, rabszolgaként eladta magát Montbars-nak, az Öldöklőnek, negyven tallérért, hogy ekként segítsen öreg édesanyján.

Eleinte bukanírként martalóckodott, majd elszegődött tengeri kalóznak, és mivel kivételes bátorságról és rendkívüli lelkierőről tett tanúbizonyságot, elérte azt, hogy Tortue kormányzója rábízott egy kisebbfajta hajót.

S ez a vakmerő férfi csodákat művelt hajójával, mérhetetlen károkat okozva a spanyol gyarmatoknak; a három kalóz - a Fekete, a Vörös és a Zöld Kalóz - pedig hathatósan támogatta.

Ám egy rút napon a vihar Campeche partjaira vetette, hajótörést szenvedett, úgyszólván a spanyolok szeme előtt. Valamennyi bajtársát lemészárolták, neki azonban sikerült megmenekülnie: nyakig süppedt egy mocsárba, még az arcát is bekente sárral, csakhogy észre ne vegyék.

Épkézláb kecmert ki tehát abból a lápból, de nem iszkolt el, hanem vakmerőségében arra vetemedett, hogy spanyol katonának álcázva magát, elballagott Campechéig, sőt be is fordult a városba, hogy alaposan kikémlelje. Szert tett néhány rabszolgára, bárkát rabolt, majd visszatért Tortue szigetére, amikor ott már mindenki halottnak hitte.

Másvalaki talán óvakodott volna attól, hogy újfent szerencsét kísértsen, az Olonne-i azonban sebtén tengerre szállt, mindössze két kicsiny hajóval és mindössze huszonnyolc emberrel útnak eredt a kubai Los Cayos - ez idő tájt elsőrangú kereskedőváros - felé.

Néhány spanyol halásznak szemet szúrt a fölbukkanása, figyelmeztették a helység kormányzóját, aki a két kicsiny kalózbárka ellen egy fregattot küldött, kilencvenfőnyi legénységgel a földézetén, meg négy kisebbfajta vitorlást, teli bátor tengerészekkel; volt köztük egy néger is, aki vállalta, hogy fölakasztja a kalózokat.

Az Olonne-i nem rémült meg a roppant túlerőtől. Hajnalig várt, aztán huszonnyolc emberével megcsáklázta a fregattot jobbról is, balról is, a spanyolok minden kétségbeesett vitézsége ellenére megrohamozta a hajót, és lekaszabolt mindenkit, a négert is.

Amint ezzel végzett, a négy kisebb vitorlás ellen támadt, elfoglalta őket, és vízbe hányta a földézetükön talált embereket.

Ilyen volt az a férfi, aki később majd merőben más és sokkal csodálatosabb vállalkozásokat fog végrehajtani, s akivel a Fekete Kalóz most szólni akart.

- Gyere a házamba! - invitálta az Olonne-i, miután kezét szorította a *Villám* kapitányával. - Türelmetlenül vártam már, hogy visszatérj.

- Magam is türelmetlenül vártam, hogy viszontlássalak mondta a Kalóz. - Tudod-e, hogy bementem Maracaibóba?

- Te?! - kiáltott föl az Olonne-i álmélkodva.
- Másként hogyan rabolhattam volna el a fivérem holttestét?
- Azt hittem, közbenjárókhöz folyamodtál.
- Tudod, magam szívesebben intézem a tennivalókat.
- Csak vigyázz, nehogy előbb vagy utóbb az életeddel fizess vakmerőségedért. Látod, hogyan végezték a fivéreid.
- Hallgass, Pierre!
- Hej!... De megbosszuljuk őket, lovag, méghozzá nemsokára.
- Elszántad végre magad?... - kérdezte a Kalóz hevesen.
- Többet is tettem! Útra készítettem a büntető hajórajt.
- Igazat mondasz?...
- Betyárbecsület-szavamra... a spanyolok úgyis zsványnak neveznek - válaszolt az Olonne-i nevetve.
- Hány hajód van?
- Nyolc, közéjük számítva a te *Villámodat* is, továbbá hatszáz emberem van, tengeri farkasok is, bukanírok is. Mi parancsolunk majd az előbbieknak, és Baszk Miguel az utóbbiaknak.
- Velünk tart a Baszk is?
- Megkért, hogy részt vehessen a vállalkozásban, én pedig tüstént a markába csaptam. Derék katona, hiszen tudod, európai hadseregekben harcolt, jó szolgálatot tehet nekünk, meg aztán gazdag is.
- Van szükséged pénzre?...
- Elköltöttem az utolsó garasig mindazt, amit a Maracaibo közelében zsákmányolt sorhajóból kicsikartam, amikor visszatértem a Los Cayos-i kiruccanásból.
- Tőlem tízezer piaszterre számíthatsz.
- A nemjóját! Kifogyhatatlan bányád van tengerentúli birtokaidon?
- Többet is adnék neked, ha nem kellett volna letennem ma reggel egy jókora váltságdíjat.
- Váltságdíjat?!... Te?!... S kiért?...
- Előkelő hölgy esett a fogságomba. Váltságdíja legénységemet illeti, s én szétszítottam köztük.
- Vajon ki az illető? Spanyol nő?...
- Nem, flamand hercegkisasszony, s minden bizonnyal rokonságban van Veracruz kormányzójával.
- Flamand!... - fortyant föl az Olonne-i, és aggodalmas képet vágott. - A te halálos ellenséged is flamand.
- S mit akarsz mondani ezzel? - kérdezte a Kalóz elsápadva.
- Az jutott eszembe, hogy atyafiságban lehet Van Gulddal is.
- Isten ne adja! - hördült föl a Kalóz, szinte érthetetlen hangon. - Ez lehetetlen!

Az Olonne-i megállt egy jókora, nagy levelű cserje alatt, majd összevont szemöldökkel, tünődve, figyelmesen szemügyre vette bajtársát.

- Miért nézel így? - kérdezte a Kalóz.

- A flamand hercegisasszonyra gondoltam, és azt kérdeztem magamban, vajon mi az oka a te furcsa izgatottságodnak. Tudod-e, hogy falfehér vagy?

- Az a gyanú minden véretem a szívemre kergette.

- Miféle gyanú?

- Az, hogy a leány rokona lehet Van Guldnek.

- No és ha az, mit érdekel az téged?

- Megesküdtem, hogy kiirtom Van Guld egész háza népét a föld színéről, és vele együtt minden atyafiságát.

- Akkor jól van: elteszed láb alól a nőt, és végeztél a dologgal.

- Őt?! Ó nem!... - kiáltott föl rémülten a Kalóz.

- Ez meg azt jelenti... - kezdte habozva az Olonne-i.

- Mit?

- A nemjóját! Azt jelenti, hogy szerelmes vagy a foglyodba.

- Hallgass, Pierre.

- Miért hallgassak? Szégyen talán, ha tengeri farkas beleszeret egy asszonyba?

- Nem, hanem ösztönösen érzem, hogy ez a leány végzetes bajt hoz reám, Pierre.

- Akkor hát ereszd az útjára.

- Késő már.

- Túlságosan szereted?

- Az örületig.

- S a leány szeret téged?

- Azt hiszem.

- Szavamra, szép pár!... Roccanera úr nem is szerethetett bele másba, csak efféle rangos dámába! Ritka szerencse ez Amerikában, és még ritkább egy tengeri farkas életében. Nosza, gyerünk, ürítsük poharunkat a hercegnő egészségére, barátom!

Tizenhetedik fejezet

A FEKETE KALÓZ HAJLÉKA

A hírhedt tengeri farkas otthona igen szerény, durván ácsolt faházikó volt, tetejét száraz levelek borították, amint az a Nagy-Antillák indiánjainál szokásos; ám azért kényelmes volt, s bizonyos fényűzéssel bútorozták be, hiszen ezek a kemény és darabos emberek szerfölött, kedvelték a választékosságot és a fényűzést.

Félmérföldnyire feküdt a fellegvártól, a sűrű erdőség peremén, kies és nyugodt helyen, nagy pálmafák árnyékában.

Az Olonne-i bevezette a Fekete Kalózt egy földszinti szobába, amelynek az ablakait gyékény-fonadék védte, intett neki, hogy foglaljon helyet egy bambusznádból készített karszéken, majd egyik háziszolgájával hozatott néhány palack - valószínűleg valamilyen ellenséges hajó kifosztásából származó - spanyol bort, és színültig töltött két nagy poharat.

- Egészségedre, lovag, meg a hölgyed szép szemére - mondta, és koccintott.

- Jobban szeretném, ha inkább vállalkozásunk szerencsés kimenetelére innál - válaszolt a Kalóz.

- Teljes sikerrel járunk majd, barátom, s ígérem, hogy kezedre adom két fivéred gyilkosát.

- Három fivéremét, Pierre.

- Ó! Ó! - szörnyülködött az Olonne-i. - Úgy tudom, s velem együtt úgy tudják mind a tengeri farkasok, hogy Van Guld megölte a Zöld Kalózt és a Vörös Kalózt, de hogy még egy testvéredet is elpusztította, arról mit sem sejtettem.

- Bizony háromét - ismételte a Kalóz, tompa hangon.

- A nemjóját!... S ez az ember él még?!...

- Nemsokára meghal, Pierre.

- Remélem is, és szívesen segítek neked minden erőmből. Ideje már, hogy elsöpörjük az utunkból. Halljuk mindenekelőtt: ösmered jól azt a Van Guldöt?

- Jobban ismerem, mint azokat a spanyolokat, akiket most szolgál.

- Miféle ember?

- Kiszolgált katona, hosszú ideig háborúzott Flandriában; és a flamand nemesség egyik legfényesebb nevét viseli. Hajdanán szabadcsapatok vitéz vezére volt, és meglehet, a mostani rangjához más címeket is biggyeszthetett volna, ha árulóvá nem züllesztí a spanyol arany.

- Öreg?

- Ma már ötvenéves lehet.

- De úgy látszik, kemény fából faragták. Az a hír járja róla, hogy ő a legkiválóbb kormányzó azok közül, akiket csak Spanyolhon a gyarmatai élére kinevezett.

- Ravasz, mint a róka, tetterős, akár Montbars, és vitéz bajnok.

- Akkor hát Maracaibóban elszánt ellenállásra számíthatunk.

- Úgy bizony, Pierre. De mégis ki volna képes ellenszegülni hatszáz kalóznak? Hiszen tudod, milyen derekasak a mi embereink.

- A nemjóját! - kiáltott föl a tengeri farkas - Láttam, hogyan verekszik az a huszonnyolc legény, akik velem együtt megtámadták Los Cayos hajóhadát! Meg aztán te immár jól ösmered Maracaibót, s tudod, hol van a helység gyöngye oldala.

- Majd odavezetlek, Pierre.

- Semmi nem tartóztat itt?

- Semmi.

- Az a te flamand szépséged sem?

- Meg fog várni, bizonyos vagyok benne - felelte a Kalóz, és elmosolyodott.

- Hol szállásoltad el?

- A házamban.

- És te hová mégy, ha ő lakik a házában?

- Itt maradok nálad.

- Lám, micsoda szerencse, nem is reméltem! Így jobban kitervelhetjük a vállalkozásunkat hármásban a Baszkkal, akit vacsorára idevárok.

- Köszönöm, Pierre. Tehát indulunk?

- Holnap hajnalban. Teljes a legénységed létszáma?

- Hatvan fő hiányzik: vagy harmincat kénytelen-kelletlen átküldtem a Maracaibo közelében elfogott sorhajóra, másik harmincat meg a harcban vesztettem el.

- Bah!... Annyit könnyűszerrel találunk. Mind égnek a vágytól, hogy véled hajózzanak a *Villámod* földéjzetén.

- Bizony, jóllehet olyan hírnek örvendek, hogy tengeri szellem vagyok.

- A nemjóját! Olyan komor vagy örökkön, mint valami kísértet!... Ámbár bizonyosra veszem, hogy a hercegkisasszonyoddal nem leszel ilyen zord.

- Meglehet - válaszolt a Kalóz.

Fölkelt, és elindult az ajtó felé.

- Máris mégy?... - rökönyödött meg az Olonne-i.

- Igen, van néhány sürgős elintéznivalóm, de ma este, talán kissé később, itt leszek. Isten veled, Pierre.

- Ég áldjon, és ügyelj ám, hogy az a flamand nő szemmel ne verjen!

A Kalóz már messze járt. Másik ösvényt választott, azon sietett be a fellegvár mögött elterülő, a sziget jó részén zöldellő erdőségbe. Fölséges pálmák terítették szét leveleiket, alattuk pedig pazar bőségben nőttek az értékes agavék, bár senki sem termesztette őket; belőlük nyerik azt a fanyar és édeskés ízű italt, amely a Mexikói-öböl partvidékén *aguamiele* - mézvíz - néven ismeretes, ha pedig erjesztik, *mezcal*nak hívják; se szeri, se száma nem volt a vadon termő vanília, a hosszú bors és a szegfűbors bokrainak.

Félóra múlva a Fekete Kalóz hirtelen megtorpant egy magas cukornádültetvény mezsgyéjén; a sárgás-rózsaszín száruk az alkonyat felé hajló nap sugaraiban bíbor-rőt visszfényű árnyékokat vetettek, a talaj felé csüngő hosszú leveleik töve szorosan tapadt a karcsú szárokhoz, amelyek gyönyörűsége, hófehér bóbítában végződnek.

Ez a cukornádültetvény már érettsége teljébe jutott.

A Kalóz egy pillanatig körülnézett, majd befordult a száraz közé, átvágott a megművelt földdarabon, és túloldalt újra megállapodott: kecsesvonalú épület elé ért, amely néhány pálmacsoportozat közt emelkedett, s azok tetőtől talpig beárnyékolta.

A kétemeletes, csinos nyári lak azokhoz hasonlított, amelyek manapság is százezrével épülnek Mexikóban: vörösre festett falait mintás, négyyszögű csempék díszítették, virágvázákkal dúsan megrakott jókora tetőterasz fődte.

Óriásira burjánzó tökfésesség, a *cujera* nyalábolta át körös-körül, még az ablakokat és a teraszt is beborította, ez a gigászi növény asztallapnyi széles, mérhetetlenül sok levelet hajt, és jókora, halványzöld, fényes héjú, gömbölyű gyümölcsöt terem, akkorákat, mint a sárgadinnye; ezeket az indiánok szegényebbje kivájjá, és edényként használja.

Az épület kapuja előtt az afrikai óriás, Moko ült, és bodor füstgomolyokat pöfékelt öreg pipájából, amelyet valószínűleg cimborájától, fehér komájától kapott ajándékba.

A Kalóz előbb az ablakokra, aztán a teraszra tekintett föl, türelmetlenül megcsóválta a fejét, majd a négerhez fordult, aki tüstént talpra ugrott.

- Hol van Carmaux és Van Stiller? - kérdezte tőle.

- A kikötőbe mentek, hogy kegyelmed szolgálatjára legyenek, ha kell - felelte Moko.

- Hol találom a hercegnőt?

- A kertben van.

- Egyedül?

- A komornáival és apródjaival.

- Mit csinál ott?

- Épp most teríti az asztalt kegyelmednek.

- Énnekem?... - álmélkodott a Kalóz, a homloka pedig nyomban földerült, mintha fergeteges szél fuvallata oszlatta volna el a felhőket, amelyek borulatba árnyékolta.

- Bizonyosra vette, kegyelmed visszajön, hogy övele vacsorázzék.

- Igaz ugyan, hogy máshol várnak, én azonban jobban szeretem a magam háza táját, és többre becsülöm az ő társaságát a tengeri farkasokénál - mormolta a Kalóz.

Belépett a kapun, s elindult egy folyosón, amelyet vázákban álló, kellemes illatot árasztó virágok díszítettek, majd kijutott a ház túloldalára, s tágas kertbe került. Olyan magas és szilárd falak vették körül, hogy biztonságban lehetett, senki se mászik át rajtuk.

Ha a ház kecses volt, a kertet festőinek nevezhetjük. Gyönyörű sétányok nyúltak el mindenfelé, banánfák páros sorai közt, amelyeknek hatalmas, sötétzöld színű levelei üdítő enyhületet hintettek a talajra, fénylő héjú gyümölcsök pedig súlyos fürtökben csüngtek már lombjaik tövére: a kerti utak megannyi virágágyra osztották föl a televényt, és bennük a trópusok legpompásabb virágai nőttek.

Itt is, ott is a babérfélékhez tartozó csodálatos *perseák* szökkentek szárba a szögletekben: ezek citrom nagyságú, zöld gyümölcsöt teremnek, húsa xeresi borral és cukorral ízesítve rendkívül jó; *Golgota*-fák virultak mindenfelé; fölséges gyümölcsük akkora, mint a kacsatojás, rendkívül kellemes zamatú kocsonyás pép rejlik benne; a bájos *cumarú*-fák bíborszínű virágai bódító illatot leheltek.

A Kalóz rátért egy sétányra, és nesztelenül megközelített egy lugasféle építményt; fénypázmák vetültek ki a ráfutó növény óriási levelei közül, és ezüstösen csengő kacagás visszhangzott.

A Kalóz megállt a közelben, úgy kémlelt át a kusza lombok közt.

Hófehér flandriai abrosszal terített asztalt látott.

Művészi ízléssel elrendezett, bódító illatú virágok csokrai tarkállottak két páros karú gyertyatartó s pompás gyümölcsök piramisai körül: szemgyönyörködtetően halmozódtak ott az ananászok, a banánok, a zöld kókuszdiók.

Az ifjú hercegnő két mulatt udvarhölgye segítségével buzgón igazgatta helyükre a virágokat és a gyümölcsöket.

Égszínkék gyolcsruhácskát viselt brüsszeli csipkével, s ezért a bőre kétszeresen fehérnek látszott, s különösen szembeszökővé vált vállát verő varkocsba font fűrtjeinek szőkesége. Semmilyen ékszer nem volt rajta, ellentétben a spanyol-amerikai nőkkel, jóllehet talán hosszabb ideig is élt köztük, csupán hőszerű nyakát vette körül kettős gyöngysor, amelyet smaragd tartott egybe.

A Fekete Kalóz sokáig állt, és nézte a leányt. Eleven lángban izzó szeme figyelmesen kémlelte, követte a legkisebb mozdulatát is.

Úgy tetszett, mintha elkápráztatta volna ez az északias szépség, mert szinte lélegzeni sem mert attól való félelmében, hogy megtöri ezt az ígéretet.

De hát mégiscsak megmoccan, és meghorzsolta a kerti lak mellett sarjadó apróbb pálmafélé lombját.

A flamand leány a levélzörgés hallatára megfordult, és észrevette a Kalózt.

Halvány pír szökött orcájára, ajka pedig mosolyra nyílt, elővillantak kicsiny fogai, s úgy csillogtak, akár a gyöngylánc a nyakában.

- Kegyelmed az, lovag! - kiáltotta vidáman.

Aztán - miközben a Kalóz gálánsan megemelte kalpagját és finom bókkal köszöntötte - még hozzáfűzte:

- Vártam kegyelmedet... Nézze csak: az asztal már vacsorára kész.

- Várt engem, Honorata? - kérdezte a Kalóz, és csókkal illette a leány feléje nyújtott kezét.

- Hisz látja, lovag. Ezek a lamantinkarajok, ezek a nyáron sült szárnyasok meg ezek a tengeri halak csak arra várnak, hogy megegyék őket. Magam felügyeltem rá, hogyan készítsék őket, tudja-e?

- Kegyed, hercegnő?

- S miért csodálkozik?... A flamand nők körében az a szokás, hogy saját kezűleg készítik el az étkeket a vendégeik és a férjük számára.

- S énreám várt?

- Bizony, lovag.

- Pedig egyetlen szóval sem említettem kegyednek, hogy irigylésre méltó szerencsémnek tartanám, ha kegyeddel költhetném el az estebédet.

- Igaz, de a nők szíve olykor megsejti a férfiak szándékát, az enyém pedig megsúgta, hogy kegyelmed ma este eljön - mondta a leány, s újra elpirult.

- Úrnőm - felelte a Kalóz -, én ugyan ígéretet tettem barátaim egyikének, hogy az ő vacsoravendége leszek, de biz' isten várhat, mert a világ minden kincséért le nem mondanék arról a gyönyörűségről, hogy kegyeddel töltssek egy estét. Ki tudja?!... Talán utolsó alkalom, hogy látjuk egymást.

- Mit mond, lovag? - kérdezte a leány, s összeresztette. - A Fekete Kalóznak csakugyan olyan sürgős, hogy ismét tengerre szálljon?... Csak az imént tért meg egy vakmerő hajóútról, s máris rohan, és új kalandokat kerget?... Nem tudja-e vajon, hogy a tengeren halál leselkedhetik reá?...

- Tudom, úrnőm, a végzetem azonban messzire űz innen, s én odamegyek.

- És semmi sem tarthatja vissza?... - kérdezte a hajadon remegő hangon.

- Semmi, úrnőm - felelte a férfi, s fölsóhajtott.

- Semmilyen vonzalom?

- Semmilyen.

- Semmilyen barátság? - firtatta tovább a leány, fokozódó aggodalommal.

A Kalóz, aki újra elkomorult, már-már ismét elutasító választ ejtett ki a száján, de visszafojtotta, és széssel kínálva a leányt, így szólt:

- Foglaljon helyet, úrnőm, máskülönben kihül a vacsora, pedig fölöttébb sajnálnám, ha nem látnék neki derekasán ezeknek a pompás falatoknak, amelyeket a kegyed kacsója készített el...

Leültek egymással szemközt, a két mulatt komorna pedig főlzolált az asztalnál. A Kalóz megejtően szeretetre méltó lett, s bár jóízűen evett, közben szívesen társalkodott is, pazarul csillogtatva elragadó szellemességét és udvariasságát. A tökéletes úriember kedvességével bővölte el az ifjú hercegnőt, tájékoztatta a tengeri farkasok és bukárirok szokásairól és erkölcsiéről, lélegzetelállító hőstetteikről, rendkívüli kalandjaikról; történeteket beszélt el a lánynak csatákról, csáklázásokról, hajótörésekről, emberevőkről, de a leghalványabb célzást sem tette arról az új vállalkozásról, amelybe rövidesen belevág az Olonne-i és a Baszk Miguel társaságában.

A flamand leány mosolyogva hallgatta, s csodálta elmességét, szokatlan bőbeszédűségét és szívélyességét, pillanatra se vette le tekintetét az arcáról. Látszott azonban rajta, hogy gondgyötri szakadatlan, és legyűrhetetlen kíváncsiság, mert amikor feleletre nyitotta a száját, újra meg újra a vállalkozásra terelte a szót.

Az esthomály már két órája leszállt, a hold fölkelte a ligetek mögött, amikor a Kalóz hirtelen talpra ugrott. Csak ebben a pillanatban jutott eszébe, hogy az Olonne-i és a Baszk várja őt, s hogy még pirkadat előtt ki kell egészítenie a *Villám* legénységét.

- Milyen gyorsan elszáll az idő, ha kegyeddel vagyok, úrnőm - mondta. - Ugyan miféle varázslattal bővöl meg, hogy feledtettem velem, milyen fontos dolgokat kell még nyélbe ütnöm?... Azt hittem, legfeljebb nyolc óra lehet, s lám, már tízre jár.

- Úgy vélem, az a jóleső érzés teszi, lovag, hogy megpihen kissé az otthonában, annyi tengeri portyázás után - válaszolt a hercegkisasszony.

- Vagy talán inkább a kegyed szép szeme és kellemes társasága?

- Ez esetben, lovag, én mondhatok köszönetet kegyelmednek ezekért az élvezetes órákért... s ki tudja, együtt leszünk-e még valaha ebben a költői kertben, távol a tengertől és az emberektől - tette hozzá a leány mélységes keserőséggel.

- A háború olykor halállal sújt, a szerencse azonban néha megóv.

- A háború!... S a tenger, azzal nem számol kegyelmed?! A *Villám* sem győzhet mindig a Nagy-öböl hullámain!

- Az én hajóm nem fél a fürgetegektől, ha magam kormányozom.

- Tehát rövidesen újra vízre száll?

- Holnap hajnalban, úrnőm.

- Épp csak partra lépett, s máris a száguldásra gondol; még azt mondják, hogy a szárazföld félelmet kelt kegyelmedben.

- Én szeretem a tengert, hercegnő, meg aztán nem lesz itt nyugovásom, amíg nem találkozhatom halálos ellenséggel.

- Ez a kegyelmed örökös rögeszméje!

- Örökös bizony, s nem is hunyhat ki, csak az életemmel együtt.

- S most azért kel útra, hogy megütközzék vele?

- Meglehet.

- És mikor indul? - kérdezte a leány, olyan szorongással, ami nem kerülte el a Kalóz figyelmét.

- Nem árulhatom el kegyednek, úrnőm. Nem fedhetem fel a kalózállam titkait. Nem szabad megfeledkeznem arról, hogy kegyed még a minap a spanyolok vendége volt Veracruzban, s hogy van ismeretsége Maracaibóban is.

A flamand leány a homlokát ráncolta, és elhomályosult szemmel nézett a Kalózra.

- Bizalmatlan irántam? - kérdezte, édes szemrehányással a hangjában.

- Nem, úrnőm. Isten őrizz, hogy gyanakodjam kegyedre, de alá kell vetnem magam a kalózság törvényeinek.

- Nagyon rosszul esett volna, ha a Fekete Kalóz kételkedett volna bennem. Talpig becsületesnek és talpig úriembernek ismertem meg kegyelmedet.

- Köszönet a jó véleményért, úrnőm.

Fejébe nyomta kalpagját, karjára vetette köpönyegét, de látszott, nem képes rászánni magát, hogy elinduljon. Néhány pillanatig habozott. Állva maradt a leány előtt, mélabús arccal meredt rá.

- Kegyelmed mondani kíván nekem valamit, igaz-e, lovag? - kérdezte a hercegisasszony.

- Igen, úrnőm.

- S ez olyan nehéz ügy, hogy belezavarodik?

- Meglehet.

- Beszéljen, lovag.

- Azt szeretném kérdezni, hogy távollétemben vajon elhagyja-e a szigetet.

- S ha úgy tennék? - faggatta a leány.
 - Igen fájlálnám, ha nem találnám itt, amikor visszatérek.
 - S miért, lovag? - kérdezte a hajadon; elmosolyodott s ugyanakkor elpirult.
 - A miértjét nem tudom, de úgy érzem, szerfölött boldog lennék, ha eltölthetnék kegyeddel még egy olyan estét, mint ez a mai. Kárpótolna azért a rengeteg szenvedésért, amit távoli tengerentúli országokból hurcoltam magammal az amerikai vizekre.
 - Nos, lovag, ha kegyelmed sajnálná, hogy nem lel itt; megvallom, magam sem örülnék, ha soha többé nem látnám viszont a Fekete Kalózt - suttogta a hercegisasszony; állát keblére szegte, és lehunyta a szemét.
 - Akkor hát megvár engem?... - kérdezte szenvedélyesen a Kalóz.
 - Többet is tennék, ha megengedi.
 - Beszéljen, úrnőm.
 - Arra kérem, lásson újra vendégül a *Villám* fedélzetén.
- A Kalóz ajkát örömkialtás hagyta el, de aztán váratlanul elkomorult.
- Nem... lehetetlen - jelentette ki határozottan.
 - Terhére lennék tán kegyelmednek?
 - Nem, hanem a tengeri farkasoknak tilos bármilyen asszonyszemélyt magukkal vinniök, amikor hadi vállalkozásra kelnek. S jöllehet igaz, hogy a *Villám* az én tulajdonom, s hogy teljhatalmú kapitánya vagyok a vitorlásomnak, és nem tartozom engedelmisséggel senkinek, mégis...
 - Folytassa - mondta a hercegisasszony, s látszott, hogy nagyon elszomorodik.
 - Nem tudom, miért, úrnőm, de félnék attól, hogy újra a hajóm fedélzetén lássam kegyedet. Előre nem látható szerencsétlenségtől tartok-e, vagy valami még rosszabbat sejtek?... Lásza: kegyed kérdést intézett hozzám, s a szívem nem ujjong örömeiben, hanem majd megszakad a kegyetlen gyötrelemtől... Nézzen csak reám: nem vagyok-e sápadtabb a szokottnál is?
 - Igaz! - kiáltott föl a hercegisasszony rémülettel. - Istenem!... Lehetséges, hogy ez a vállalkozás sorsdöntő lesz kegyelmed életében?
 - Ki olvashat a jövődőben?... Úrnőm, bocsásson utamra. Sajgó kín marcangol ebben a pillanatban, s el sem tudom képzelni, mi az oka. Isten áldja, s ha naszádommal együtt alá kell süllyednem a Nagy-öböl mérhetetlen mélységeibe, vagy valamilyen várfal fokán lelem halálom golyó ólmával vagy kard vasával a mellemben, ne feledkezzék meg túl hamar a Fekete Kalózzól...

Így szólt, és gyors léptekkel kiment, hátra se fordult, mintha csak félt volna attól, hogy tovább is ott tartózkodjék; átvágott a kerten és a folyosón, besietett az erdőbe, s útnak eredt az Olonne-i háza felé.

Tizennyolcadik fejezet A FEKETE KALÓZ GYŰLŐLETE

Másnap, épp csak fölkelte a nap, a Tortue szigeti bukárirok dobpergése, dudarikoltozása és puskaropogása meg a hátramaradt hajók tengeri farkasainak dörgő hurrákiáltásai közepette, a dagály beálltával az Olonne-i, a Fekete Kalóz és a Baszk Miguel vezérlete alatt a vitorlás raj kisuhant a kikötőből.

Nyolc kisebb-nagyobb hajóból tevődött össze, nyolcvanhat ágyúja közül tizenhat az Olonne-i sorhajóján volt, tizenkettő pedig a *Villám*on; fődélzetükön hatszázötven főnyi legénység szolgált, részint tengeri farkasok, részint bukárirok.

A *Villám* - a hajóraj leggyorsabb vitorlása - az élen siklott: feladatául az ellenség kifürkészését tűzték ki.

A főárbocán ott lengedezett a parancsnok aranyszegélyes fekete zászlaja, a tatvitorla sudarán pedig a csatahajók vörös szalaglobogója verdesett; mögötte hasították a habokat a többiek, két sorban, de olyan távolságra, hogy egymást a manőverezésben ne akadályozzák.

Amint a hajóraj kiért a nyílt tengerre, nyugat felé fordult, hogy bejusson a Szélfelöli-átjáróba, majd onnan a Karib-tengerre fusson ki.

Pompás idő járta, a tenger békésen ringott, kedvező szél fújt északkelet felől, minden nyugodt és gyors hajózást ígért Maracaibóig, annál is inkább, mert a kalózok értesülést kaptak, hogy Toledo admirális flottája ez idő tájt Yucatán partjai mentén halad Mexikó kikötői felé.

Két nap múltán a hajóraj - semmi sem szegte útját - épp az Engaño-szirtfokot készült megkerülni, amikor a még mindig legelől vitorlázó *Villám* jelt adott, hogy ellenséges hajó bukkant föl a láthatáron, és San Domingo partvidéke felé tart.

Az Olonne-i - a hajóraj főparancsnokául választották - tüstént elrendelte, hogy valamennyi vitorlát feszítsék ki, s utol is érte a *Villámot*, amely már készülődött az üldözésre.

A hegyfok túloldalán egy sorhajó haladt duzzadó vitorlákkal a part mentén, mintha menedéket keresne, mert észrevette már a tekintélyes kalózflottát; csonkavitorlája árboccsúcsán Spanyolorhon nagy zászlaja lengett, főárboca sudarán pedig a hadihajók hosszú szalaglobogója.

Az Olonne-i nyolc hajójával bekeríthette és megadásra kényszeríthette vagy elsüllyeszthette volna egyetlen oldalsortűzzel, ám ezeket a kevély kalózokat érthetetlen nemeslelkűség fűtötte, tengeri rabló létükre valóban csodálatra méltó lovagiassággal támadtak.

Túlerővel lerohanni az ellenséget - ezt hitványságnak minősítették, szerintük efféle gyávaságot nem követhetnek el olyan vitéz férfiak, amilyeneknek tartották - s méltán tartották! - magukat, s megvetően elutasították, hogy visszaéljenek erőfölényükkel.

Az Olonne-i jelt adott a Fekete Kalóznak, hogy álljon meg, akárcsak a többi naszád, majd merészen szembeszállt a spanyol sorhajóval; felszólította: adja meg magát feltétel nélkül vagy bocsátkozzék harcba; embereivel átkiáltott a hajóorról, hogy bármi legyen is a csata kimenetele, hajóaja nem avatkozik bele a küzdelembe.

A sorhajót - már úgy hitte, minden elveszett, mert hiszen a legcsekélyebb reménye se lehetett, hogy győztesen kerüljön ki ilyen lehengerlően nagy túlerő ellenében - ugyan nem kellett kétszer felszólítania: nem engedte le zászlaját, hanem a parancsnok odaszögeztette az árboc-

sudárra, s mintegy válaszként tüzet nyitott az ellenséges vitorlásra mind a nyolc jobb oldali ágyújából, ekként adta tudtára: nem teszi le a fegyvert, csak szívós ellenállás után.

Mindkét fél roppant hévvel kelt harcra. A spanyol hajónak tizenhat ágyúja volt, de csak hatvanfőnyi legénysége; az Olonne-i ugyanannyi löveggel támadt neki, de kétannyi emberrel, köztük sok bukanírral, ezekkel a félelmetes mesterlövészekkel, akik célt sohasem tévesztő hatalmas puskáikkal egykettőre eldöntik a csata sorsát.

Ami a hajórajt illeti, várakozó álláspontra helyezkedett; végrehajtotta a rettenthetetlen rablóvezér utasításait, nem avatkozott bele az összecsapásba. Valamennyi vitorlás legénysége fősorakozott a földéleten, békés nézőkként vettek csak részt a harcban; ám jól látták, hogy a spanyol hadihajó az erők aránytalansága miatt óhatatlanul alulmarad a küzdelemben.

A spanyolok csekély számuk ellenére fogcsikorgató elszántsággal védekeztek. Ütegeik dühödten dörögtek, megkísérelték leborotválni a csáklátámadásra törekvő kalózhajó árbocait, hogy olyan csupasz legyen, mint valami úszóhid. Váltakozva támadtak kartácstűzzel és ágyúgolyókkal, a hajótestet pedig állandóan elfordították, hogy orral szegüljenek szembe a kalózokkal, nehogy azok oldalba öklelhessék őket: igyekeztek a lehető legtávolabb elodázní az összetalálkozást, hiszen észrevették már, számbelileg túlsúlyban levő ellenféllel kerültek szembe.

Az Olonne-i ádáz haragra gerjedt a spanyolok ellenállása láttán, és türelmetlenül várta, mikor vethet véget neki. Jóllehet, minden eszközt igénybe vett, hogy megcsáklázza őket, sehogy se bírta szerét ejteni, ezért kénytelen-kelletlen kikanyarodott a nyílt vízre, nehogy a kartácszapor elpusztítsa embereit.

A hajók tarackjainak ez a félelmetes párviadala három hosszú órán át tartott, és roppant kárt tett az árboczatokban és a vitorlázatokban; de csak nem eresztették félárbocra Spanyolország nagy zászlaját. A tengeri farkasok hat ízben indultak csáklárohamra, és a hatvan vitéz spanyol ugyanannyszor szorította vissza őket, hetedszerre azonban sikerült elérniük, hogy megvethették lábukat az ellenséges hajó földéletén; nyomban lebocsátották lobogóját.

A hajóraj tengeri farkasai dörgő hurrázással köszöntötték ezt a győzelmet, amelyet a nagy vállalkozás kedvező előjelének tekintettek, annál is inkább, mert amíg az ütközet tartott, a *Villám* benyomult egy kicsiny öbölbe, ott rábukkant egy másik, nyolc ágyúval fölfegyverzett spanyol hajóra, és rövid tusa után elfoglalta.

Amikor szemügyre vették a két zsákmányolt hajót, megállapították, hogy a nagyobbik becses szállítmányt visz, részint nagy értékű árukat, részint pedig ezüstrudakat, a másik meg San Domingo spanyol helyőrsége számára puskaport és puskákat.

A két hajó legénységét kitették a partra, nem akarták foglyul ejteni őket, majd kijavították az árbocozatukon esett károkat; napnyugtakor a flotta újra vitorlát bontott, és Jamaica felé indult.

A *Villám* ismét az élre siklott elővédnek, mert - mint mondtuk - ez volt a leggyorsabb naszád, s a hajóraj előtt haladt négy- vagy ötmérföldnyi messzeségben.

A Fekete Kalóz igyekezett jókora távolságban földeríteni a tengert, mert attól tartott, hogy valamilyen spanyol hajó még megfigyeli a flotta útirányát, és sietve hírt ad róla Maracaibo kormányzójának vagy Toledo tengeragnak.

Hogy biztos legyen a dolgában, szinte egyetlen pillanatra sem hagyta el a parancsnoki hidat, beérte azzal, hogy a földéleten aludjék, köpenyébe burkolódzott, s elnyúlt egy bambusz nyugszéken.

A két hadihajó elfoglalása utáni harmadik napon a *Villám*, nem sokkal az után, hogy megpillantotta Jamaica partjait, találkozott azzal a sorhajóval, amelyet Maracaibo közelében csáklázott meg; a hajó a vihar alatt ezen a szigeten keresett menedéket.

Még mindig híjával volt főárbocának, legénysége azonban már megerősítette az orrsudarát és a hátsó vitorla árbocát, s a fedélzetén található valamennyi pótvitorlát kifeszítve igyekezett mielőbb Tortue szigetére jutni, mert attól tartott, hogy valamilyen spanyol hajó ráront.

A Fekete Kalóz érdeklődött a sorhajón ápolt sebesültek állapota felől, majd folytatta útját dél felé, alig várva már, hogy Maracaibo öblének bejáratához érjen.

A Karib-tengerbe való átkelés minden baj nélkül megtörtént; a tenger állandóan nyugodt volt; a tizennegyedik nap éjjelén, az után, hogy a hajóraj elhagyta Tortuét, a Fekete Kalóz megpillantotta Paraguaná földnyelvét: hollétét kicsiny világítótorony jelezte, amely arra szolgált, hogy az aprócska öböl torkolatára figyelmeztesse a hajósokat.

- Végre!... - kiáltott föl a tengeri farkas, tekintetében pedig komor villanás lobbant. - Holnap talán fivéreim gyilkosa nem lesz többé az élők sorában.

Hívatta Morgant, aki épp föllépdelt a fedélzetre, mert eljött őrállásának ideje, és így szólt hozzá:

- Nehogy bármi világosság gyúljék ma éjszaka a fedélzeten: ez az Olonne-i parancsa. A spanyoloknak nem szabad észrevenniük a hajóraj jelenlétét, máskülönben holnap nem találunk a városban egy megveszekedett fityinget sem.

- Itt kell majd megállnunk az öböl bejáratában?

- Nem, az egész hajóraj a szorosig közelít; holnap hajnalban váratlanul rohanjuk meg Maracaibót.

- Embereink szárazföldre lépnek?

- Igen, az Olonne-i bukáncsokkal együtt. Amíg a flotta tűz alatt tartja a part menti erődítményeket, mi a szárazföld felől ostromoljuk meg őket, ekként akadályozzuk meg, hogy a kormányzó Gibraltárba menekülhessen. Valamennyi partraszálló csónak készen álljon, megrakva kőhajítókkal.

- Igenis, uram.

- Egyébiránt - tette hozzá a Kalóz -, magam is a hajón leszek; most lemegyek, hogy felöltsem harci mellvértemet.

Elhagyta a parancsnoki emelvényt, átsietett a szalonon, hogy kabinjába térjen. Éppen kicsiny szobája ajtaját készült kinyitni, amikor fölöttébb kellemes - és jól ismert - illat ütötte meg az orrát.

- Különös!... - kiáltott föl, s álmélkodva megtorpant. - Ha nem volnék bizonyos benne, hogy a flamand leányt Tortue szigetén hagytam, esküdni mernék rá, hogy idejött.

Körülnézett, de sűrű sötétség terjengett mindenütt, hiszen minden világosságot kioltottak; mégis úgy rémlett, hogy a szalon egyik szögletében a tengerre néző széles ablakok egyikében valamilyen emberi alak fehérlik homályosan.

A Fekete Kalóz bátor volt, de mint mindenki ez idő tájt, kissé babonás is; amint megpillantotta a zugban mozdulatlanul derengő árnyat, érezte, hogy hideg verejték csöppjei áztatják homlokát.

- A Vörös Kalóz szelleme volna? - suttogta, és néhány lépést hátrált. - Azért jött vajon, hogy emlékeztessen az eskümrre, amelyet azon az éjszakán ezeken a vizeken tettem? Lelke talán elhagyta nyugvóhelyét, az öböl mélységeit?

Ám tüstént szégyen fogta el, hogy vitéz, szilaj harcos létére engedett egy pillanatig babonás félelmének, majd kirántotta övéből kegyelemdöfésre való törét, előrelépett, és így szólt:

- Ki vagy? Beszélj, vagy megöllek!

- Én vagyok, lovag - felelte egy édes hang, és a Kalóz szíve a torkába szökött.

- Kegyed? - kiáltotta valahol a döbbenet és az öröm határán. - Kegyed, úrnőm?!... Kegyed itt, a *Villám* fedélzetén? Úgy hittem, Tortue szigetén van! Álmodom talán?

- Nem álmodik, lovag - felelte a flamand lány.

A Kalóz eldobta törét, kitárta a két karját a hercegisasszony felé, ajka hirtelen súrolta a magas csipkegallér fodrait.

- Kegyed itt! - ismételte, és hangja megremegett. - De hogyan került ide?... Hogyan jutott fel a hajómra?

- Nem is tudom, hogy... - kezdte a hercegisasszony tétova hangsúllyal.

- Rajta, beszéljen!

- Nos jó... követni akartam kegyelmedet.

- Vagyis szeret engem?... Mondja meg nekem: igaz ez, úrnőm?

- Igaz - suttogta a leány leheletnyi hangon.

- Köszönöm... most félelem nélkül dacolhatok a halállal.

Tűzszerszámot és taplót vett elő, rácsiholt, és meggyújtotta a gyertyákat egy kétkarú tartóban; a szoba egyik sarkába állította, hogy a fény ki ne szüremkedjék a tengerárra.

A flamand leány nem mozdult el az ablaktól. Tetőtől talpig beburkolódzott bő, fehér, csipkeszerű köpenyébe, két karját keresztbe fonta keblén, mintha úgy akarná visszaszorítani feltörő szívdobogását, bájos fejét a vállára hajtotta, úgy nézte hatalmas, csillogó szemével a Kalózt, aki egyenesen állt előtte, immár sem sápadtan, sem komoran, sem pedig töprengőn; végtelen boldogság mosolya lebegett a féktelen tengeri portyázó ajkán.

Néhány pillanatig némán bámultak egymásra, mintha még mindig azon csodálkoznának, hogy kölcsönösen megvallották egymásnak érzelmüket; erre talán mindketten régóta áhítoztak, ám még nem várták ilyen korán; aztán a Kalóz kézen fogta a leányt, helytel kínálta egy széken, a kétkarú gyertyatartó mellett, és így szólt hozzá:

- Most árulja el nekem, úrnőm, milyen varázslat műve az, hogy kegyed itt van, holott én Tortue szigetén hagytam, a házamban. Még mindig nem merek hinni ekkora boldogságban.

- Elmondom kegyelmednek, lovag, ha szavát adja, hogy megbocsát cinkosaimnak.

- Cinkosainak?!

- Meg kell értenie: egymagamban nem sikerült volna felosonnom a hajóra, és tizennégy napig rejtőzködnöm egy kabinban...

- Nem tudnék megtagadni kegyelmedtől semmit, úrnőm; máris megbocsátottam azoknak, akik ugyan nem engedelmeskedtek a parancsaimnak, ám ugyanakkor ilyen kedves meglepetést okoztak nekem. A nevüket, úrnőm!

- Van Stiller, Carmaux és a néger.
- Vagy úgy!... Hát ők azok! - kiáltott föl a Kalóz. - Sejthettem volna! De hogyan sikerült rávennie őket, hogy közreműködjenek? Azokat a tengeri farkasokat, akik nem engedelmesskednek vezéreik parancsának, agyonlövik, úrnőm.
- Meg voltak győződve róla, nem tesznek kapitányuk kedve ellenére, mert észrevették, hogy kegyelmed, lovag, titkon szerelmes belém.
- S hogyan csempészték fel a hajóra kegyedet?
- Matrózruhában, éjnek évadján velük jöttem ide, hogy jelenlétem senkinek se szúrjon szemet.
- S itt elrejtették az egyik kabinba? - kérdezte mosolyogva a Kalóz.
- Abba, amelyik a kegyelmedével szomszédos.
- S azok a gaz kópék, azok hová bújtak?
- Meghúzódtak a hajó rakterében, de azért gyakran meglátogattak, hogy ennivalót hozzanak: azt a konyhamester éléskamrájából csenték el.
- Agyafűrt pernahajderek!... Mennyi szeretet rejlik ezekben a bárdolatlan fickókban! Halálbüntetéssel dacolnak, csak hogy boldognak lássák vezérüket; ámbár... ki tudja, meddig tarthat ez a boldogság! - tette hozzá szinte komor hanglejtéssel.
- S miért, lovag? - kérdezte nyugtalanul a leány.
- Mert két óra múltán hajnal hasad, s nekem itt kell hagynom kegyedet.
- Ilyen hamar? Épp csak viszontláttuk egymást, és máris az jár a fejében, hogy eltávozzék?! - jajdult föl a flamand hercegisasszony fájdalommal dőbbenettel.
- Amint a nap fölbukkan a látóhatár peremén, ebben az öbölben kirobban a legiszonyúbb ütközet, amit csak valaha is vívtak a Tortue szigeti kalózok. Nyolcvan tarack szórja majd lövedékeit szakadatlanul a parti erődtítményekre, amelyek halálos ellenségemet védelmezik, és hatszáz férfi kél támadásra elszántan, hogy győz vagy odavész; én pedig, képzelheti, az élükön száguldok, hogy diadalra vezéreljem őket.
- És dacoljon a halállal!... - csattant föl elborzadva a hercegisasszony. - S ha eltalálja egy golyó?
- Az emberek élete Isten kezében van, úrnőm.
- De esküdjék meg nekem, hogy óvatos lesz!
- Az lehetetlen. Gondolja csak meg: két éve várom már a pillanatot, hogy büntetést mérjek arra az alávalóra.
- Ugyan mit tett az az ember, amiért ilyen engesztelhetetlen gyűlöletet táplál iránta?
- Mondtam már kegyednek: megölte három fivéremet, és gyalázatos árulást követett el.
- Mifélett?

A Kalóz nem felelt. Föl s alá kezdett járni a szalonban, borús homlokkal, zord tekintettel és összeszorított ajakkal. Egyszer csak megtorpant, lassan visszament a leányhoz - annak az arcát halványra festette az erős felindulás -, leült melléje, és így szólt:

- Hallgasson végig, Honorata, s ítélje meg, vajon indokolt-e a gyűlöletem.

...Tíz év telt el azóta, de úgy emlékszem mindenre, mintha tegnap történt volna...

...1686-ban Frankhon és Spanyolország között kitört a háború Flandria birtoklásáért. XIV. Lajos dicsőségre szomjúhozva, hatalma teljében úgy döntött, hogy eltiporja félelmetes ellenfelét, aki annyi diadalt aratott már a francia hadakon. Vakmerő támadást intézett ama tartományok ellen, amelyeket az irtózatos Alba herceg annak idején meghódított, és tűzzel-vassal uralma alá kényszerített.

Ez idő tájt XIV. Lajos korlátlanul beleszólt Piemonte ügyeibe; támogatást kért II. Viktor Amadé hercegtől, akinek nem sikerült elhárítania a kérést; el kellett küldenie a francia király megsegítésére leginkább harcra kész három regimentjét: az Aosta-, a Nizza- és a Marina-ezredet.

Ez utóbbiban teljesítettünk szolgálatot mi, jómagam és három fivérem mint tisztek; a legidősebb köztünk nem számlált többet harminckettő esztendőnél, a legfiatalabb pedig - belőle lett később a Zöld Kalóz - mindössze húszéves volt.

Flandriába vonultunk, s ott ezredeink több ízben is derekasan harcoltak, mindenütt diadalt diadalra halmoztunk.

A szövetségesek mindenfelé győzedelmeskedtek, és viaszorították a spanyolokat Antwerpen felé, amikor egy szép napon - helyesebben szólva: rút napon - a mi Marina-ezredünk egy része, miközben előrenyomult a Schelde torkolata felé, hogy elfoglaljon egy sziklavárat, amelyet elhagyott az ellenség, váratlanul szerfölött nagy számú spanyollal találkozott szembe, s ezért kénytelen-kelletlen kutyafuttában bevette magát a falak közé, miután nagy keservesen megmentette a tüzéségét.

A vár védői közt ott voltunk mi négyen is.

Egységünket elvágta a francia hadseregtől, mindenfelől tízszeres túlerőben levő ellenség fogta ostromgyűrűbe: az ellenség pedig szemmel láthatólag elhatározta, hogy bármi áron is, de visszaserzi a sziklavárat, mert számára igen nagy fontossággal bírt: kulcshelyzetben volt a Schelde egyik fő ágánál. Kényszerű választás előtt álltunk hát: vagy letesszük a fegyvert, vagy ott pusztulunk. Megadásról nem beszélt senki, sőt megesküdtünk, hogy inkább a romok alá temetkezünk, semhogyz földig hajtsuk a vitéz Szavojai hercegek dicsőséges zászlaját.

Az ezred parancsnokául XIV. Lajos - ki tudja, mi okból - egy idősebb flamand herceget nevezett ki, aki bajnoki hírnévnek örvendett; azt tartották róla, hogy tapasztalt hadvezér. Aznap, amikor ránk rontott az ellenség, épp a mi századainknál tartózkodott, és átvette a védelem irányítását.

A küzdelem megindult.

Az ellenséges tüzéség nap nap után szakadatlanul rongálta bástyáinkat; mi pedig minden reggel tusára készen álltunk védfalunk ormán, mert éjszakánként hamarjában betömtük az ágyúgolyók szaggatta nyiladékokat.

Tizenöt napon és tizenöt éjszakán át egyik roham a másikat követte, s mindkét oldalon súlyosak voltak a veszteségek. A megadásra való minden egyes felszólításra taracklövésekkel feleltünk.

Bátyám a védelem harci szelleme lett. Derekasan küzdött, bizonyosságát adta, hogy rátermett valamennyi fegyvernem irányítására, nemcsak a tüzéséget vezérelte, hanem a gyalogságot is, mindig elsőként indult támadásra és utolsóként vonult vissza.

Harcos hősiessége láttán emésztő hatalomféltés gerjedt a flamand parancsnok szívében, s ez valamennyiünkre nézve végzetes következményekkel járt.

Ez a nyomorult hitszegő feledte, hogy felesküdt a herceg zászlajára; foltot ejtett az egyik legszebben csengő flamand főnemesi néven; suttyomban alkut kötött a spanyolokkal, hogy árulással beereszti őket a sziklavárba. A gyalázatos egyezés díjául jókora pénzösszeg várt reá, továbbá valamelyik amerikai spanyol gyarmat kormányzói trónszéke. Egy éjszaka, néhány flamand atyjafia kíséretében kinyitotta a várfal egyik rejtekajtáját, és szabad bejárást engedett a sziklaerőd közelében már ott lappangó spanyoloknak.

Bátyám néhány katonájával nem messze örködött onnan; amint fölneszelt rá, hogy behatoltak a spanyolok, riadót rendelt el, és rájuk rontott. Ám az áruló két pisztollyal a kezében várt már reá az egyik bástya kiszögellése mögött.

Bátyám halálos sebbel a földre zuhant, az ellenség pedig őrjöngve betört a várba. Ádáz közelharc dúlt az utcákon, a házakban, de mindhiába. A sziklavár elesett, mi magunk néhány hívünkkel alig bírtunk elmenekülni; lóhalálában visszavonultunk Courtai felé...

- Mondja, úrnőm, megbocsátott volna annak az embernek?

- Nem - felelte a hercegkisasszony.

- Mi sem bocsátottunk meg neki. Esküvel fogadtuk, hogy megöljük az árulót, és bosszút állunk a fivérünkért; amikor vége szakadt a háborúnak, hosszasan kutattunk utána, előbb a flamand vidékeken, aztán meg Spanyolhonban...

Amint a tudomásunkra jutott, hogy az amerikai spanyol gyarmatok egyik legerősebb városának kormányzójává nevezték ki, jómagam és két öcsém felfegyvereztünk három vitorlást, s meg sem álltunk a Nagy-öböl; csillapíthatatlan szenvedély mardosott bennünket, hogy előbb vagy utóbb megbüntessük a hitszegőt.

Kalózkodtunk. A Zöld Kalóz, a leghevesebb és legtapasztalatlanabb köztünk, szerencsét próbált, ám halálos ellenségünk kezébe került, és gyalázatos halált halt: felakasztották, akár holmi közönséges haramiát; aztán a Vörös Kalóz is kihívta a végzetet, és balul végződött az ő vállalkozása is.

Mindkét fivéremet magam szedtem le az akasztófáról, most a tenger mélyén nyugosznak, ott várják, hogy bosszút álljak értük, s ha Isten megsegít, két óra múltán kezembe kaparintom az árulót...

- És mit tesz vele?

- Felakasztom, úrnőm - válaszolta hidegen a Kalóz. - Aztán kiirtok a föld színéről mindenkit, akit azzal sújt a balsors, hogy az ő nevét viseli. A hitszegő elpusztította a családomat, én is elpusztítom az övét. Megesküdtem rá, azon az éjszakán, amikor a Vörös Kalóz lesüllyedt a tengerfenékre, s állom a szavamat.

- De hol vagyunk most? Melyik az a város, amelynek ez az ember a kormányzója?

- Megtudja rövidesen.

- S mi a neve? - kérdezte szorongva a hercegkisasszony.

- Miért oly sürgős megtudnia?

A flamand leány ekkor a homlokához emelte selyem keszkenőjét. Meglehet, ebben a percben hideg verejték csöppjei gyöngyöztek szépséges homlokán.

- Nem is tudom - mondta megtört hangon. - Gyermekkoromban, úgy rémlik, hallottam efféléről, az apámat szolgáló fegyveresek rebesgettek egy ehhez hasonlatos történetet...

- Lehetetlen - válaszolta a Kalóz. - Kegyed soha nem élt Piemontében.

- Csakugyan nem: de kérem, árulja el nekem annak az embernek a nevét.

- Legyen hát, megmondom: ő Van Guld herceg...

Abban a pillanatban fülsiketítő ágyúlövés morajlott a tenger fölött.

A Fekete Kalóz kiviharzott a szalonból, és följuggott:

- Itt a hajnal!

A flamand leány egyetlen mozdulatot sem tett, hogy feltartóztassa. Mindkét kezével a fejéhez kapott kétségbeesett mozdulattal, majd végigzuhan a szőnyegen hang nélkül, mintha mennykőcsapás sújtotta volna le.

Tizenkilencedik fejezet MARACAIBO MEGROHANÁSA

Az ágyúlövés az Olonne-i hajójáról dördült el: a vitorlás előfutárként Maracaibótól két mérföldnyi távolságra siklott, ott bevonta vásznait, szemközt azzal az erőddel, amely egy magaslatra épült és a két szigettel együtt védte a várost.

Azok a tengeri farkasok, akik a Zöld és a Vörös Kalózzal korábban már jártak Maracaibo öblében, azt tanácsolták az Olonne-inak, hogy tegye partra a bukárokat, úgy vegye két tűz közé a beltenger bejárata fölé magasodó erősséget; a kalózvezér sürgősen jelt is adott a hadművelet elkezdésére.

A tíz hajó valamennyi csónakját káprázatos gyorsasággal bocsátották a habokra, a partraszállásra kijelölt bukárok meg tengeri farkasok puskával és karddal, szablyával fölfegyverkezve gyülekeztek.

Amikor a Fekete Kalóz a tatra ért, Morgan már elrendelte, hogy a legmerészebb és legerősebb hatvan férfi ereszkedjék a csónakokba.

- Parancsnok úr - mondta a Fekete Kalóz felé fordulva -, nincs egyetlen pillanat veszteni való időnk sem. Néhány perc múlva a partra szálló embereink támadást intéznek az erődítmény ellen; a mi tengeri farkasainknak kell elsőként a falakra hágniok...

- Küldött-e valamilyen parancsot az Olonne-i?

- Igen, uram. Elrendelte, hogy a flotta ne tegye ki magát az erőd ágyútüzének.

- Jól van, kegyelmedre bízom a *Villám* parancsnokságát.

Egy őrmester átnyújtotta neki harci mellvértjét, gyorsan fölcsatolta, és lekúszott abba a nagy csónakba, amelyik őreá várt a hajó bal oldalán, a hácsó tövében, harminc harccsal megrakottan és felfegyverezve s egy kőhajító gépezettel.

Pirkadni kezdett, igyekezniök kellett a partraszállással, nehogy az erősség spanyoljai nagyobb hadnépet kürtölhessenek össze.

Az emberekkel teli csónakok gyorsan szeltek a habokat, a meredeken vízbe szakadó fás-bozótos partszakasz felé tartottak, amely egy helyen felmagasodott; csúcsán szilárd sziklavár emelkedett óriásként, kazamatáiból tizenhat nagy kaliberű ágyú meredt a tengerre, s minden valószínűség szerint jókora helyőrség látta el védelmét.

A spanyolokat már az Olonne-i vezényelte első ágyúdörgés föllármázta; nagy sebbel-lobbal néhány szakasz katonát vetettek be a domb lejtőin, hogy majd útját szegjék a tengeri farkasoknak, akikre borzalmas hevességű tüzet nyitottak hatalmas mozsárágyúikból is.

Jégeső módjára záporoztak a bombák, zubogva csapkodtak a csónakok szántotta víztükörbe, tajtékozó vízoszlopokat fröccsentettek föl a magasba; a tengeri farkasok azonban derekasan húzták az evezőt, ezért ritkán érte találat őket.

Villámgyors, szédítő kanyarokkal fordították hol ide, hol oda csónakjaikat, nem hagytak időt az ellenségnek, hogy célba vegye őket.

Az Olonne-i, a Fekete Kalóz és a Baszk Miguel bárkája az első sorban haladt; a legizmosabb evezősök karja hajtotta őket sebesen, hogy partra jussanak, még mielőtt a fák közt aláereszkedő spanyol szakaszok hadállást foglalnának el a part vonalán.

A kalózhajók a háttérben maradtak, hogy kívül kerüljenek az erősség tizenhat nagy lövegének hatótávolságán, a *Villám* azonban, Morgan parancsnoksága alatt ezerlépésnyire közelítette a partot, és két tarackjából lődözve fedezte a partraszállást.

Tizenöt perc múltán, a dühödt ágyúzás ellenére kikötöttek az első csónakok. A tengeri farkasok és bukáriók meg sem várták bajtársaikat, egymás hegyén-hátán tódultak a fővényre, vágtak át a ligeten, élükön vezéreikkel, hogy visszavessék a domb lankáinak bozótjában megbúvó spanyol egységeket.

- Rohamra, vitézeim! - bömbölte az Olonne-i.

- Hajrá, emberek!... - harsogott a Fekete Kalóz, s elsőként rohant a harcba, kardjával a jobbujában és pisztollyal a balujában.

Az erdőcskében rejtőzködő spanyolok golyózáport zúdítottak a támadókra, de eredmény nélkül, a domboldalt borító sűrű cserjék meg a fák miatt.

Ám az erődítmény mozsárágyúi is fülsiketítő dőrejjel ontották mindenféle lövedékeiket. Fatörzsek dőltek ki s zuhantak a talajra roppant recsegés-ropogás közepette; ágak hullottak jobbról is, balról is, és a kartácstűz lomb- és gyümölcsfelhőket zúdított a támadók fejére, a Tortue szigeti félelmetes tengeri farkasok és bukáriók lendületét azonban semmi nem fékezhette.

Pusztító szélörvényként száguldottak előre, rárontottak a spanyol különítményekre, szabályaikkal könyörtelenül sújtottak le rájuk, letörték makacs ellenállásukat, felkoncolták őket.

Nem sok ellenség maradt életben a mészárlás után, mert inkább estek el karddal a kézben, semhogy földjék harcállásaikat és letegyék a fegyvert.

- Megostromoljuk az erődöt!... - üvöltötte az Olonne-i.

Első sikerüktől lelkesülten a kalózok nekieredtek a domboldalnak, igyekeztek azonban fedezékre találni a növényzet sűrűjében.

Több mint ötszázan támadtak már ekkor, minthogy bajtársaik utolérték őket; feladatuk mégsem volt könnyű, hiszen létra híján kellett a magaslatra hágniok. Azonfelül a kétszázötven vitéz katonából álló spanyol helyőrség megfeszített erővel védekezett, és a legparányibb jelét sem mutatta, hogy enged a túlerőnek.

Mivel az erődítmény kiemelkedő magaslaton helyezkedett el, ágyúi könnyűszerrel végigpásztázták a csalitokat.

Az Olonne-i és a Fekete Kalóz megértette, hogy elszánt ellenállásra kell számítaniuk, ezért félrevonultak, és megtanácskozták, mi a teendőjük.

- Túl sok embert veszítünk - mondta az Olonne-i. - Szerét kell ejtenünk, hogy jókora rést üssünk a falon, máskülönben halomra lődöznek bennünket.

- Egy mód van rá, nem több - felelte a Kalóz.

- Bökd már ki gyorsan!

- Aknát kell ásni az egyik bástya alapzatába, és levegőbe röpíteni...

- Meghiszem azt, ez volna a legjobb, de ki mer vállalkozni rá?

- Én - szólalt meg mögöttük egy hang.

Hátrafordultak, és meglátták Carmaux-t, az elválaszthatatlan Van Stiller és néger komája kíséretében.

- Ohó!... Te vagy az, gazfickó? - kérdezte a Kalóz. - Mit keresel itt?

- Kegyelmedet követtem, parancsnok úr. Megbocsátott nekem, nem félek, hogy falhoz állítanak.

- Kutya sem állít téged falhoz, de mégis és szépen aknázt robbantasz.

- Parancsára, kapitány úr. Negyed óra múlva leomlasztjuk a falat.

Aztán kenyeres pajtása felé fordult.

- Hé, Van Stiller, gyere csak - szólt neki -, te meg, Moko eredj, szerezz vagy harminc font puskaport meg egy jó kanócot.

- Remélem, életben foglak visszalátni - mondta a Kalóz meghatottan.

- Így legyen, parancsnok úr - válaszolta Carmaux, és elloholt.

Eközben a tengeri farkasok meg a bukárirok rendületlenül hatoltak előre a fák közt, jól irányzott lövésekkel igyekeztek eltávolítani a spanyolokat a mellvédek csipkézete mögül; pontosan céloztak, hogy mihamarább leterítsék a tüzéretet.

A helyőrség mindazonáltal bámulatos szívóssággal állta az ostromot, és pokoli pergőtűzzel válaszolt. Az erősség úgy festett, mint valamilyen tűzhányó krátere teljes kitöréskor. Óriási füstfelhők terjengtek valamennyi bástya fölött, s a szürkésfehér gomolyokat újra meg újra átfúrta a tizenhat roppant mozsárágyú torkolatúze.

Ágyugolyók és kartácszivatarkok zuhogtak alá, végigsöpörték a talaj felszínét, lekasabolták a növényzetet, és szétmarcangolták a bokrokat, amelyek mögött megbújtak a tengeri farkasok, az alkalmas pillanatra várva, amikor rohamra indulhatnak.

A dombtetőről váratlanul rémületes robbanás hallatszott, amely hosszasan rengve visszhangzott a bozótosok és a tenger alatt. Gigászi lángnyelv csapott az égnek az erőd egyik oldalán, majd valóságos törmelékessé omlott a fákra, százsámra tördelte ágaikat, s nem kevés támadót nyomorított meg vagy sújtott halálra.

A spanyolok ordítózását, a lövegek dörgését és a pusák ropogását is túlarsogta a Fekete Kalóz érces hangja.

- Rajta, rohamra!

Amikor a tengeri farkasok és a bukárirok látták, hogyan vág neki a földetlen, kopár dombhátnak, utána rugaszkodtak az Olonne-íval együtt. Megtorpanás nélkül kapaszkodtak föl az utolsó emelkedőn, futottak keresztül a fennsík laposán, és rohantak az erődítmény ellen.

Az akna, amelyet Carmaux és barátai felrobbantottak, széles rést tört az egyik főbástya falában.

S lám, a Fekete Kalóz már benn is terem, átugrik az omladékokon és a robbanástól lesodort ágyúk roncsain, félelmetes kardja pedig hátrálásra kényszeríti a nyílás védelmére odatóduló első ellenfeleket.

A tengeri farkasok, markukban szablyáikkal, egy emberként vetik magukat a nyomába, torkuk szakadtából harsognak, hogy még nagyobb riadalmat keltsenek, föltartóztathatatlan iramban zúdulnak a spanyolokra, s mint medréből kiáradó hegyipatak, beözönlének az erődbe.

A sziklavárat védő kétszázötven katona nem képes ellenállni ilyen dühödt indulatnak. Megkísérlik elsáncolni magukat a külső védővonal mögött, de visszassorítják őket; igyekeznek hadrendbe verődni a központi térségen, és megakadályozni, hogy Spanyolhon nagy

lobogóját levonják, s lám, ott szórják szét valamennyit, majd tovább üldözik őket a bástyák belső véd fala mentén; de inkább elesnek mind egy szálig, semhogy letegyék a fegyvert.

A Fekete Kalóz, amikor látta, hogy leeresztik a zászlót, tüstént az immár védtelen város ellen fordult. Összeszedett száz embert, futvást igyekezett le a dombról, és nekivágott Maracaibo elnéptelenedett útjainak.

Mindenki elfutott; férfiak, nők és gyermekek egyaránt meghúzódtak a vadonban, hogy mentsék legértékesebb tárgyaikat... De mit bánta ezt a Fekete Kalóz?! Nem azért szervezte meg a büntető hadjáratot, hogy kifossa a várost, hanem hogy kézbe kaparintsa az árulót.

Magával ragadta hadnépét is, izzott a türelmetlenségtől, hogy mielőbb Van Guld palotájához jusson.

A Plaza de Granada szintén kongott az ürességtől, a kormányzói palota nagy kapuja tárva-nyitva állt, és az őröknek se híre, se hamva nem volt.

- Megszökött volna előlem?! - tanakodott a Kalóz összeszorított fogakkal. - Nyomon követem akár a szárazföld belsejébe is, nem viszi el épségben az irháját!

A tátongó kapualj láttán a Kalózt követő tengeri farkasok megtorpantak, mert kelepcére gyanakodtak. Ő azonban rendületlenül haladt előre, noha most már óvatosan, mivel maga is meglepetéstől tartott.

Csaknem átlépte már a küszöböt, hogy benyomuljon az udvarba, amikor acélos marok szorítását érezte a vállán, s egy hang így szólt hozzá:

- Ne kegyelmed, parancsnokom. Előbb magam nézek be, ha megengedi.

A Kalóz felhúzta a szemöldökét, és visszafordult; Carmaux-t látta maga előtt: feketéllett a puskaportól, gúnyája ronggyá feslett, arca merő vér, máskülönben elevenebb, mint valaha.

- Hát megint te kotnyeleskedsz?! - kiáltott föl a Kalóz. - Már azt hittem, otthagytad a fogadat az aknában.

- Kemény fából faragtak, kapitányom, s hozzám hasonlatosan a hamburgit meg az afrikait is, mert lám, itt vannak ők is.

- Előre hát!

Carmaux és társai, Van Stiller és Moko, közben odaértek; feketéltek a puskaportól, akárcsak ő, s a condrajuk szintén cafatokban lógott - berontottak a palotaudvarba, karddal, szablyákkal és pisztollyal a kezükben; a Kalóz s mind a többi tengeri farkas követte őket.

Nem volt ott senki. Katonák, kengyeltartók, lovászok, cselédek, rabszolgák, mind-mind kerek oldottak; elhordták irhájukat a lakosság után, maguk is a partszegély sűrű ősvadonában kerestek menedéket. Tengeri farkasaink csupán egy lovat leltek: törött lábbal fetrengett a földön.

- Elhurcolkodtak - jegyezte meg Carmaux. - Ki kéne biggyeszteni a nagy kapura egy táblát, ezzel a felirattal: palota bérbe adó...

- Gyerünk fel - mondta metsző hangon a Kalóz.

A tengeri farkasok földübörögtek a lépcsőkön, végigkutatták az emeleket is; ott szintén tárva-nyitva lengtek az ajtószárnyak, teremtet lelkét sem találtak a szobákban vagy a termekben, a bútorok egymás hegyen-hátán, a páncélszekrények üresen tátongtak. Minden arról tanúskodott, hogy a palota lakói lóhalálban megfutamodtak.

Egyszerre csak az egyik szobából kiáltozás zaja hangzott át. A Kalóz - előzőleg futólag végigsietett már minden termen - most ott termett, és látta, hogy Carmaux és Van Stiller erőszakkal rángat egy hórihorgas, ösztövére spanyol katonát, olyan soványat, mint a hét szűk esztendő.

- Ráösmer, parancsnok úr?! - kurjantotta Carmaux, és durván hátra taszította a szerencsétlen foglyot.

A spanyol katona, amint a Kalóz színe előtt találta magát, lekapta fejről nyűtt, vedlett tollforgó díszítette acélsisakját, hosszú, keszeg hátát hétrét görnyesztette, és nyugodt hangon így szólt:

- Vártam kegyelmedre, uram, és szerfölött örvendek, hogy viszontláthatom.

- Hogyan?! - förmedt rá a Kalóz. - Megint az utamba akadsz?!

- Igen, én vagyok az a spanyol az őserdőből - felelte a nyakigláb fickó, és elmosolyodott. - Azért élek még, mert kegyelmed nem óhajtott fölakasztani.

- Megfizetsz mindannyiuk helyett! - ripakodott rá a Kalóz.

- Rosszul tettem talán, hogy megvártam uraságodat? Ez esetben jobb lett volna, ha magam is kereket oldok a többiekkel együtt...

- Énreám vártál?

- Ki tilthatta volna meg, hogy magam is fölkösse a nyúlcipőt?

- Ez igaz. És miért maradtál?

- Mert látni akartam még egyszer azt, aki oly nemeslelkűen megkegyelmezett az életemnek azon az éjszakán, amikor a kezére kerültem...

- Folytasd!

- Meg aztán némi szolgálatot szerettem volna tenni a Fekete Kalóznak.

- Te?

- Ej! Ej! - csóválta fejét a spanyol, és mosolygott. - Álmélkodik rajta kegyelmed?

- Bizony... Mi tagadás...

- Tudja hát meg uraságod: a kormányzó, amikor tudomására jutott, hogy kegyelmed kezére kerültem, és nem aggatott föl az első fára, kárpótlásul huszonöt botütést méretett rám. Érti-e?!... Deresre húzatott engem, Don Bartolomeót, a Bartozák és a Camarguák nemzetségéből, Katalónia egyik legősibb nemesi törzsökének a sarját!... Az ördögbe is!

- Fejezd be már!

- Megesküdtem, hogy bosszút állok azon a flamandon, aki úgy bánik a spanyol katonákkal, akár a kutyaikkal, a nemesurakkal pedig akár az indián rabszolgákkal... s ezért vártam kegyelmedre. Uraságod azért jött, hogy megölje a kormányzót, ő azonban, amikor kegyelmed elfoglalta az erődöt, megfutamodott.

- Ah!... Megfutamodott?

- Meg ám, én azonban tudom, hová szökött, és a nyomára vezetem kegyelmedet.

- Nem járatod velem a bolondját? Úgy vigyázz, ha hazudsz, kizsigereltem azt a cingár porhüvelyedet!

- Nem vagyok-e a kegyelmed kezében?
- Ez igaz.
- Bármikor kizsigereltethet kénye-kedve szerint.
- Nos hát beszélj. Hová menekült Van Guld?
- Az erdőbe.
- Hová igyekszik?
- Gibraltárba.
- A part mentén?
- Igen, parancsnok.
- Te ismered az utat?
- Jobban, mint akik kísérik.
- Hányan csatlakoztak hozzá?
- Egy kapitány és hét elvakultan hűséges katona. Ha át akarnak vergődni a part menti sűrű őserdőkön, nem indulhatnak seregestül.
- Hát a többi katona hova tűnt?
- Szétszóródott.
- Jól van - felelte a Kalóz. - Nyomába eredünk annak a gyalázatos Van Guldnek, és nem hagyunk neki nyugtot sem éjjel, sem nappal. Lovak vannak-e vele?
- Vannak, de szélnek kell eresztenie őket, mert az égvilágon semmi hasznukat sem veszi
- Várj meg itt.

A Fekete Kalóz odasietett egy íróasztalhoz, amelyen levélpapír, néhány toll s egy bronz tintatartó volt. Fogott egy kártyát, és ezt a néhány sort írta gyorsan:

Kedves Pierre-em!

Űzőbe veszem Van Guldöt, az erdőkön át, Carmaux, Van Stiller és az afrikai vitézem kíséretében. Rendelkezz hajómmal és embereimmel, ha meg végeztetek a város kifosztásával, jöjj utánam Gibraltárba. Ott garmadával akad kincs, különbekre lelhetsz, mint emitt, Maracaibóban.

A FEKETE KALÓZ

Lepecsételte a levelet, rábízta egy hajósra, majd elbúcsúzott a tengeri farkasoktól, s így szólt hozzájuk:

- Gibraltárban viszontlátjuk egymást, derék vitézeim...

Majd Carmaux, Van Stiller, az afrikai meg a fogoly katalán felé fordult, és így szólt:

- Most pedig gyerünk, és üldözzük halálos ellenségemet.
- Vadonatúj kötelet hoztam magammal, hogy legyen mire föllógnunk őkegyelmét - vágta rá Carmaux. - Kipróbáltam tegnap este, és biztosíthatom, parancsnok, csudálatosan jól fogja himbálni, sose féljen, nem szakad el...

Huszdik fejezet

HAJSZA MARACAIBO KORMÁNYZÓJA UTÁN

Baszk Miguel meg az Olonne-i tengeri farkasai és bukaníriai behatoltak Maracaibóba, a legcsekélyebb ellenállással sem találkozva a legféktelenebb fosztogatásba fogtak, s későbbre halasztották, hogy fölverjék az erdőkbe búvó lakosságot és elrabolják tőlük azt is, amit igyekeztek magukkal menekíteni; ezalatt a Fekete Kalóz és négy bajtársa puskákkal fölfegyverkezve, élelmiszer-tartalékokkal felszerelve a kormányzó nyomdokait követve följazottan nekivágott az üldözésnek.

Amint kijutottak a városból, máris a Maracaibo roppant terjedelmű belső öblét szegélyező hatalmas bozótosok közé keveredtek, s egy éppen hogy csak járható ösvényre tértek, amely valószínűleg nem vezetett messzire, legalábbis a bosszúra sóvár katalán azt állította.

Az első nyomokat tüstént fölfedezték. Nyolc ló patkói rajzolódtak ki a vadon nyirkos talaján, és két emberi láb lenyomata látszott mellettük, vagyis nyolc lovas és egy gyalogos haladt arra, s ez a szám pontosan megfelelt annak, amit a spanyol fogoly említett.

- Nézzék! - ujjongott föl a katalán diadalmas hangon. - Erre haladt el a kormányzó a kapitányával és hét katonájával, akik közül az egyik gyalogszerrel indult útnak, mert lova a szökés pillanatában földre zuhant, és eltörte a lábát.

- Láttuk - válaszolt a Kalóz. - Úgy véled, nagy előnyre tettek szert?

- Talán ötórányira.

- Ez elég sok, de se baj, jó gyaloglók vagyunk.

- Elhiszem, de azért ne reménykedjék abban, hogy utolérjük őket ma vagy holnap. Kegyelmed talán még nem ismeri Venezuela vadonjait, s majd csodálkozik, mennyi váratlan meglepetést tartogat számunkra a rengeteg.

- S mi szolgál majd azokkal a meglepetésekkel?

- A vadállatok és a vademberek.

- Nem félünk sem ezektől, sem azoktól.

- A karibok könyörtelenek ám!

- A kormányzónál nem könyörtelenebbek.

- Ővele állnak szövetségben, nem kegyelmedékkal.

- S azokkal a vademberekkel őrizteti magát?

- Valószínűleg, kapitány úr.

- Nem nyugtalanít. Sohasem féltem a vademberektől.

- Jó kegyelmednek. Gyerünk, *caballeros*: íme, a nagy erdő...

Az ösvény hirtelen véget ért az égnek nyúló, kolosszális fatörzsek és zöldellő, kusza lombok valóságos sövényfala előtt: ez nyilvánvalóan nem nyit átjárót lovasoknak.

Aki nem látta, nem képes fogalmat alkotni a dél-amerikai trópusi övezetek s különösen az óriási folyamok medencéjének nyirkos és meleg talaján tenyésző buja növényzetről.

Ezt a szűz televényt szakadatlanul trágyázzák az évszázadokon át újra meg újra fölhalmozódó falevelek és gyümölcsök, és állandóan olyan tömkelegben borítja a vegetáció, hogy ahhoz hasonlót talán a világ semmilyen más vidékén sem lát az ember; itt a legszerényebb növény is gigászi arányúvá lesz.

A Fekete Kalóz és a spanyol megtorpant a mérhetetlen bozótfal előtt; feszült figyelemmel füleltek; a két tengeri farkas meg a néger pedig valamilyen kellemetlen meglepetéstől tartva gondosan végigfűrészte a közeli fák és csapadékok sűrű lombzatát.

- Hol hatolhattak át? - kérdezte a Kalóz a spanyoltól. - Sehol nem látok nyílást a fának és folyondároknak ebben a szövedékében.

- Hm!... - dünnyögte a katalán. - Csak nem vitte el őket az ördög, legalábbis remélem. Szerfölött sajnálnám, már csak azért a huszonöt botütésért is, ami még itt sajog a hátamon.

- Meg aztán a lovaiknak sem nőhetett szárnyuk, feltételezem - jegyezte meg a Kalóz.

- A kormányzó agyafürt, nyilván szerét ejtette, hogy eltüntesse a saját és az emberei nyomait. Hallatsz-e valamilyen zaj a bozótosból?

- Igen - felelte Carmaux. - Úgy rémlik, amonnan vízcsobogás neszez...

- Akkor megtaláltam - mondta a katalán.

- Mit? - kérdezte a Kalóz.

- Kövessenek, *caballeros*.

A katona földre szegezett pillantással visszalépdelt, s amikor újra rálelt a lónyomokra, követte őket, s behatolt a tüskés szárú pálmafajták sűrűjébe.

Óvatosan surrant előre, hogy a hosszú, hegyes tövis ne szaggassák le ruházatát; csakhamar eljutott oda, ahonnan Carmaux a vízfolyás csörgedezését hallotta.

Még mindig a földet nézte, igyekezett megkülönböztetni a füvek és levelek közt a négylábúak patkolényomatát, majd sietősre váltotta lépteit, s meg sem állott egy két- vagy háromölnyi széles, feketés vizű patak partjáig.

- Ohó!... Ohó!... - kiáltott föl vidáman. - Mondtam én, hogy nagy ravaszdi az öreg...

- S mire akarsz kilyukadni? - kérdezte a Kalóz, aki kezdte már elveszíteni a türelmét.

- Arra, hogy belegázolt ebbe a patakba, mert ekként bírt behatolni az őserdőbe, és ekként tudta eltüntetni a nyomait.

- Mély a víz?

A katalán belemerítette a kardját, s kereste a meder alját.

- Mindössze tíz-húsz hüvelyknyi lehet.

- Kígyók vannak-e benne?

- Nincsenek, ebben bizonyos vagyok.

- Akkor hát lépünk be mi is a vízbe, és láboljunk benne szaporán. Meglátjuk, meddig vehették hasznát a lovaiknak.

Mind az öten belegázoltak a patakba, legelől a spanyol, leghátul a néger, mert őrá bízta az utóvéd feladatát, és menetelni kezdtek, fölkarva a sötét, iszaptól, avartól zavaros vizet, amely veszélyes miazmákat árasztott, rothadó növények mérgező kigőzölgéseit.

A kicsiny medret ezerféle vízinövény torlaszolta el, s látszott rajtuk, hogy nemrégiben alaposan letiporták és megszagatták őket.

A roppant ősfák komor boltozata alatt szinte tökéletes csönd honolt; az ágak némán görbültek a kicsiny vízfolyás fölé. Csak olykor-olykor csendült föl, szabályos időközökben, valamilyen távoli harangszó, s oly élethűen hangzott, hogy Carmaux és Van Stiller mindannyiszor élénken fölkapta a fejét.

Ezeket a kondulásokat - bennük ezüstös zöngé csilingelt, s terjedt tova tiszta zengéssel, és támasztotta visszhangok tömkelegét a roppant ősrengetegben - nem harang keltette, hanem madár, amint valamilyen fa dús lombjai közt rejtőzködött: a *harangozó gerle*, ahogy a spanyolok nevezik; ez a szárnyas akkora, mint egy kisebbfajta galamb, hófehér, és zengő burukkolása elhallatszik jó három mérföldnyi távolságra is.

Az apró karaván továbbra is teljes csöndben, gyorsan haladt tovább, valamennyiüket furdalta a kíváncsiság, vajon a kormányzó és kísérete meddig volt képes hasznát venni a lovaknak. Javában gázolták a vizet, zöldellő borostyánnyalábok alatt - ezek olyan kesze-kuszan összefonódtak, hogy szinte tökéletesen kirekesztették a napfényt -, amikor egyszer csak a bal partról meglehetősen hangos robbanás hallatszott, s ezt apró lövedékek zápora követte: ezek a folyócskába hullottak, és a jégeső kopogásához hasonló zajt csaptak.

- Ezer hamburgi villám!... - fortyant föl Van Stiller, és ösztönszerűleg összegörnyedt. - Ki kartácsol minket?

Maga a Kalóz is lehajolt, és villámgyorsan célzásra emelte puskáját, tengeri farkasai pedig sebbel-lobbal fedezékbe vonultak. Csak a katalán nem mozdult, nyugalmasan nézegette a két part mentén torlaszként meredező növényfalat.

- Támadnak? - kérdezte a Kalóz.

- Nem látok senkit - felelte a katalán, és fölnevetett.

- De ez a dörrenés? Nem hallottad?

- Dehogynem, kapitány úr.

- S nem nyugtalanít?

- Hiszen látja, hogy nevetek rajta.

A második lövés még erősebben szólt, mint az első, ezúttal a magasban, s újfent lövedékek záporoztak a vízbe.

- Ez bomba! - rikoltott föl Carmaux, és továbbhátrált.

- Igen, de növényi - válaszolt a katalán. - Tudom, mi az.

A jobb part felé fordult, és útítársainak egy növényt mutatott: huszonöt-harminc méternyi magasra nőtt, ágai tövisektől tüskéllettek, levelei húsz-harminc centiméternyi szélesek voltak. Szélső gallyaikról többé-kevésbé gömbölyded gyümölcsök fityegtek alá, héjuk, úgy látszott, igencsak fássá kérgesedett.

- Vigyázat - intette bajtársait a spanyol. - A gyümölcsök megaszalódtak.

Ki sem ejtette még az utolsó szót, amikor a gömbök egyike fülsiketítő durranással szétpattant, és szemcsék valóságos záporát pergette jobbra is, balra is.

- Nem tesznek kárt semmiben - mondta a katalán, amikor látta, hogy Carmaux és Van Stiller hátraszökken. - Ezek egyszerűen magvak. Amikor a gyümölcs apránként szárazra fonnyad a nap hevétől, fás héja igencsak szívóssá keményedik, belsejében erjedésnek indul a cseppfolyós állomány, és bizonyos idő múltán szétpukkasztja, a tizenhat rekeszű magházból pedig jelentős távolságra szanaszét szórja magvait.

- Legalább ehetőek azok a gyümölcsök?

- Tejszerű, kocsonyás nedvüket csak a majmok fogyasztják - válaszolta a katalán.

- Ördög vigye ezeket a bombafákat! - mérgelődött Carmaux. - Már azt hittem, a kormányzó spanyoljai kartácsolnak bennünket!

- Gyerünk - szólt közbe a Kalóz. - Ne feledjétek, hajtóvadászaton vagyunk.

Továbbgázoltak a folyócska vizében, és vagy háromszáz lépésnyi taposás után észrevették, hogy félig-meddig vízbe merült, feketés rakások torlódnak előttük, s akadályként elrekesztik a vízfolyást.

- Ejnye! - mordult föl a katalán.

- Tán csak nem bombafát láttál ezúttal? - kérdezte Carmaux.

- Valami jobbat. Ha csak nem káprázik a szemem, akkor azok a kupacok ott a kormányzónak és kíséretének a hatásai...

- Csak óvatosan - figyelmeztette a Kalóz. - A lovasok itt táborozhatnak a környéken.

- Kétlem - felelte a katalán. - A kormányzó jól tudja, számot kell vetnie kegyelmeddel, és gyaníthatja, hogy ádáz hajsza folyik utána.

- Menjünk hát, de azért vigyázzunk...

Marokra kapták puskaikat, és elindultak egymás után libasorban, hogy le ne terítse valamennyiüket egy váratlan sortűz; nesztelenül osontak előre, görnyedt testtartással, igyekeztek fedezéket lelteni a fák alacsonyan kinyúló, a folyócska fölött kereszteződő ágai mögött.

A katalán minden tizedik vagy tizenkettedik lépés után megállt, hogy feszült figyelemmel hallgatódzék; szakadatlanul valamilyen meglepetéstől tartva a két parton torlódó gally-csomók és folyondárszövevények tömkelegeit fürkészte.

Nagy körültekintéssel és vigyázatossággal eljutottak oda, ahol azok a sötétlő rakások heverték. Nem tévedtek: nyolc lódög feküdt ott, egyik a másik mellett, félig elmerültek a folyócska feketés vizében. A katalán az afrikai segítségével elmozdított egyet, és látta, hogy navajadöféssel szúrták le.

- Fölismerem őket - szólalt meg. - Ezek a kormányzó lovai.

- Vajon hová menekültek a lovasok? - kérdezte a Kalóz.

- Bizonyára bevették magukat a rengetegbe.

- Látsz-e valamilyen nyílást?

- Nem, de... Ej!... A furfangosok!

- Miért óbégatsz?

- Látja ezt a törött ágat? A csonk végéből szivárog még némi nedv...

- Na és?

- Nézze, amott alább két másik is lefittyed.

- Látom.

- Nos, a fortélyos fickók fölkapaszkodtak ezekre az ágakra, aztán meg leereszkedtek a bozót túloldalán. Nincs más hátra, követnünk kell a példájukat.

- Mi sem könnyebb ennél minekünk, vérbeli tengerészeknek - jelentette ki Carmaux. - Hahó!... Kapaszkodjatok!

A katalán kinyújtotta hosszú két karját, fölhúzódkodott egy deréknyi vastag ágra, a többiek pedig bámulatos gyorsasággal nyomban követték.

Arról az első ágról átlépett egy vízszintesen elnyúló másikra, majd egy harmadikra, amely már egy másik fából nőtt ki, és ekként folytatta légi útját harminc vagy negyven méteren át, közben szüntelenül figyelmesen vizslatta a közeli ágbogokat, gallyacskákat és leveleket.

Amikor egy liánháló közepébe jutott, hirtelen lehuppant a talajra, és diadalkiáltást hallatott.

- Hé, te katalán! - förmedt rá Carmaux. - Aranyrögre leltél-e, vagy mi a manó? Az a hír járja, dögvész akadnak ezen a vidéken...

- Ez azonban kegyelemdöfésre szolgáló tör, méghozzá a javából; minekünk legalább annyira becses, ha nem még becsesebb.

- Jó is bizony, bele a kormányzó szívébe...

A Fekete Kalóz szintén leugrott a földre, s fölkapta a kurta pengéjű, arabeszekkel díszített, tűhegyes döfőszerszámot.

- Bizonyára a kormányzót kísérő kapitány vesztette el - jegyezte meg a katalán. - Láttam az övén...

- Tehát itt ereszkedtek a földre - jelentette ki a Kalóz.

- Lám csak, itt az az ösvény, amelyet baltáikkal vágtak a cserjésben. Tudom, hogy mindegyikük vitt egyet magával; a nyeregkapájukra akasztották.

- Nagyszerű - állapította meg Carmaux. - Megkímélnék bennünket a fáradságtól, meg gyorsabban is haladhatunk.

- Csend! - szólt rájuk a Kalóz. - Nem hallatszík semmi?...

- Semmi - válaszolta a katalán, néhány percnyi fülelés után.

- Ez azt jelenti, hogy már igen messze járnak. Ha közel volnának, tisztán kellene hallanunk a fejszecsapásaikat.

- Négy- vagy ötórányi előnyük lehet.

- Sok... Mindazonáltal reméljük, hogy nemsokára utolérjük őket.

Útnak indultak azon az ösvényen, amelyet a szökevények hasítottak az őserdő szívében. Nem volt tévedés: a levagdosott gallyak még nem fonnyadtak el, és jókora csomókban borították a talajt.

A katalán és a tengeri farkasok futni kezdtek, hogy fölszámolják hátrányukat; ám hirtelen megtorpantak egy előre nem látott akadály miatt, amit a néger - ő mezítláb járt - és Carmaux meg Van Stiller - ők nem viseltek magas szárú csizmát - nem bírt leküzdeni, csak roppant körültekintéssel.

Ezt az akadályt tövises bokrok terjedelmes övezete jelentette, irdatlan sűrűségben burjánzott a vadon égre törő, roppant szálfái közt. Ezek a tövises növények nagy számban tenyésznek Venezuela és Guayana ősrengetegeiben; szinte lehetetlen rajtuk az átvergődés vastag bőrből varrt lábszárvédő vagy combtőig érő, szívós csizma nélkül, mert tüskéik olyan hegyesek, hogy nem csupán a legdurvább posztót bökik keresztül, hanem olykor még a lábbeli talpán is áthatolnak.

- Ezer hamburgi villám!... - szitkozódott Van Stiller; először neki akadt dolga ezekkel a tövisekkel. - Ez itt a pokol útja? Mire kiérünk innét, olyan nyúzottak leszünk, akár Szent Bertalan!

- Feneketlen cápabendő! - ordított föl Carmaux, és tüstént hátraszökkent. - Át kell csörtetnünk ezen a tövisbozótton? Lesántulunk mind egy szálig. Az erdei boszorkánymestereknek ki kellett volna függeszteniök egy táblát ezzel a felirattal: tilos az átjárás!

- Ugyan már! Majd lelünk másik utat - legyintett a katalán. - Sajna, későre jár.

- Meg kell állapodnunk? - kérdezte a Kalóz.

- Nézze csak!

A fény hirtelen csökkenni kezdett, majd szinte egy csapásra mélységes sötétség zuhant a vadonra, behatolt legrejtettebb zugaiba is.

- Ők is kénytelenek vesztegelni? - kérdezte a Kalóz, és ráncba vonta homlokát.

- Igen, míg csak föl nem kél a hold.

- Mikor kezd el világítani?

- Éjfélkor.

- Üssünk tábort.

Huszonegyedik fejezet

AZ ŐSERDŐBEN

A kis csoport egy *summameira* roppant gyökérzetétől körülkerített térséget választott, hogy ott rostokoljon holdkeltéig; ez a sudár törzsű faóriás toronyként magasodik a vadon valamennyi növénye fölé.

A *summameirák* gyakorta hatvan-, sőt néha hetvenméternyi magasságig is fölnyúlnak, s rendkívüli sűrűséggel szétágazó léggyökereiken mint természetes támpilléreken állnak; ezek a támasztékok szerfölött göcsörtösek és tökéletesen részarányosak; ahogy a törzsüktől eltávolodnak, bizarr boltívek egész sorozatát alkotják, s ezek alatt a hatalmas lombtetők alatt kényelmes menedéket találhat hús vagy akár még több személy is.

Egy ilyen rejtekhelyen a Fekete Kalóz és bajtársai biztonságban tudhatták magukat akár fenevadak, akár emberek váratlan támadása előtt.

Kényelembe helyezkedtek - már amennyire a körülmények engedték - a rengeteg e gigászának a tövében, elrágcsáltak néhány kétszersültet egy-egy szelet sonkával, majd megállapodtak abban, hogy alszanak egyet, míg tovább nem folytathatják a hajszát; a hátralevő időre fölosztották maguk közt az őrséget, mivel nem lett volna értelmes dolog, ha az őserdő kellős közepén valamennyien egyszerre szenderülnek el.

Átböngészték a közelebbi fücsomókat, nem rejlik-e mögöttük mérgeskígyó - mivel efféle veszélyes szerzet rengeteg hemzseg Venezuela vadonaiban -, aztán tüstént éltek a kitűnő tanáccsal, nyugalmasan elnyújtóztak a faóriás lehullajtott lombjai közt, az afrikai meg Carmaux pedig őrszemként virrasztott, és vigyázott valamennyiük biztonságára.

A szürkület, amely csak néhány percig tart ezeken az egyenlítői területeken, már éjszakává változott, mélységes mély sötétség szállt alá a roppant rengetegre, s egy csapásra elnémította a madarakat és a majmokat.

Tökéletes és félelmetes csönd uralkodott néhány pillanatig, mintha az erdő valamennyi tollas és gypjas lakója váratlanul elinált vagy meghalt volna, aztán egy csapásra furcsa, ördögös hangverseny harsant föl a homályban, talpra riasztotta Carmaux-t, aki egyáltalán nem szokott hozzá, hogy ősvadonok kellős közepén éjszakázzék. Úgy rémlett, mintha kutya-falka tanyáznék a faágak közt, mert fentről, a magasból hallatszott az ugatás és a csaholás, és az elnyújtott vonítás, amihez még különösebb csikorgó zaj járult: ezt meg mintha ezer meg ezer rozsdásan zörgő-nyikorgó csiga okozta volna.

- Feneketlen cápabendő! - zsörtölődött Carmaux, és csak bámult a levegőbe. - Mi az ördög történik odafönn? Az emberfia azt hinné, hogy ebben az országban a kutyák szárnyra kapnak, akár a madarak és karmot eresztenek, akár a macskák! Mert máskülönben ugyan hogy bírtak fölkecmeregni a fatetőkre? Elárulnád nekem, szézsák komám?

Felelet helyett a néger halkán fölnevetett.

- Amazok meg micsodák?... - folytatta Carmaux a zsémbelődést. - Mintha száz tengerész egyszerre nyikorgatná egy hajó egész fölszerelését, mit tudom én, milyen megveszekedett gyors fordulást téve. Vajon majmok ezek, cimbora?

- Nem, fehér komám - felelt a néger. - Ezek békák, csak békák...

- És így kuruttyolnak?

- Bizony, komám.

- Hát ezek, ezek micsodák? Hallod? Úgy hangzik, mintha ezer meg ezer kovács kalapálná Belzebub valamennyi rézüstjét.

- Varangyok.

- Feneketlen cápabendő!... Ha másvalaki mondaná, azt hinném, lóvá akar tenni, vagy elment az esze. Hát ez valami újfajta varangy?

Hosszan tartó, harsány nyávogás zendült föl váratlanul a végtelen őserdőben, ezt pedig valamilyen süvítő ordítás követte, mire a békák egész félelmetes és hamisra felhangolt hangversenye egy csapásra elhallgatott.

A néger ekkor élénken fölkapta a fejét, és megragadta maga mellé támasztott puskáját.

Kapkodó, feszült mozdulata arra utalt, hogy erős balsejtelem fogta el.

- No, úgy vélem, ez a fülhasogatóan üvöltő uraság nem varangy... - Igaz-e, szézsák cimborám?

- De nem ám! - fohászkodott föl az afrikai, és a hangja megremegett.

- Hát akkor micsoda?

- Jaguár.

- Ezer biszkájai mennykő!... A félelmetes ragadozó?

- Úgy bizony, komám.

- Szívesebben találkozna három rám fenekedő, elszánt hasfelmetszővel, semmint ezzel a húsevővel. Az a hír járja róla, hogy vérszomjasabb, mint India tigrisei.

- S mint Afrika oroszlánjai, komám.

- Százezer cápa fog!

- Mi baj?

- Az jutott eszembe, hogy ha ránk támad, nem használhatjuk tűzfegyvereinket.

- Már miért ne?

- Ha meghallanák a lövéseket, a kormányzó meg a kísérete rögvést észbe kap, hogy követjük, és lóhalálban kereket old a díszes kompánia...

- Hohó! Bicskával akarsz nekimenni a jaguárnak?

- Karddal.

- Szeretném én azt látni, hogyan csinálod.

- Ne kívánd azt nekem, szézsák komám...

Ekkor a második, az előzőnél vérfagyasztóbban és közelebből hangzó nyávogás visszhangzott föl az éjhomályos erdő közepén, s talpra ugrasztotta a néget.

- Ördög és pokol! - dohogott Carmaux, és nyugtalankodni kezdett. - A dolog komolyra fordul.

Ebben a pillanatban a Fekete Kalóz kibontakozott a takarójául szolgáló köpönyegből, és fölült.

- Jaguár? - kérdezte higgadtan.

- Igen, parancsnok úr.
- Távolság jár?
- Nem, s ami a legrosszabb, úgy rémlik, erre tart.
- Bármilyen történjék is, ne használjátok a tűzfegyvereket. Nem szabad zajt csapnunk!
- Az a ragadozó szétmarcangol bennünket.
- Ej!... Úgy hiszed, Carmaux?... Majd meglátjuk.

Lekanyarította köpönyegét, gondosan összehajtogatta és bal karja köré tekerte, majd kirántotta kardját, és fürgén fölugrott.

- Merről hallottad? - kérdezte.
- Amarról, parancsnok úr.
- Állunk elébe.
- Fölébresszem a katalánt és Van Stillert?

- Felesleges; megteesszük mi is. Maradjatok csendben, és élesszétek föl a tüzet.

Hegyezte a fülét; hallatszott már a fák közt a jaguárokra jellemző különös morgás; s időről időre a száraz levelek is megzördültek. A ragadozó fölfigyelhetett már az emberek jelenlétére; lopakodva közeledett, talán azt remélte, váratlanul rávetheti magát valamelyikükre, és elhurcolja.

A Kalóz mozdulatlan maradt a tűz mellett; karddal a kezében figyelmesen fülelt; szemét a közeli bozótokra meresztette, készen arra, hogy elébe vágjon a vadállat villámgyors rohamának. Carmaux és a néger fölzárkózott mögéje, az előbbi csáklyázó szabályát markolászta, az utóbbi meg a puskáját, de a csövénél fogta, hogy buzogányként sújtson majd le vele.

A lombsuhogás továbbra is neszezett arrafelé, ahol legsűrűbben burjánzott a vadon, s a mozgás is közeledett, bár lassabban. A jaguár egyre óvatosabban kerülgette őket.

Egyszer csak minden zaj megszűnt. A Kalóz előrehajolt, hogy jobban halljon, de hiába; amikor kiegyenesedett, tekintete találkozott két fénylő ponttal: ezek egy különösen tömött lombos cserje alól villogtak feléje. Mozdulatlanul tűztek rá, zöldeken foszforeszkáló csillámlással.

- Ott van, parancsnok - suttogta Carmaux.
- Látom - felelte a Kalóz, még mindig igen nyugodt hangon.
- Arra készül, hogy ránk vesse magát.
- Várom.
- Ördögös ember - dünnyögte a tengeri farkas. - Ez még Belzebubtól és bojtos farkú cimboráitól se félne.

A jaguár vagy harminclépésnyire a táborhelytől megállt: ez igencsak rövid távolság efféle húsevőnek, amelyet irtózatossá gyors iramodásra képes inakkal látott el a természet, a fenevad mindazonáltal nem szánta el magát a támadásra. A fa tövében égő tűz rettentette vissza vagy a Kalóz harcra kész testtartása? Egy ideig még ott lappangott a sűrű cserje alatt, le nem vette tekintetét ellenfeléről, ott kushadt fenyegető mozdulatlanságban, majd a két villódzó pont hirtelen kihunyott.

Néhány pillanatig hallották még a lombcsapdosást és a levélzörgést, aztán minden nesz megszűnt.

- Elment - mondta Carmaux, és fölsóhajtott. - Hogy falnák föl a kajmánok három harapásra!

- Inkább ő falja föl a kajmánokat, komám - vágta rá a néger.

A Kalóz néhány percig még szilárdan állt a helyén, le sem eresztette a kardját, aztán, mint-hogy nem hallott már semmi zajt, nyugodtan visszadugta hüvelyébe a pengéjét, szétbontotta köpönyegét, beleburkolózott, lefeküdt a fa tövébe, és röviden szólt:

- Ha visszajön, keltsetek fel.

Carmaux és az afrikai visszatelepedett a tűz mögé, és folytatta a strázsálást; továbbra is hegyezték a fülüket, és feszülten figyeltek mindenfelé, mert nem hitték, hogy a vérszomjas ragadozó véglegesen eltávozott.

Tíz órakor fölébresztették Van Stillert meg a katalánt, figyelmeztették őket a fenevad közellétére, és gyorsan leheveredtek a Fekete Kalóz mellé, aki olyan békésen szendergett, mintha a *Villám* kabinjában pihenne.

Az örködés második szakasza zavartalanabbul telt, mint az első, bár Van Stiller és bajtársa nemegyszer hallotta visszhangozni a komor vadonban a jaguárnyávogást.

Éjfélkor, holdtámadta után a Kalóz, aki már korábban fölserkent, jelt adott az indulásra, abban a reményben, hogy erőltetett menetben másnapra utolérheti halálos ellenségét.

A holdkorong fölségesen tündökölt a felhőtlen égen, hatalmasan ontotta haloványezüst ragyogását a roppant ősrengetegre, de csak nagyon kevés sugara hatolt át a gigászi lombozat sűrű boltozatán. Ám egy s más mégiscsak földerengett a bozótos alatt, és ez lehetővé tette, hogy a tengeri farkasok elég gyors iramban gyalogolhassanak tovább, és meglássák a haladásukat föltartóztató akadályokat.

Arról az ösvényről, amelyet a kormányzó és kísérete tiport, letévedtek már, de nem bánták. Tudták, dél felé menetelnek, hogy Gibraltárban találjanak menedéket, tehát ők is abban az irányban haladtak, iránytűikkel tájékozódva; bizonyosra vették: előbb vagy utóbb utolérik őket.

Már vagy negyedórája haladtak előre, fáradságosan taposva utat maguknak a késze-kusza ágak-bogak, folyondárszövevények és a talajon torlászokként kígyózó girbegurba gyökérszörnyek közt, amikor a szakasz élén törtető katalán hirtelen megtorpant.

- Mi lelt? - kérdezte a Kalóz, aki mögötte ment.

- Az, hogy az utóbbi húsz lépés folyamán háromszor is valamilyen gyanús nesz ütötte meg a füleimet.

- S miféle?

- Úgy rémlik, mintha valaki velünk párhuzamosan haladna, ezeknek a sűrű óriáscserjéknek a túloldalán.

- Mit hallottál?

- Gallyrecsegést és levélsustorgást.

- Vajon követ-e valaki bennünket?

- Ugyan kicsoda? Senki a világon nem merne átvonulni éjnek évadján ezeken az őserdőkön, különösen ilyen kései órán - felelte a katalán.

- Vagy talán valaki erre jár a kormányzó különítményéből?
- Hm!... Azok messze vannak.
- Akkor valamilyen indián lesz az.
- Meglehet, én azonban kétlem, hogy indián... Hopp!... Hallották?
- Csakugyan - bizonygatta a két tengeri farkas és az afrikai.
- Valaki tőlünk néhány lépésnyire kettéroppantott egy ágot - suttogta a katalán.
- Ha ezek a bozótok nem tenyésznek ilyen sűrűségben, átkúszhatnánk, hogy megnézzük, ki követ bennünket - jelentette ki a Kalóz, s már ki is rántotta a kardját.
- Megkíséreljük, uram?
- Leszaggatnák ruháinkat a tövisek... Csodálom azonban a bátorságodat...
- Köszönöm - válaszolt a katalán. - Ezek a szavak a kegyelmed szájából különösen sokat érnek. Mi a teendők?
- Folytassuk utunkat, karddal a kézben. Nem akarom, hogy a puskákat is használjuk.
- Előre hát!

A csoport ismét nekieredt, óvatosan és sietség nélkül haladt.

Épp egy szűk átjáróhoz jutottak - ez roppant magas pálmafák ligetén át vezetett, s a törzseket folyondárgubanc hálózta össze s hurkolta egymáshoz -, amikor egyszer csak súlyos tömeg vetődött a valamennyiük előtt csörtető katalánra, és földre terítette.

A támadás olyan váratlanul történt, hogy a tengeri farkasok eleinte azt hitték, valamilyen hatalmas ág szakadt a szerencsétlen fogolyra; ám az a lezuhanó tömeg rekedt hörgést hallatott, s ez értésükre adta, hogy fenevadról van szó.

A katalán, amint fölbukott, föl is ordított rémületében, majd tüstént félreperenderült, igyekezett megszabadulni a vadállattól, amely úgyszólván odacövekelte őt a fűvek közé, s lehetetlenné tette, hogy föltápaszkodjék.

- Segítség! - bömbölte. - Szétmarcangol a jaguár!

A Kalóz, amint elmúlt az első pillanat döbbenete, fölemelt karddal nyomban segítségére sietett a szegény katonának. Fegyveres karja villámgyorsan nyúlt előre, és beledöfött a fenevad testébe; az pedig, amikor megsebesült, otthagya a katalánt, és új ellenfele felé fordult, hogy rávesse magát.

A Kalóz fürgén hátrált, kardja csillogó hegyét mutatva, s közben gyors mozdulattal bal karjára tekerte köpönyegét.

A bestia habozott egy pillanatig, majd elszántan előre szökkent. Van Stillerre lendült, leteperre, majd a bajtársa mellett álló Carmaux ellen támadt, és fölhorgadt, hogy mancsának hatalmas csapásával halálra sújtsa.

Szerencsére a Kalóz sem maradt tétlen. Amikor látta, hogy tengeri farkasai veszélyben forognak, másodszor is rárontott, kardját viharos sebességgel újra meg újra beleszúrta a ragadozóba, túlságosan közel kerülni azonban nem mert hozzá, nehogy az állat karmaival megragadja és széttépje.

A dúvad acsarkodva hátrált, igyekezett megvetni a lábát, hogy ismét nekirugaszkodjék, a Kalóz azonban szakadatlanul döfködté.

A vad megriadt, s talán súlyosan meg is sebesült; egyszer csak megfordult, nyaktörő ugrással fönntermett egy közeli fa ágai közt, ott elrejtőzködött a pajzs nagyságú levelek mögött, és élesen vinnyogott; nyívása úgy hangzott, mint a hosszan elnyújtott nyögdécselés.

- Uh!... Uh!...

- Vissza! - harsogta a Kalóz, mert attól tartott, hogy az állat azonnal rájuk zuhan.

- Ezer hamburgi villám és mennydörgés! - kurjantotta Van Stiller, és nyomban fölpattant; ép bőrrel vészelt át a rohamot, a legcsekélyebb karmolás sem érte. - Nem kéne mégiscsak lepuffantani, hogy lecsillapodjék az a fene étvágya?

- Nem, lőni semmi szín alatt sem szabad - felelte a Kalóz.

- Már majdnem betörtem a fejét - jegyezte meg mögötte egy hang.

- Hát élsz még?!... - kiáltott föl a Kalóz.

- A bivalybőr mellvértémnek köszönhetem, itt hordom a zubbonyom alatt, uram - mondta fejcsóválva a katalán. - Ha ez nincs rajtam, mancsának egyetlen csapásával fölhasítja a mellemet.

- Figyelem! - rikoltotta Carmaux ebben a pillanatban. - Ez az átkozott fenevad mindjárt a nyakunkba huppan!

Alig ejtette ki száján ezeket a szavakat, a ragadozó máris rájuk rugaszkodott, és hat- vagy hétöles röppálya ívét írta le. A Kalóznak szinte a lába elé esett, arra azonban nem maradt már ideje, hogy másodszor is rárontson.

A tengerár portyázójának félelmetes kardvasa ropogva hatolt az állat szügyébe, s a talajhoz szögezte, az afrikai pedig súlyos puskatusával bezúzta a koponyáját.

- Eredj a pokolba!... - rivallt rá Carmaux, és döngőn oldalba rúgta, hogy megbizonyosodjék, valóban elpusztult. - Miféle bestia ez?

- Mindjárt megtudjuk - vágta rá a katalán, megragadta a vadállat hosszú farkát, és kihurcolta egy holdfényben tündöklő tenyérnyi tisztásra. - A súlya nem nagy, de micsoda szilajság és micsoda karmok!... Ha Gibraltárba érünk, gyertyát gyújtok a Guadalupe-i Madonna képe előtt, amiért megmentette az életemet.

Huszonkettedik fejezet

AZ INGOVÁNY

A vakmerően rájuk támadó állat nagyjából az afrikai nőstényoroszlánokra emlékeztetett, teste azonban sokkal kisebb volt azokénál, nem hosszabb egy méter és tizenöt vagy húsz centiméternél, marmagassága sem lehetett több hetven centiméternél.

Feje kerek volt, törzse nyúlánk, de erős, farka félméternyinél hosszabb, karma jókora és hegyes, bundája tömött, de rövid szálú, vörhenyes színű, amely a hátán sötét, a hasán azonban világos árnyalatba váltott, koponyáján ezüstösen szürkéllett.

A katalán és a Kalóz egyetlen pillantással fölmérte, hogy miféle szerzet is ez az állat: Spanyol-Amerikában *mizglio*, azaz nagymacska vagy helyesebben *kuguár* vagy *puma* a neve, de hívják amerikai oroszlánnak is.

Ezek a fenevadak még manapság is szép számban lelhetők akár Észak-Amerikában, akár Dél-Amerikában, s bár viszonylag kicsiny termetűek, igen veszedelmesek.

Rendszerint az erdőkben tartózkodnak, s ott nagy pusztítást visznek végbe a majmok közt, mert könnyűszerrel fölkapaszkodnak a legmagasabb fákra is; olykor lakott helyek közelébe is elmerészkednek, s akkor roppant károkat okoznak, mert kizsigerelik a szárnyasokat, juhokat.

Egyetlen éjszaka folyamán képesek akár ötvenfőnyi állatseregletet is lemészárolni; beérik azzal, hogy az áldozatok nyaki ereiből fakasztott forró vért hörpölgék. Ha nem csikarja őket az éhség, kerülnek az emberrel való találkozást, mert tapasztalatból tudják, hogy nem mindig aratnak diadalt; csak ha végszükség sarkallja őket, akkor rontanak rá szilaj bátorsággal. Ellenfeleik száma se riasztja vissza őket; újra meg újra támadnak, akkor is, ha megsebesültek.

- Feneketlen cápabendő! - fakadt ki Carmaux. - Kicsiny jószágok, de a bátorságuk nagyobb sok oroszlánénál, szent igaz.

- Magam sem tudom, miért nem harapta át a torkomat - felelte a katalán. - Az a hír járja róluk, rendkívül fürgén fölhasítják a nyaki verőeret, hogy megigya a leütött szerencsétlenek véré.

- Fürgék vagy nem fürgék, mi folytatjuk utunkat - mondta a Kalóz. - Erre a kuguárra sok értékes időnket elfecséreltük.

- A mi lábunk gyors, parancsnok.

- Tudom, Carmaux; de ne feledjük, hogy Van Guld jó néhány órányi előnyre tett szert. Indulás, barátaim.

Otthagyták a kuguár tetemét, s újra útnak eredtek a határtalan rengetegen át, fáradhatatlanul vagdosták át a továbbjutásukat akadályozó folyondárokat és gyökereket.

Ekkor már jócskán behatoltak egy ingoványos területre, ahol a legkisebb faféleségek is óriási méretűvé fejlődtek. Úgy érezték, mintha valamilyen mérhetetlen nagy szivacson lépdelnének, mert pusztán a lábuk nyomásától vízsugarak fecskendeztek föl százezer láthatatlan likacson át.

Meglehet, az ősvadon közepében mocsár rejlett, sőt talán éppen egyike azoknak az álnok vízgyűjtő medencéknek, melyeknek a mederalja futóhomokból áll; bármilyen élőlény merész-kedik is rájuk, kegyetlenül elnyelik.

A katalán, járatos lévén ezen a vidéken, egészen kivételesen óvatos lett. Levágott egy ágat, azzal tapogatta gyakorta a talajt, messze előre kémlelt, hogy folytatódik-e még az erdő, és időről időre botütéseket mért jobbra is, balra is.

Nemcsak a futóhomoktól félt, hanem óvakodott a csúszómászóktól is. Ezek nagy számban tekeregtek az ősvadon nyirkos televényén.

Abban az éjhomályban bármelyikük ráléphetett valamilyen *urutúra*: ennek a fehér csíkos kígyónak kereszt ékeskedik a fején, harapása pedig bénulást idéz elő a megmart testrészen; rátaposhattak volna azonban márványkobrára vagy folyondárkígyóra is; az utóbbit azért hívják így, mert zöld és keskeny, akár maga a folyondár, úgyhogy könnyen összetéveszthető vele; vagy éppenséggel valamilyen korallkígyóra is tiporhattak volna, annak a marása ellen pedig nincs orvosság.

A katalán megtorpant.

- Újabb kuguár? - kérdezte a mögötte levő Carmaux.

- Nem merek tovább nyomulni, mielőtt föl nem kél a nap.

- Mitől félsz? - kérdezte a Kalóz.

- A talaj süppedezik a talpam alatt, uram.

- Ingóvány került utunkba?

- Attól tartok.

- Értékes időt veszünk.

- Fél óra múlva pirkad... Meg aztán úgy véli-e kegyelmed, hogy a szökevények nem botlanak efféle akadályokba?

- Nem állítom az ellenkezőjét. Várjuk hát meg a napkeltét.

Leheveredtek egy fa tövébe, és türelmetlenül lesték, mikor kezd végre földeregni a sűrű éjhomály.

Az imént még oly csendes rengeteg erdő ekkor már ezernyi furcsa nesztől zsongott. Ezer meg ezer kételtű, mocsári béka brekegett, vartyogott és ungott; éktelen lármát csaptak.

Hallatszott arrafelé se vége, se hossza ugatás és bőgés, elnyújtott nyikorgás, mintha százezer kenetlen felvonócsiga működne; gurgulázás zengett, mintha száz meg száz gégebeteg gargalizálva öblögetné a torkát; majd tébolyult kalapácsolás is fölzakatolt, mintha asztalosok rejtőzködnének seregestül a cserjék közt; aztán pedig fülhasogató sivítás hasított a levegőbe, mintha gőzfűrészek százai metszenék a keményfát.

Hébe-hóba azonban váratlanul éles fütty sípolt föl a fák tetején, mire a tengeri farkasok hökkenten kapták föl a fejüket.

Ezt a zajt aprócska gyíkok keltették.

A csillagok halványultak már, s a hajnal oszlatni kezdte a sötétséget, amikor távolról halk dörrenés hallatszott; nem téveszthették össze a kételtűek karattyolásával.

A Kalóz tüstént talpra ugrott.

- Puskalövés? - kérdezte, s a katalánra nézett, aki szintén fölkelte a helyéről.

- Úgy rémlik - felelte.

- Azok tüzeltek, akiket követünk?

- Feltételezem.

- Akkor hát nem lehetnek távol.

- Ez csalóka, uram. Ezek alatt a zöldellő boltozatok alatt a visszhang hihetetlen messzeségbe elverődik...

- Pitymallik; útra kelhetünk hát megint, ha nem vagytok fáradtak.

- Ugyan már!... Majd később pihenünk - legyintett Carmaux.

A hajnali fények áttűztek már a fák gigászi lombkoronái közt, egykettőre eloszlatták a sötétséget, és fölébresztették az ősvadon lakóit.

Tukánok indultak légi útjukra a legmagasabb facsúcsok fölött, gyakorta hallatták kellemetlen káromlásukat, amely olyasféle zaj, mint amikor a vásott kocsikerék nyikorog, ha sajnálja a kenőcsöt a tengelytől a gazda: csőrük óriási, csaknem akkora, mint az egész testük, és olyan törékeny, hogy szegény szárnyasok kénytelen-kelletlen levegőbe hajigálják eledelüket, úgy várják, míg bele nem pottyán, mert máskülönben nem bírják megragadni; rikácsolva, csapatokban repdestek a magas fák fölött, magvakat, gyümölcsöket keresgélve, a színpompás *arák*; a kecses *kolibrik* pedig, akár a szárnyas ékkövek, virágról virágra röppentek, kápráztatóan csillogtatták a nap első sugarait aranyos és rezes visszfényű, zöld, türkizkék és fekete tollaikon.

Néhány majompár jelent meg a lombok közt, előbukkantak éji rejtekhelyükről, pofácskájukat nap felé fordítva ásítoztak és nyújtózkodtak.

Túlnyomórészt a skarlátarcú majmok közé tartoztak: ezek a négykezüek negyven-hatvan centiméter hosszúak, tömpe farkuk tíz-tizenöt centiméter. Bundájuktól elüt skarlátvörös arcuk, testüket ritkás szőrzet fedi.

Némelyek csimpaszkodva himbálództak, mások meg rögtön fintorral üdvözölték a kicsiny szakaszt, virágokat és lombokat hajigáltak a vonulók fejére: ezek a majmok ugyanis rosszindulatúak és arcátlanok.

A pálmalevelek közt néhány csapat aprócska négykezü nyüzsgött, a *halálfejes majmok*, valamennyi fajta közt a legkecsesebbek: ezek olyan picinyek, hogy kényelmesen elférnek akár egy kabátzsebben is. Virgonc mozdulatokkal futkároztak föl s le a faágakon, rovarokat keresgéltek: azok jelentik legfőbb táplálékukat; ám abban a pillanatban, amelyben észrevették az embereket, fejvesztetten igyekeztek biztonságos helyre menekedni, a legmagasabb lombok közé, s onnan pislogtak le rájuk értelmes, kifejező szemükkel.

Amint a tengeri farkasok egyre beljebb hatoltak az ingoványba, lépésről lépésre mind gyérebben nőttek a fák és a cserjék, mintha nem találnák kedvükre valónak a vízzel telített és valószínűleg agyagos természetű talajt...

Eltűntek a pompás pálmák, nem látszott más, csak azok a kicsiny fűzfaféleségek, amelyek elpusztulnak a száraz évszakban, hogy újjáéledjenek az esős évszakban; gigászi bambuszok is hajladoztak errefelé: száruk tizenöt-húsz méter magas, és olyan vastag, hogy egy ember át sem éri.

A katalán nekiindult, hogy közéjük hatoljon, előbb azonban a tengeri farkasok felé fordult, és így szólt:

- Mielőtt elhagyjuk a vadont, remélem, szívesen fölhörpintenek egy csésze tejet.

- Ejha! - rikkantott föl vidáman Carmaux. - Gulyára bukkantál? Ez esetben megörvendeztethetjük magunkat egy kis angol bélszínnel is.

- Bélszínről egyelőre szó sincs, minthogy nem fejünk meg semmilyen tehenet.

- Hát akkor mi adja nekünk a tejcskét?

- Az *arbol del leche*.

- Gyerünk, fejjük hát meg azt a *tejfát*.

A katalán elkérte Carmaux kulacsát, odament egy terebélyes levélzetű, sima, vastag törzsű, húsz méternél magasabb fához - erős gyökerekre támaszkodott, amelyek mintha nem lettek volna elegendő helyet a föld alatt, lépten-nyomon előtekereedtek -, és kardjának egyetlen döfésével mély léket szúrt belé

A sebből egyetlen pillanat múlva már sűrű, fehér folyadék buggyant ki, nemcsak színre hasonlított teljességgel a tejhez, hanem ízre is.

Valamennyien oltották vele szomjukat; nagy élvezettel itták, aztán szaporán továbbfolytatták útjukat, behatoltak a bambuszligetek közé, s majd belesiketültek a gyíkok szakadatlan fülsértő füttyögetésébe.

A talaj egyre süppedékenyebb lett. Mindenfelé víz szivárgott föl a tengeri farkasok lábnyomában, és gyorsan terebélyesedő pocsolyákká változott.

A vízimadarak seregei is mocsárra mutattak. Vízi szalonkák röppentek seregestül, és *anhingák* is: ezeknek a szárnyasoknak olyan hosszú és vékony a nyakuk, hogy rájuk ragasztották a *kígyómadár* nevet, fejük diónyi kicsiny, csőrük egyenes és hegyes, tollazatuk selymes fényű és ezüstösen csillámló; csapatszámra rebtentek föl a *lapi récék*: ők a fajta legapróbb válfajához tartoznak, alig valamivel nagyobbak csak a szarkánál, sötétzöld tollaikat sötét violaszín csík szegélyezi.

A katalán már egyre lassabban lépdelt - attól tartott, hogy elfogy lába alól a szilárd talaj -, amikor elnyújtott, rekedt hördülés harsant föl valamelyest távolabbról, s rögtön utána csobbanás, majd hosszas bugyborgás hangzott.

- Víz! - kiáltott föl a katalán.

- De túl ezen a jókora tócsán mintha valamilyen élet lapulna - jegyezte meg Carmaux. - Nem hallottad?

- De bizony, jaguár üvöltött.

- Csúf találka - zsémbelődött Carmaux.

Megálltak, lábukat megvetették néhány földön fekvő bambusztörzsön, hogy el ne süllyedjenek a latyakba, s kardot rántottak.

A fenevad ordítása elhalt már; ám halk morgolódása arra vallott, hogy a jaguár mindennek mondható, csak elégedettnek nem.

- Talán horgászik ez a jószág - vélekedett a katalán.

- Halat fog? - firtatta Carmaux tamáskodó hanglejtéssel.

- Meglep?

- Tudomásom szerint a jaguároknak nincsen horguk.

- Van azonban karmuk meg farkuk.

- Farkuk?... Hát az meg mire szolgálhat nekik?

- Azzal csalogatják oda a halakat.

- No, arra már kíváncsi volnék, mi módon alkalmazzák. Talán kukacot tűznek a hegyire?
 - Szó sincs róla. Beérik azzal, hogy lecsüngetik, és hosszú bojtjával puhán cirógatják a víz színét.
 - S aztán?
 - A többi magától következik. A halak azt hiszik, hogy nagyszerű zsákmányra akadtak, odacsődülnek, a jaguár pedig mancsának fürge csapásával megragadja őket.
 - Látom - szólalt meg abban a pillanatban az afrikai, valamennyiük közt a legmagasabb lévén, ő láthatott el a legtávolabb.
 - Mit? - kérdezte a Kalóz.
 - A jaguárt - felelte a néger.
 - Mit mível?
 - Az ingovány szegélyén kuporog.
 - Egymagában?
 - Úgy rémlik, vizslat valamit.
 - Messzi van?
 - Ötven- vagy hatvanméternyire.
 - Gyerünk, vegyük szemügyre - mondta a Kalóz eltökélt hangon.
 - Legyen óvatos, uram - tanácsolta a katalán.
 - Ha nem állja el az utunkat, mi nem támadunk reá. Csendben közelítsük meg.
- Leléptek a bambusztörzsekről, s mélységes csöndben lopakodtak előre.
- Húsz lépést settenkedtek, és terjedelmes mocsár partjára jutottak: ez - úgy tetszett - hosszú szakaszon nyúlik el az őserdő kellős közepében.
- Az ősröngyök vízfolyásainak iszappal telítődött gyűjtőmedencéje volt. Ezek vize szinte olajosan feketéllik a benne fölbomló ezernyi és ezernyi növényi rothadéktól, emberre roppant veszélyes, dögletes miazmákat füstölögtet, párái borzalmas lázakat okoznak.
- Minden talpalatnyi helyen vízínövények ezernyi fajtája tenyészett: bíbor *tündérrózsák* bontogatták szirmaikat a víz színén, s ott virultak a pompás *Victoria regiák* is, a vízínövények legnagyobbjai, leveleik kerülete másfél öl is lehet. Roppant kerek lapoknak látszanak fodros-fogas, felpöndörödött peremükkel.
- Ezek közt az óriási levelek közt a vízínövények legfölségesebb virágai virítanak, szirmuk akár a fehér bársony, bíbor színű csíkozású, itt-ott rózsás árnyalattal: szépségük páratlan, de nem ritka a maga nemében.
- A tengeri farkasok azonban épp csak egyetlen pillantást vethettek a mocsárra, amikor tompa hördülés hangzott föl előttük, egészen csekély távolságban.
- A jaguár - suttogta a katalán.
 - Hol van? - kérdezték valamennyien.
 - Ott ni, lesben áll a parton.

Huszonharmadik fejezet

A JAGUÁR HARCA

Ötvenlépcsnyire, egy nádbozót szélén tigrisre emlékeztető formájú, de annál valamivel kisebb, fölséges fenevad leselkedett a mocsár partjának a közelében. Vörhenyes bundájában fekete gyűrűk rajzolódtak ki, a nagyobbak közepén fekete folttal.

A tengeri farkasoknak nem sok fáradságába került, hogy ebben az állatban fölismerjék a jaguárt, a két Amerika legfélelmetesebb, még a kuguároknál, sőt talán még a Sziklás-hegység óriási szürke medvéinél is veszedelmesebb ragadozóját.

Ezek a bestiák mindenütt föllelhetők Patagóniától az Egyesült Államokig, ők a két Amerika tigrisei, éppoly mozgékonyak, erősek és vérszomjasak.

Többnyire a nedves erdőségekben tanyáznak, a mocsarak és az óriási folyók, különösen a Rio de la Plata, az Amazonas és az Orinoco mellékén, mert - s ez bizony furcsa és szokatlan macskafélék esetében - szeretik a vizet.

Az a pusztítás, amit ezek a dúvadak véghezvisznek, irtózatos, falánkságuk ugyanis rendkívüli, válogatás nélkül rátámadnak minden útjukba kerülő élőlényre. Még a majmok sem képesek eliszkolni előlük, mert a jaguárok éppoly könnyűszerrel fölkapaszkodnak a fákra, mint a macskák; az uradalmak szarvasmarhái és lóféléi ugyan jól védekezhetnek szarvaik döfésével és patáik rúgásával, ám gyakran mégis áldozatul esnek ennek a vérengző ragadozónak, amely villámgyors szökkenéssel vetődik rájuk, és mancsának egyetlen csapásával eltöri gerincüket. De még a teknősök sem menekülnek meg előlük, bármilyen szívós és ellenálló páncél védi őket. Ezeknek a fenevadaknak az acélos karma átlukasztja páncéljukat, és kikotorja belőle az ízletes húst.

Mélységes ellenszenvet táplálnak a kutyák iránt, jóllehet az ebhús nem éppen fogukra való falat, csakhogy lecsapjanak rájuk, bemerészkednek az indián falvakba akár fényes nappal is.

Nem kímélik azonban az embereket sem, és szegény indiánok évről évre jókora véráldozattal adóznak ezeknek a félelmetes fenevadaknak. Sebeikbe szinte mindig belepusztulnak: ezeknek a dúvadaknak a karmai nem élesek, hanem elroncsolják az inakat.

A lesben lapuló jaguár láthatóan nem vette észre a tengeri farkasok közeledését, nyugtalankodásnak semmi jelét sem adta. A roppant mocsár feketébe játszó vizére meresztette szemét, mintha a Victoria régiák kocsikeréknyi levelei alatt rejtőzködő zsákmányát kémlelné.

Tüskés bajsza finoman rezgett, türelmetlensége vagy haragja jeléül, hosszú farka lágyan cirógatta a sásleveleket és szárazakat, de nem ütötte vele a leghalkabb neszt sem.

- Mire vár? - kérdezte a Kalóz; úgy látszott, megfélekezett Van Guldról és kíséretéről.

- Prédára les - felelte a katalán.

- Teknőcre talán?

- Nem - válaszolt az afrikai. - Méltó ellenfélre vetett szemet. Odanézzetek, ott, a Victoria régiák levelei alatt! Nem látjátok? Ott barnállik egy állat pofája!

- Szénzsák komámnak igaza van - vágta rá Carmaux. - Valami csakugyan mozog a levelek alatt...

- Az bizony egy *jacaré* orra vége, komám - suttogta a néger.

- Kajmán? - kérdezte a Kalóz.

- Igen, gazdám.

- A jaguárok még ezeket a félelmetes hüllőket is meg merik támadni?

- Bizony, uram - válaszolt a katalán. - Ha nem csapunk zajt, iszonyú harc szemtanúi lehetünk.

- Reméljük, nem tart soká...

- Vajmi kevéssé türelmes ellenfelek ám ezek, s ha majd összeakaszkoznak, nem fognak fukarkodni a harapásokkal... Ni csak!... Lám, a jacaré már elő is búj.

A Victoria régiák levelei hirtelen szétrebbentek, és két roppant állcsont villant elő mögülük - teli hosszú, háromszögű fogakkal -, és a part felé tárult.

A kajmán közeledte láttán a jaguár fölemelkedett és hátrahúzódott. Bizonyára nem a tátogó kajmánpofától való félelmében, hanem azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy ellenfelét maga után csábítsa a szárazföldre, s ezzel megfoszsa egyik legfőbb védekezési lehetőségétől, a mozgékonyaságtól: ezek a hüllők ugyanis túlságosan esetlenek, ha kikecmeregnek a vízből.

A kajmánt lépre csalta ez a hátrahúzódás - azt hitte talán, hogy megriasztotta a jaguárt -, hatalmasat csapott a farkával, egy suhintásra lekaszált tüskés szárukról a Victoria régiák leveleit; farkcsapásával jókora hullámverést támasztott, majd előrecsobbant, fölmászott a partra, ám tüstént megállt, úgy mutogatta harapásra tárt irtóztos fogsorait.

Jól megtermett állat volt, hátát vízínövények borították: ezek a pikkelypáncél közé ékelődött iszapban nőttek.

Lerázta a testét borító posványt, vízcseppek miriádját fecskendezte maga köré, majd megvetette két kurta hátsó lábát, és csecsemősírásszerű emlékeztető rikoltást - talán harcra hívó kiáltást - hallatott.

A jaguár azonban nem rontott rá, hanem megint csak hátraszökött, és feszült figyelemmel kémlelte, készen arra, hogy bármely pillanatban nekiveselkedjék.

Az erdők királya és a mocsarak királya néhány pillanatig némán meredt egymásra, sárgás szemükben szilaj láng lobogott, majd az előbbi türelmetlenül fölmordult, összehúzódkodott, és fűjt, mint a dühre gerjedt macska.

A kajmán azonban csöppet sem ijedt meg, tudatában lévén roppant erejének és csonttörő fogzatának, hanem eltökélten kapaszkodott följebb a meredek parton, és súlyos farkával jobbra-balra söpört.

A ravasz jaguár erre a pillanatra várt. Amikor látta, hogy ellenfele immár a szárazon van, nagy lendülettel fölpattant a levegőbe, és rávetette magát, ám bármily acélosak voltak is a karmai, épp csak megkarcolták a hüllő csontkemény pikkelyeit, azokat a páncéllemezeket, amelyeken a puszkagolyó sem hatol át.

Őrjöngő haragjában, amiért első rohama nem sikerült, szemkápráztató gyorsasággal megpördült, karmával végigszántott ellenfele fején, kivájta az egyik szemét, majd újabb szökelléssel tizlépésnyire visszaugrott a földre.

A kajmán a harag és fájdalom hosszas rikoltását hallatta. Egyik szemétől megfosztva elvesztette erőfölényét, nem mérkőzhetett meg a veszedelmes ellenfelével, igyekezett hát visszakerülni a víz menedékébe, tébolyult indulatában pedig hatalmasakat csapott a farkával, csak úgy záporozott körülötte a fölkavart iszap.

A jaguár, amely szüntelenül résen állt, ekkor másodjára is felszökkent és ráugrott; ezúttal azonban nem az áthatolhatatlan páncélon próbálta ki a körmeit.

Előregöbült, és jókora csapást mért a hullőre, karmával fölhasította az oldalát, és egyidejűleg kitépte beleinek egy részét is.

Halálos sebet ejtett rajta, a kajmánba azonban túl sok életerő szorult ahhoz, hogy legyőzöttként földjára a harcot. Főrdögölő vonaglással lerázta hátáról ellenségét - az bukfcet hányva a nádorzsák közé nyekkent -, majd nekirugaszkodott, hogy megszámlálhatatlanul sok fogával kettőbe roppantsa.

Balszerencsére fél szemmel nem bírta pontosan megcélozni, s ezért nem sikerült szétmorzsolnia ellenfelét, noha könnyűszerrel megtehetette volna, csak a farkát harapta le.

Irtóztos vad üvöltés adta tudtára a tengeri farkasoknak, hogy a kajmán egyetlen marással lemetszette a jaguárról ezt a függelékét.

- Szegény bestia! - sajnálkozott Carmaux. - Be rútul fest majd a farka nélkül.

- Sose bánjad, megtorolja - felelte a katalán.

Valóban, a vérengző fenevad bösz acsarkodással fordult a hullő ellen.

Látták, mint ragadja meg pofájánál, amelyet szilajon kezdett marcangolni, noha kockáztatta, hogy az acélos fogsorok lemetszik mancsait; bámulatos gyorsasággal dolgozott karmaival.

A szerencsétlen állatból ömlött a vér, borzalmasan megcsönkítva és megvakítva egyre csak hátrált, hogy menedékre leljen a vízben. Farka félelmetes csapásokkal sújtott le, két állcsontja csikorgó csattanással csapódott össze, de nem sikerült leráznia a dúvadat, az pedig szakadatlanul tépázta és cibálta.

Egyszer csak mindketten belezuhantak a vízbe. Néhány pillanatig vértől vöröslő tajtéktarajok közt viaskodtak, majd egyikük ismét fölbukkant a parton.

A jaguár caplatott ki a szárazra, szánalmas állapotban. Csatakos bundájáról egyszerre csurgott alá víz és vér. Farka ottmaradt a hullő fogai közt, egyik mancsa, úgy rémlett, törötten fityeg, hátát mintha megnyúzták volna.

Nagy ügyel-bajjal bírt csak fölkecmeregni a meredek partra, ott aztán lépten-nyomon megtorpant, és szikrázó szemmel pillantott a habokra, majd bevánszorgott a bambuszszárak bozótjába, és egy utolsó fenyegető nyávogással eltűnt a tengeri farkasok tekintete elől.

- Azt hiszem, ez megkapta a magáét - jegyezte meg Carmaux.

- Meg, a kajmán azonban megdőglött, és holnap, ha fölveti felszínre a víz, pompás reggelivel szolgál majd a jaguárnak - válaszolt a katalán.

- Drága árat fizetett érte.

- Ugyan már!... Kemény fából faragták ezeket a fenevadakat, majd meggyógyul.

- A farka nem nő ki többé, annyi szent.

- Beéri a fogaival meg a mancsaival.

A Fekete Kalóz újra útnak eredt. Amikor odaértek, ahol az amerikai erdők királya meg a folyók és mocsarak királya közt lezajlott a rettentő harc, Carmaux meglátta a földön a hullő egyik szemét.

- Pfu!... - fakadt ki. - De randa!... bár kihunyt már, ott izzik még benne a gyűlölség és a falánkság.

A tengeri farkasok meggyorsították lépteiket. Mivel a mocsár szélén csupán a könnyen letiporható növények, nád és bozót sarjadt, itt sokkalta fürgébben meneteltek, mint a vadon szövevényes sűrűjében.

Igencsak ügyelniük kellett azonban a mocsarak környékén nagy számban hemzsegő hullőkre, különösen a *jararacákra*: ezeken a kígyókon könnyen átsiklik a pillantás, mert a bőrük színe olyan, akár az avaré; talán valamennyi közt ezek a legveszélyesebbek, minthogy marásukra semmiféle ellenszer sincsen.

Szerencsájukra úgy tapasztalták, hogy a nyirkos szittyóknak ezek a veszedelmes lakói errefelé nem lappanganak a fűben. Rendkívül nagy számban nyüzsgöttek viszont a szárnyasok, roppant rajokban csapongtak a vízinnövények és a bambuszszárazak körül.

Az ingovány madarain kívül gyönyörűsége folyami fácskák, a *ciganák* is föl-fölrebbentek arrafelé. Tollazatuk tarka, farkuk hosszú. Seregestül hussantak ide-oda a rikácsoló papagájok, némelyek zöldek és sárgák voltak, mások meg pirosak; pompás *canindék*, a kakadúkhöz hasonló jókora papagájok is röpdöstek ott türkizkék szárnyukkal és sárgás begyükkel; a *tico-tico* nevű apró, verébszerű madárkáknak pedig egész fellegei húztak el a vándorok feje fölött.

Néhány csapat majom is megjelent, a vadonból tódultak elő. Ezek a karmosmajmok voltak: szőrük hosszú és puha, akár a selyem.

Elöl jöttek a hímek, utánuk a nőstények, vállukon kicsinyeikkel; amikor azonban megpillantották a tengeri farkasokat, azon nyomban kerekelt oldottak, s a hímekre bízta, hogy fedezzék a visszavonulásukat.

Délben a Fekete Kalóz jelt adott a megállásra; látta: embereit elbágyasztotta a hosszú menetelés, amely tíz órája tartott már, szinte megszakítás nélkül, és rendjénvalónak találta, hogy élvezzék a jól megérdemelt pihenést.

Hogy takarékoskodjanak a magukkal hozott kevéske eleséggel, amely még igen becsessé válhat a roppant ősrengetegben, nyomban nekiláttak a vadászatnak és a gyümölcszedésnek.

A hamburgi és a néger sorra vették a fákat; szerencséivel jártak, nem messze fölfedeztek egy gyönyörű pálmafát, mely kárminpiros kelyhű virágokat hajt, s ha törzsét megcsapolják, borféle nedűt ereszt; leltek aztán gyümölcsöt is; a fája hat vagy hét méter magasra nő, lombzata sötétzöld, s akkora gyümölcsöket terem, mint a mi narancsaink, simákat, élénksárga színűeket, jókora magvuk körül igen zamatos hús feszül.

Carmaux és a katalán pedig elvállalta, hogy vadat ejtenek; gondoskodniuk kellett ugyanis estéli étkezésükről is.

Végigkémlelték a partot, de csak madarakat láttak - azok meg igencsak nehezen kerülnek terítékre, ha egyszer tilos puskagolyóval lödözni rájuk -, ezért úgy döntöttek, hogy a nagy erdő felé cserkésznek, ott majd csak útjukba akad néhány *pekari*, azaz vaddisznóféle.

Lelkére kötötték társaiknak, hogy gyűjtsanak közben tüzet, majd gyors léptekkel távoztak; jól tudták, a Fekete Kalóznak nincs vesztegetni való ideje, túlontúl sürgős lecsapnia Van Guldra és kíséretére.

Tizenöt perc alatt átgázoltak a zsombékokon, s az ősvidon szélén termettek.

A katalán megtorpant, fülelt, nem hall-e valamilyen neszt, ami vad közellétére utal, de úgyszólván tökéletes csend honolt a zöldellő lombzatok boltívei alatt.

- Attól tartok, mégiscsak rá kell fanyalodnunk tartalék elemőzsiánkra - jegyezte meg fejcsóválva. - Talán épp a jaguár felségterületére tévedtünk, ahonnét jó ideje eliszkolt már a vadállomány.

- Úgy vélem, lehetetlen, hogy ekkora erdőségekben legalább egy macska ne akadjon.

- No hiszen, éppenséggel az imént ott miáskolt egy macska, csak egy kissé nagyobbacska!

- Ha belebotlunk a jaguárba, megöljük.

- Végeredményben nem is olyan förtelmes ezeknek a fenevadaknak a húsa, különösen ha párolt vöröskáposzta a köret...

- Nos, akkor kardélre hányjuk.

- Húha!... Húha!... - rikkantotta a katalán, és élénken fölkapta a fejét. - Úgy hiszem, sokkal finomabb falat kerül a fogunkra.

- Őzet láttál meg, aranyos katalánom?

- Kukkantson csak oda föl! Látja-e amott azt a lomha nagy madarat?

Carmaux fölpillantott, és csakugyan észrevett egy igencsak rusnya, fekete madarat: lomha szárnycsapásokkal ide-oda hussant a faágak és a lombok közt.

- Ez az az őzike?

- Az ott a *gule-gule*. Hopp, ni csak, amott egy másik is, és lentebb még több is feketéllik.

- Lődd le őket egyetlen golyóval, ha bírod - jegyezte meg Carmaux csúfondárosan. - Meg aztán nincsenek ám ínyemre ezek a te *gule-guléid*...

- Eszem ágában sincs leteríteni őket; éppenséggel egészen mást forgatok a fejemben; de ha kegyelmed nem tudja, mire valók, elmondom: azt mutatják meg nekünk, hol lelünk majd rá valami pompás pecsenyére.

- S miféle?

- Vaddisznóra.

- Ezer kalapácshalbendő és cápauszony!... Haj, be örömet bekebeleznék egy kis vadkansonkát vagy karajt!... Ám magyarázd csak el, aranyos katalánom, mi közülük a te *gule-guléid*nek azokhoz a sertés állatokhoz...

- Azoknak a madaraknak szerfölött éles a látása, már messziről észreveszik a kondát, és gyorsan odaröpködnek, hogy telerakják a begyüket...

- Vaddisznóhússal?!

- Dehogyan, hanem mindenféle gilisztával, skorpióval, amiket ezek a jószágok az orrukkal túrnak ki a földből, miközben gyökerek és gumók után kutakodnak, mert azokra fáj ám nagyon a foguk...

- Bekapják?

- Be bizony.

- S nem fordulnak föl?

- Azt mondják, hogy a *gule-gulé*k védettek az efféle rusnya férgek mérgező hatásával szemben.

- Értem. Akkor hát kövessük a szárnyasokat, mielőtt eltűnnek, és tartsuk lövésre készen a flintánkat. Hohó... Az ám, nem hallanak-e meg a spanyolok?
- Akkor meg a Kalóznak fölkapik az álla.
- Úgy beszélsz, mintha könyvből olvasnád, eszemadta katalánom. Csakugyan jobb, ha neszünket veszik, de megtöltjük a hasunkat, semhogy a koplalástól legyöngüljünk, s ne maradjon erőnk tovább üldözni őkelméket.
- Psszt!
- Vaddisznók?
- Nem tudom; valamilyen állat közeledik felénk. Nem hallja-e kegyelmed, hogyan susognak előttünk a lombok?
- Valóban.
- Várjunk hát, s legyünk résen, hogy tüzelhessünk bármely pillanatban.

Huszonnegyedik fejezet CARMAUX VISZONTAGSÁGAI

A növények leveleit bizonyos óvatossággal meg-megrezzentette valami, a két vadásztól mintegy negyvenlépésnyi távolságban, azok pedig sürgősen elrejtőzködtek egy hatalmas ébenfa törzse mögött.

A gallyak hol itt, hol ott reccsentek meg, mintha a közeledő állat tétovázott volna, melyik utat is válassza, de azért rendületlenül közeledett.

Carmaux egyszer csak azt látta, hogy megnyílik a cserjés, és a kicsiny tisztás kellős közepére kiugrik egy körülbelül rőfnyi hosszú, rötes fekete bundájú, kurta lábú, bojtos farkú állat.

Carmaux-nak fogalma sem volt, miféle fajta lehet, s ehető-e avagy sem, ám amint látta, hogy ott áll előtte mindössze harminclépésnyire, vállhoz kapta és elsütötte a puskáját.

Az állat lerogyott, majd nyomban fölpattant, és elinalt árkon-bokron át, de olyan fürgén és elevenen, ami arra utalt, hogy nem sebesülhetett meg súlyosabban.

- Valamennyi óceán valamennyi cápabendője!... - kurjantott föl a tengeri farkas. - Elvétettem!... No sebj, komám, nem hiszem, hogy sokáig szaladsz...

Hanyatt-homlok nekilódult, azzal se vesztegette idejét, hogy újra töltse a fegyvert, buzgón az állat nyomába eredt, ügyet se vetett a katalánra, aki ezt rikoltotta utána:

- Vigyázzon az orrára kegyelmed!

Az állat inaszakadtából rohant, valószínűleg a vackát igyekezett elérni, Carmaux azonban szaporán ott csörtetett közvetlenül mögötte, szabályjával a markában, készen arra, hogy kettőbe hasítsa.

- Hé! Bitang jószág! - ordította. - Ha a pokolba iszkolsz, ott is utolérlek!

Szegény állat nem hagyott ugyan fel a száguldással, az ereje azonban fogytán fogyott. A fücsomókon és leveleken vöröslő vérfoltok arról tanúskodtak, hogy eltalálta a tengeri farkas golyója.

Amikor aztán kimerült a futástól és a vérveszteségtől, meghúzódott egy fatörzs tövében. Carmaux azt hitte, már a markába kaparintotta, és rávetette magát. Hirtelen olyan éktelen bűdösség árasztotta el, hogy hanyatt esett, mintha két kézzel fojtogatnák a gigáját.

- Hogy fordulna föl valamennyi cápa az óceánban! - harsant föl bömbölése. - Ördögbe ezzel a döggel! Förtelmes büzbomba!

Majd tüsszentéssorozat rázkódtatta meg, s ez megakadályozta, hogy folytassa a szitkozódást.

A katalán feléje futott, hogy föltámogassa. Amikor azonban tízlépésnyire megközelítette, megtorpant, és két tenyérrel is betapasztotta az orrát.

- *Caramba!* - fújtatott és szuszogott. - Figyelmeztettem kegyelmedet, *caballero*, hogy álljon meg. No most aztán illatozik majd egy álló hétig. Nekem bizony inamba szállt a bátorságom, én nem merem jobban megközelíteni.

- Hej, barátom! - jajdult föl Carmaux. - Tán pestises lettem?! Olyan rosszul vagyok, mintha tengeribetegség tört volna ki rajtam!

- Fusson onnét, és szívjon friss levegőt.

- Úgy érzem, mindjárt elpatkolok. Mi történt?

- Tápázkodjék fel, ha mondom. Táguljon mennél távolabb attól az orrfacsaró szagtól, amely azokból a bokrokból gomolyog...

Carmaux nagy keservesen fölkel, és tántorogva elindult a katalán irányában.

Az meg, amint látta, hogy a tengeri farkas feléje támolyog, fürgén nyaka közé kapta a lábát, s meg sem állt, míg csak jó messze nem ért.

- Ezer cápabendő! Csak nem félsz?! - kérdezte Carmaux. - Akkor hát kolerám van...

- Nem, *caballero*, csakhogy kegyelmed illatárba fojtana engem is.

- Hogyan caplassak vissza a táborig? Elűzők mindenkit, magát a parancsnokot is!

- Van egy módja: hagyja, hogy megfüstöljük - ajánlotta a katalán, és majd belegebedt, hogy megfékezze a már torkát csiklandozó nevetést.

- Mint holmi heringet?

- Pontosan, szép *caballero*.

- Mondd csak, pajtás, mi történt valójában? Az a dög fecskendezte rám ezt a borzalmas rothadtfokhagyma-szagot? Hánytorog tőle a gyomrom! Tudod-e, hogy majd szétreped tőle a koponyám?

- Elhiszem.

- Ez az állat az oka?

- Bizony, *caballero*.

- Miféle szerzet hát, a teremtsit?

- Úgy hívják, hogy *surrilho*. Görényféleség, s annyi szent, hogy valamennyi fajtájuk közül a legocsmányabb, senki sem állhatja a szagát, még a kutyák se bírják ki...

- És honnét fröccsenti ki azt a pokoli illatot?

- A farka alatt levő bűzmirigyeiből. Megszórta kegyelmedet a folyadékkal is?

- Nem, valamelyest messzebb voltam még.

- Ezer szerencséje. Mert ha csak egy csepp is ráhull kegyelmed gúnyájára abból az olajos nedvből, most anyaszült meztelenül folytathatná az útját, olyan csupaszon, akár Ádám apánk...

- Mégis dögletesebb bűzt árasztok, mint egy pöcegödör!

- Mondtam már, majd megfüstöljük kegyelmedet.

- Pokolba a föld valamennyi *surrilhó*jával! Még rosszabbul is járhattam volna? No hiszen, szépen festek majd, ha visszatérünk!... Alig várják már, hogy megjöjjenek a vadhússal, s lám, helyette olyan bűzcsíkot húzok magam után, mint egy szekérderéknyi erjedő trágya!...

A katalán nem felelt; majd megpukkadt azonban nevetésében a tengeri farkas panaszkodása hallatán, s igyekezett mennél messzebb maradni tőle, abban a reményben, hogy a légjárás csak kiszellőzteti valamelyest a póruktól járt kocavadászt.

Táborhelyük közelében összeakadtak Van Stillerrel, épp eléjük sietett, abban a hiszemben, valamilyen fejedelmi zsákmányt vonszolnak magukkal, olyan súlyút, hogy nem győzik erővel. Amikor megcsapta a Carmaux-ból terjengő szag, tüstént befogta az orrát, és ész nélkül elfüstölgött.

- Mindenki menekül előlem, mintha belém esett volna a kolera! - fortyogott Carmaux. - Ha ez így tart, beleugrom a mocsárba!

- Ugrik a fenét - legyintett a katalán. - Horgonyozzék le itt, s várja meg szépen, míg visszajövök, máskülönben bűzbe borít valamennyiünket.

Carmaux beletörődőn bólintott, keserveset fohászkodott, aztán mélabúsan letelepedett egy fa tövébe.

A katalán tájékoztatta a Kalózt a mulatságos kalandról, majd az afrikaival együtt benyomult a rengetegbe, a bors indáihoz hasonló zöld füveket gyűjtött; a jókora nyalábot letette vagy húslépésnyire Carmaux-tól, majd alágyújtott a halmocskának.

- Füstölődjék meg alaposan kegyelmed - biztatta a tengeri farkast, majd gyorsan kereket oldott, vásott kacagás közepette. - Elvárom kegyelmedet reggelire.

Carmaux szófogadóan odament, és buzgalommal forgolódott az indás növényekből fölbodrosuló sűrű fekete füstfelhőkben: szentül elhatározta, addig nem tágit innen, amíg meg nem szabadul a minden pórusát átítató szörnyű szagtól.

Az égő venyigeszárok olyan csípős gomolyagokat pöfékeltek, hogy a szegény tengeri farkas szeme párából bőséggel fakadt a könnypatakok, mintha a katalán igazi borsszemeket hintett volna a tűzbe. Mindazonáltal bölcshez méltó belenyugvással kitartott, hagyta, hogy átítassa a füst, mint valami heringet.

Félóra múltán, amikor már csak gyöngén szaglott a *surrilho* bűzmirigyének váladékától, végül is úgy döntött, elszakad a tüztől, s elindult a tábor felé, ahol társai azzal foglalatostkodtak, hogy földaraboljanak egy hatalmas teknőcot, amelyet szerencsésen nyakon csíptek.

- Szabad?... - érdeklődött megilletődve. - Annyi füstöt nyeltem, hogy remélem, megtisztultam tőle.

- Lépj közelebb - felelte a Fekete Kalóz. - Hozzászoktunk a torokkaparó kátrányszaghoz, eltűnjük hát ezt is, amelyet te bocsátasz ki; éltet azonban a reménység, hogy mostantól fogva óvakodsz a *surrilhó*tól.

- Százezer cápa meg kardhal!... Ha valaha meglátok egyet, eliszkolok hárommérföldnyinél is távolabbra, erre szavamat adom, parancsnok úr. Igencsak pórul jártam ezzel a förtelmes bűzbombával. Már én ezentúl inkább kuguárokkal és jaguárokkal akasztom össze a bajsom.

- Legalább a vadon legsűrűbb zugában löttetek?

- Remélem, hogy a lövés zaja nem terjedt nagyon messzire - felelte a katalán.

- Nem örülnék, ha a szökevények neszét vennék, hogy követjük őket.

- Én azonban úgy hiszem, arról már bizonyosságot nyertek, kapitány úr.

- Miből következteted?

- Szokatlanul gyorsan menetelnek. Ez idő tájt utol kellett volna már érniük őket.

- Talán valamilyen sürgető ok készteti Van Guldót ilyen sietségre.

- Vajon micsoda, uram?

- Attól való félelme, hogy az Olonne-i lerohanja Gibraltárt.

- A kalózvezér támadást intéz a helység ellen? - kérdezte nyugtalanul a katalán.

- Talán... majd meglátjuk - válaszolt a Kalóz kitérőleg.

- Ha ennek be kell következnie, én nem harcolok soha a honfitársaim ellen, uram - mondta a katalán megindult hangon. - A katona nem emelhet fegyvert olyan város ellen, amelynek a falain tulajdon országának lobogója leng. Amíg Van Guldról van szó, aki flamand, szívesen segíték kegyelmednek, ám semmi többet nem teszek. Inkább akasztasson föl.

- Csodállak, amiért ilyen hűséggel ragaszkodsz a hazádhoz - felelte a Fekete Kalóz. - Ha utolértük Van Guldót, szabadon engedlek, hogy védelmezhesd Gibraltárt, ha úgy kívánod.

- Köszönöm, *caballero*: egészen odáig azonban állok rendelkezésére.

- Akkor hát kerekedjünk föl újra, máskülönben soha nem érjük utol Van Guldót.

Fölkapták fegyvereiket és a még meglevő csekély elemőzsiájukat, majd ismét útnak eredtek a mocsár szélén.

Lankasztó forráság terpeszkedett el ezen a vidéken, a meleget még az is fokozta, hogy sehol nem akadt árnyék; a tengeri farkasok azonban hozzászoktak már a Mexikói-öböl magas hőmérsékletéhez, nem szenvedtek tőle túlságosan. Mindazonáltal úgy gőzölögtek, akár a kénes hévízi források, és olyan bőséggel szakadt a veríték minden pórusukból, hogy néhány lépésnyi gyaloglás után teljességgel átnedvesedett a ruhájuk.

Ráadásul az ingoványvilág vadvizeit merőlegesen érték a hét ágra tűző nap engesztelhetetlen sugarai; vakító visszfények verődtek vissza felületükről, fájdalmasan kápráztatták valamennyiük szemét; a veszélyes miazmák pedig könnyű köd alakjában lebbentek föl a lápok felszínéről.

Szerencsájukra délután négy óra tájt elérték a sík vidék túlsó végét, amely egy palack nyakához hasonlóan ékelődött bele a roppant ősvadon közepébe.

A tengeri farkasok és a katalán, noha igencsak kifulladtak, derekasan gyalogoltak tovább, s már el is kanyarodtak a rengeteg felé, amikor a sereghajtóként érkező néger rámutatott a mocsár felé elnyúló zöldesbarna sárrét színén lebegő vörös tárgyra.

- Madár? - kérdezte Carmaux.

- Úgy vélem, inkább spanyol sapka - mondta a katalán. - Nem látják-e, hogy a fekete tollbóbíta is rajta fityeg?...

- Ki hajíthatta be oda a mocsárba? - tűnődött a Kalóz.

- Azt hiszem, itt valami rosszabbról van szó, uram - jegyezte meg a katalán. - Ha nem tévedek, ez a posvány olyan vendégmarasztaló rétegekből áll, amelyek mindig mindent magukba szívnak, és fönn nem tartanak soha semmit...

- Mit akarsz mondani ezzel?

- Azt, hogy talán a sapka alatt ott van az a szerencsétlen, akit élve nyelt el a mocsár.

- No, nézzük csak meg.

Letértek útirányukról, s a háromszáz-négyszáz méternyi széles és ugyanolyan hosszú lápmedence felé tartottak; közelebbre merészkedve megállapították, hogy valóban, az a holmi ott a spanyol katonák szokott viselete, a tollbojttal díszített vörös és sárga csíkos selyembarett.

Fönnmaradt egy tölcser alakú mélyedés közepében, néhány arasznyira tőle pedig mintha öt kis cövek meredt volna ki az ingoványból: láttukra a tengeri farkasok összerázkódtak.

- Egy kéz ujjai! - kiáltott föl Carmaux és Van Stiller.

- Mondtam kegyelmeteknek, *caballeros*, hogy holttest rejlik a sapka alatt - szólalt meg szomorú hangon a katalán.
 - Ki lehet ez a szerencsétlen, akit elnyelt az ingovány? - kérdezte a Kalóz.
 - Egy katona a kormányzó kíséretéből - felelte a katalán. - Azt a sapkát én mindig Juan Barreo fején láttam.
 - Van Guld tehát erre haladt el?
 - Íme, a szomorú bizonyítéka, uram.
 - Vajon véletlenül zuhant bele az iszapba?
 - Azt hiszem.
 - Iszonyú halál!
 - A legborzalmasabb, uram. Rémitő lehet az, ahogy az élő embert megátalkodottan magába szívja a bűzhödt ingovány!
 - Nos hát, hagyjuk a holtakat, és gondoljunk az élőkre - mondta a Kalóz, s a vadon felé fordult. - Immár bizonyosra vehetjük, hogy a szökevények nyomában járunk.
- Épp arra készült, hogy társait sietősebb iramra buzdítsa, amikor a rengeteg legkuszább sűrűsége felől elnyújtott, furcsán föl-fölvijjogó fütty süvített visszhangosan, s ez visszatartotta.
- Mi ez? - kérdezte, a katalánhoz fordulva.
 - Fogalmam sincs róla - jelentette ki ez, és nyugtalan pillantást vetett a faóriások felé.
 - Valamilyen madár dalol ilyen különösen?
 - Soha nem hallottam még ezt a füttyöt, uram!
 - Hát te, Moko? - kérdezte a Kalóz, s a négerre pillantott.
 - Magam sem, kapitány úr.
 - Jeladás talán?
 - Attól tartok - felelte a katalán.
 - Ezek a honfitársaid, akiket üldözünk?
 - Hm-hm!... - dünnyögte a katalán, és fejét rázta.
 - Nem hiszed?
 - Nem, uram. Félő azonban, hogy rövidesen az indiánokkal gyűlik meg a bajunk.
 - Szabad vadászok vagy a ti szövetségeseitek? - kérdezte a Kalóz, és ráncba vonta a homlokát.
 - A kormányzó uszította őket miránk.
 - Akkor hát tudnia kell arról, hogy követjük.
 - Nyilvánvalóan gyanította.
 - Nos, semmi az egész!... Ha csak indiánok, könnyűszerrel megfutamítjuk őket.
 - Az őserdőben talán még a fehéreknél is veszélyesebbek. A csapdáik csak nehezen kerülhetők el.

- Legyünk résen, ne hagyjuk, hogy rajtunk üssenek. Töltsétek csőre a puskákat, aztán ne takarékoskodjatok a munícióval. A kormányzó tudja immár, hogy a sarkában vagyunk, mit sem számít hát, ha meghallja lövöldözésünket.
- No, gyerünk, aztán nézzünk a szeme közé az itteni indiánusoknak - dörmögte Carmaux. - Úgy vélem, bizonyára sem nem szebbek, sem nem rosszabbak, mint máségebűt.
- Óvakodjék tőlük, *caballero* - jegyezte meg a katalán. - Venezuela vörös bőrű őslakói emberevők, és igencsak áhítják ám, hogy kegyelmedet roston sütögethessék...
- Tízezer cápabendő!... Van Stiller, egykomám, ne engedjük, hogy ezek az ínyencek kikanyarítsák zamatos karajainkat!

Huszonötödik fejezet

AZ ŐSVADON EMBEREVŐI

Ekkor már benyomultak a rengetegbe, és küszködve törtettek előre a töméntelen sok pálmaféleség sudarai közt; vastag és szívós folyondárok lengtek mindenütt roppant mennyiségben, ezeket az indiánok kunyhóik építésekor használják fel.

Mivel megrohanástól tartottak, fölöttébb óvatosan haladtak előre, fülüket hegyezték, s ugyancsak figyelmesen fürkésztek a tömöttebb cserjéseket, amelyek mögött indiánok bújhattak meg.

A füttyjel nem hallatszott föl többé, minden arra vallott azonban, hogy még az imént emberek vonultak el itt. Eltűntek a madarak, és hasonlóképpen a majmok is: kétségkívül örökös ellenségeik, az indiánok, akik ádáz vadászatokon irtják az előbbieket is, az utóbbiakat is, minthogy szerfölött fáj a húsukra a foguk.

Mind több és több frissiben letört gallyat lehetett látni itt is, ott is, meg lesodort leveleket, csak kis ideje leszaggatott folyondárokat. Ragadós csöppekben szivárgott még belőlük a növényi nedv.

Két órája meneteltek már, szakadatlan vigyázattal, igyekezve megtartani déli irányukat, amikor bizonyos távolságból különös hangokat hallottak: úgy rémlett, hogy az indiánok körében általánosan használatos bambuszsípok egyikéből süvít föl a dallam.

A Kalóz egyetlen kurta mozdulattal megállást intett társainak.

- Ez jeladás, igaz-e? - kérdezte a katalántól.

- Igen, uram - felelte a katona. - Ebben immár nem tévedhetünk.

- Az indiánoknak közel kell lenniük.

- Közelebb, mint kegyelmed hinné. Lesvetésre alkalmas, sűrű bozótosok kellős közepén járunk.

- Mit tanácsolsz, mit tegyünk? Itt várjuk meg, amíg mutatkoznak, vagy folytassuk az utunkat?

- Ha megtorpanunk, még azt hihetik, hogy félünk. Gyerünk, uram, és ne kíméljük az első elénk merészkedőt!

A sípszó mind közelebről hallatszott. Úgy tetszett, hogy a füttyögés egy zsúfolt pálmaligetből jön elő: a fatörzsek hosszú és hegyes tüskéikkel áttörhetetlen torlaszként sorakoztak.

- Van Stiller - szólott oda a Kalóz a hamburgi tengerésznek -, ugyan próbáld már elhallgattatni azt a titokzatos pikulást.

A tengeri farkas, aki néhány évig bukanírként élt a rengetegben, kiváló mesterlövész hírében állt, puskacsöve fölött végigfürkészte a cserjést, igyekezett szemre kapni a sípoló indiánt, vagy észrevenni, hol rezdülnek gyanúsán a lombok; aztán odapörkölt, de csak úgy vaktában.

A dobhártyarepesztő dördülést éles kiáltás követte, amely tüstént harsogó hahotába váltott.

- Ördög és pokol! - rikkantott föl Carmaux. - Elhibáztad.

- Ezer hamburgi villám és mennydörgés! - fortyant föl Van Stiller bosszúsan. - Láttam volna csak egy körömfikarcnyi kis részét a kobakjának, bezzeg nem röhögne rajtam a kutya!

- Sose bánjad - legyintett a Kalóz. - Most legalább tudják, hogy puska van a kezünkben, és jobb lesz, ha vigyáznak. Tengerjárók, előre!

Az erdő komor és elvadult lett. Gigászi fák és lombkoronák, iszonyatos liánfüzérek és gyökérgubancok valóságos labirintusa tárult vándoraink tekintete elé, olyan kesze-kuszaságban, hogy a napsugarak nem bírtak áthatolni a zordonan zöldellő boltozaton.

Az egyenlítői növényvilág kolosszusai alatt tikasztó hőség és üvegházi nyirkos légkör uralkodott, és igencsak megizzasztotta a roppant rengetegen átkelő bátor férfiakat.

A katalán, a két tengerész, a Kalóz meg a néger ujjával puskája ravaszán, vigyázó szemmel és hegyezett füllel, óvatosan haladt előre, fölzárkózva egyik a másik nyomában.

A bozótosokat, a bokrokat, a mérhetetlen lombsátrakat, a gyökérgubancokat és a fűzernyalábokban függő folyondártömkelegeket fürkésztek, hogy bármelyik pillanatban az első előmerészkedő indián felé süssék fegyverüket.

A korábban hallott füttyjelek óta semmi sem zavarta meg az ősvadonban honoló mélységes és félelmetes csöndet; mégis, sem a Kalóz, sem négy útítársa nem hitte, hogy biztonságba jutott valamilyen váratlan támadás elől, sőt, éppen ellenkezőleg. Ösztönösen érezték valamennyien, hogy ellenségeik, akik oly gondosan titkolják hollétüket, nem lehetnek távol tőlük.

Olyan erdőszakaszon keltek át, amely még szövevényesebb, még sötétebb volt, mint az eddigiek; egyszer csak látták, hogy az élen haladó katalán hirtelen lehajol, majd gyorsan egy fatörzs mögé szökken.

Könnyed, surrogó nesz zirrent a levegőben, majd vékony nádszál suhant elő a falombok közül, s embermagasságban belecsapódott egy ágba.

- Nyíl!... - kiáltott föl a katalán. - Vigyázat!

Carmaux-nak, aki mögötte haladt, eldördült a fegyvere.

Még el sem csitult a lövés visszhangja, amikor a sűrű cserjés mélyéről éles, elnyújtott kiáltás harsant föl; fájdalomában üvöltött fel valaki.

- Ezer cápabendő!... Eltaláltalak! - kurjantott föl Carmaux.

- Hasra! - ordította ebben a pillanatban a katalán.

Négy vagy öt, méternyi hosszú nyílvevő süvített el a tengeri farkasok fölött, ők azonban akkor már a földön lapultak.

Van Stiller, a néger meg a katalán egyszerre sütötte el fegyverét, a három lövés egyetlen hatalmas dörrenésbe olvadt, ám újabb üvöltés nem hangzott föl a sűrűségből. Mindazonáltal a fák közül heves ágropogás és száraz levelek zörgése hallatszott, majd minden nesz megszűnt.

- Úgy tetszik, hogy megelégték a dolgot - jegyezte meg Van Stiller.

- Csöndet, és bújjanak meg a fák mögött - szólt a katalán.

- Attól tartasz, újra támadnak? - kérdezte tőle a Kalóz.

- Jobb kéz felől is lombsuhogást hallottam.

- Tehát csakugyan törbe estünk?

- Gyanítom, uram.

- Ha Van Guld azt hiszi, hogy az indiánok feltartóztathatnak bennünket, nagyon téved. Játszva leküzdünk minden akadályt.

- Ne hagyjuk el ezeknek a fáknek a menedékét, uram. Meglehet, a karibok nyilai mérgezetek.
- Valóban?!
- Méreggel szokták megkenni nyilaik hegyét, akárcsak az Orinoco vagy az Amazonas menti bennszülöttek.
- De hát nem maradhatunk itt örökkéig.
- Tudom, mindazonáltal nem tehetjük ki magunkat a lövéseiknek.
- Gazdám - szólalt meg abban a pillanatban a néger. - Kívánja-e kegyelmed, hogy átkutassam a cserjéket?
- Nem, mert ott biztos halál leselkedik rád...

- Csönd, parancsnok úr - vágott közbe Carmaux. - Hallja?

Sípszó szivárgott elő a vadon legsűrűbb bozótosából. A szomorú, egyhangú füttyögés olyan élesen metszette át a levegőget, hogy nagy távolságban is hallani lehetett.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte a Kalóz, aki kezdte elveszteni béketúrását. - Vajon gyülekezőt vagy támadást fűznek?

- Parancsnok úr - szólalt meg Carmaux. - Megenged egy tanácsot?

- Beszélj!

- Riogassuk el úgy ezeket a bitang indiánokat, hogy fölgyújtjuk az erdőt.

- S itt sülünk élve magunk is. Aztán ki oltaná el azt a tüzet?

- Jobbra-balra lödözve vonuljunk el - indítványozta Van Stiller.

- Azt hiszem, fején találtad a szöget - vágta rá a Kalóz. - Nagy csinnadratta közepette odébbállunk. Nosza, rajta, nyissatok tüzet kétfelé, derék vitézeim, én majd kierőszakolom az áttörést, ezt bízzátok reám.

A Kalóz a csoport élére penderült, jobbjaiban a kardját, baljában egy pisztolyt tartva, mögötte párosával sorakozott föl a két tengeri farkas, a katalán meg a néger.

Abban a pillanatban, amikor elhagyták a fatörzsek fedezékét, Carmaux és Moko elsütötte puskáját, egyikük jobbra lőtt, másikuk balra, majd rövid szünet után a katalán és Van Stiller is megrántotta fegyvere ravaszát. Azon nyomban újra töltöttek, és folytatták a pokoli zenebonát, nem takarékoskodtak a munícióval.

A Kalóz ezalatt utat nyitott, szaporán vagdosta a szabad járásukat akadályozó folyondárokat, és lombnyalábokat, készen arra, hogy bármely pillanatban odapörköljön pisztolyából, ha fölbukkan az első indián.

Úgy rémlett, ez az eszeveszett durrogtatás jobb belátásra bírja a titokzatos ellenséget; senki nem mert mutatkozni. Egykét nyíl azonban lecsapott tőlük néhány lépésnyi távolságban, vagy elsziszegett a szakasz fölött, de nem találta el egyiküket sem.

Már-már azt hitték, hogy kiszabadultak a kelepceből, amikor hatalmas fatörzs zuhant keresztbe szinte közvetlenül előttük, irtózatosszerű recsegés-ropogás közepette, s útjukat szegte.

- Ezer hamburgi villám! - kurjantott föl Van Stiller, akit kis híján agyonvert egy vastag ág. - Ha fél másodperccel később dül le, péppé zúz valamennyiünket...

Be sem fejezte szavait, amikor őrzítő ordítózás hasított a fülükbe, majd néhány nyílvessző süvített a levegőben, s ékelődött be mélyen a fák törzsébe.

A Kalóz és emberei tüstént földre vetődtek a ledőlt fa mögött, amely bizonyos fokig sáncként szolgálhatott.

- Reméljük, ezúttal megmutatkoznak - dünnyögte Carmaux. - Soha életemben nem kívántam még ennyire, hogy meglássam ezeknek a megátalkodott indiánusoknak az ábrázatát.

- Szóródjatok szét - szólt a Kalóz. - Ha észreveszik, hogy egy rakáson lapulunk, nyílzáporral árasztanak el.

Emberei széjjelebb kúsztak a roppant fatörzs mögött, hogy ne nyújtsanak egyetlen célpontot ellenségeiknek, amikor néhány síp szólalt meg nem messze tőlük.

- Közelednek - jegyezte meg Van Stiller.

- Készüljetek rá, hogy sortűzzel fogadjuk őket - vezényelt a Kalóz.

- Ne még, várjon, uram! - figyelmeztette a katalán, aki néhány pillanatig feszülten fülelt a fűvőshangszerek mélabús dallamára. - Ez nem a harci indulójuk!

- Mit akarsz ezzel? - kérdezte a Kalóz.

- Várjon, uram.

Főlegyenesedett, és átpillantott a fatörzsről.

- Békekövet! - kiáltott föl. - *Caramba!*... Maga a törzsi *piaye* közeledik...

- A *piaye*?!...

- A varázsló, uram - felelte a katalán.

A tengeri farkasok azonnal talpra ugrottak, fegyvereiket azonban lövésre készen tartották, mert nem sok bizalommal viseltettek az emberevők iránt.

Indián surrant elő az egyik kusza cserjésből, és megindult feléjük; két sípos követte.

A már kissé korosabb férfi középtermetű volt, mint Venezuela majdnem minden indiánja, széles vállú, kötélvastag izmú, bőre pedig rőtessárgán fénylett, ámbár talán valamelyest sötétebbre pácolódott, mert ezeknek a vadembereknek az a szokásuk, hogy a borzalmas szunyogcsípések elleni védekezésüként bedörzsölik testüket halzsír vagy kókuszolaj és *oriana* keverékéből készített kenőccsel.

Kerek és nyílt arcán inkább mélabús, semmint szilaj kifejezés ült, szakállnak nyoma sem látszott - szokásuk szerint bizonyára szálanként tépdeste ki arcszőrzetét -, fejét azonban hosszú, koromfekete hajzat borította, amelyen sötétkék visszfények tündököltek.

Mint a törzs *piaye*ja, azúrkék pamutszoknyácskáján kívül valóságos dísztümeget viselt magán: kagyló nyakláncokat, roppant türelemmel, aprólékosan megmunkált halcsont gyűrűket, jaguárok és kuguárok fogaiból, karmaiból és csigolyáiból meg a tukánmadár csőréből és hegyikristálydarabokból összefűzött, meg tömör színarany karpereceket. Fejét hosszú papagájtollakból, arapapagájtollakból és folyami fécánok tollazatából egyberótt fejdísz ékesítette, szándékosan átfűrt orrsövényében pedig három vagy négy hüvelyk hosszú halszálla látszott.

Igencsak tarkabarka látványt nyújtott.

Két kísérője szintén kék szoknyácskában pompázott, csecsebecse azonban sokkal csekélyebb mennyiségben fityegett róluk, ezzel szemben ébenfából faragott hosszú íjjal, csonthegyű vagy kovakő hegyű nyílvevőkkel fegyverkeztek föl, meg a *butú* nevezetű félelmetes, egy méternél hosszabb, lapos, szélezett élű, a legrikítóbb színekkel kockás mintájúra festett harci baltával.

A *piaye* vagy ötvenlépésnyire közelítette meg a fatörzset, intett a két síposnak, hogy maradjanak csöndben, majd sztentori hangon, tört spanyolsággal odabömbölte:

- Fehér férfiakok, figyeljék reám!...

- A fehér férfiak hallgatnak téged - felelte a katalán.

- Ez arawako indiánok föld! Ki engedjete fehér férfiaknoak, hogy megsértse a mi erdeinketnek?

- Nem áll szándékunkban, hogy megsértsük az arawako indiánok rengeteget - válaszolt a katalán. - Mi csak egyszerűen átkelünk rajtuk, hogy eljussunk a Maracaibo-öböl déli félkaréjában levő tájakig, és eszünk ágában sincs, hogy háborúskodjunk a vörös bőrű férfiakkal, hiszen a barátaik vagyunk.

- A fehér bőrűek barátság nem jó. Arawakonak nem. Már régen rossz. Ezek itt erdeink: vissza, vissza hazátok! Különben fölfalunk.

- Ördög és pokol!... - fortyant föl Carmaux. - Ez már arról vartyog, ha jól értettem, hogyan sütyöget meg minket a rostélyon.

- Mi nem tartozunk ama fehérbőrűek közé, akik meghódították a partvidéket, és rabszolgasorba vetették a karibokat. Éppen ellenkezőleg, mi amazok ellenségei vagyunk, és azért vágunk át ezeken az, erdőkön, hogy üldözzük néhányukat, akik egérutat nyertek előlünk - szólalt meg most a Kalóz.

- Te vagy főnök?... - kérdezte a *piaye*.

- Én vagyok itt a főnök.

- Más fehér bőrűeket üldözől?

- Hogy megöljem őket. Erre haladtak el?

- Láttuk őket, de nem messzire, mert megesszük őket.

- Segítek neked, hogy megöld őket.

- Gyűlölöd őket? - kérdezte a *piaye*.

- Ellenségeim.

- Öljétek meg őket, ha tetszik, a partvidéken, de ne itt, arawakok területén. Fehér férfiakok, forduljátok vissza, mert hadra kelünk ellenetek.

- Mondottam már, mi nem vagyunk a vörös bőrűek ellenségei. Tiszteletben fogjuk tartani a te törzsedet, kunyhóidat és csűrjeidet.

- Fehér férfiakok, forduljátok vissza! - ismételte a *piaye* nagyobb hangerővel.

- Figyelmezz még reám...

- Mondottalak: forduljátok, máskülönben fölfaljuk a húsokat.

- Elég! Továbbmegyünk.

- Megakadályozzuk.

- A mi fegyvereink mennydörgést és villámlást támasztanak.

- Nekünk itt vannak a nyilaink.

- Háborút akarsz?...

- Igen, el ha visszára nem fordultokol.

- Tengerjárók! - csattant föl ekkor a Kalóz, és karddal a kezében fölszökkent a fatörzsre. - Mutassuk meg ezeknek az indiánoknak, hogy nem félünk tőlük! Előre!

A *piaye*, amint látta, hogy reá szegzett puskákkal közelednek feléje, lóhalálában elkotródott onnan a két síposával együtt, és egykettőre eltűntek a bozótban.

A Kalóz megparancsolta embereinek, ne lőjenek a bennszülöttek után, nem akarta ugyanis, hogy ők kezdeményezzék a harcot; ám rettenthetetlenül nyomult tovább előre az erdőben, készen arra, hogy föltartóztassa az indián horda támadását.

Újra Tortue szigetének félelmetes tengeri farkasa lett, aki már annyiszor adta tanújelét rendkívüli bátorságának.

Karddal jobbában és pisztollyal baljában vezette a kicsiny különítményt, ő törte az utat a vadonban, készen arra, hogy bármely pillanatban harcba bocsátkozzék.

Csakhamar nyílvevesszők szisszentek feléjük a gallyak közül. Van Stiller és Carmaux tüstént két puskalövessel válaszolt, ám kénytelen-kelletlen csak úgy vaktában adták le őket, merthogy a *piaye* minden szájhösködése ellenére az indiánok igencsak óvakodtak nyíltan mutatkozni előttük.

Percnyi időközökben jobbra és balra sütögetve puskáikat, a kicsiny szakasz tagjai szerencsésen maguk mögött hagyták a rengeteg legsűrűbb részét - csupán egy-két nyílvevessző és gerely szállt utánuk -, és kijutottak egy tisztásra, amelynek közepében a talajvíz apróbb mocsarat alkotott.

Mivel a nap már alkonyatra hajlott, és mert nem láttak sem indiánt, sem nyílvevesszőket, a Kalóz elrendelte, hogy üssenek tábor.

- Ha támadni óhajtanak, itt várjuk be őket - mondta társainak. - A tisztás elég terjedelmes ahhoz, hogy észrevehessük, amint fölbukkannak.

- Jobb helyet nem is választhattunk volna - jegyezte meg a katalán. - Az indiánok igen veszélyesek a bozótban, ám nyílt terepen nem mernek támadni; meg aztán úgy alakítom majd táborhelyünket, hogy ne ronthassanak reánk.

- Árkot akarsz ásni? - kérdezte Carmaux. - Túlságosan is hosszadalmas munka volna, katalán barátom.

- Megteszi egy tűzsánc is.

- Azt meg, hipp-hopp, átugranák. Meg se kottyán nekik. Elvégre mégse kuguárok vagy jaguárok, hogy elijessze őket néhány izzó fatuskó.

- Hát ez? - kérdezte a katalán, s maroknyi gömbölyű bogtyót mutatott neki.

- Ez meg micsoda?

- Szegfűbors, a legcsípősebb fajta. Gyaloglás közben gyűjtöttem, és teliraktam a zsebeimet.

- Sült húsról szórva igen jóízű, ámbar cefetűl kaparja az ember gigáját...

- Az indiánok elriasztására szolgál majd.

- Már hogyan?

- Tűzre vetjük.

- S elrémíti őket a bogtyók durrogása?

- Nem, hanem a belőlük fakadó füst. Ha megpróbálnak átgázolni a tűztorlaszon, majd kimarja a szemüket, és jó néhány órára megvakulnak.
- Ezer cápabendő, ördögös dolgoknak vagy te tudója!
- A karibok tanítottak meg rá; kényelmes módja ez az ellenség távol tartásának; majd meglátják kegyelmetek, milyen jól beválík, ha megrohannak az arawakok. Nosza, rajta, gyűjtsünk tűzre valót, és várjuk az indiánokat teljes lelkinyugalommal...

Huszonhatodik fejezet AZ ARAWAKOK KELEPCÉJE

A tengeri farkasok vacsorára sebtiben elköltötték a reggeliről maradt teknőchúst, rágsáltak hozzá némi kétszersültet is, majd először is tűvé tették a környéket, nem lelnek-e lesben lappangó indiánokra, aztán megcsapkodták a harasztot, hogy elriogassák a kígyókat, végül csillagmáglyákat gyújtottak a tábor körül, s néhány maroknyi szegfűborsot szórtak a lángokba: ez a legkiválóbb ellenszere nemcsak a szűnyogoknak, hanem a támadó embereknek és a fenevadaknak is.

Attól tartottak, s joggal, hogy aligha telik el békésen éjszakájuk; úgy határoztak hát: őrt állnak, előbb a két tengerész meg a néger, aztán a Kalóz meg a katalán.

A két utóbbi, hogy majd biztos lövés essék, újra töltötte fegyverét, aztán sietősen nyugovóra tért; Carmaux és társai pedig puskájukat a térdükön tartva elhelyezkedtek körben, a tűz gyűrűjén belül. A roppant ősvadon újra elcsöndesült; ez a békesség azonban vajmi kevésbé nyugtatta meg a strázsálókat, hiszen tapasztalatból tudták már, hogy az indiánok sokkal szívesebben támadnak éjnek évadján, semmint fényes nappal, mert túlontúl is félnek a pontos tűzfegyverektől, s mert a sötétségben sokkalta könnyebben közelíthetik meg ellenségeiket, különösen az erdők mélyén.

Carmaux bizony e nagy csöndesség helyett szívesebben hallgatta volna a jaguárok nyávogását és a kuguárok kurrogását. E húsevők jelenléte legalább kétségtelen bizonyosságát adta volna vörös bőrű támadóik távollétének.

Néhány órája virrasztottak már - szemük szakadatlanul fürkészte a közeli cserjéseket, s időnként egy-két maroknyi szegfűborsot vetettek az őrtüzekre -, amikor az afrikai, aki már több ízben tanújelét adta rendkívül éles hallásának, fölfigyelt a megrezzent lombok surrogó neszére.

- Nem hallottad, fehér komám?... - suttogta Moko, odahajolva Carmaux füléhez; a tengeri farkas épp irigylésre méltó élvezettel pöfékelt egy szivarvégből, amelyet valamelyik zsebében talált.

- Nem én, szézsák komám - válaszolt a tengerész. - Egy fia varangy se csahol ma éjszaka, s egy áldott béka se ereget olyan dübörgő hangokat, mint amikor mi kátránykóccal duggatjuk a hajógerendák közeit.

- Egy gally rezdült meg amarra: a te néger komád észrevette.

- Akkor a te fehér komád süket.

- Psszt!... Hallod?... Eltört egy ág.

- Az égvilágon semmit sem hallottam; de ha igaz, amit mondasz, ez azt jelenti: valaki azon mesterkedik, hogy a közelünkbe férkőzzék...

- Úgy bizony, komám.

- Ugyan ki a fene lehet az?... Szézsák komám, nincs-e véletlenül macskaszemed? Igencsak kapóra jönne most.

- Nem látok semmit, azt azonban hallom, hogy valaki mind közelebb sunnyog.

- A puskám tüzelésre kész. Most hallgass, és füleljünk.

- Hasalj le, fehér komám, máskülönben eltalálnak ám a nyilak.

- Tekintettel a tekintendőkre, megfogadom a tanácsodat, mert csakugyan semmi kedvem, hogy méreggel teli hassal patkoljak el.

Mindketten elnyúltak a fűben, s intettek a túloldalt silbakoló Van Stillernek, hogy kövesse példájukat, majd puskával a kézben némán hallgatództak.

Egy vagy több ember lopódzott feléjük. Az ötvenlépésnyi távolságban burjánzó sűrű bozótosból hébe-hóba megrezdültek a lombok, s megzörrent egy-egy reccsenő gally is.

A rézbőrűek, nehogy fölfedezzék őket, igyekeztek érthetőleg kellő óvatossággal nyíllövésnyi távolságra becserkészni a kis csoportot.

A néger és a két tengeri farkas szinte teljesen elbújt a fűcsomók mögött; meg se moccantak, arra vártak: mutatkozzék végre a támadó, hogy tüzet nyithassanak rá. Carmaux-nak azonban egyszer csak eszébe jutott valami, s fölugrott, mintha megcsípték volna.

- Komám - kérdezte -, úgy véled, messze vannak még?

- Az indiánok?

- Persze! No, bökd ki már.

- Még a bozótos közepében settenkednek, de ha ilyen iramban közelednek, egy-két perc múlva kijutnak az erdő peremére.

- Akkor van még időm! Van Stiller, dobd csak ide a zubbonyodat meg a sapkád.

A hamburgi sürgősen engedelmeskedett: úgy gondolta, s joggal, hogy Carmaux bizonyára tervel valamit ezekkel a ruhadarabokkal, ha egyszer elkérte őket.

A tengeri farkas maga is fölkel, hogy kibújjék a zekéjéből. Majd hátranyúlt a bokrokhoz, megragadott néhány ágat, úgy-ahogy keresztbe kötözte őket, azután rájuk akasztotta a zubbonyokat, s azok fölé meg odabiggyesztette a baretteket.

- No, ez megvan - jelentette ki, és visszaheveredett a helyére.

- Hű de agyafűrt az én komám - jegyezte meg vigyorogva a néger.

- Ha nem barkácsolom össze ezt a két bábut, az indiánok még elárasztanák nyilaikkal a Kalózt meg a katalánt. Most már biztonságban vannak.

- Psszt, komám, jönnek!

- Állok elébük. Hé, Van Stiller, adj még egy maréknyi szegfűborsot.

A hamburgi már félig föltápászkodott, de aztán tüstént lekushadt. Szisszenő neszek zizzentek, majd három-négy nyíl vágódott bele a frissiben rögtönzött madárijesztőkbe.

- Csak pocsékoljátok a mérget, senkiben sem tesztek kárt, pajtikáim - dünnyögte Carmaux. - Alig várom, hogy mutatkozzatok! Kaptok majd ólomcukorkát Carmaux bácsitól...

Amikor az indiánok látták, hogy senki nem ad életjelt, hét-nyolc nyilat lőttek ki újfent a rongybábokra, majd egyikük, kétségkívül a legmerészebb, borzalmas csatabárdját lóbálva kiugrott a bozótból.

Carmaux fölemelte puskáját, és célba vette a támadót. Már csaknem megrántotta a ravaszt, amikor a rengeteg erdő kellős közepén, néhány mérföldnyi távolságban hirtelen négy lövés dördült, s utánuk rémületes ordítás harsant föl.

Az indián villámgyorsan visszakozott: mielőtt Carmaux újra megcélozhatta volna, hátra-szökött a bozótba.

A Kalóz és a katalán fölriadt a fegyverdörgésre és az üvöltözésre. Tüstént talpra is ugrottak, azt hitték, táborukat rohanták meg a bennszülöttek.

- Hol vannak? - kérdezte a Kalóz, és karddal a kezében előretoppant.

- Kicsodák, uram? - érdeklődött Carmaux.

- Hát az indiánok.

- Elfüstölögték, parancsnok úr, még mielőtt megköstölték volna ezeket az édes puskaolyócskákat.

- S ez a bömbölés meg ez a robaj?... Hallod?... Megint három lövés!

- A bozótban áll a harc - felelte a katalán. - Az indiánok megtámadták a fehér bőrűeket, uram.

- A kormányzót és kíséretét?

- Úgy vélem.

- Sajnálám, ha ők ölnék meg a gazembert.

- Magam is, mert nem adhatom vissza a reám mért botütéseket egy halottnak, de hát...

- Hallgass!

Ismét eldördült két lövés, már távolabbról, ezeket eszeveszett hangzavar követte, valószínűleg az egész jókora indián törzs ott harsogott.

Majd egyetlen, elszigetelt dörrenés hallatszott, aztán többé semmi más.

- A küzdelem véget ért - jelentette ki a katalán, aki bizonyos aggodalommal fülelt a zajokra. - A kormányzóért ugyan a kisujjamat se mozdítanám, a többiek azonban honfitársaim...

- Szeretnéd megtudni, mi történt velük, igaz-e? - kérdezte a Kalóz.

- Igen, parancsnok úr.

- Magam szintén alig várom már, hogy tudomást szerezzek róla, él-e még az én halálos ellenségem vagy sem - válaszolt a tengeri farkas tompa hangon. - Vállalkoznál rá, hogy odavezess bennünket?

- Sötét ugyan az éjszaka, uram, de azért...

- Folytasd.

- Meggyújthatunk néhány gyantás faágat.

- De ezzel fölhívjuk magunkra az indiánok figyelmét.

- Igaz, uram,

- Iránytűink segítségével azonban útbaigazíthatjuk magunkat.

- Lehetetlenség, uram, legyűzni a százezernyi akadályt, amivel ez a kesze-kusza, sűrű vadon az utunkat szegi, ámbár...

- No, ki vele!

- Lelhetünk errefelé néhány *cucujót*, és azoknak jó hasznát vehetjük. Adjon rá öt percet uram. Moko, tarts velem...

Lekapta sapkáját, és a négerrel együtt elindult egy facsoport felé. A törzsek közt nagy, zöldes fénypontok villództak, röptük fantasztikus ábrákkal rajzolta tele az éjhomályt.

- Már megint mit forgat a fejében ez a boszorkányos katalán? - tűnődött Carmaux, ám sehogyan sem sikerült kitalálnia, miben sántikál az agyafűrt fickó. - Mi a manó az a *cucujo*? Hé, hamburgi, tartsd kéznél a puskád, nehogy törbe csalják őket!

- Sose félj, bajtárs. Le nem veszem róluk a szememet, fedezem mindkettőjüket.

Látták, hogy a katalán, amint a fák közé ér, jobbra-balra ugrál és kapdos, mintha ezeket a villogó pontokat vadászná.

Két perc múltán már vissza is tért a táborba, mindkét kezével összefogta fejfedője karimáját.

- Most már útnak indulhatunk, uram - mondta a Kalóznak.

- És hogyan? - kérdezte a tengeri farkas.

A katalán belenyúlt fejfedőjébe, és kihúzott onnan egy rovar, amely szép, sápatagzöld fényt sugárzott, s ez a világosság mérsékelt nagyságú körben derengett.

- Kössünk két-két *cucujót* a lábunkhoz, ahogyan az indiánok szokták; annyi fényt árasztanak, amennyi elegendő ahhoz, hogy ne csupán az utunkat eltorlaszoló folyondárokat és gyökércsomókat tudjuk megkülönböztetni, hanem a levelek közt rejtőzködő veszedelmes kígyókat is. Melyiküknél van fonál?

- Egy tengerésznél mindig akad - jelentette ki Carmaux. - Vállalkozom arra, hogy a *cucujókat* összefűzöm.

- Óvatosan ám, agyon ne szorítsa őket!

- Sose aggódj, katalán. Különb is, van tartalékok elég, látom, teli velük a sapkád.

A tengeri farkas Van Stiller segítségével gyöngéden megfogta a rovarokat, párosával egybefűzte őket, és kettőt-kettőt felkötött útítársai bokájára; igencsak ügyelt, hogy össze ne szorítsa őket. Ez az egyáltalán nem könnyű művelet jó félórát vett igénybe, végül azonban valamennyien felszerelkeztek ezekkel a bizarr, eleven jelzőlámpácskákkal.

- Leleményes ötlet - állapította meg a Kalóz.

- Indián találmány - válaszolt a katalán. - Ezeknek a szentjánosbogaraknak a fényénél elkerülhetjük az erdőt elrekesztő rengeteg akadályt.

- Készen vagytok?

- Mind egy szálig - felelte Carmaux.

- Előre hát, de vigyázzatok, ne csapjatok zajt!

Elindultak, libasorban, fürge léptekkel; tekintetüket a talajra szegezték, hogy lássák, hová rakják a lábukat.

A *cucujók* csodálatosan beváltak: lehetővé tették, hogy vándoraink észrevegyék nemcsak az indázó folyondárokat s az egyik fától a másikig kunkorgó gyökérkötegeket, hanem még az éjjeli rovarokat is.

Ezek valamennyi fajta közt a legragyogóbb és a legnagyobb szentjánosbogarak, olyan erős világosságot árasztanak, hogy derengésükben kétarasnyi távolságból is olvasni lehet.

Amikor apróbbacskák, ezüstös fényt vetnek, aztán ha fölcseperedtek, ez az árnyalat sápatag-zölddé változik, és sugárzó hatásfokot ér el. A nőstények által lerakott peték maguk is enyhén világítanak.

A tengeri farkasok gyors iramban útnak indultak; habozás nélkül törtek át a bokrok közt, vagy surrantak el a sűrű folyondárfüzérek alatt; tovasiklottak az óriási gyökérgubancok közt, amelyek valósággal kibogozhatatlan hálókat alkottak, és áthágtak a korhadtukban kidőlt vagy villámsújtotta fák rönkjein.

A puskalövések megszűntek; távolról azonban zsvaj hallatszott, bizonyára valamilyen indiántörzs harsogott. Némelykor elcsitultak, de aztán annál élesebben vijjogtak föl, hogy később ismét elüljön lármájuk. Hellyel-közzel fölhangzott a sípszó is meg valamiféle dobon kivert tompa dübögés.

Úgy rémlett, a harcnak vége, a törzs pedig táborát ült az irdatlan rengeteg valamilyik sötét zugában, talán hogy megünnepelje diadalát, és valamilyen iszonyatos lakomára gyülekezzék; hiszen ez idő tájt az a szokás dívott Venezuela indiánjai, s különösen a karibok meg az arawakok közt, hogy fölfalják foglyaikat s az ütközet során megölt ellenségeiket.

A katalán lankadatlanul rohant előre; hajtotta az izgalom, hogy megtudja, milyen sors jutott osztályrészül honfitársainak. A kormányzóért nem aggódott, sőt szíve mélyén azt sem bánta volna, ha holtan vagy akár nyárson sültén találja; bajtársaiért azonban összeszorult a szíve, s ez egyre gyorsabb iramra ösztökélte; azt remélte, hogy segítségükre siethet, ha netán valamilyük élve került az emberevőknek a kezére.

A hujjogás már nem zengett messziről, amikor Carmaux, aki a katalán oldalán szedte a lábát, megbotlott valamiben, miközben fölpillantott, hogy átbújjék egy liánnyaláb alatt; fölhemperedett, s földre buktában ügyetlenül szétnyomta a bokájára erősített *cucujókat*.

- Ezer mázsás ágyúcső!... füstölgött, és fürgén fölpattant. - Mi a manó ez?... Mordizomadta!... Egy halott!...

- Egy halott! - kiáltotta a katalán és a Kalóz is, amint mélyebben lehajoltak.

- Nézzétek csak!

Magas termetű indián feküdt a száraz levelek és gyökerek közt, fejét aratolldisz ékesítette, csipőjét sötétkék ágyékkötő fődte. Koponyáját kardvágás hasította ketté, már amennyire látták, mellét pedig talán golyó ütötte át. Nemrég ölhatték meg, sebeiből még szivárgott a vér.

- Talán itt történt az összezapás - jegyezte meg a katalán.

- Bizony - bólintott rá Van Stiller. - Amarra néhány csatabárd hever, a fatörzsekből pedig itt is, ott is nyílveszők merednek ki.

- Nézzük csak, nincs-e itt valamilyik bajtársam - mondta a katalán, bizonyos megindultsággal.

- Kár az időért - szólt közbe Carmaux. - Ha valakit megöltek itt, azt már amott sütögetik.

- Sebesült azonban elbújhatott errefelé.

- Keressétek - intett a Kalóz.

A katalán, a néger és Van Stiller átfésülték a közeli cserjéket, halkán szölongatták az esetleg ott rejtőzőket, de semmilyen választ nem kaptak. Találtak azonban egy bokor tövében egy másik indiánt - két golyó fűrődött pontosan a szívébe -, aztán néhány csatabárdot, egy-két íjat, meg egy nyaláb nyílveszőt.

Megbizonyosodtak, hogy nincs ott már egy teremtetett lélek sem, s újra fölkerelkedtek. A törzs zajgása ekkor már igencsak közlelről hallatszott; a tengeri farkasok úgy számították, hogy gyors menetben negyedórán belül eljutnak az emberevők táborhelyéig.

Valóban úgy tetszett, hogy az arawakok diadalünnepet ülnek, mert zavaros kiáltozások közepette állandóan vidám dallamaikat vijjogták a sípok.

A tengeri farkasok átkeltek már a vadon legsűrűbb bozótosain, amikor a lombsátrak közén magasra fölvetülő, vakító fényességet vettek észre.

- Az indiánok? - kérdezte a Kalóz, és megtorpant.

- Azok - felelte a katalán.

- Tűz köré telepedtek?

- Igen, de hogy mit sütnék e tűzön, az a kérdés - mondta a katalán mély megrendüléssel.

- Valamelyik foglyukat talán?

- Attól tartok, uram.

- Nyomorult lények - mormolta a Kalóz, és akaratlanul is megborzongott. - Gyertek, barátaim, menjünk, nézzük meg, vajon Van Guld elinalt-e a halál elől, vagy elnyerte-e vétkei méltó büntetését...

Huszonhetedik fejezet

NYILAK ÉS KARMOK KÖZT

Amikor a tengeri farkasok az indián tábor körül meredő fák mögé értek, vérfagyasztó jelenet tárult a szemük elé.

Vagy két tucat arawako ült egy gigászi parázstartó körül; alig várták már, hogy pukkadásig telezabálhassák magukat azzal a hússal, amely kezdett már szép ropogósra sülni egy éktelen hosszú nyárson. Ha valamilyen jókora méretű erdei vadról lett volna szó, akár egy egész tapírról vagy jaguárról, a tengeri farkasok egyáltalán nem nyugtalankodtak volna, annyi szent; ez a pecsenye azonban emberi holttestekből készült, két fehér bőrűéből, valószínűleg Van Guld kíséretének két spanyoljából.

A szerencsétlenekre az a sors várt, hogy eleméssze őket e förtelmes emberi fenevadak feneketlen bendője; húruk pirosra és ropogósra sült már, émelyítő szagot árasztott, s ezt az irtózatossá lakmározók kéjesen táguló orrcimpákkal szimatolták.

- Ördög és pokol! - szitkozódott halkán Carmaux, és kilelte a hideg. - Ki hinné, hogy léteznek ilyen elvetemült fráterek, akik felebarátaik tetemével táplálkoznak. Pfuj!... Ocsmány dögök!...

- Felismered azt a két szerencsétlent? - kérdezte a Kalóz a katalántól.

- Igen, uram - felelte a katona fojtott hangon.

- Van Guld kíséretéhez tartoztak?

- Ahhoz. Katona volt mindkettő, ha nem tévedek, mivelhogy a tűz lepörzsölte szakállukat.

- Mit tanácsolsz, mit tegyek?

- Uram... - suttogta a katalán, és könyörgő szemmel nézett a Kalózra.

- Szeretnéd őket kiragadni e szörnyszülöttek markából, hogy tisztességes temetést kapjanak?

- Sok bajt zúdítanék ezzel kegyelmetekre, uram. Az arawakok üldözőbe vennék utána.

- Ugyan már!... Nem félek ezektől a vadaktól - mondta kevélyen a Kalóz. - Egyébiránt csak kéttucatnyian vannak.

- Meglehet, de másokat is idevárnak. Az nem lehet, hogy ennyien faljanak föl két embert.

- Helyes, mire társaik ideérnek, mi már elföldeltük két bajtársadat. Hé, Carmaux, és te is, Van Stiller, ti híres mesterlövészek, célt ne tévesszen a golyótok!

- Én azt az óriást fogom leteríteni, aki illatos fűszerszámot szór a pecsenyére - felelte Carmaux.

- Én meg - tette hozzá a hamburgi - annak a fejét loccsantom szét, aki a kezében azt a villaféleséget tartja, amely arra szolgál, hogy forgassák vele a sültet.

- Tűz! - vezényelte a Kalóz.

Eldördült a két puskalövés, hirtelen megtörve az ősvadonban uralkodó csendet.

A góliáttermetű indián rázuhant a parázstartóra, a másik meg, amelyik a villával bökődött, szétzúzott koponyával rogyott össze.

Társaik azon nyomban talpra ugráltak, csatabárdjukat és íjukat szorongatva, de annyira megdöbbenek ettől a váratlan és oly gyilkos hatású sortűztől, hogy az ellentámadás egyelőre eszükbe se jutott. A katalán és Moko tüstént élt is az alkalommal, muskétájukkal beledurranottak a tömkeleg közepébe.

Látván, hogy két társuk újfent összecsuklik, az arawakoknak több se kellett, nyakuk közé kapták a lábukat, ügyet se vetettek a peccenyére, és hanyatt-homlok iszkoltak a cserjék közé.

A tengeri farkasok már előrefutottak a táborhely felé, amikor hirtelen meghallották, hogy dühödt láрма hangzik föl a távolban.

- Ezer cápa és kardhal! - fortyant föl Carmaux. - Címboráik arra készülnek, hogy idecsődüljenek!

- Fürgén!... - kiáltotta a Kalóz. - Dobjátok a hullákat valamelyik bokorba. Marad időnk, hogy elhantoljuk őket. De később.

- De a pörzsölt hús szaga elárulja, hol rejlenek - jegyezte meg Van Stiller.

- Akkor tegyük, amit tehetünk.

A katalán máris ugrott, és egyetlen taszítással ledöntötte a nyársat, Van Stiller pedig szapora rúgásokkal lóhalálában szétszórta az üszkös tuskókat.

Moko és Carmaux ezalatt szert tett két csatabárdra, és sietősen gödröt ásott az erdő nyirkos és porhanyós talajába, a Kalóz pedig elsurrant, hogy őrt álljon a roppant bozótos peremén.

A riogó indiánok gyorsan közeledtek. A törzs, amely nyilvánvalóan Van Guld nyomába eredt, a háta mögül földördülő puskalövések hallatára a borzalmas vacsora elkészítésével megbízott csoport segítségére rohant.

A Kalóz jócskán előremérészkedett - nehogy a szerteszaladt bennszülöttek visszafordulva meglepjék őket; amikor rövid távolságból gallyrecsegés ütötte meg a fülét, sebesen hátrasietett bajtársaihoz, és így szólt:

- Meneküljünk, máskülönben öt percen belül nyakunkon az egész törzs!

- Elkészültünk, parancsnok úr - mondta Carmaux, és szaporán topogott, hogy elegyengesse a földet a két elásott holttest fölött.

- Uram - jegyezte meg a katalán, és a Kalóz felé fordult - Ha megfutamodunk, ezek üldözőbe vesznek.

- Akkor hát mit tegyünk?

- Bújjunk el odafönn - felelte, és rámutatott egy hatalmas fára, amely egymagában kitett egy kisebbfajta erdőt. - A lombok közt nem fedeznek föl bennünket.

- Agyafűrt fickó vagy, komám - dicsérte meg Carmaux, majd fölkurjantott: - Árbockezelő matrózok, föl a sudárra!

A katalán és a tengeri farkasok, élükön Mokóval, nekigyürköztek, hogy fölkapaszkodjanak a trópusi flóra eme kolosszusára. Segítettek egymásnak, hogy mielőbb följussanak az ágak közé.

A fának számtalan sok és rendkívül hosszú, göcsörtös, piszkosfehér színű ága volt, és szerfölött sűrű lombozata. Nagyszámú léggyökér támogatta alulról, mint megannyi természetes gyámpillér, ezért a tengeri farkasok minden különösebb fáradság nélkül fölmászhattak a legalsó ágakig, onnan pedig tovább.

Carmaux épp kényelmesen elhelyezkedett egy nagy ág villás nyergében, amikor érezte, hogy ülőhelye élénken meglendül alatta, mintha valaki arrébb szökkent volna az ág túlsó végén.

- Te mocorogsz ott, Van Stiller? - kérdezte Carmaux. - Azt akarod, hogy lebukfencezzek innét? Figyelmeztetek: ha ilyen magasról pottyanok le, kitöröm a nyakam!

- Miről papolsz? - érdeklődött a Kalóz, aki fölötte függeszkedett. - Van Stiller itt van mellettem.

- Akkor hát ki hintáztat engem? Tán csak nem valamelyik arawako képeszkedett fel ide?!

Körülpillantott, és látta, hogy tízlépésnyi távolságban az alatta ingó ág dús levéltömegéből két zöldes, sárgán izzó pont fénylik elő.

- Olonne fővényére, ahogy Nau szokta mondogatni!... - mordult föl Carmaux. - Már megint miféle jószág szegődött hozzánk? Hé, katalán, nézz csak utána, meg tudod-e mondani, kié az a rám meredő rút szempár.

- Szempár?!... - riadt meg a katalán. - Valamilyen fenevad lappang ezen a fán?!

- Úgy bizony - felelte a Kalóz. - Azt hiszem, rossz társaságba keveredtünk.

- Az indiánok meg mindjárt ideérnek - tette hozzá Van Stiller.

- Magam is látok már két szemet - jegyezte meg a katalán, aki előzőleg fölemelkedett -, de azt már nem tudnám megmondani, hogy kuguaré-e vagy jaguaré...

- Még hogy jaguaré! - fohászkodott föl Carmaux, és megborzadt. - No, már csak az hiányzik, hogy rám rontson és lependerítsen innét az arawakok feje búbjára!

- Csönd legyen! - szólt rá a Kalóz. - Jönnek már!

- Hát ezzel az állattal meg mi lesz itt a közelemben? - firtatta tovább Carmaux, kezdett ugyanis nyugtalankodni.

- Talán nem mer rád támadni. Meg ne moccanj, mert árulónk leszel!

- No jó, egye fene, hagyom, hadd faljon föl, csakhogy megmentsem kegyelmeteket, parancsnok úr...

- Ne aggódj, Carmaux. Kezemben a kardom.

- Psszt!... Itt vannak!... - figyelmeztette őket a katalán.

Az indiánok eszeveszett üvöltözéssel értek oda. Voltak vagy nyolcvanan, talán többen is, valamennyien fölfegyverkezve csatabárdal, íjjal, néhányan meg gerellyel.

Mint valami nagy falka fenevad, kitódultak a tisztásra, ahol már hamvukba holtak a Van Stiller által szétrugdosott üszkös tuskók, ám amikor a már ehetővé sült két fehér holttest helyett társaik hullájára bukkantak, ijesztő dühkitörés követte a nem várt felfedezést.

Torkuk szakadtából bömböltek, akár az ördögösök, félelmetes csatabárdjaikat szilajon belevagdosták a fák törzsébe, fülsiketítő zajt csaptak, s minthogy nem tudták, kin töltsék ki mérgeiket, minden irányban elpendítették íjaikat, nyílve szeikkel telilődöztek a bokrokat és a terebélyes pálmaleveleket, nagy veszedelmére a közel rejtőzködő tengeri farkasoknak.

Amikor kezdték kitombolni magukat, szétszóródtak, és nekiláttak, hogy fölkutassák a környéket, abban a reményben, hogy elfogják társaik gyilkosait, és újabb sült hússal örvendeztetik meg nyeldeklőjüket, az oly titokzatos módon eltűnt pecsenye kárpótlásaképpen.

A tengeri farkasok meglapultak a sűrű lombozatban, meg se mukkantak, hagyták, hogy az emberevők dühe elfüstölögjön. Sokkal inkább aggasztotta őket az az átkozott fenevad, amelyik a gigászi fa ágai közt keresett menedéket; főleg Carmaux idegeskedett, aki a legközelebb gunnyasztott hozzá, és szakadatlanul látta, hogyan csillog az a sárgászöld szempár a lombok közt.

Az a kuguár vagy jaguár vagy micsoda mind ez ideig meg se mozdult, mégis vajmi kevésbé volt bizalomgerjesztő, hiszen bármely pillanatban ráronthatott a szerencsétlen tengeri farkasra, s ezzel fölhívhatta valamennyiükre az indiánok figyelmét.

- Átkozott bestia! - zsörtölődött Carmaux, és mogorván feszengett az ágon. - Nem téveszt szem elől egyetlen pillanatra sem!... Hé, katalán, mondd csak, miféle jószágnak a belében végzem be földi pályafutásom, ha ez itten úgy dönt, hogy nekem ugrik?

- Tartsa a száját kegyelmed, mert meghallják az indiánok - szólt rá a katalán, aki alatta kuporgott egy ágon.

- Az ördögbe azzal az embersültséggel is! - zsémbelt tovább Carmaux. - Hagytuk volna inkább, hadd falják föl békén a bennszülöttek! Hiszen emígy elhantolva se majszolhatnak többé immár se bagót, se pecsenyét! Meg aztán...

Az ág túlsó végén megreccsentek a gallyak, s ez belé fojtotta a szót. Réveteg pillantással meredt a fenevadra, s látta, hogy az állat fészkelődik, mintha kezdene elzsibbadni abban a nem túlságosan kényelmes testhelyzetben.

- No, kapitányom - dünnyögte Carmaux -, úgy hiszem, ez arra készül, hogy bekapjon engem.

- Ne mozdulj! - válaszolt a Kalóz. - Mondtam, hogy kezemben a kardom.

- Bizonyosra veszem, hogy nem véti el a döfést, de azért...

- Csönd! Két indián itt sunnyog alattunk.

- Hej, de szívesen fejükre hajítanám ezt a nyüves bestiát!

Az ág csúcsa felé fürkészett, és észrevette, hogy a vad a négy mancsára nehezedik, mintha ugrásra gyűjtene erőt.

- Csak szökkenne már! - gondolta, és nagyot sóhajtott. - Ideje volna már, hogy rászánja magát, és elhagyja a helyét.

Letekintett, s ködösen látta, hogy két árnyék kószál a fatörzs körül, meg-megtorpan, úgy kémleli a magas támgyökereket, amelyek alatt néhány személy bízvást elrejtőzhetik.

- No, ennek rossz vége lesz! - dörmögte.

A két indián ott vesztegelt néhány percig a kolosszus tövében, majd eltávolodtak, és becsörtettek a bokrok közé. Társaik már jócskán előre járhattak, mert kiáltásuk egyre halkabban szüremlett a távolból.

A Kalóz várt néhány percig, majd amikor már nem hallott semmi zajt, s meggyőződött róla, hogy az arawakok végleg elkotródtak onnan, így szólt Carmaux-hoz:

- Próbáld megrázni az ágot.

- Miért, parancsnok úr?

- Hogy megszabadulj veszedelmes lakótársadtól. Hé, Van Stiller, légy résen, és vágj oda a szablyáddal, ha kell.

- Én is itt vagyok, gazdám - jelentkezett Moko, fölegyenesedett guggoltából, és csövénel markolta súlyos puskáját. - Egyetlen jó buzogánycsapással leütöm azt a vadállatot.

Carmaux tökéletesen visszanyerte a bátorságát, amikor látta, hogy hányan védelmezik köröskörül, és elkezdett veszettül ugrálni, csak úgy rengett belé a lomb.

Az állat megsejtette talán, hogy fölöslegessé vált: rekedt nyávogást hallatott, majd fújni kezdett, mint valami dühös macska.

- Rajta, Carmaux! - biztatta a katalán. - Ha nem mozdul, ez azt jelenti, fél kegyelmedtől. Rázza erősebben, és vesse le!

A tengeri farkas megkapaszkodott egy feje fölötti ágban, és kétszeres lendülettel ugrándozott. A lombátor legvégére húzódott állat jobbra-balra ingott és egyre élesebb nyávogással és fúvással nyilvánította ki, hogy vajmi csekély gyönyörűségét leli ebben a merőben újmódi táncolásban.

Hallatszott, hogyan csikorognak karmai az ág végén, amikor új kapaszkodót keresett, és látták, amint a szeme kerekre táglul rémületében.

Egyszerre csak - talán attól való félelmében, hogy cudarul lebukfencezik - kétségbeesett elhatározásra jutott. Lekushadt, minden izma összerándult, majd oldalt rugaszkodott egy lentebbi ágra, átlendülve a katalán feje fölött: így igyekezett eljutni a fa rücskös törzséig, hogy arról vetődjék aztán a földre.

Az afrikai, amint a vad elsuhant előtte, kapásból csapást mért rá puskatussal; telibe találta, s az állat élettelenül hullott alá a talajra.

- Kimúlt? - kérdezte Carmaux.

- Arra se maradt ideje, hogy miákoljon egyet - felelte kacagva Moko.

- Jaguár volt?... Úgy tetszik, valamicskével kisebb, mint azok a vérengző ragadozók, nem közülük való...

- Kár volt úgy rémüldöznöd, komám - vigyorgott a néger. - Elég lett volna, ha kupán nyomod egy bottal...

- Miféle szerzet hát?

- *Maracaya*.

- Most még annyira sem ismerem.

- Jóllehet igencsak hasonlít a jaguárhoz, nem más, mint jókora macska - jegyezte meg a katalán. - Majmokra és madarakra vadászik csupán, emberrel nem mer szembeszállni a bitang...

- Ej, gaz kópé!... - mérgelődött Carmaux. - Ha ezt előbb tudom, elkapom a farkát! No de se baj, majd megtorlom, amiért úgy rám ijesztett. Mindent egybevetve, a jó ropogásra sült macskapecsenye sem megvetendő falat.

- Ohohó! Te macskafaló!

- Megkóstoltatom veled is, katalánom, aztán majd meglátjuk, fintorogsz-e tőle.

- Meglehet, csakugyan nem, hiszen élelmiszernek amúgy is szűkében vagyunk, az az erdőszakasz pedig, amelyen át kell kelünk, vadban meglehetősen szegény.

- S miért? - kérdezte a Kalóz.

- Láperdő, uram, ezen gázol át legbajosabban az ember.
- Terjedelmes?
- Elnyúlik egészen Gibraltárig.
- Sokáig fog tartani, míg átgázolunk rajta? Nem szeretném, ha az Olonne-i után érnék el Gibraltárhoz.
- Remélem, négy vagy öt nap alatt megtesszük az utat.
- Akkor időben odaérünk - mormolta a Kalóz, mintha magában beszélne. - Mit gondolsz, meggondolatlanság-e, ha nyomban útra kelünk?
- Az indiánok nincsenek még eléggé messze, uram. Azt tanácsolom: töltsük az éjszakát ezen a fán.
- Ezalatt Van Guld egyre távolabb jut.
- A láperdőben utolérjük, uram, ebben bizonyos vagyok.
- Attól félek, hogy előbb eljut Gibraltárba, mint én, és másodszor is kicsúszik a kezem közül.
- Gibraltárban magam is ott leszek, uram, és nem veszítem szem elől. Nem felejtettem el, mennyire megalázott azzal a huszonöt botütéssel!
- Hogyan? Te, Gibraltárban?!... Mit jelentsen ez?
- Azt, hogy kegyelmedék előtt beosonok oda, s ekként szemmel tartom ökelmét.
- S miért mielőttünk?
- Uram, én spanyol alattvaló vagyok - felelte a katalán komor zöngével a hangjában.
- Folytasd!
- Remélem, uraságod megengedi majd, hogy ott leljem halálom a bajtársaim oldalán, és nem kényszerít arra, hogy a kegyelmetek sorai közt küzdjek a spanyol birodalom zászlaja ellen...
- Ah!... Te harcolni akarsz Gibraltárért?!
- A várvédők közt szeretnék lenni, uram.
- Olyan sürgős, hogy elhagyd ezt a siralomvölgyét? A gibraltári spanyolok odavesznek mind egy szálig.
- Nos, legyen, de fegyverrel kezünkben halunk meg, a távoli közös haza dicső lobogója körül - mondta a katalán meghatott hangon.
- Igaz, derék vitéz vagy - válaszolt a Kalóz, és fölsóhajtott. - Jó, menj hát be mielőttünk, szállj síkra bajtársaid oldalán. Van Guld flamand, Gibraltár azonban spanyol.

Huszonnyolcadik fejezet

A VÉRSZÍVÓK

Az éjszaka nyugodalmasan telt, annyira nyugodalmasan, hogy a tengeri farkasok békén alhattak néhány órát, elhelyezkedve a fa roppant ágainak villázatában.

Egyszer riadtak föl csupán arra, hogy egy kisebb csoport arawako csörtet el alattuk; ezek talán a törzs hátvédjét alkották; ők sem vették észre a tengeri farkasokat, elvonultak, folytatva útjukat észak felé.

Carmaux első gondolata az volt, amint a földre huppant, hogy nekiáll, és megkeresi a *maracayát*, mely oly cudar negyedórát okozott neki amott fenn a faóriás ágai közt; meg is találta egy bokor tövében: az állatnak minden csontja összetört, ahogy földre nyekkent, fejét pedig bezúzta Moko puskatusa.

Ennek a macskafajnak a bundája hasonlít a jaguáréhoz, alakja úgyszintén, feje azonban sokkalta kisebb, jócskán kurtább a farka is, testhossza meg épp hogy megüti az öt-hat araszt.

- Nyavalyás!... - dohogott Carmaux, megragadta az állatot farkánál fogva, s a vállára vetette. - Ha tudom, hogy ilyen aprócska cicamica vagy, úgy lepofozlak az ágról, mint annak a rendje. No de sebj! Bosszút állok rajtad: megsütlek nyárson, és bekebelezlek...

- Siessünk - mondta a Kalóz. - Túl sok időt veszítettünk a bensülöttek miatt.

A katalán megszemlélte Van Stiller iránytűjét, majd fölkerekedett, utat tört magának a folyondárok, gyökértetekercsek és bokrok kusza tömkelegében.

A még mindig sűrű erdő zömében pálmákból állt; sudár törzsükön tuskéllő töviseik alaposan elrongyolták a tengeri farkasok gúnyját.

Madarak azonban egyre gyérebben röpködtek arrafelé, a majmoknak azonban nyoma sem volt. Ritkaságszámba ment, ha elvétele láttak egy-két tarka tollú papagájpárt vagy néhány rőt és sárga csőrű, magányos *tukánt*, amelynek bögyén tűzpiros színű puha pihék bolyhosodnak; némelykor fölzendült egy-egy *tanagra* metsző sívítása: ennek a szépséges madárnak a szárnytollai kékek, feje, hasa, háta bíborvörös.

Háromórás erőltetett menet után - ennek során semmilyen emberi nyomra nem bukkantak - a tengeri farkasok észrevették, hogy a rengetegen változás jelei mutatkoznak. Megritkultak a pálmafélék, hogy átadják helyüket a vízkedvelő facsoportoknak; mind több *mango* nőtt arrafelé csoportokban: ez a fa nedvdús, terpentinre emlékeztető ízű gyümölcsöket terem; tömegesen sarjadoztak az orchideák, a Golgota-virágok, fán lakó páfrányok - tovább skarlát-piros virágokkal terhes, dúsan ágas-bogas pazar broméliabozótok.

A mindeddig szikkadt talaj rövidesen átítatódott vízzel, a levegő páratartalma telítettségi fokot ért el. A száraz erdő átváltott mocsári erdővé; ez utóbbi sokkalta veszélyesebb, mint az előbbi, mert az erdei lázat okozza, amely még az éghajlathoz jó ideje hozzászokott indiánokra is végzetes hatású.

Mélységes csönd honolt e növények közt, mintha csak a túlzott nyirkosság elüldözte volna onnan a szárnyasokat és a vadállatokat. Egyetlen majomrikoltás, egyetlen madárcsipogás sem hallatszott.

Valamiféle hátborzongató szomorúság lappangott abban a csöndességben, s ez még Tortue tengeri farkasainak erős lelkére is különös, nyomasztó hatást gyakorolt.

- Ezer cápabendő! - fakadt ki Carmaux. - Milyen végeláthatatlan temetőben masírozunk...
- Még hozzá vízzel elöntött temetőben - fűzte hozzá Van Stiller. - Úgy érzem, ez a nyirkosság a csontomig hatol.
- Vajon nem a mocsárlázás roham kezdődik ekképpen?
- Még csak az hiányzik - felelte a katalán. - Akit ez a láz kiver, nem jut ki élve ebből a förtelmes rengetegből.
- Ugyan már!... Engem kemény fából faragtak - legyintett a hamburgi. - Yucatán ingoványai jócskán fölvertezték; hiszen tudod, ott a sárgaláz tombol. Nem a láztól félek én, hanem attól, hogy nem látok fia vadat sem.
- Különösen most, amikor annyira szűkében vagyunk az ennivalónak - tette hozzá az afrikai.
- Ejnye, szénsák komám! - fortyant föl Carmaux. - Megfeledkeztél a macskámról? Pedig igencsak szem előtt van ám!
- Semeddig se áll el az, cimbora - felelte a néger. - Ha nem esszük meg még ma, holnapra úgy elromlik ebben a langyos nedvességben, hogy eldobhatjuk.
- Annyi baj legyen!... Majd csak akad valami más fogunkra való.
- Nem ösmered ezeket a nedves erdőket.
- Leütünk néhány madarat.
- Itt ugyan egyet se találsz.
- Akkor négy lábút.
- Azt se lelsz.
- Gyümölcsöt szedünk.
- Megannyi meddő növény terem errefelé.
- Ha nincs más, nyakon csípünk egy kajmánt.
- Nem látsz itt mást, csak kígyót.
- Eszünk hát azt.
- Hagyd el... komám!
- Ezer cápabendő!... Jobb híján megsütjük a kígyót, és angolna gyanánt tálaljuk.
- Pfuj!
- No hiszen! Micsoda finnyás néger! - förmedt rá Carmaux. - Majd nem kényeskedsz, ha éhkoppon maradsz.

Ilyen évődés közepette folytatták útjukat jó iramban a nedvességtől csak úgy szortyogó vidékeken át, amelyek fölött gyakorta lebegett mérgező kigőzölgésekkel terhes ködtenger.

Még a növények árnyékában is dögletes hőség uralkodott, s ez az ernyesztő forróság szerfölött megizzasztotta a tengeri farkasokat. Csak úgy szakadt róluk a verejték, folyt minden pórusukból, csatakossá áztatta ruhájukat; a nyirkosság még fegyvereiknek is ártott, Carmaux például féltetni kezdte immár a muskétájába töltött puskaport.

Hellyel-közzel jókora posványok szegték útjukat, büzhödt fekete vizükben rengeteg vízinövény tenyészett, valóságos *agoa redondák*, amint a spanyol telepesek nevezték őket; olykor pedig kénytelen-kelletlen megtorpantak egynémely *igarapé* - vagyis folyamokat összekötő természetes csatornák - előtt; sok időt vesztek azzal, hogy gázlót keressenek, mert nem bíztak meg az alattomos fővényaljakban, amelyek könnyűszerrel elnyelhetnék volna őket.

Az ingoványok partján nem voltak vízimadarak; hemzsegték azonban a csúszómászók, alig várták már, hogy az éj leszálltával békákra és varangyokra vadásszanak. Bokrok tövén összetekergőzve vagy a levelek közt elnyúlva sütkéreztek a napsütésben a rendkívül gyorsan élő mérgező *jararacák*, ezek a kicsi, lapos fejű kígyók.

A tengeri kalózok legyűrhetetlen undorral viseltettek a rút hullók iránt - Carmaux-t sem kivéve -, s igencsak óvakodtak attól, hogy abajgassák őket; nagyon ügyeltek, hová teszik a lábukat, mindenképpen el akarták kerülni a halálos harapást.

Délben, amikor már kimerültek a hosszú meneteléstől, megállapodtak; mindaddig nem fedezték föl Van Guldnak és kíséretének a nyomait.

Mivel már csak néhány fontnyi kétszersültjük maradt, úgy döntöttek, hogy nyársra húzzák a *maracayát*; cipőtalpszerűen szívós húsa ugyan vadszagtól bűzlött, mindazonáltal jól-rosszul legyűrték. Csupán Carmaux dicsérte csökönyszerűen a többiek véleménye ellenére, s pukkadásig belakmározott a pecsenyéből.

Három óra tájt, amikor végre valamelyest csökkent az erdőn uralkodó pokoli hőség, újra nekivágtak a lápvidéknek; ám ekkor az ott garázdálkodó töméntelen sok szúnyog valósággal tombolva rontott a tengeri farkasokra, amitől Carmaux és Van Stiller pogány káromkodásra fakadt.

A nap perzselő sugaraitól sárguló levélzetű és kellemetlen szagú vízinövényekkel zsúfolt állóvizekből nagy néha egy-egy vízisikló dugta ki a fejét, vagy fölbukkant olykor egy-egy szabálytalan rőtes foltokkal pöttyözött sötétbarna páncélú teknőc is, hogy azon nyomban visszamerüljön.

Víziszárnyasoknak azonban még mindig színét se látták; ezek elkerülték ezt a tájat, mintha nem bírnák elviselni a kártékony kigőzölgéseket.

A tengeri farkasok meg-megsüppedtek olykor az ingoványos területeken, vagy átbuktak a földre dőlt fatörzseken, mindazonáltal rendületlenül haladtak előre a fáradhatatlan katalán vezetésével; üzte-hajtotta őket az a hő óhaj, hogy hagyják végre már hátuk mögött a szomorú láperdőt.

Gyakorta meg-megtorpantak, hogy füleljenek. Egyre csak azt remélték: meghallanak valamilyen neszt, ami Van Guldnak és kíséretének a közelségére utal, próbálkozásuk azonban mindig kudarcra végződött. Mélységes csönd honolt a fák alatt és a nádi berkek mélyén.

Estefelé azonban olyan fölfedezésre jutottak, amely részint lehangolta, részint pedig elégedettséggel töltötte el őket: bizonyítékra bukkantak ugyanis, ami azt jelentette, hogy megint a szökevények nyomában járnak.

Táborverésre alkalmas helyet kerestek éppen, amikor egyszer csak látták: az afrikai, aki valamelyest távolabb kóborolt tőlük abban a reményben, hogy gyümölcstermő fára akad, lóhalálában fut visszafelé, szeme kidülled, arcára hamuszürkévé halványul.

- Mi ütött beléd, szénszák komám? - kérdezte Carmaux, és szaporán fölhúzta puskája kakását.
- Jaguár üldöz?

- Nem... Ott! Ott! Halott... Fehér ember! - lihegte a néger.

- Fehér, ember?! - kiáltott föl a Kalóz. - Azt mondod: spanyol?
- Igen, gazdám. Rázuhanám, és éreztem, hogy hideg, akár a kígyó.
- Tán csak nem az a gyalázatos Van Guld? - döbbsent meg Carmaux.
- Gyerünk, nézzük meg - mondta a Kalóz. - Vezess oda, Moko.

Az afrikai besiklott egy cserjés közepére - ez a növény olyan gyümölcsöt érlel, amely darabokra vagdalva üdítő italul szolgál -, aztán húsz vagy harminc lépés után megállott egy magányos fa tövében.

A tengeri farkasok látták - s az irtózat hideglelése borzasztotta meg őket -, hogy egy legény hever ott háton, karját mellére szorítja, lábszára térdig póré, lábfejről lerágták már a húst a természetangyák.

Viaszsárga arcát vér szennyezte, s ez a jobb halántéka mellett nyílt apró sebből folyt alá, hosszú szakálla göndören feketéllett, vicsorgó ajka közül előcsillant a foga.

Szemét már kivájták a vadak, csak két véres gödör tátongott helyükön.

Kilétét illetően nem lehetett semmi kétségük, mert arabeszkekkel díszített córdobai bőrmellvértet viselt, spanyol divat szerinti sárga-fekete színű nadrágot, s nem messze tőle ott feküdt fehér tollforgóval ékes acélsisakja meg a hosszú kardja.

A katalán megrendülten, hajolt a szerencsétlen fölé, majd tüstént fölegyenesedett, és így kiáltott:

- Pedro Herrera! Szegény barátom! Milyen állapotban találom rá!...
- Van Guld kísérei közé tartozott? - kérdezte a Kalóz.
- Igen uram, vitéz katona volt, és derék bajtárs.
- Vajon az indiánok ölték-e meg?
- Valóban megsebesült, hiszen jobb oldalán ott látom a sérülést, csordul is még belőle egy-két csepp vér, a halálát azonban denevér okozta.
- Mit akarsz mondani ezzel?
- Azt, hogy ennek a szegény katonának a falánk vámpír szívta ki a véré. Ott az a parányi sebhely a halántéka mellett, abból ömlött ki az a rengeteg vér! Látja-e kegyelmed?
- Igen, látom.
- Meglehet, Herrerát elhagyták társai a sebesülése miatt, mert az megakadályozta, hogy lépést tartson velük rohanó menekülésükben, egy vámpír pedig élt az alkalommal, s amint a bajtársam kimerülten vagy talán aléltn itt feküdt, kiszívta a véré.
- Van Guld tehát erre haladt el?
- Ez a bizonyíték.
- Mit gondolsz, mikor halt meg ez a katona?
- Talán ma reggel. Ha tegnap este óta heverne itt a holttest, a természetangyák mostanra már teljesen lerágták volna csontjairól a húst.
- Ah!... Közel járnak hát! - kiáltott föl a Kalóz komor hangon. - Éjfélkor újra fölkerelkedünk. Holnap visszaverheted Van Guldon azt a huszonöt botütést, én pedig megszabadítom a földet ettől a galád hitszegőtől, és bosszút állok a fivéreimért.
- Remélem, uram!

- Próbáljatok hát megpihenni, amilyen jól csak tudtok, mert legközelebb már csak akkor állunk meg, ha utolértük Van Guldót.
 - Ördög és pokol!... - dörögte Carmaux. - Parancsnokunk úgy hajszaol minket, akár a lovakat.
 - Sietős neki a bosszú, pajtás - vágta rá. Van Stiller.
 - Meg az is, hogy viszontlássa a *Villámját*.
 - No meg a hercegkisasszonyt is...
 - Valószínűleg.
 - Aludjunk hát, Carmaux!
 - Aludjunk-e? Nem hallottad, mit mondott a katalán a vérszopó denevérekről? Ezer villám és mennydörgés!... És ha éjfélre itt leledzünk valamennyien kivérezve?... Ha erre gondolok, nem bírom nyugodalmasan álmra hajtani a fejemet.
 - A katalán csak ugrat minket, Carmaux.
 - Nem úgy, Van Stiller, egykomám. Magam is hallottam már vámpírokról!
 - No és miféle szerzet az?...
 - Fene rút madárfélék, legalábbis azt rebesgetik. Hé, katalán, látsz-e valamit a levegőégben?
 - Látok bizony, csillagokat - válaszolt a katalán.
 - Azt kérdem, vámpírokat látsz-e.
 - Ahhoz még túlságosan korán van. Azok csak akkor hagyják el búvóhelyüket, amikor ember és állat már hangosan húzza a lóbőrt.
 - Hogyan festenek ezek a dögök? - érdeklődött Van Stiller.
 - Nem túl nagyok, széles orrukon vastag bőrfüggelék van, bundájuk a hátukon vörhenyes barna, hasukon sárgás színű.
 - S azt mondd, hogy kiszívják a vért?
 - Úgy bizony, és ezt olyan gyöngéden mívelik, hogy észre se veszi uraságod; semmi fájdalmat nem keltenek fogukkal, amikor átbökik kegyelmed bőrét.
 - S vajon csakugyan itt lappanganak a közelben?
 - Valószínűleg.
 - És ha ránk rontanak?
 - Ugyan már!... Egy álló éjszaka sem elegendő, hogy kiszívják kegyelmed véréte; mindössze egy kis érvágás az egész, ami ezen az éghajlaton inkább hasznos, semmint káros. Jóllehet, az is igaz, hogy a vérszopók vájta sebek sokáig gyógyulnak.
 - A te bajtársad azonban ettől a kis érvágástól is jobblétre szenderült - jegyezte meg Carmaux.
 - Ki tudja, mennyi vért vesztett már annak előtte. Jó éjszakát, *caballeros*, éjféltkor megint útra kelünk.
- Carmaux hanyatt feküdt a fűben, de mielőtt lehunyta a szemét, sokáig kémlelt az ágak közé, hogy megbizonyosodjék, vajon nem bujkál-e ott valamilyen sóvár vérszívó.

Huszonkilencedik fejezet

AZ ÁRULÓ SZÖKÉSE

A hold éppen csak előtündökölt a magas facsúcsok közül, amikor a Kalóz már talpra ugrott, készen arra, hogy makacsul tovább üldözzé Van Guldót és kíséretét.

Fölrázta a katalánt, a négert és a két tengeri farkast, majd útnak indult: egyetlen szót sem szólt, de olyan fürgén lépdelt, hogy társai csak erejük megfeszítésével bírták nyomon követni.

Úgy rémlett, valóban eltökélte magát, és nem pihen meg addig, amíg utol nem éri halálos ellenségét, csakhamar azonban újabb akadályok nemcsak arra kényszerítették, hogy lassítsa ezt az ördögös iramot, hanem hogy néha egy helyben rostokoljon is.

A rengeteg valamennyi csurgójának, csermelyének vizét magukba gyűjtő medencék, ingoványos szittyók, terméketlen kavicspuszták és patakok szegték útjukat lépten-nyomon, átjárókat kellett hát keresniök, vagy jókora vargabetűket leírniök, hogy gázlókra bukkanjanak; olykor fákat vágtak ki hamarjában, hogy hidakként szolgáljanak.

Emberfeletti erőfeszítéssel dolgoztak vele bajtársai, mindazonáltal a végkimerülés jelei kezdtek rajtuk mutatkozni a már tizedik napja tartó hosszú menetelés, az átvirrasztott éjszakák és az elégtelen táplálkozás miatt.

Pirkadatkor nem bírták már tovább, kénytelen-kelletlen arra kérték, engedje meg, hogy kifűjják magukat, hiszen alig állnak a lábukon, meg aztán éhesek is; a kétszersültjük mind elfogyott, Carmaux macskapecsenyéjét pedig vagy tizenöt órája megemésztették már.

Nekiálltak, hogy fölhajtsanak valamilyen vadat, vagy gyümölcstermő fákat keressenek; a láp-erdő azonban, úgy tetszett, nem képes megvendégelni őket sem ezzel, sem azzal. Nem hallatszott sem a papagájok tereferéje, sem a majmok rikoltozása, ehető gyümölcsöt kínáló növények sem látszottak semerre.

Mindazonáltal a katalán, aki Mokóval együtt egy közeli mocsárra irányította lépteit, olyan szerencsével járt, hogy kézzel partra vetett - igaz, jó néhány kegyetlen harapás árán - egy *piranhát*. Ez az éles fogakkal fölfegyverzett szájú hal szinte hemzseg a folyók holtágában, útítársának pedig egy *cascudót* sikerült kihalásznia; ennek az egy láb hosszú halnak csontkemény pikkelyzete a hátán fekete, a hasán pedig vörhenyes színű.

A néhány sovány falat elégtelennek bizonyult, hogy jóllakassa valamennyiüket, egykettőre be is kebelezték a két halat, majd néhány órás pihenő után újra úzóbe vették a menekvőket a vigasztalan vadonon át, amely - úgy rémlett - véget érni soha nem akar.

Igyekeztek megmaradni a délkeleti irányban, hogy így közelítsék meg Maracaibo öblének a csücskét, mert ott található Gibraltár erős fellekvára; kénytelenségből azonban lépten-nyomon eltértek útirányuktól az ingoványos szittyók és mocsarak szakadatlan láncolata miatt.

Ez a második nekifutamodásuk egészen délig tartott, ezalatt azonban nem bukkantak a szökevények nyomára, kiáltást vagy fegyverdörrenést sem hallottak. Délután négy óra tájt, néhány órás pihenő után, egy folyócska partján azonban tűz maradványaira akadtak, a hamu még meleg volt.

Valamilyen indián vadász gyűjtötte-e, vagy a menekülők csoportja? Nem sikerült megtudniok, mert semmiféle lábnyomot nem találtak a szikkadt és avarral borított talajon; ez a fölfedezés azonban így is lelket öntött valamennyiükbe; meg voltak róla győződve: Van Guld vesztegelt azon a helyen.

Az alkony úgy lepte meg őket, hogy semmi másra nem leltek. Ösztönük azonban azt sugallta, hogy már nem járhatnak messze a menekvők.

Aznap este, szegény ördögök, kénytelen-kelletlen vacsora nélkül tértek nyugovóra, mivel az égada világon nem találtak semmiféle ennivalót.

- Ezer cápabendő! - fortyogott Carmaux, aki azzal igyekezett elverni éhét, hogy édes faleveleket rágszált. - Ha ez így folytatódik, olyan állapotban érünk Gibraltárba, hogy tüstént kórházi ápolásra szorulunk...

Ez az éjszaka volt a legzordabb, amelyet a Maracaibo öble körüli rengetegekben töltöttek. Gyötrődtek az éhségtől, és még pokoli kínszenvedéseket kellett kiállniok a beláthatatlan rajokban támadó vérszomjas szúnyogoktól is, amelyek nem hagyták, hogy szerencsétlen áldozataik akár csak egyetlen pillanatra is lehunyhassák a szemüket.

Amikor másnap dél tájban újra fölkerekedtek, fáradtabban vánszorogtak, mint előző este. Carmaux kijelentette, hogy még csak két óráig győzi szusszal, hacsak nem akad a fogára egy rablópecsenyének való vadmacska vagy legalább egy fél tucat béka. Van Stiller inkább nyáron sült papagájra vagy majomra áhítozott, de sem ezt, sem azt nem láttak az átokverte rengetegben.

Már négy órája gyalogoltak, jobban mondva botorkáltak a Kalóz mögött, aki még mindig olyan fürgén haladt, mintha emberfeletti életerő hajtotta volna, amikor nem túl messze hirtelen lövés dördült.

A Kalóz azonnal megtorpant, és fölujjongott.

- Végre! - kiáltotta, és elszánt mozdulattal kirántotta kardját.

- Ezer hamburgi villám! - kurjantotta Van Stiller. - Úgy tetszik, hogy ezúttal valóban közel járnak.

- Reméljük, többször nem oldanak kereket - vágta rá Carmaux. - Úgy megköttözzük őket, akár a sonkát, nehogy megfuttassanak minket még egy álló hétig.

- Ezt a puskát mindössze félmérföldnyire sütötték el tőlünk - jelentette ki a katalán.

- Igen - bólintott a Kalóz. - Remélem, negyedórán belül kezembe kerül fivéreim gyilkosa.

- Adhatok-e egy tanácsot, uram? - kérdezte a katalán.

- Beszélj!

- Vessünk nekik kelepécet.

- Vagyis?

- Várjuk be őket valamelyik sűrű bozótban, hogy letegyék a fegyvert; ne bocsátkozzunk véres harcba velük. Ők heten, nyolcan lehetnek, mi pedig csupán öten vagyunk, és igencsak fogytán az erőnk.

- Bár nemigen lehetnek frissebbek minálunk, mindazonáltal megfogadom a tanácsod. Váratlanul törünk rájuk, és nem hagyunk nekik időt a védekezésre. Készítsétek hát elő a puskákat, és kövessetek úgy, hogy ne csapjatok zajt.

Új töltést raktak pisztolyaikba, hogy csütörtököt ne mondjanak, ha mégis megütköznenek ellenfeleikkel; aztán a bokrok, a gyökérgubancok és a folyondárkötegek közt surrantak tovább, s igyekeztek, hogy ne nagyon zörgessék a fonnyadt lombokat, s ne nagyon tördeljék a gallyakat.

Úgy látszott, a láperdőből végre kiértek. Ezen a tájon megint ősfák burjánzottak mindenfelé, mahagónik, paliszanderfák, különféle pálmák és más egyéb pompás fajok, roppant méretű lombzatokkal, virágokkal és gyümölcsökkel ékes törzsek; némelyiknek a termése étkezésre kiválóan alkalmas.

Újra fölrikácsolt néhány tarka madár is, arapapagáj, tukán, nem túl távolról pedig fölhangzott egy bögmajomhorda félelmetes ordítóása; láttukra Carmaux éktelen dühbe gurult, hiszen ott ugrándozott az a töméntelen sok ínyére való állat az orra előtt, ő meg nem élhetett az alkalommal, a Kalóz ugyanis szigorúan megtiltott bárminemű lődözést, nehogy föllármázzák a kormányzót és kíséretét.

- No, majd később - pusmogott a tengeri farkas panaszosan -, de akkor aztán annyit leteríték, hogy tizenkét órán át tömöm a hasam egyfolytában.

A Kalóz, úgy vették észre, nem figyelt föl ezekre a változásokra, a bosszúja foglalkoztatta teljes valóját. Úgy siklott az aljnövények közt, akár a kígyó, vagy úgy szökkent át az akadályokon, akár a tigris, izzó szeme szakadatlanul fürkészte, mikor pillanthatja meg halálos ellenségét.

Háttra se fordult, hogy megnézzé, követik-e a társai, mintha bizonyosra venné, hogy képes lesz harcba bocsátkozni és győzni az áruló egész kíséretével szemben.

A legcsekélyebb nesz nélkül surrant előre. Úgy lopódzott át a lombkötegeken, hogy egyetlen falevél se zizzent; úgy nyitott utat a gallyak közt, hogy meg se hajlottak; úgy bujkált át a folyondárfüzérek, hogy szinte meg se rezdültek, s a csúszómászóknál fűgében kúszott át a gyökérnyalábok közt. Sem a hosszú fáradalom, sem a sok nélkülözés nem merítette ki ezt a csodálatos szervezetet.

Ám egyszer csak látták, hogy megtorpan, baljában az előreszegzett pisztollyal és jobbában a magasra emelt karddal, mintha föltartóztathatatlan lendületű támadásra készülne.

Két ember hangja hallatszott ki egy liget sűrűjéből.

- Diego - rebegte az egyik, olyan halkan, mintha bármely pillanatban elhalna. - Adj még egy korty vizet, csak egyetlen kortyot... mielőtt örökre lehunyom a szememet.

- Nem bírok - felelte a másik hang hörögve. - Nem bírok, Pedro.

- Ők pedig már messze járnak - suttogta az előbbi.

- Nekünk meg végünk... Pedro... Azok a kutya indiánok... halálos sebet ejtettek rajtam.

- Engem meg... elemészt... a láz...

- Ha visszatérnek... nem találnak életben minket...

- Közel az öböl... s az indián... tudja, merre van... a csónak... Ah!... Ki az?...

A Fekete Kalóz fölemelt karddal, sújtásra készen berobbant a bozótba.

Két sápadt, vedlett rongyokba burkolódzott katona hevert egy nagy fa tövében. Amikor meglátták a fegyveres férfit, végső erőfeszítéssel nagy keservesen feltápáskodtak, hogy fölkapják néhány lépésnyire fekvő puskáikat, ám nyomban visszarogytak, mintha maradék erejük is hirtelen elhagyta volna őket.

- Aki megmozdul, halál fia! - rivallt rájuk a Kalóz fenyegető hangon.

A katonák egyike félkényőkre támaszkodott, s kényszeredett mosollyal így szólt:

- Ej, *caballero*! Akiket megölne, azok amúgy is... haldokolnak!

Ebben a pillanatban a katalán is ott termett a bozótosban, az afrikai és a két tengeri farkas előtt. Ajkáról szánakozó kiáltás fakadt:

- Pedro! Diego! Szegény bajtársaim!

- A katalán! - kiáltott föl a két katona.

- Én vagyok az, barátaim, és...

- Csend legyen - vágott közbe a Kalóz. - Azt mondjátok meg: Van Guld hol van!

- A kormányzó? - kérdezte az, akit a katalán Pedrónak hívott. - Három órája elment.

- Egymagában?

- Azzal az indiánnal, aki vezetőnkül ajánlkozott, meg két tiszttel.

- Messze járhat? Beszélj, ha kedves az életed!

- Nem tehettek meg nagy utat.

- Várnak reá az öböl partján?

- Nem. Az indián azonban tudja, hol lel csónakot.

- Barátaim - jelentette ki a Kalóz -, indulnunk kell, különben Van Guld egérutat nyer!

- Uram - szólalt meg a katalán -, azt akarja, hogy cserben hagyjam a bajtársaimat?... Közel az öböl, az én küldetésem tehát véget ért; hogy magukra ne kelljen hagynom ezeket a szerencsétleneket, inkább lemondok a bosszúmról.

- Megértelek - felelte a Kalóz. - Szabad vagy, azt teszel, amit akarsz, ámbár úgy vélem, segítséged nem sok hasznukra lesz.

- Talán megmenthetem őket, uram.

- Itt marad veled Moko. Jómagam meg két tengeri farkasom elegenden leszünk ahhoz, hogy üldözzük Van Guldöt.

- Viszontlátjuk egymást Gibraltárnál, uram, ígérem kegyelmednek.

- Van-e bajtársaidnak ennivalója?

- Akad némi kétszersültünk - felelték a katonák.

- Elég az - legyintett Carmaux.

- Tej is lesz - tette hozzá a katalán, és gyors pillantást vetett arra a fára, amelynek a tövében a kíséretből visszamaradt két spanyol feküdt.

- Magunknak sem kérek egyebet most - vágta rá Carmaux.

A katalán fogta kését, és mély vágást ejtett a növény törzsén; nem igazi tejfa volt, de hasonló fajta. Sűrű, fehér, nagyon tápláló folyadékot választ ki, s ennek még az íze is emlékeztet a tejére, csak túlságosan sokat nem szabad fogyasztani belőle, mert néha bizony súlyos hascsikarást okozhat.

A katalán megtöltötte a tengeri farkasok kulacsát, adott nekik néhány kétszersültet, majd így szólt:

- Induljanak, *caballeros*, máskülönben Van Guld megint kereket old kegyelmetek elől. Remélem, Gibraltárnál viszontlátjuk egymást.

- Isten áldjon! - felelt a Kalóz, s újra útnak eredt. - Ott találkozunk.

Van Stiller és Carmaux utána lódultak, valamelyest fölüdülve, mert kutyaftutában elragicsáltak néhány kétszersültet, és felhörpintettek rá fél kulacsnyi fanedűt, össze kellett szedniök minden erejüket, hogy le ne maradjanak.

A Kalóz sietett, hogy gyorsan felszámolja a szökevények háromórányi előnyét; még az esthomály leszállta előtt az öbölpartra akart érni.

Délután öt-re járt, nem volt sok idő.

Szerencsére a rengeteg egyre ritkult. Errefelé a fák már nem burjánzottak egymás hegyen-hátán, s nem füzte egybe őket a kusza folyondártömkeleg, hanem elszigetelt bozótligeteket alkottak; a tengeri farkasok ezért sebesen haladhattak köztük, nem kényszerültek értékes időt vesztegetni arra, hogy utat törjenek a növényzeten át.

Már egy s más az öböl közellétéről árulkodott. A levegő frissebben lengedezett, és fuvallatában sós pára érzett, továbbá fölhussant egy-két víziszárnyas is.

A Kalóz egyre gyorsabban lépkedett, mert attól tartott, túl későn éri utol a szökevényeket. Nem is gyalogolt immár, hanem futott, kemény próbára téve Carmaux és Van Stiller lábát.

Hétkor, abban a pillanatban, amikor a napkorong épp alábukott, a kalózvezér, látva, hogy társai lemaradoznak, negyedórás pihenőt engedélyezett nekik; ezalatt fenékig ürítették kulacsukat, s elmajszoltak egy-két kétszersültet is.

A Kalóz azonban nem maradt veszteg. Míg Van Stiller és Carmaux pihent, átkutatta a környéket, abban a reményben, hogy rálel a menekülők nyomára, s jócskán eltávolodott; talán azt hitte, hall abból az irányból lövést vagy zajt, valamit, ami az áruló közellétére utal.

- Induljunk, barátaim, még egy utolsó erőfeszítés, és Van Guld végre a kezünkre jut - mondta, amikor visszatért. - Holnap majd pihenhetek, lesz rá időtök bőven.

- Gyerünk - nyögte Carmaux, és nagy keservesen fölcihelődött. - Közel kell lennie az öböl partjának.

Újra nekiiramodtak a bozótos ligetek és pagonyok közt. Akkor kezdett leszállni az alkonyat, s a vadon sűrűbb cserjéseiből vadállatok távoli ordítása szüremlett elő.

Vagy húsz perce gyalogoltak - lihegve és zihálva, mert már valamennyien kimerültek -, amikor tompa morajlás hangzott föl előttük: úgy tetszett, hogy parti szirteken szétporló habok zúgása. Szinte ugyanabban a pillanatban fény villant szemükbe a fák közül.

- Az öböl! - rikoltott föl Carmaux.

- Az a tűz pedig ott elárulja a szökevények táborhelyét - süvöltötte a Kalóz. - Tengerjárók, fegyvert a kézbe!... Fivérem gyilkosa az enyém!...

Rohanni kezdtek a tűz felé: úgy látszott, hogy az erdőszegélyen ég. A Kalóz jócskán megelőzte a két tengeri farkast, néhány szökkenéssel odaért, és berobbant a megvilágított körbe, félelmetes kardjával a kezében, ölésre készen - ám egyszer csak megtorpant, és ajkáról a harag kiáltása fakadt.

A tűz körül nem volt senki. Annak a nyomai, hogy néhány ember kis időre ott tartózkodott, az első pillantásra szemet szúrtak: egy sült majom maradványai, kétszersült darabkák s egy összetört palack; azok azonban, akik itt hamarjában táborot ütöttek, már eltávoztak innen.

- Ördög és pokol! Elkéstünk! - rivallt föl a Kalóz.

- Nem, uram!... - lihegte Carmaux, amint beérte. - Talán még lőtávolságban járnak!... Ott! Ott! A parton...

A Kalóz arrafelé tekintett. Kétszáz lépésnyire hirtelen megszűnt az erdő, ott terült el a lapos fővénysáv, s az öböl hullámai csobogva kergetőztek rajta.

A naplemente utolsó sugarainak derengésében Carmaux észrevette, hogy egy indián kenu sebbel-lobbal a nyílt víz felé tart, délnek kanyarodva, vagyis Gibraltár irányában.

A három tengeri farkas lenn termett a homokon. Villámgyorsan fölrántották puskájuk kakasát.

- Van Guld! - harsogta a Kalóz. - Állj meg, máskülönben gyáva a neved!

A kenuban ülő négy férfi egyike fölemelkedett, s torkolattűz villant előtte.

A Kalóz hallotta, mint fűtül el füle mellett a golyó, s mint csapódik a közeli fák ágai közé.

- Ah! Hitszegő! - őrzöngött a Kalóz, és haragja tetőfokára hágott. - Lőjétek halomra őket!

Van Stiller és Carmaux letérdepelt a fővényre, célzásra emelte muskétáját. Pillanattal utóbb két lövés dörrent.

A vízár színén jajszó visszhangzott, s látták, hogy valaki lerogy; a kenu azonban nemhogy megállt volna, inkább még nagyobb sebességgel távolodott a tó déli partvidéke felé, s eltűnt az esthomályban, amely oly sajátságos gyorsasággal száll alá az egyenlítői tájakon.

A Kalóz se nem látott, se nem hallott dühében, már-már nekilódult volna abban a reményben, hogy talál valahol a parton egy csónakot, amikor Carmaux föltartóztatta, s így szólt:

- Nézze, kapitány úr!

- Mit akarsz? - kérdezte a Kalóz.

- Itt egy másik sajka. Megfeneklett a homokban.

- Hej!... Van Guld az enyém! - kiáltotta a lovag.

Húszlépésnyire tőlük, az apály után szárazon maradt apró öböl szögletében afféle apró indián lélekvesztőt leltek; ezek az egyetlen fatörzsből vájt kenuk első pillantásra súlyosaknak rémленek, ha azonban ügyesen hajtják őket, versenyezhetnek a legjobb versenycsónakokkal is.

A Kalóz és két társa hanyatt-homlok a kis öbölbe futott; egyetlen lendületes taszítással vízre bocsátották a kenu.

- Lapátok vannak-e hozzá? - kérdezte a Kalóz.

- Itt fekszenek az alján, kapitányom - felelte Carmaux.

- Utánuk, vitézeim! Van Guld többé nem szökik meg előlünk!...

- Csülökre, Van Stiller! - kurjantotta Carmaux. - A tengeri farkasokkal nincs ki evezésben vetélkedjék!

- Hurrá!... Egy... kettő!... - válaszolt a hamburgi, s a lapátnyel fölé görbült.

A sajka kisiklott az aprócska öbölből, és nyílvevessző sebességével suhant a habokon Maracaibo kormányzója után.

Harmincadik fejezet

A SPANYOL HÁROMÁRBOCOS

A Van Guldöt szállító csónak legalább ezerlépésnyire járt előttük, mindazonáltal a kalózok bizakodtak: nem csüggedtek el egykönnyen, hiszen jól tudták, egyetlen evezőssel mérkőzhetnek, az indiánnal. A két tiszt és a kormányzó fegyverforgatáshoz szokott, az evezésben alig tudnak segíteni.

Van Stiller meg Carmaux tüstént működésbe hozták hajókötél erősségű izomzatukat, bármennyire kifáradtak is a hosszú menetelések során, és csodálatos iramra készítették a kenut. A Kalóz az orrba ült, muskétával a kezében, és hangjával fáradhatatlanul buzdította őket; így kiáltozott:

- Rajta, derék vitézeim!... Van Guld nem illan el többé előlünk, s én bosszút állok! Emlékezzetek a Vörös Kalózra meg a Zöld Kalózra!...

A kenu surrogva szökdelt az öböl széles hullámain, egyre gyorsabban tört előre, éles metszésű orrával hevesen hasogatta a tajtékos habtaréjakat.

Carmaux és Van Stiller fogcsikorgatva merítette meg újra s újra a lapát tollá, pillanatra sem zökkentek ki az ütemből, nem hagytak ki egyetlen csapást sem; izmukat megfeszítették, sarkukat megvetették. Bizonyosra vették ugyan, hogy elérik az ellenséges csónakot, de azért nem lazítottak, mert attól tartottak, valamilyen előre nem látható esemény lehetővé teszi a kormányzónak, hogy újfent egérutat nyerjen.

Öt perce eveztek már, amikor valami nekiütődött a sajka orrának.

- Ezer villám és mennydörgés! - fortyant föl Carmaux. - Zátony?

A Kalóz kihajolt, valamilyen tömeget vett észre a kenu előtt; azonnal kinyújtotta jobbját, hogy megragadjja, mielőtt eltűnik a sajka gerince alatt.

- Egy halott! - kiáltotta.

Megfeszítette erejét, fölhúzta az emberi tetemet, és megnézte.

Egy spanyol kapitány holttestét tartotta a kezében, puszkagolyó lyukasztotta ki a fejét.

- Egyike Van Guld társainak - mondta, s visszaengedte a vízbe.

- Bedobták a tóba, hogy könnyítsenek a csónakjukon - jegyezte meg Carmaux, de szemhunyasnyi időre sem hagyott föl a lapátolással. - Hajrá, Van Stiller! Nem lehetnek messze a gazfickók!

- Ott vannak! - kiáltott föl azon nyomban a Kalóz.

Hétszáz vagy nyolcszáz lépésnyi távolságban vízfodron akadt meg a pillantása, a derengő sáv percről percre fényesebben csillogott.

- Látszanak már, kapitány? - kérdezte Carmaux is, Van Stiller is.

- Igen, látom a csónakjukat a szikrázó csík túlsó végén - felelte a Kalóz.

- Fogy a távolság?

- Állandóan.

- Rajta, Van Stiller!

- Kanalazz serényen, Carmaux!

- Hosszabban kanyarítsd! Kisebb fáradság, nagyobb gyorsaság.

- Csend! - szól rájuk a Kalóz. - Ne pocsékoljátok fecsegésre az erőtet. Előre, hős vitézeim! Látom már ellenségemet.

A másik csónakban sötétlő három árnyalak közül igyekezett fölismerni a gyűlölt flamand herceget. Fölemelte fegyverét, és rákönyökölt a kenu orrára, hogy megtámaszkodjék; néhány pillanatnyi célzás után tüzelt.

A puskalövés szertemorajlott a víztükrön, nem hallatszott azonban jajkiáltás, ami arra utalt volna, hogy a golyó eltalált valakit.

- Elhibázta, kapitányom? - kérdezte Carmaux.

- Azt hiszem - sziszegte a Kalóz összeszorított fogakkal.

- Rossz célzás esik sajkáról, hisz tudja...

- Előre! Már csak ötszáz lépésnyire vagyunk tőlük!

- Húzd meg, Van Stiller!

- Kiszakad a karom, Carmaux - felelte a hamburgi, és fűjtatott, akár a foka.

Az indián bámulatos erőfeszítése ellenére Van Guld csónakja egyre inkább veszített előnyéből. Ha saját fajtájabeli evezett volna a bennszülöttel, talán sikerült volna hajnalig is megtartaniuk a térközt, Dél-Amerika vörös bőrűi ugyanis fölülmulthatatlan kenuhajtók; ezúttal azonban, minthogy a spanyol tiszt és a kormányzó alig-alig segédkezett neki, állandóan fogyott az üldözők s üldözöttek közti távolság.

A csónak immár tökéletesen jól látszott, már csak azért is, mert foszforeszkáló övezeten kelt át. Az indián a taton ült, és két lapáttal evezett, a kormányzó meg a társa pedig úgy segítették, ahogy tudták, egyik jobb oldalt, másik bal oldalt.

Négyszáz lépésnyire a Kalóz másodszor is fölemelte a muskétáját, és dörgő hangon rivallta:

- Add meg magad, vagy tüzet nyitok!

Nem válaszolt senki, sőt az ellenséges csónak hirtelen elkanyarodott, s többé nem a nyílt víz felé haladt, hanem a partvidék mocsarai felé, talán hogy a valószínűleg nem túl távoli Catatumbo folyó torkolatában keressen menedéket.

- Fivéreim gyilkosa, add meg magad! - süvöltötte ismét a Kalóz.

Ezúttal sem kapott feleletet.

- Akkor hát halj meg, kutya! - harsogta a Kalóz.

Vállához kapta muskétáját, és megcélozta Van Guldöt, aki akkor már csupán háromszáz lépésnyire lehetett. A kapkodó evezőcsapások keltette erősen hánykódó hullámmás azonban megakadályozta, hogy a siker bármi reményével vegye célba ellenfelét.

Háromszor eresztette le fegyverét, s háromszor emelte föl újra, s szegezte a csónakra. Negyedszerre tüzelt.

A dörrenést üvöltés követte, s egy ember a vízbe bukott.

- Eltalálta?! - rikkantott föl Carmaux és Van Stiller.

A Kalóz szitokszóval válaszolt.

Az az ember, aki vízbe zuhant, nem a kormányzó volt, hanem az indián.

- Hát maga a pokol védelmezi őket?! - jajdult föl fájdalmas haraggal a Kalóz. - Előre, derék vitézeim! Élve kerítjük kézre!

A csónak ugyan ezután sem állt le, az indián nélkül azonban nem sokáig futhatott már.

Percek kérdése volt, hogy utolérjék, hiszen ami Carmaux-t és Van Stillert illeti, még jó néhány órán át vígan forgatják a lapátokat, csak azután dőlnek ki.

A kormányzó meg a társa belátta, hogy nem veheti föl a harcot a tengeri farkasok ellen, egy tőlük ötszáz vagy hatszáz lépésnyire magasodó kisebb sziget felé fordultak, talán azzal a szándékkal, hogy kikössenek rajta, talán hogy mögéje kanyarodjanak, úgy keressenek menedéket a félelmetes ellenfél puskalövései elől.

- Carmaux - szólt a Kalóz - átvágnak rézsút a sziget felé!

- Hogy partra szálljanak?

- Valószínűleg.

- Akkor többé nem szöknek meg előlünk... Ezer villám!

- És mennydörgés!... - bődült el Van Stiller is.

- Mi ütött belétek?

Abban a pillanatban hang harsant:

- A jelszó!?

- Éljen Spanyolhon! - üvöltötte a kormányzó meg a társa.

A Kalóz hátratekintett. Hatalmas tömeg bukkant föl váratlanul a szigetcské tóba benyúló hegyfoka mögül. A roppant méretű sorhajó valamennyi vitorláját kifeszítve tartott a két kenu felé.

- Átkozottak! - rivallt föl a Kalóz.

- Vajon nem a mi hajóink egyike? - kérdezte Carmaux.

A Kalóz nem felelt. Ott meredt szálegyenesen a csónak orrában, két ökle elfehérülve szorongatta muskétáját, arcvonásait eltorzította az irtózatot, két szeme szikrázott, mint valami tigrisé, úgy nézte az óriási hajót, amely közel került már a kormányzó kenujához.

- Spanyol karavella!... - fakadt ki hirtelen. - Verje meg az Isten a gyalázatos kutyát, megint megfut előlem!

- És rövidesen fölakasztat bennünket - tette hozzá Carmaux.

- Ohó!... Ott még nem tartunk, vitézeim! - válaszolt a Kalóz. - Fürgén evezetek, gyorsan a sziget felé, mielőtt a háromárberos ránk sütögeti ütegeit, és léket üt a csónakunk fenekébe!

- Ezer villám! - füstölgött Carmaux.

- És mennydörgés! - fűzte hozzá a hamburgi, és a lapátnyel fölé görnyedt.

A kenu éles szögben fordult, és a sziget felé lódult. Carmaux és bajtársa szirtsort vett észre, s oly módon forgolódtak, hogy oltalmat leljenek, a sziklaszálak mögött, nehogy a kartácstűz letarolhassa őket.

A kormányzó meg a társa ezalatt fölkapaszkodott a karavella fedélzetére; nyilvánvalóan tüstént tájékoztatták parancsnokát arról, hogy milyen veszélyben forogtak, mert néhány pillanat múltán már látszott, a matrózok nagy sebbel-lobbal mint tárják szélnek a vitorlákat.

- Szaporán, vitézeim! - kiáltott föl a Kalóz, akinek semmi sem kerülte el a figyelmét. - A spanyolok arra készülődnek, hogy üzőbe vegyenek bennünket.

- Már nincs messze a fővény - felelte Carmaux.

Abban a szempillantásban villámlás lövellt föl a háromárbocos fődélzetén, s a három tengeri farkas hallotta, hogy kartácszápor süvít a levegőben, s a lövedékek ízzé-porrá zúzzák egy szirt csúcsát.

- Gyorsan!... Gyorsan! - zendült a Kalóz hangja.

A karavella ekkor már túljutott a földnyelven, s kanyarodni készült, tengerészei pedig három vagy négy csónakot eresztettek vízre, hogy üldözőbe vegyék a kenut.

Carmaux és Van Stiller a szirtsor védelmében kettőzött erőfeszítéssel forgatta az evezőt; néhány pillanattal később csónakjuk meg is feneklett már, alig három- vagy négylépésnyire a homokcsíktól.

A Kalóz máris belegázolt a vízbe, magával vitte hármójuk puskáit, beszökkent a part menti fák közé, s fedezékbe bújt a törzsek mögött. Carmaux és Van Stiller látta, hogy kanóc sziporkázik föl a háromárbocos orrán, sürgősen lebuktak a kenu oldala mögé, és összekuporodtak a fővényen.

Ez mentette meg az életüket. Szemhunyasnyi idő múltán újabb kartácszápor söpörte végig a tengerszegélyt, összevissza kaszabolta a bokrokat és a pálmaleveleket, egy háromfontos ágyúgolyó pedig - egy tatfődélzeti kisebb kaliberű lövegből zúdították rájuk - szétzúzta a lélekvesztő farrészét.

- Itt az alkalom! - süvöltött a Kalóz.

A két tengeri farkas, aki szinte csodával határos módon menekült meg, lóhalálában átkúszott a homoksávon, és beiskolt a fák közé, sarkukban féltucat muskéta búcsúlövése porzott.

- Megsebesültetek, vitézeim? - kérdezte a Kalóz.

- Ugyan már, nem tengeri farkasok azok, hát hogyan hibáznák el a célt - legyintett Carmaux.

- Gyertek utánam, ne vesztegessük itt az időt.

A három férfi ezután ügyet sem vetett már a csónakokból lődöző tengerészek puska-ágyúira, sebesen surrantak a kusza növényzet között, hogy menedéket találjanak.

Ennek az apró szigetnek talán ha egy mérföldnyi lehetett a kerülete; ott magasodott a Catatumbo folyócska torkolatában: ez a nagyobbacska pataknál nem sokkalta szélesebb vízfolyás tavakban-lápokban gazdag tartományon ömlik keresztül.

A kúp alakú sziget háromszáz vagy négyszáz méternyi magasra emelkedett, dús növényzet borította, túlnyomórészt gyönyörű szál ébenfák, továbbá tüskés kutytejszárazak és különféle fajta pálmák nőttek rajta.

A három kalóz eljutott már a süveg karimájáig, s még mindig nem akadtak össze semmilyen élőlényvel; ott megállapodtak egy pillanatig, hogy kiszuszogják magukat, mivel támolyogtak már a kimerültségtől, majd behatoltak a tüskés bokrok közé, a lejtőkön buja sűrűséggel burjánzó fák alatt, mert úgy döntöttek: fölkapaszkodnak a csúcsig, ahonnan legjobban szem-

mel tarthatják ellenségeik mozdulatait; ott nem kell meglepetéstől tartaniuk, és módjukban áll majd határozniuk, mitévők legyenek.

Kétórányi keserves munkájukba került, mivel szablyával kényszerültek utat vágni a keszekuszan gubancolódo bozótok közt, végül mégiscsak sikerült fölhágniuk a bércre, amely szinte kopáran meredt az ég felé, csupán egy-két gyalogbokor sarjadt a sziklatömbök hasadékaiban. Minthogy épp ekkor kelt föl a hold, kitűnően megfigyelhették a karavellát. A háromábocos háromszáz lépésnyire horgonyzott le a parttól, a három csónak pedig ott rostokolt, ahol az indián kenu roncsai heverték.

A hajósok partra láboltak már, a lombsátrak alá azonban nem mertek még becsörtetni; talán attól féltek, hogy csapdába esnek; tábornok vertek hát a fővényen, néhány frissiben gyújtott tűz köré telepedtek, nyilván azért, hogy ne marják halálra őket a tóparti tájakon irdatlan felhőkben rajzó vérszomjas szúnyogok.

- Pirkadatig várnak, csak akkor indítják a hajszát ellenünk - jegyezte meg Carmaux.
- Igen - hagyta rá a Kalóz tompa hangon.
- Ezer villám és mennydörgés! Túlságosan is pártolja a szerencse azt a galád kormányzót!
- Vagy a sátán?
- Akár az egyik, akár a másik, lám csak, megint kisiklott a kezünk közül!
- Nemcsak kisiklott, hanem még ő kaparint a markába bennünket! - tette hozzá a hamburgi.
- Nono, majd elvállik - válaszolta Carmaux. - Egyelőre még szabadon sétálunk, s megvannak a fegyvereink.
- S mi a ménkűt csinálsz, ha a karavella egész legénysége megrohamozza ezt a hegykúpot? - kérdezte Van Stiller.
- Maracaibóban is megtámadták a spanyolok annak a szegény kis jegyzőnek a házat, mégis szerét ejtettük, hogy zavartalanul elsétáljunk onnét.
- Az ám - mondta a Fekete Kalóz -, csak hogy ez itt nem a kis jegyző háza ám, s itt nem siet segítségünkre Lerma grófja.
- Vajon arra kárhozzat a sors, hogy bitófán végezzük életünket? - fohászkodott föl Carmaux. - Hej, ha az Olonne-i itt teremne, hogy megszabadítson bennünket!
- Ő még azzal foglalatostkodik, hogy kifossa Maracaibót - felelte a Kalóz. - Úgy hiszem, pillanatnyilag nem számíthatunk rá.
- Ha meg itt maradunk, miben reménykedik kegyelmed?
- Magam sem tudom, Carmaux.
- Lássuk csak, parancsnok úr... Úgy véli, az Olonne-i sokáig időzik még Maracaibóban?
- Itt kellene már lennie; de hiszen tudod, milyen kapzsi, bizonyára ott tartózkodik még, hogy nyakon csípje a vadonba menekült spanyolokat.
- Kegyelmed találkoztát beszélt meg vele?
- Igen, még hozzá a Catatumbo torkolatában - válaszolt a Kalóz.
- Akkor hát reménykedhetünk, hogy egyszer csak idehajókézik.
- De mikor?

- Ezer villám és mennydörgés! Csak nem tollászkodik hónapszámra Maracaibóban?! Igencsak érdekében áll öneki is, hogy igyekezzék és lerohanja Gibraltárt...

- Tudom.

- Úgy hát megjön, mégpedig hamar.

- S vajon élünk-e és szabadok leszünk-e még akkor? Azt hiszed, Van Guld engedi, hogy nyugodtan üldögéljünk ezen a kies hegyormon? Nem, barátom, ostromgyűrűbe fog bennünket, és mindent el fog követni, hogy a markába kaparintson minket, mielőtt megérkeznek a tengeri farkasok. Túlságosan is gyűlöl engem, semhogy békén hagyjon; talán éppen ebben a pillanatban hurkoltatja fel valamelyik vitorlarúdra azt a kötelet, amelyre felakasztat.

- Nem elég hát neki a Zöld Kalóz és a Vörös Kalóz halála?! Veszett véreb-e vajon az a nyomorult vénember?!

- Nem éri be velük - válaszolt a Kalóz komor hangon. - Maradéktalanul ki akarja irtani egész családomat; ám egyelőre nem kaparintott még a markába, s engem éltet még a reménység, hogy bosszút állok fivéreimért. Igen, meglehet, az Olonne-i nincs már messze innen, s ha ellenállunk néhány napig, ki tudja, hátha Van Guld meglakol még árulásaiért és bűneiért!

- Mi a teendőnk, kapitány? - kérdezte a két tengeri farkas.

- Tartsunk ki, ameddig csak bírunk.

- Itt? - kérdezte Carmaux.

- Igen, ezen a csúcson.

- Körül kéne sáncolnunk magunkat.

- S ki akadályoz meg benne? Négyórányi időnk van, mielőtt hajnal hasad.

- Ezer villám és mennydörgés?... Van Stiller, egykomám, nincs vesztegetni való időnk. Amint fölkel a nap, a spanyolok bizonyára idecsődülnek, hogy kifüstöljenek minket innét.

- Állok elébe! - jelentette ki a hamburgi.

- Dologra hát, cimborám! - biztatta Carmaux. - Amíg kegyelmed, kapitány, strázsál, addig mi sáncokat hányunk, ami kemény próbára teszi majd ellenfeleink markát és hátát. Gyere, hamburgi pajtikám!

A dombtetőn lépten-nyomon jókora kötömbök heverték, ezek bizonyára a bércről hasadoztak le az idők során. A két tengeri farkas nekidurálta magát, egymás hegyire-hátára görgették a legotrombábbakat, s ezzel gyűrű alakú sáncot formáltak a halom peremén, alacsonyat, igaz, ám arra elegendőt, hogy védelmet nyújtson a mögéje kuporodó vagy térdepelő ostromlottaknak.

Ez a szerfölkött fáradságos munka két óra hosszat tartott, és pompás eredménnyel zárult, mert a tömör, zömök kis falazat mögött a tengeri farkasok hosszú ellenállást fejthettek ki, s nem kellett attól tartaniuk, hogy ellenségeik golyói leterítik őket.

Carmaux és Van Stiller azonban még mindig nem volt elégedett a művével. Ez a védfal ahhoz ugyan elegendő volt, hogy megóvja őket, arra azonban alkalmatlannak mutatkozott, hogy elhárítson egy váratlan rohamot. Hogy szándékukat tökéletesen valóra válthassák, leereszkedtek a vadonba, néhány ágból saroglyafélét eszkábáltak hamarjában, s kazalszámra szállították föl a tövises cserjéket, s azokból sövényt fontak, hogy az ellenség keze-lába majd nem csekély akadályba ütközzék.

- No, ezzel a kisdéd erődítménnyel azért igencsak meggyűlik még Van Guld baja: nem egykönnyen ugraszt ki minket innét! - jelentette ki Carmaux, és vígan dörzsölgette a kezét.

- Hiányzik ám belőle valami, ami pedig akkor is szerfölött fontos, ha a légénység nem túlságosan nagy létszámú is - jegyezte meg a hamburgi.

- Mire célozatsz?

- Hát arra, hogy itt bizony nem áll rendelkezésünkre a maracaibói nótárius éléskamrája.

- Ezer villám és mennydörgés! Kiment a fejemből, hogy egy szem kétszersültünk sincs, annyit sem rágicsálhatunk!

- Mint magad is jól tudod, ezeket a köveket sajna nem változtathatjuk át ugyanannyi kenyérré.

- Fölverjük az erdőt, cimborám, Van Stiller. Ha a spanyolok nyugton hagynak, bevásárló körútra indulunk.

Fölszegte fejét a sziklaszál felé - annak a csúcán a Fekete Kalóz megfigyelőállást foglalt el, s szemmel tartotta a spanyolok hadmozdulatait -, és megkérdezte:

- Cihelődnek-e, kapitányom?

- Még nem.

- Akkor élünk az alkalommal, s vadászni megyünk.

- Eredjetek csak, én öröködöm.

- Veszély esetén puskalövéssel értesítsen minket kegyelmed.

- Rendben van.

- No, gyere, Van Stiller, pajtikám - mondta Carmaux. - Kifosztjuk az erdőt; igyekszünk kézre keríteni valamilyen fogunkra való tollas vagy bundás vadat.

A két tengeri farkas fogta a tövises cserjék fölszállítására szolgáló saroglyát, és leereszkedtek a hegykúpról, majd besurrantak a rengetegbe.

Távollétük egészen hajnalig tartott, de akkor aztán úgy tértek vissza, mint a málhás öszvérek. Találtak egy darabka megművelt földet - talán egy indián járt oda a közeli tópartról -, s jócskán szedtek az ültetvény gyümölcstermő növényeiről. Hoztak kókuszdiót, narancsot, kenyérpótlékkul két káposztafejet, meg egy jókora mocsári teknőcöt: ez utóbbit egy tavacska mellett fülelték le. Ha takarékosan beosztják az eleséget, legalább négy napig élélnék rajta.

A gyümölcsökön és a teknőcön kívül fontos fölfedezést tettek: ez igencsak javukra lehetett abban, hogy ellenfeleiket legalább bizonyos időre harcképtelenné tegyék.

- Hahaha! - kacagott föl Carmaux, s úgy tetszett, nem tud hová lenni fékevesztett jókedvében.

- Kedves hamburgi komám, majd leesik az álla és kiguvad a szeme a kormányzónak meg az embereinek, ha az a habókos ötletük támad, hogy megostromoljanak minket annak rendje és módja szerint. Biz' istók! Ezen az éghajlaton hamar kiszárad ám az ember torka, s aligha járkálnak le iddogálni a karavellára, magukkal sem igen cipelnek föl majd ivóvizet hordókat. Hahaha!... Minden hájjal megkent fickók ezek az indiánok! A *niku* majd csodákat művel!

- Úgy véled, csakugyan? - érdeklődött Van Stiller. - Én ugyan nem nagyon bírom a dologban.

- Ezer villám és mennydörgés!... Nyakaltam belőle magam is, és kész csoda, hogy nem fordultam föl a hascsikarástól!

- Aztán vedelik-e majd a spanyolok?

- Láttál-e más tavacskát is a környéken?
 - Nem én, Carmaux.
 - Akkor hát kénytelen-kelletlen abból oltják majd a szomjukat, amelyiket mi fedeztünk föl.
 - Kíváncsi vagyok, hogyan hat majd a te híres *nikud*.
 - Fura látványban lesz részed a maga idején: egy egész csürhét fog rángatni majd cefetül a hasgörcs.
 - És mikor mérgezzük meg a vizet?
 - Amikor már bizonyos, hogy ellenségeink a halom megvívására indulnak.
- Ebben a pillanatban a Kalóz lekúszott a kilátótoronyként szolgáló bérc ormáról, lenn termett a körülzárt kis táborban, és így szólt:
- A csónakok körülvették a szigetet.
 - Bekerítenek?
 - Méghozzá szigorúan.
 - Mi meg bizvást álljuk az ostromot, kapitányom. Ezek mögött a sziklák és tövissövények mögött sokáig föltartóztathatjuk a támadókat, talán az Olonne-inak és tengeri portyázóinak megérkeztéig is.
 - Igen, ha a spanyolok időt hagynak rá. Láttam: több mint negyven ember szállt partra.
 - Hajjaj... - sóhajtott föl Carmaux, és mókás fintort vágott. - Jó sokan vannak, de én számítok a *nikura*...
 - Mi a manó az a *niku*? - tudakolta a Kalóz.
 - Velem tart, kapitány úr? Három vagy négy óráig eltart, amíg a spanyolok fölréne ide, minekünk pedig egyetlenegy óra is elegendő.
 - Miben sántikálsz?
 - Majd meglátja, kapitányom. Jöjjön velem, addig Van Stiller itt silbakol a fellegvárunkon.
- Fölkapták muskétájukat, lebecsátkoztak a dombtetőről, és beosontak az ébenfák és a pálmafák, a paliszanderek és a gyapotszerjék rengetegébe, utat vágtak maguknak a liánok miriádjain át.
- Mintegy százötven lépésnyit ereszkedtek alá, megjelenésükkel fölriasztottak rikácsoló papagájokat és néhány vörös majompárt, s egykettőre leértek ahhoz a kicsiny medencéhez, amelyet Carmaux fellengzősen tavacskának nevezett, holott nem volt az más, csak mintegy harminc lépés kerületű közönséges pocsolya.
- Úgy rémlett, ez a természetes folyadéktároló nem túlságosan mély, s roppant tömegű mocsári növény sarjad benne.
- A vízgyűjtő szegélyén Carmaux fölhívta a Kalóz figyelmét bizonyos indázó száraz nyalábjaira: ezeknek rőtbarra a kérgük, és folyondárokra hasonlítanak. Elképesztő mennyiségben tenyésztek, úgy tekeredtek egymásra, akár a kígyók vagy a karójuktól megfosztott bors lágy szárai.
- No, ezek azok a növények, amelyek borzalmas kólikát okoznak majd a spanyoloknak - jelentette ki a tengeri farkas.

- S hogyan? - kérdezte kíváncsian a Kalóz.

- Majd meglátja, kapitányom.

Emígyen szólván a tengerész kirántotta szablyáját, és lenyisszantott néhányat az indázó kacsok közül, amelyeket Venezuela és Guayana indiánjai *nikunak* neveznek, nyalábba fogta s rátette őket egy szirt fokára, amely úgy horgadt a tavacska fölé, mint valami csőr.

Amikor már harminc vagy negyven köteget összegyűjtött, lemetszett két hosszú és szilárd ágat, egyiket átnyújtotta a Kalóznak, s így szólt hozzá:

- Ütögesse ezeket a növényeket, parancsnok úr.

- Miben mesterkedsz, végtére is?

- Megmérgezem a medence vizét, kapitányom.

- Ezekkel a folyondárféleségekkel?

- Úgy bizony, uram.

- Carmaux, te meghibbantál!

- Egyáltalán nem, kapitányom. A *niku* megrészegeti a halakat, az embereket pedig cudarul gyötrő bélgyörcsrel csikarja.

- Megrészegeti a halakat? Ugyan, menj már! Miféle dajkamesékkal ámítasz, Carmaux?

- Nem tudja-e kegyelmed, hogyan cselekszenek a karibok, amikor halat kívánnak fogni?

- Hálót vetnek.

- Nem, kapitányom. Ezeknek a növényeknek a nedvét csurgatják a tavacskába, és a vizek lakói kisvártatva fölbukkannak a felszínre, s a világ legnyájasabb módján engedik, hogy szépen összefogdossák őket.

- S azt állítod, hogy rágja az emberek belét?

- Azt, kapitányom, s mivelhogy ezen a hegykúpon nincs más vízgyűjtő, és forrás sem akad, ha a spanyolok ostromgyűrűbe fognak minket, arra kényszerülnek, hogy ebből igyanak.

- Fortélyos fickó vagy, Carmaux... Nos hát, bolondítsuk meg a tavacska vizét.

Megragadták a husángokat, és istenigazából csépelni kezdték a nyalábokat; az indázó, lágy száraz bőséges levet eresztettek, az meg apródonként beleszivárgott a tavacskába.

A víz rövidesen elszíneződött, előbb fehéressé, mintha csak tejet öntöttek volna belé, aztán pompás gyöngyház árnyalatot öltött, az azonban egykettőre szertefoszlott. Amikor meglettek ezzel a művelettel, a víztükör ismét áttetsző tisztán derengett, és senki sem gyanította volna, hogy ez az üdén kecségetető folyadék ha nem is életveszélyes, mindenesetre vajmi kevésbé kedvező hatású anyagot tartalmaz.

A két tengeri farkas behányta a tavacskába az indázó száraz maradványait, s már-már el is mentek volna onnan, amikor észrevették, hogy jó sok hal vonaglik a vízben.

Szegénykék, beszeszeltek a *nicutól*, és kétségbeesetten fickándoztak, hogy kimeneküljenek abból a folyadékból, amely már nem emlékeztetett éltető elemükre; néhányan nekivágtak a partnak, mintha szívesebben fulladnának meg lassan légszomjtól a homokszegélyen, semhogy tovább is elviseljék ama furcsa növényi nedv okozta mámoros - valószínűleg gyötrő - önkívületet.

Carmaux igyekezett gyarapítani élelmiszer-tartalékaikat - ne fenyegetse őket utóbb a kínos éhség veszedelem! -, odapattant a tavacska szélére, néhányszor lecsapott a füttykösével, és máris boldog tulajdonosa lett néhány jókora halnak.

- No lám, épp ennyi hiányzott!... - kurjantotta, s elindult a Kalóz után, aki már behatolt a bozótosba.

- Meg még ez is! - csattant föl egy hang.

Lövés dörrent.

Carmaux nem hallatott sem nyögést, sem jajkiáltást; bezuhant egy bambuszerek közepébe, s ott feküdt mozdulatlanul, mintha leterítette volna a golyó.

Harmincegyedik fejezet TÁMADÁS A HEGYKÚP ELLEN

A Kalóz a lövés hallatán villámgyorsan visszafutott, mert azt hitte, a tengerész tüzelt valamilyen állatra; egyáltalán nem föltételezte, hogy a spanyolok a karavellától följutottak volna már a domb derekáig. Nem látta társát, szólongatni kezdte, újra meg újra fölkiáltott:

- Carmaux!... Carmaux!... Hol vagy?

Halk sivítás válaszolt csupán: olyasféle nesz, mint a kígyósziszegés, de a Kalóz jól ismerte már. Megtorpant, és tüstént egy öles fa törzse mögé szökkent, onnan fürkészett feszült figyelemmel.

Csak ekkor vette észre, hogy egy sűrű pálmacsoport szélén könnyű füst hullámszik; a felhőcske csak lassan foszladozott, mivel a tenyérnyi tisztáson sóhaj erejű fuvalom se libbent.

- Onnan lőttek - mormolta a Kalóz. - De hová bújt ez a Carmaux? Jelt adott hollétéről, nem lehet messze, s talán kijutott a csávéból. Ejnye! Hogy a spanyolok már ideértek volna?! No jó, uraim, várjuk ki a végét!

Még mindig a fa törzse mögött - ez kiváló fedezéket nyújtott a spanyol golyók ellen - térdre bocsátkozott, és óvatosan átkémlelt a magasra sarjadzó fűszálak közt.

Az erdőszélen, ahol a lövés dördült, nem látott semmit, de a fától vagy tizenöt lépésnyire, egy tömött csalitos irányában könnyedén meg-megrezdültek az útilapuk.

- Valaki felém kúszik - suttogta maga elé. - Vajon Carmaux-e vagy valamelyik spanyol, aki így akar lecsapni reánk?! Az se baj, felhúztam a puskám ravaszát, és ritkán hibázom el a célt.

Néhány pillanatig mozdulatlan maradt, egyik fülét a földre szorította; halk motoszkálást hallott: a talaj tisztán közvetítette a neszezést.

Hogy végképp megbizonyosodjék, fölmagaslott a fa törzse mentén, és gyors pillantást vetett a fütengerbe.

- Helyes! - dünnyögte, és fölsóhajtott.

Carmaux a fától mindössze tizenöt lépésnyire lapult, és roppant vigyázattal siklott a fücsomók közt. Kígyó sem surranhatott volna zajtalanabban, nem csúszhatott volna fortélyosabban, hogy elkerülje a veszedelmet, vagy hogy zsákmányt ejtsen.

- A ravaszdi! - dörmögte a Kalóz. - Ez ugyan mindig kimászik a bajból, és megmenti a bőrét. Hát a spanyolt, aki reá lőtt, azt a föld nyelte el?!

Carmaux közben rendületlenül haladt előre, s igencsak ügyelt, hogy ne mutassa teste legapróbb porcikáját sem, mert attól tartott: másodszorra majd eltalálja a lesipuskás. Az életrevaló legény nem hagyta el a muskétáját, de még a halait sem, nyilvánvalóan nagyon fente a fogát, hogy ízletes lakomával jutalmazza meg tulajdon ügyességét. Teringettét! Nem azért fáradozott annyit, hogy pocsékba vesszenek a pompás falatok!

Amikor észrevette a Kalózt, sutba vágott minden óvatosságot, hirtelen talpra ugrott, két hatalmas szökkenéssel odavetődött, s fedezékbe bújt a fatörzs mögött.

- Megsebesültél? - kérdezte tőle a Kalóz.

- Amennyire kegyelmed - válaszolta mosolyogva Carmaux.

- Tehát mégsem találtak el?
 - Csak remélték, mert én úgy lerogytam a zsombékok közé, mintha szíven trafáltak vagy föbe durrantottak volna; de hát, mint látja, virgoncabb vagyok, mint valaha. Hahaha! A nyavalyások azt hitték, másvilágra küldhetnek, mint valami tökkelütött indiánt! Hohó! Carmauxnak benőtt már a feje lágya!
 - Hová tűnt az a betyár, aki reád lőtt?
 - Bizonyára kerekét oldott, amikor meghallotta kegyelmed hangját. Jómagam tűvé tettem a bozótost, de nem jártam eredménnyel.
 - Egyedül volt?
 - Egy szál maga.
 - Spanyol?
 - Hajós.
 - Utánunk kémkedett?
 - Valószínűleg; kétlem azonban, hogy most, amikor tudja, ketten vagyunk, ismét ide merné dugni a képét.
 - Térjünk vissza a hegycsúcsra, Carmaux; aggódom Van Stillerért.
 - És ha a hátunkba kerülnek? Az én merénylőm társai elrejtőzhetnek a rengetegben.
 - Jól nyissuk ki a szemünket, és ujjunk legyen a puska ravaszán. Előre, derék vitézem!
- Elhagyták az óriási fa menedékét, és gyors léptekkel hátráltak, muskétával a kezükben - sőt, fegyverük csövét a vadon peremére szegezték -, így jutottak el egy sűrű bokros cserjecsoportig, s rögtön besurrantak a bokrok alá.
- Ott megállapodtak, de nyomban kikémleltek a levélsátor mögül, vajon ellenségeik rászánták-e magukat, hogy mutatkozzanak; aztán, mert nem bukkant föl senki, és zajt sem hallottak, haladéktalanul folytatták útjukat, sietősen fölkapaszkodtak a hegykúp szakadékos és erdős lejtőin.
- Húszpercnyi gyaloglás elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megjárják ezt az útszakaszt, amely elválasztotta őket körülsáncolt kicsiny táboruktól.
- Van Stiller, aki a szikla ormán örködött, fürgén eléjük futott, és így szólt:
- Puskalövést hallottam! Kegyelmetek tüzeltek, kapitányom?
 - Nem - felelte a Kalóz. - Láttál-e valakit?
 - Még egy árva muslicát sem, uram, azt azonban észrevettem, egy csapat tengerész fölkerelkedt a fővénysávról; eltűntek a fák közt.
 - A karavella ott horgonyoz még?
 - El sem mozdult a helyéről.
 - S a csónakok?
 - Ostromgyűrűbe zárják a szigetet.
 - Van Guld a csapattal tart?
 - Láttam köztük egy hosszú fehér szakállú öregembert.

- Ő az! - sziszegte a Kalóz összeszorított fogakkal. - Jöjjön csak a nyomorult. Majd elválík, hogy az én puszkagolyóm ellen is megóvja-e a szerencse!

- Kapitányom, úgy véli, hogy rövidesen ideérnek? - kérdezte Carmaux, aki közben nekiállt, és összegyűjtött egy nyalábra való száraz gallyat.

- Talán nem merészkednek reánk támadni nappal, hanem megvárják az éjszakát.

- Akkor hát elkészítjük az ebédet, és visszanyerjük az erőnket. Megvallom, már nem is sejtem, mire valók a beleim. Hé! Van Stiller! Süsd meg ezt a két pompás halat; fogadom, olyan ínycsiklandozó ebéd lesz belőle, hogy megnyalod utána mind a tíz ujjadat!

- S ha jönnek a spanyolok?... - kérdezte a hamburgi. Nem látszott túlzottan nyugodtnak.

- Potomság!... Egyik kezünkkel eszünk, a másikkal verekszünk; a mi bendőnkbe a halat, az övékébe az ólmot küldjük. Majd kiderül, melyikünknek jobb az emésztése.

A Kalóz újra elfoglalta megfigyelőhelyét az ormon, a két tengeri farkas pedig tüzet csiholt, lepikkelyezték a halakat, majd megsütötték a zsákmányt.

Negyedóra múltán Carmaux diadalittas hangon jelentette, hogy kész az ebéd, a spanyoloknak pedig még színét sem látják.

A három tengeri farkas nekiült, ám alig nyelték le az első falatot, amikor borzalmas dőrej robajlott föl a tengerről.

- Ágyúlövés! - rikkantott föl Carmaux.

Be sem csukta még a száját, amikor a kilátótoronyként szolgáló sziklabérc csúcsát szétzúzta egy nagy kaliberű golyó, és az orom roppant dübörgéssel leomlott.

- Ezer villám!... - üvöltötte Carmaux, és talpra pattant.

- És mennydörgés!... - tette hozzá Van Stiller.

A Kalóz már ott is termett a fennsík peremén, hogy szemügyre vegye, honnan eredt ez az ágyúlövés.

- Hogy az ember nem falhat egyet nyugodtan ebben az átokverte Maracaibo-öbölben!... - zsörtölődött Carmaux. - Ördög vinné pokolra Van Guldót meg mindazokat, akik engedelmeskednek neki!... A kutyafáját, füstbe ment az ebédünk!... Palacsintává lapult ez a két gyönyörű hal!

- Később majd torkig lakhatsz a teknőccel, Carmaux.

- Az ám, ha a spanyolok időt hagynak rá - vágott közbe a Kalóz, aki ekkorra tért vissza közéjük. - Kapaszkodnak már föl az erdőkön át, a karavella pedig arra készül, hogy bombázzon bennünket.

- Már csak ötszáz vagy hatszáz lépésnyire lehetnek...

- Ezer villám!

- Mi ütött beléd?

- Remek ötletem támadt, parancsnokom.

- Bökd ki.

- Mivel a karavella bombázni készül bennünket, vegyük mi is bombázápor alá a spanyolokat.

- Ágyúra leltél tán, Carmaux? Vagy tán napszúrás ért, az zagyváltá össze az agyadat?

- Ez se, az se, kapitányom. Egészen egyszerűen arról van szó, hogy gördítsük le ezeket a sziklatömböket az erdőre. A lejtő meredek, ezek az otromba lövedékek pedig bizonyára nem torpannak meg félúton.

- Az ötlet kiváló, s majd valóra is váltjuk a legalkalmasabb pillanatban. Most pedig, bátor vitézeim, szóródjunk szét; örködjék ki-ki a maga posztján. Húzódjatok távolabb a bérctől, mert máskülönben fejetekre pottyán egy-egy lehasadt oromdarab.

- Én már eleget kaptam ezekből a hátamra pattogó szilánkokból is - jegyezte meg Carmaux, és zsebre vágott néhány mangógyümölcsöt. - No, gyerünk, nézzük csak, mit forralnak már megint ezek az okvetetlenkedők; drágán megfizetnek ám a két csodaszép halamért!

Elváltak egymástól, s lehasaltak a kúp szegélyét kerítő legszélső bokrok mögé, ott várakoztak, hogy tüzet nyissanak az ellenségre.

A háromárbocos tengerészei - talán a kormányzó busás jutalmat ígért nekik, annak a reménysége ösztökélte őket - buzgón kapaszkodtak fölfelé a hegykúp hasadékos szirtfalain, utat törve a lankák kusza cserjéi közt. A tengeri farkasok egyelőre nem pillantották meg őket, azonban hallották a hangjukat, miközben a haladásukat akadályozó liánokat és gyökereket kaszabolták.

Úgy rémlett, csupán két oldalról támadnak, hogy mindenképpen túlerőben legyenek, s ne vesse vissza őket semmilyen váratlan hadmozdulat. Az egyik különítmény ekkorra megkerülhette már a tavacsát; a másik azonban vélhetőleg valamilyen mély szurdokot választott.

Amint a Fekete Kalóz bizonyóságot szerzett útirányukról, úgy döntött, haladék nélkül nyélbe üti Carmaux elgondolását, hogy visszaszorítsa azokat, akik a szűk völgytorokban törtettek fölfelé.

- Gyertek csak, derék vitézeim - szólt két társához. - Foglalkozzunk most azzal az osztaggal, amelyik azzal fenyeget, hogy hátba támad bennünket, aztán majd ellátjuk a baját annak is, amelyik a tavacska melletti utat választotta.

- Ami az utóbbit illeti, remélem, a *niku* majd gondoskodik róla, hogy kidőljenek a küzdelemből - jegyezte meg Carmaux. - Száradjon csak ki a gigája azoknak a tengerészeknek, s majd lekergeti őket a hasmars...

- Most indítjuk meg a bombázást? - kérdezte a hamburgi, és akkora sziklatömböt görgetett oda, amely legalább fél mázsát nyomott.

- Lökjétek - felelte a Kalóz.

Nem kellett kétszer mondania a két tengeri farkasnak, nyomban teljesítették a parancsot, tucátjával és káprázatos gyorsasággal taszigálták le a lejtőn a kötömböket, s ügyeltek arra, hogy valamennyit a szurdok irányába zuhantsák.

A borzalmas görgeteg orkán mennydörgésével robogott át az erdőn, föl-fölszökdelve, félrepattogva, zsenge suhángok és bokrok tömegét sodorva magával.

Öt másodperc sem telt el, máris rémületes ordítozás visszhangzott föl hirtelen, majd néhány puskalövés is eldördült.

- Ejha!... Ejha!... - ujjongott föl Carmaux diadalittas hangon.

- Úgy rémlik, valakit megpöccintett!

- Látom, azok ott lóhalálában iszkolnak lefelé - jelentette Van Stiller, aki eközben fölmászott egy szirtre.

- Azt hiszem, elégük van a dologból.
- No még egy rakományt, hamburgi komám.
- Lódítom, Carmaux.

További tíz-tizenkét sziklatömb zúdult le a lejtőn, egyik a másik után. Ez a második lavina az előzőhöz hasonló robajjal rontott végig a völgyön, letarolta a növényzetet; látták, amint pattogva-szökdelve legördült egészen a legaljáig, magával ragadva szédítő rohantában az útjába akadó kőszalakokat és töméntelen sok tövestül kitépott vagy derékba roppantott fiatal fácskát.

A háromárbocos tengerészei lélekszakadva kapaszkodtak föl a szurdokvölgy oldalhajlatain, hogy szét ne morzsolja őket ez a közuhatag, majd nagy sebbel-lobbal eltűntek a rengeteg törzsei közt.

- No, ezek darab ideig nem alkalmatlankodnak nekünk - jelentette ki Carmaux, s elégedetten dörzsölgette a kezét. - Megkapták a magukét.
- Akkor most a többiek következnek - szólt a Kalóz.
- Ha ugyan nem fetrengenek már a kólikától - vágta rá Van Stiller. - Nem látom őket sehol.
- Hallgassatok csak.

A Kalóz előre kúszott a kúp tetejét koronaként kerítő kicsiny fennsík pereméig, s ott várakozva figyelt néhány percen át.

- Mi hallatszik? - kérdezte Carmaux türelmetlenül.
- Semmi zaj - felelte a Kalóz.
- Vajon bevedeltek-e a *nicuból*?
- Vagy nesztelenül siklanak, akár a kígyók? - tanakodott Van Stiller. - Ügyeljünk, nehogy aztán közvetlen közélről puffantsanak le bennünket.
- Talán azért torpantak meg, mert félnek, hogy tűzéségünk lepénnyé sajtolja őket - tűnődött Carmaux. - Ágyúink, bár anyagtakarékosság tekintetében rendkívül gazdaságosak, tán még veszélyesebbek, mint a karavella lövegei.
- Próbálj csak tüzet nyitni annak a ligetnek a közepébe - rendelkezett a Kalóz, s a hamburgi felé fordult. - Ha visszalőnek, legalább tudjuk, hanyadán állunk.

Van Stiller elosont a fennsík szegélyéig, lekuporodott egy bokor mögé, és belepuskázott az erdő közepébe.

A dörrenés sokszoros visszhangot vert a fák alatt, válasz azonban nem érkezett. A három tengeri farkas néhány percig várakozott; fülüket hegyezték, és feszülten fürkésztek a sűrű lombozatot, majd ösztüzet zúdítottak az erdőre, mindegyikük más-más irányba célzott.

Ezúttal sem felelt senki, kiáltás sem hallatszott. Mi történhetett a második szakasszal, amelyiket a tavacska partja mellett láttak fölfelé nyomulni?

- Jobb szeretném, ha őryöngve lődöznének - dünnyögte Carmaux. - Aggaszt ez a nagy csöndesség, és kellemetlen meglepetéstől tartok. Mitévők legyünk, kapitányom?
- Leereszkedünk, Carmaux - felelte a Kalóz, akit elfogott a nyugtalanság.
- És ha az erdő sűrűjében lappangó spanyolok élnek az alkalommal, és megrohanják táborunkat?

- Van Stiller itt marad. Szeretném tudni, mit forralnak ellenfeleink.
 - Tudni kívánja, kapitányom? - kérdezte a hamburgi, aki ezalatt előrecsúszott.
 - Látod őket?
 - Hetet vagy nyolcat: vitustáncot járnak, akár a tébolyultak vagy a megszállottak.
 - Hol?
 - Amott lenn, a tó mentén.
 - Hahaha!... - kacagott Carmaux, és fölkurjantott. Megkóstolták a *nikut*! Valami csillapítószer kénye küldenünk nekik.
 - Golyó formájú nyugtatót, igaz-e? - tudakolta Van Stiller.
 - Ne! - vágott közbe a Kalóz. - Hagyjátok őket békén... Tartalékoljuk lőszereinket a döntő pillanatra, meg aztán haszontalan is megölni olyanokat, akik nem tehetnek kárt mibennünk. Minthogy első rohamuk megghiúsult, használjuk fel ezt a fegyverszünetet arra, hogy megerősítsük táborunkat. Szabadulásunk attól függ, milyen szívósan bírunk ellenállni.
 - Használjuk föl arra is, hogy megebédelünk - javallotta Carmaux.
 - Osszuk be gazdaságosan eleségünket, Carmaux. Az ostrom akár néhány hétig is eltarthat, talán még tovább is. Az Olonne-i huzamosabb ideig vesztegelhet Maracaibóban, s tudod, már csak öreá számíthatunk, hogy kijussunk ebből a nehéz helyzetből.
- Carmaux a hamburgi segítségével újra fölszította a tüzet, a Kalóz pedig fölkapaszkodott a bércre, hogy lássa, mi történik a szigetecske partjai körül.
- A karavella még mindig nem vonta föl a horgonyt, földélzetén azonban szokatlan lőtás-futás volt észlelhető.
- Úgy rémlett, az emberek az egyik üteg köré csődülnek: ezt a tatföldélzeten állították föl, és csövét a csúcsnak szegezték, mintha arra készülnének, hogy újra ágyúzzák a hegykúp ormát.
- A csónakok a sziget körül keringtek, lassúdan siklottak parthosszat, hogy megakadályozzák az ostromlottak bármiféle menekülési kísérletét, noha ez ugyancsak alaptalan félelemnek látszott: a tengeri farkasoknak semmilyen vízi jármű nem állott a rendelkezésére, meg aztán úszva se szelheték át a szigetkét a Catatumbo torkolatától elválasztó hatalmas távolságot.
- Az a két szakasz, amely megpróbált fölhágni a hegyoromra, vélhetőleg nem futott vissza egészen a tengerpartig; a fővénysávon ugyanis nyoma sem látszott semmilyen csoportosulásnak.
- Vajon lesben állnak-e az erdőszélen, s kedvező alkalomra várnak, hogy újfent támadásra lendüljenek? - mormolta a Kalóz. - Gyanítom, hogy Carmaux *nicuja* és kőgörgetege sovány eredménnyel járt. Pierre-nek pedig még színét sem látjuk!... Ha egy-két napon belül nem ér ide, félő, hogy az átkozott öregember fogságába esünk.
- Lassan leereszkedett megfigyelőhelyéről, odament két társához, s tájékoztatta őket, mi tölti el aggodalommal.
- A dolog azzal fenyeget, hogy nagyon is komolyra fordul - jegyezte meg Carmaux. - Vajon ma este általános támadást indítanak-e, kapitányom?
 - Attól tartok.
 - Hogyan állhatunk ellen annyi embernek?

- Nem tudom, Carmaux.
- S ha megpróbálnánk áttörni az ostromzáron?
- S aztán?
- Ne foglaljuk el az egyik csónakot?
- Úgy hiszem, ismét jó ötleted támadt - felelte a Kalóz, néhány pillanatnyi tünődés után. - A terv bizony nem egykönnyen váltható valóra, mégis úgy vélem, végrehajtjuk.
- S mikor ejtjük szerét annak, hogy keresztülvágjuk magunkat?
- Ma este, mielőtt felkél a hold.
- Mit gondol kegyelmed, mekkora a távolság a sziget és a Catatumbo torkolata közt?
- Nem több hat mérföldnél.
- Egyórányi erőltetett evezés, tán annyi sem.
- Hát a karavella nem vesz-e üldözőbe minket? - kérdezte Van Stiller.
- Minden bizonnyal üldözőbe vesz - válaszolt a Kalóz -, én azonban úgy tudom, számtalan fővénypad húzódik Catatumbo előtt, ha túlságosan siet, megkockáztatja, hogy zátonyra fut.
- Tehát ma este - bólintott Carmaux.
- Igen, ha addig nem fognak el és nem ölnek meg.
- Kapitányom, a hal pirosra sült.

Harminckettedik fejezet

VAN GULD FOGSÁGÁBAN

A hosszú nap folyamán sem Van Guld, sem a karavella legénysége nem adott életjelt magáról. Úgy rémlett, meg voltak győződve, hogy előbb vagy utóbb foglyul ejtik a hegykúp ormán fészkelő három tengeri farkast, ezért teljesen fölöslegesnek tartották a támadást.

Bizonyosan arra akarták kényszeríteni hőseinket: éhükben és szomjukban tegyék le a fegyvert; nyilvánvalóan erre utasította őket a kormányzó, aki a félelmetes kalózvezért élve kívánta markába kaparintani, hogy fölköttesse bitófára, amint már két szerencsétlen fivérét is fölakasztatta Maracaibo főterén.

Carmaux és Van Stiller azonban bizonyítékot szerzett a tengerészek jelenlétéről. Lemerészkedtek ugyanis az erdőszegélyig, s ott a lombok közül kémlelhették a kalpag alakú hegykúp karimájánál táborot ütött nagyszámú katonát. Egyetlenegy se láttak azonban a tavacska partján, nyilvánvaló jeleként annak, hogy az ostromlók csakugyan élvezték már a *nikuval* dúsitott víz jótékony hatását.

Amikor leszállt az est, a három tengeri farkas megtette készülleteit az indulásra; úgy döntöttek, inkább átvágnak az ostromgyűrűn, semmint körülsáncolt kicsiny táborhelyükön várják be, míg végez velük a lassú éhhalál vagy szomjhalál; minden élelemszerző útjukat elzárták, s nem pótolhatták fogytán levő készletüket.

Tizenegy óra felé, miután tenyérnyi térségük pereméről körülvizsgálódtak, és bizonyoságot szereztek arról, hogy ellenségeik nem hagyták még el táborhelyüket, magukhoz vették megmaradt kevéske ennivalójukat, és szétszortva fejenként mintegy harminc lövésre elegendő töltényüket, zajtalanul leereszkedtek aprócska erődítményük bástyafokáról, s a tavacska felé osontak.

Mielőtt útnak eredtek volna, pontosan fölmérték, hol helyezkednek el a spanyol osztagok, nehogy váratlanul berontsanak valamelyik strázsáló szakasz kellős közepébe, s azok riadót fűjjanak: ezt mindenáron el akarták kerülni, nehogy rossz véget érjen vakmerő tervük, az egyetlen, ami megmentheti őket az öreg kormányzó engesztelhetetlen gyűlöletétől. Jóllehet silbakoló őrszemek is vigyázhattak, mindazonáltal azt remélték, hogy a vadonban uralkodó sűrű sötétség takarója alatt roppant vigyázattal és némi fondorlattal elkerülhetik őket.

Úgy siklottak, akár a csúszómászók, egészen lassan, hogy le ne gördítsenek valamilyen követ; tíz perc alatt leértek a hatalmas fák alá, ahol már vak homály honolt. Itt megállapodtak néhány pillanatig, hogy hallgatódzanak, aztán - mert nem ütötte meg fülüket semmilyen nesz, s látták a kúp karimája körül lobogó tábortüzeket is - újra fölkerelkedtek; óvatosan lopakodtak, kezükkel tapogatták a talajt, hogy lábuk alatt meg ne zörrenjen a haraszt, vagy bele ne zuhanjanak valamilyen résbe vagy hasadékba.

Már vagy háromszáz méternyire lekúsztak, amikor Carmaux, aki az élen haladt, hirtelen megtorpant, és elrejtőzött egy fatörzs mögé.

- Mi ütött beléd? - kérdezte halkán a Kalóz, amint utolérte.

- Hallottam, hogy megreccsen egy gally - suttogetta a tengerész leheletvékony hangon.

- Itt, a közelben?

- Nem messze.

- Nem valami állat ütött zajt?
- Nem tudom.
- Vagy talán valaki őrt áll itt?
- Túl sűrű a sötétség, nem látok semmit, kapitányom.
- Maradjunk veszteg néhány percig.

Elnyúltak mindhárman a fűvek s a gyökerek közt, és lélegzetüket visszafojtva figyeltek.

Néhány pillanatnyi aggodalmas várakozás után meghallották, hogy kicsiny távolságra tőlük két spanyol sugdolózik.

- Közel a perc - mondta az egyik hang.
- Valamennyien indulásra készek? - kérdezte a másik.
- Talán már el is hagyták a táborhelyüket, Diego.
- De én látom még a tüzeket.
- Nem szabad eloltani őket, hadd higgyék a kalózok, hogy nekünk eszünk ágában sincs támadnunk.
- Fortélyos ember ez a kormányzó!
- Járatos a hadviselésben, Diego.
- Úgy véled, sikerül rajtuk ütnünk?
- Elkapjuk őket, biztosítlak.
- Az ám, de iszonyúan védekeznek majd. A Fekete Kalóz egymaga hússzal fölér, Sebastiano.
- Mi azonban hatvanan vagyunk, meg aztán velünk van a gróf is, ő pedig félelmetes kardforgató.
- Kismiska az az ördögös Kalózhoz mérten. Attól félek, sokan elköltöznek közülünk a másvilágra.
- De akik túlélik, azok nagy dínomdánomot csapnak. Tízezer piaszterből jut ennivalóra meg innivalóra.
- Szavamra, szép summa, Sebastiano. *Carrai!* A kormányzó a Kalóz halálát akarja.
- Nem, Diego, élve akarja.
- Hogy aztán fölakassza.
- Ehhez kétely nem fér. Hah!... Hallottad, Diego?
- Igen, bajtársaink megindultak.
- Gyerünk mi is előre: ott fönn vár ránk a tízezer piaszter!

A Fekete Kalóz és két bajtársa meg se moccan. A fűcsomók, gyökérgubancok és folyondár-füzérek szövvényébe lapulva tökéletes mozdulatlanságba dermedtek, puskájukat azonban lövésre készen tartották, hogy veszély esetén nyomban tüzelhessenek.

Nagyon meresztették a szemüket, s homályosan látták, hogy a két tengerész lassan távolodik, óvatosan ki-kitérve az útjukat rekesztő lombnyalábok és liánkötegek elől. Jó néhány lépést megtettek már, amikor egyikük megtorpant, és így szólt:

- Hé, Diego, nem hallottál valamit?
- Nem én, cimbora.
- Úgy rémlik, olyasféle neszt hallottam, mintha valaki sóhajtott volna.
- Ugyan már!... Valami rovar berreghetett.
- Vagy tán kígyó szisszent?
- Egy okkal több, hogy odébbálljunk. Gyere, cimbora, nem akarok az utolsók közt beavatkozni a harcba.

E rövid eszmecsere után a két tengerész továbbment, s eltűntek a növényzet koromfekete árnyékában.

A három tengeri farkas várt még néhány percig; attól tartottak, hogy a két spanyol visszafordul vagy nem messze megáll.

Aztán a Kalóz föltérdelt, és körülpillantott.

- Ezer villám és mennydörgés! - dünnyögte Carmaux, és megkönnyebbülten fősóhajtott. - Kezdek reménykedni, hogy minket pártol a szerencse.
- Én bizony nem adtam volna már egy veszekedett rézpetákot sem a bőrünkért - jegyezte meg Van Stiller. - Egyikük olyan közel sétált el mellettem, hogy csaknem rám taposott.
- Jól tettük, hogy otthagytuk a táborunkat. Hatvan spanyol!... Ki bírna visszaverni ekkora rohamot?!
- Szép kis meglepetésben lesz részük, Carmaux, ha nem lelnek ott mást, csak töviseket meg sziklákat.
- Vihetik a kormányzónak.
- Gyerünk - mondta a Kalóz abban a pillanatban. - Le kell jutnunk a tengerpartra, mielőtt a spanyolok észreveszik, hogy megszöktünk. Ha riadót vernek, nem tudunk többé lecsapni a csónakokra.

A három tengeri farkas bizonyosra vette, nem botlanak több akadályba, s nem kockáztatják, hogy fölfedezik őket; lesiettek a tavacska felé, majd a másik lejtőn igyekeztek tovább, és bekanyarodtak abba a völgytorokba, amelyet annyira letaroltak a kőtömbökkel; a szigetecske déli szegélyére akartak lejutni, lehető legtávolabb a karavellától.

Útjuk során több veszélyes találkozásuk nem esett, s még éjfél előtt leértek a tengerszélig.

Előttük, egy kicsiny hegyfok tengerbe nyúló csúcsánál, félig a fővénysávra fölvonva, ott vesztegelt a négy csónak egyike. Legénysége - mindössze két fő - már korábban partra szállt, és most javában aludt a félig hamvába halt tűz mellett: bizonyosra vették, hogy senki nem fogja őket zavarni: tudták, hogy a karavella tengerészei körülfogták a hegykúpot, és ostromgyűrűbe zárták a tetőn táborozó tengeri farkasokat.

- Gyerekjáték lesz az egész - suttogta a Kalóz. - Ha azok ketten ott nem ébrednek fel, tengerre kelünk bármi riadó nélkül, és eljuthatunk a Catatumbo torkolatáig.
- Ne tegyük el láb alól ezt a két tengerészt? - kérdezte Carmaux.
- Felesleges - válaszolt a Kalóz. - Nem lesznek terhünkre, legalábbis azt remélem.
- Hát a többi csónak hol van? - érdeklődött a hamburgi.

- Az egyiket látom: kihúzták a homokra, amott a szirt mellett, vagy ötszáz lépésnyire tőlünk - felelte Carmaux.

- Gyorsan, csónakba - rendelkezett a Kalóz. - Néhány perc múltán a spanyolok észreveszik, hogy megszöktünk.

Lemerészkedtek az aprócska hegyfokra, a békésen horkoló két tengerész mellett, lábujjhegyen elsurrantak. Könnyed taszítással vízre bocsátották a ladikot, beugráltak, és megragadták a lapátnyeleket.

Ötven- vagy hatvanlépésnyire távolodtak el; már kezdtek reménykedni, hogy zavartalanul kijutnak a nyílt vízre, amikor a hegycsúcs felől hirtelen fölmorajlott néhány sortűz, majd harsány ordítózás hallatszott. A spanyolok ekkor kapaszkodtak föl a legutolsó magaslatra, s nyilvánvalóan megrohamozták a kicsiny táborát, abban a hiszemben, hogy elfogják a három tengeri farkast.

Amikor földübörögtek a pergőtüzek az ormon, a két tengerész hirtelen fölserkent. Látván, hogy csónakuk három emberrel tovasiklik, puskával a kezükben lerohantak a tengerszegélyre, és ekként üvöltöztek:

- Megállj! Kik vagytok?!

Válasz helyett Carmaux és Van Stiller a lapátnyelek fölé görnyedt, és elszántan evezett.

- Riadó! - ordibált a két tengerész; későn kaptak észbe, hogy a tengeri farkasok szégyenszemre lóvá tették őket.

Aztán eldőrdült két puskalövés.

- Ördög szánkázzék a hátatokon... - csattant fel Carmaux, mert a golyó szétforgácsolta evezője markolatát, csupán háromhüvelyknyire a ladik peremétől.

- Fogj egy másik lapátot, Carmaux - biztatta a Kalóz.

- Ezer villám és mennydörgés! - dühöngött Van Stiller.

- Mi baj?

- A szirt mellett fővényre vont csónakot vízre lökték, hogy üldözőbe vegyenek minket, kapitányom!

- Ti csak törődjete az evezőkkel, és bízzátok rám, majd én puskalövésekkel távol tartom őket.

Ezalatt a hegytetőn még mindig zengett-bongott az éktelen durrogatás. Valószínűleg az történt, hogy a spanyolok ekkor jutottak a tövises bozótból és sziklatömbökből hányt torlaszok elé, s kelepcétől tartva megtorpantak előtte.

A két tengeri farkas megfeszített erővel forgatta a négy lapátot, a csónak gyorsan távolodott a szigettől a Catatumbo torkolata felé; az csupán öt- vagy hatmérföldnyire terült el. Ez ugyan tekintélyes távolság, ami az átkelést illeti; ám ha a karavellán őrsként visszamaradt tengerészek nem veszik észre, mi zajlik a szigetekcske déli partvidékén, a menekülőknél módjukban áll, hogy egérutat nyerjenek üldözőik elől.

A spanyolok csónakja odakanyarodott a kis hegyfok mellé, hogy fölvegye az őrijöngve óbégató két tengerészt; amíg ott késlekedett, a kalózok újabb előnyre tettek szert

Szerencsétlenségükre a riasztást ekkor meghallották már a szigetecske északi partján is. A két tengerész lödözését nem lehetett összetéveszteni a hegykúp ormán el-eldördülő sortüzekkel; csakhamar megpillantották a szökevényeket.

Látták, hogy újabb két csónak eredt a nyomukba; az egyik jókora bárka nagyságú vízi jármű apróbb fajta, vékony csövű csatakiógyóval volt fölfegyverezve.

- Elvesztünk!... - kiáltott föl önkéntelenül a Kalóz. - Barátaim, készüljünk fel: drágán adjuk az életünket.

- Ezer villám és mennydörgés! - kesergett Carmaux. - Hát a szerencse ilyen hamar kifogyott a szuszából?! Hát jó, legyen! De mielőtt meghalunk, néhányat közülük a túlvilágra küldünk.

Abbahagyta az evezést, és megragadta muskétáját. A két csónak közül az élen haladó nagyobbik bárka - vagy tucatnyi tengerésszel a födélzetén - már háromszáz lépésnyire lehetett, s nagy sebbel-lobbal üldözte a menekülőket.

- Adjátok meg magatokat, vagy elsüllyesztünk benneteket! - süvöltötte valaki.

- Nem! - felelt a Kalóz dörgő hangon. - A tengeri farkasok meghalnak, de meg nem adják magukat!

- A kormányzó ígéri, hogy megkíméli az életeteket.

- Ez a válaszom!

A Kalóz villámgyorsan célzásra emelte muskétáját, lőtt, és leterítette a bárka egyik evezőjét.

A csónakok legénysége haragosan fölrivalgott.

- Tűz! - harsant a vezényszó.

A vékony csövű csatakiógyó fülsértő durranással eldördült. A következő pillanatban a szökevények csónakjának levált az orra, s a résen beömlött a víz.

- Ússzunk! - kiáltotta a Kalóz, s elengedte muskétáját.

A két tengeri farkas rápuskázott a bárkára, majd a habokba vetődött, csónakjuk pedig, amelynek orrát szétzúzta az apróbbacska löveg golyója, fölborult.

- Szabályát a fogak közé! - üvöltötte dühödten a Kalóz. - Haljunk meg a bárka fedélzetén!

Nagy ügyel-bajjal bírtak csak a felszínen maradni, lehúzta őket a hosszú, combközépig érő, trombitaszájú csizmájukba befolyt víz roppant súlya; mégis a három tengeri farkas mindenre elszántan úszott a bárka felé, mert úgy döntöttek, hogy harcba szállnak még egyszer utoljára, mielőtt letennék a fegyvert, vagy megölnék őket. A spanyolok szemlátomást élve akarták kézre keríteni a szökevényeket - hiszen ellenkező esetben mi sem lett volna könnyebb, mint egyetlen sortúzzal végezni velük -, néhány evezőcsapással közöttük termettek; a jókora bárka orra akkorát taszított rajtuk, hogy egymásba gabalyodva alámerültek.

Tüstént húsz kéz csapott a vízbe, keményen megragadták a három úszó karját, fölrántották a fedélzetre, lefegyverezték, és durván gúzsba verték őket, mielőtt magukhoz tértek volna a lökés után, amely alábuktatta mindhármukat, és jó sok vizet nyeletett velük.

Amikor a Kalóz számot vethetett azzal, mi történt, már ott hevert a bárka tatján, két csuklóját szorosan összekötötték a háta mögött, két társát pedig begurították a csónakorr padjai alá.

Szálas termetű férfi állt előtte, a kasztíliai lovagok választékos öltözkékét viselte, s keze szilárdan markolta a kormányrudat.

Amikor a Kalóz megpillantotta, nem bírta elfojtani álmélkodását.

- Kegyelmed az... gróf úr?!

- Úgy bizony, lovag - felelte mosolyogva a kasztíliai.

- Soha nem hittem volna, Lerma grófja ilyen hamar megfélekezzen arról, hogy megkíméltem az életét, pedig ledőlhettem volna a maracaibói közjegyző házában - jegyezte meg keserűen a Kalóz.

- S mi készteti azt hinni Ventimiglia urát, hogy megfélekeztem volna arról a napról, amelyen volt szerencsém ismeretséget kötnöm kegyelmeddel? - kérdezte halkán a gróf.

- Úgy rémlik, kegyelmed engem foglyul ejtett, ha nem tévedek.

- No és?

- S átad a flamand hercegnek?

- S miért ne?

- Elfelejtette-e, hogy Van Guld felakasztatta két fivéremet?

- Nem felejtettem el, lovag.

- Nincs-e tudomása arról, hogy köztem és közte milyen irtózatossá váló feszültség feszül?

- Hallottam hírért.

- Annak is, hogy felkötött engem?

- Ugyan már!...

- Nem hiszi?

- Hogy ez a herceg leghőbb óhaja, azt elhiszem, de ne feledje kegyelmed: magam is itt vagyok. Ha netán nem tudná, hadd tegyem hozzá: a karavella az enyém, s a tengerészek csupán énnekem engedelmeskednek.

- Van Guld azonban Maracaibo kormányzója, és valamennyi spanyol engedelmisséggel tartozik neki.

- Lásd be: eleget tettem neki azzal, hogy foglyul ejtettem kegyelmedet. Mit kívánhat még? - mondta a gróf halkán, titokzatosan mosollyal.

Aztán odahajolt a Kalózhoz, és a fülébe suttogta:

- Gibraltár és Maracaibo távol esnek innen, lovag, rövidesen megmutatom kegyelmednek, Lerma grófja hogyan járhatja bolondját a flamanddal. Egyelőre szót se többet.

Ebben a pillanatban a bárka a két másik csónak kíséretében a karavella mellé ért.

A gróf intésére a tengerészek megragadták a három tengeri farkast, és föl vitték őket a vitorlás födélzetére, egy hang pedig diadalittasan fölujjongott:

- Végre, az utolsó is a kezembe került!...

Harmincharmadik fejezet EGY KASZTÍLIAI NEMESÚR ÍGÉRETE

Valaki sebbel-lobbal lesietett a tatház tetejéről, és megállt a Fekete Kalóz előtt, akit addigra már kioldoztak kötelékeiből.

Tekintélyes külsejű öregember volt, hosszú fehér szakállú, araszos vállú, széles mellkasú, szálfatermetű; ötvenöt vagy hatvan esztendeje ellenére páratlan életerő feszült robusztus tagjaiban.

Úgy festett, mint a velencei köztársaság valamelyik vén dózséja, egyike azoknak, akik győzelemre vezérelték a Tenger Királynőjének gályáit a török félhold félelmetes kalózai ellen.

Miként azok a hős aggastyánok, ő maga is finoman cizellált, pompás acél mellvértet viselt, oldalán hosszú kard függött - még mindig kivételes fürgeséggel forgatta -, övébe pedig aranymarkolatú tört tűzött.

Öltözkének egyéb darabjai spanyol divat szerint készültek: bő, buggyos ujjú zubbonyát fekete selyemből varrták, hasonló színű ingét tiszta selyemből; lábát combközépig érő, trombitaszájú sárga bőrcsizma fődte, sarkán ezüstsarkantyú pengett.

Néhány pillanatig némán nézte a Kalózt - két szeme még ifjonti tűzzel izzott -, majd lassú, megfontolt hangon így szólt:

- Láthatja, lovag, a szerencse énhozzám szegődött. Vakmerő és meggondolatlan testvéreit sikerült már eltennem láb alól. Jaj annak, aki ujját húz velem! Megfogadtam, hogy fölakasztatom mindhármukat, s állok a szavammat.

A Kalóz e szavak hallatán kevélyen fölszegte a fejét, mélységes megvetéssel mérte végig Van Guldót, s odavetette:

- E földi létben a hitszegők járnak szerencsével, de majd másként lesz a túlvilágon! Fivéreim gyilkosa, végezd be művedet. Ventimiglia urai nem félnek a haláltól.

- Kegyelmed le akart számolni velem - válaszolt az öregember ridegen. - Vesztett, fizetni fog.

- Nos jó, akasztass fel, áruló.

- Nem olyan sürgős.

- Mire vár?

- Nincs még itt az ideje. Legszívesebben Maracaibóban köttem volna föl kegyelmedet, de minthogy emberei egyelőre még a városban tartózkodnak, Gibraltár lakóit fogom megörvendeztetni ezzel a látványossággal.

- Nyomorult!... Nem éred be fivéreim halálával?

Az idős herceg szemében könnyörtelen szikra villant.

- Nem! - felelte aztán fojtott hangon. - Kegyelmed túlságosan is veszedelmes tanúja a Flandriában törtéteknek, semhogy meghagyhatnám az életét; meg aztán, ha nem teszem el láb alól, holnap vagy holnapután uraságod pusztít el engem. Talán nem is gyűlölöm annyira, mint hiszi: védekezem, ennyi az egész, helyesebben szólva elveszejtem egyik ellenfeletem, aki soha nem hagyna nyugton.

- Akkor hát öljön meg, mert ha sikerül megszöknöm a keze közül, már holnap újra harcba indulok ön ellen.

- Tudom - bólintott az öreg, néhány pillanatnyi tűnődés után. - Mindazonáltal, ha úgy akarja, még elkerülheti azt a megszégyenítő halálnemet, amely kegyelmedre, mint tengeri farkasra vár.

- Mondtam már, nem félek a haláltól - vágta rá a Kalóz nemes büszkeséggel.

- Ismerem Ventimiglia urainak vitézségét - bólintott a herceg, és zord árny felhőzte homlokát.

- Igen, módomban állt itt is meg másutt is, hogy értékeljem szilaj vakmerőségüket és halálmegvető bátorságukat.

Komor tekintettel és mellére szegett fejjel néhány lépést tett a karavella födélzetén, majd hirtelen a Kalózhoz fordult, és újra megszólította:

- Nem fogja elhinni, lovag, mégis való igaz, hogy megfáradtam abban a borzalmas küzdelemben, amelyet kegyelmed ellenem folytatott, és igencsak örvidenék, ha ez a viszály valahára megszűnnék.

- Az ám - jegyezte meg gunyorosan a Fekete Kalóz. - S hogy végét vesse, felköttem!...

A herceg élénken fölkapta a fejét, merőn a Kalózra nézett, s köntőrfalazás nélkül megkérdezte:

- S ha szabadon engedném, mit tenne utána?

- Újra kezdeném a harcot a legádázabb indulattal, hogy bosszút álljak fivéreimért - felelte Ventimiglia ura.

- Akkor hát kegyelmed kényszerít arra, hogy megöljem. Megajándékoztam volna az életével, hogy csillapítsam néhanap gyötrő lelkifurdalásom, feltéve, ha kegyelmed egyszer s mindenkorra lemond a megtorlásról, és visszatér Európába; ám tudom, uraságod soha nem fogadna el ilyen feltételeket, ezért hát fölakasztatom, ahogyan fölakasztattam a Vörös Kalózt is meg a Zöld Kalózt is.

- S ahogyan Flandriában meggyilkoltatta az én elsőszülött fivéremet is...

- Hallgasson! - hördült föl a herceg szorongó hangon. - Miért idézi föl a múltat? Hadd szunnyadjon mindörökre.

- Végezze be ördögi művét, mint hitszegő s mint orgyilkos - folytatta a Kalóz. - Irtsa ki a föld színéről Ventimiglia utolsó urát is; ám figyelmeztetem, ezzel még nem ért véget a harc: másvalaki, ugyanolyan félelmetes és vakmerő, teljesíti majd a Fekete Kalóz esküjét, és nem ismer majd irgalmat aznap, amikor a kezébe kerül.

- S ki légyen az? - kérdezte a herceg, hangjában a rémület árnyalatával.

- Az Olonne-i.

- Helyes, majd fölakasztatom azt is.

- Ha nem ő köti fel előbb uraságodat. Pierre épp Gibraltár felé tart, és néhány napon belül foglyul ejti őnt.

- Úgy véli? - kérdezte a herceg csúfondárosan. - Gibraltár azonban nem Maracaibo, és a tengeri farkasok hatalma megtörik Spanyolhon roppant véderején. Jöjjön csak az az Olonne-i, majd megkapja ő is a magáét.

Aztán a tengerészek felé fordult, és így szólt:

- Vezessétek a rabokat a raktérbe, és szigorúan őrizzétek őket. Megérdemeltétek a jutalmat, amit ígértem, el is nyeritek majd Gibraltárban.

Így szólt, majd hátat fordított a Kalóznak, és elindult a tat felé, hogy leereszkedjék a négyszögű nyíláson. Már az első lépcsőfokra tette a lábát, amikor Lerma grófja föltartóztatta, és megkérdezte tőle:

- Herceg úr, végérvényesen úgy határozott, hogy felkötötte a Kalózt?

- Így döntöttem - felelte a kormányzó elszántan. - Ez az ember elvetemült kalóz, Spanyolhon ellensége, az Olonne-íval együtt ő vezette a Maracaibo elleni hadjáratot, ezért halállal lakol.

- Vitéz nemesi sarj, herceg úr.

- Mit számít az?

- Kár az ilyen emberekért.

- De ellenség, gróf úr.

- Én mégsem pusztítanám el.

- S miért nem?

- Hiszen tudja, herceg úr, az a szóbeszéd járja, hogy nagyságod leánya Tortue kalózainak a fogságába esett.

- Valóban - felelte az öregember, és fölsóhajtott. - Nem nyertünk azonban még hitelt érdemlő bizonyítékot afelől, hogy épp azt a hajót fosztották ki, amelyiken utazott.

- S ha mégis igaz a hír?

Az idős férfi hirtelen összerezszent, és szorongástól fátyolos pillantást vetett a grófra.

- Tudomást szerzett valamiről kegyelmed? - kérdezte kimondhatatlan aggodalommal.

- Nem, herceg úr. Úgy gondolom azonban, ha nagyságod leánya csakugyan a tengeri farkasok túsza lett, elcserélhetnék őt a Fekete Kalózért.

- Nem, uram - válaszolt határozottan az öregember. - Jókorá summa pénz fejében is kiválthatnám a leányomat, már amennyiben egyáltalán fölismerték, amit őszintén szólva kétlek, hiszen foganatosítottam minden lehetséges óvintézkedést, hogy rangrejtve hajózzék; ha viszont szabadon engedem a Kalózt, az én életem nem lenne többé biztonságban. Elcsigázott az a hosszú harc, amit övele és fivéreivel kellett vívnom, ideje, hogy végre befejeződjék. Gróf úr, szállíttassa hajóra a legénységet, aztán tárjon vitorlát Gibraltár felé.

Lerma grófja nem felelt, csak meghajolt, majd elindult a hajóorr felé, és ezt suttogta maga elé:

- A nemesember megtartja ígéretét.

A csónakok ekkor kezdték a hárombocokra hordani a hegykúp ostromában - az olvasók már tudják, milyen eredménnyel - részt vett tengerészeket.

Amikor az utolsó ember is a földélzeten volt, a gróf parancsot adott, hogy bontsanak vitorlát; ám még mielőtt fölszedette volna a vasmacskát, néhány órán át még ott vesztegelt; elhitette a herceggel - az már türelmetlenkedett a hosszú késlekedés miatt -, hogy a karavella megfeneklett egy fővénypadon, s ezért be kell várniok a dagályt, csak azután kelhetnek útra megint.

Csak délután négy óra tájt hagyhatta el a vitorlás hajó horgonyzási helyét.

A háromárbocos - miután hosszadalmasan lavírozott szél ellen a szigetekske parti homokcsíkjai mentén - oly módon térült-fordult, hogy végül megközelítette a Catatumbo torkolatát, s úgyszólván ott rostokolt előtte, körülbelül három mérföldnyire a fővénysávtól.

Addigra szinte tökéletes szélcsend honolt a hatalmas kiterjedésű beltengernek azon a részén, ama roppant ív miatt is, amelyet a partszakasz arrafelé leír.

A herceg több ízben is feljött a födélzetre, türelmetlenkedett, és mielőbb Gibraltárba akart érni; ráparancsolt a grófra, hogy vigye nyílt vízre a karavellát, vagy legalább vontassa tovább a csónakokkal; ám nem jutott semmire, válaszul annyit kapott csupán, hogy a legénység holtra fáradt, és a zátonyok akadályozzák a szabad mozgást.

Esti hét óra tájt végre szél támadt, s a vitorlás újra hasíthatta a habokat, bár még mindig nemigen távolodott el a part közelétől.

Lerma grófja megvacsorázott a herceg társaságában, majd odaállt a kormányrúd mellé, oldalán a hajókalauzzal; halk csevegésbe merült vele. Úgy tetszett, mintha részletes utasításokat adna neki az éjszakai kormányzásra vonatkozólag, nehogy betévedjenek a Catatumbo torkolatától egészen a Gibraltártól csupán néhány órányi távolságra fekvő kicsiny helységig, Santa Rosáig nyúló számtalan zátony közé.

A kissé titokzatos megbeszélés este tízig tartott, vagyis addig, amíg a herceg vissza nem vonult a kabinjába, hogy nyugovóra térjen; aztán a gróf távozott a kormányrúd mellől, az éjhomály leple alatt lesietett a födélzeti nyíláson, majd alászállt a raktérbe: a legénység mindebből mit sem vett észre.

- Most mi következünk - mormolta -, Lerma grófja törleszti adósságát, aztán lesz, ami lesz!

Előhúzta a combközépig érő csizmái egyikének trombitaszájába rejtett tolvajlámpását, meggyújtotta, s lekanyarodva a lépcsősor alatti zugba, rávilágított az ott heverőkre: úgy tetszett, békésen szenderegnek.

- Lovag - suttogta félhangon.

A fekvők egyike, bár két karját szorosan hátrakötözték, egyetlen lendülettel fölült.

- Ki háborgat engem? - kérdezte ingerülten.

- Én vagyok az, uram.

- Az! Kegyelmed, gróf úr - mondta a Kalóz. - Talán csak nem társalogni kíván velem?

- Okosabbat teszek, lovag - válaszolt a kasztíliai.

- Mégpedig?

- Azért jöttem, hogy törlesszem az adósságom.

- Nem értem.

- *Carrai!*... - szólt a gróf, és elmosolyodott. - Csak nem feledkezett meg a közjegyző házában lezajlott vidám kalandunkról?

- Nem én, gróf úr.

- Akkor hát emlékszik arra is, hogy aznap megkímélte az életemet?

- Csakugyan.

- Most hát azért vagyok itt, hogy valóra váltsam a kegyelmednek tett ígéretemet. Ma nem én forgok veszedelemben, hanem kegyelmed, ezért rajtam a sor, hogy egy kis szívességgel szolgáljak, amit minden bizonnyal méltányol majd.

- Beszéljen érthetőbben, gróf.

- Szabadon bocsátom, uram.

- Szabadon bocsát?!... - kiáltott föl a Kalóz döbbsen - S mit szól hozzá a herceg?

- Alszik, lovag.

- Holnap azonban felébred!

- No és? - kérdezte a gróf nyugodtan.

- Tombolni fog, rabláncra vereti kegyelmedet, majd felakasztatja énhelyettem. Ezzel nem gondolt, gróf úr? Hiszen tudja, Van Guld nem ismer tréfát.

- S úgy véli, lovag, hogy a kormányzó énrám gyanakszik majd? A flamand agyafűrt, tudom, ám azt hiszem, arra nem merészkedik, hogy engem vádoljon. Egyébiránt a karavella az enyém, a legénység ragaszkodik hozzám, s ha őurasága netán forral valamit ellenem, majd rájön, hogy kár az időért meg a szóért.

Megcsóválta a fejét, legyintett, és így folytatta:

- Higgye el, a herceg nem örvend valami nagy közkedveltségnek, túlságosan fennhéjázó és durva, honfitársaim csak kénytelen-kelletlen tűrik el a hatalmaskodását. Talán rosszul teszem, hogy szabadon bocsátom kegyelmedet, különösen most, amikor az Olonne-i rövidesen Gibraltárra ront, én azonban mindenekelőtt nemesember vagyok, s meg kell tartanom ígéreteimet.

Bólintott, és így fejezte be szavait:

- Kegyelmed megmentette az életemet, én most megmentem a kegyelmedét, és többé nem tartozunk egymásnak. Ha majd aztán úgy hozza a sors, hogy találkozunk Gibraltárnál, kegyelmed teljesíti kötelességét mint kalóz, én pedig mint spanyol, s ádáz ellenfelekként összecsapunk.

- Nem ádáz ellenfelekként, gróf.

- Akkor hát más-más zászló alatt küzdő nemesurakként csapunk össze - jelentette ki a kasztíliai ünnepélyes hangon.

- Úgy legyen, gróf úr.

- Induljon, lovag úr. Itt ez a fejsze; jó szolgálatot tesz majd, hogy bezúzzák az oldalablak keresztfáit; ezek pedig itt török, ezekkel védekezhetnek a fenevadak ellen, ha kijutottak a parton. Egyik csónakunk vontatókötelére fogva követi a karavellát: foglalja el bajtársaival, vágják el a hurkot, és evezzenek ki a partra. Sem jómagam, sem a kormányos nem látunk majd semmit. Isten áldja, lovag; remélem, viszontlátom Gibraltár falai alatt, és összemérhetem még kardomat a kegyelmedével.

Így szólt a gróf, azzal elvágta a Kalóz köteleit, átnyújtotta a fegyvereket, megszorította a kezét, majd gyors léptekkel távozott, s eltűnt a négyszögű lépcsőlejárati nyílásában.

A Kalóz néhány pillanatig mozdulatlanul maradt, mintha mély töprengésbe merült volna, vagy még mindig a kasztíliai nagylelkű cselekedete ejtené ámulatba; amikor már minden nesz elűlt, megrázta Van Stillert meg Carmaux-t, és azt mondta nekik:

- Induljunk, barátaim.

- Induljunk?! - hűledezett Carmaux, amint föl pattant a szeme. - Hová, kapitány? Úgy megkötözték minket, akár a sonkát, kegyelmed pedig menni akar?

A Kalóz fogta az egyik tört, és néhány metszéssel átvágta a társait gúzsba verő kötelékeket.

- Ezer villám! - csodálkozott Carmaux.

- És mennydörgés! - fűzte hozzá meglepetten a hamburgi.

- Szabadok vagyunk? Mi történt, uram? Azon a gaz zshivány kormányzón egyszer csak erőt vett a könyörület, és futni hagy minket?

- Psszt, kövessetek!

A Kalóz megmarkolta a fejsze nyelét, s elindult az egyik - valamennyi közt a legnagyobb - oldalablak felé: ezt vastag farácsozat védte. Abban a pillanatban, amikor az őrálló tengerészek valamilyen nagyobb zajt csaptak - szél ellen kellett fordítaniuk a hajót -, néhány markos csapással kiütött két keresztfát; ezzel akkorára tágitotta a nyílást, hogy egy férfi átfért rajta.

- Vigyázzatok, el ne kapjanak benneteket - figyelmeztette a két tengeri farkast. - Óvatosan, ha kedves az életetek.

Kibújt az ablakon, s odakünn az alsó keresztlécebe fogódzkodva aláfüggeszkedett. A földélzet olyan alacsonyan állt, hogy a szökevény derékig vízbe merült.

Várt, amíg egy arra gördülő hullám megtört a vitorlás oldalán, majd elengedte magát, és tüstént úszni kezdett a hajótest mentén, hogy a fönn örökdő tengerészek észre ne vegyék. Néhány pillanat múltán Carmaux és a hamburgi utolérte; a kasztíliai nemesúrtól kapott töröket a foguk közt tartották.

Hagyták, hogy a karavella tovasuhanjon; aztán amikor megpillantották a csónakot, amely hosszú sodrott kötélén siklott a hajó tőfodrában, néhány karcsapással ott termettek, majd segítve egymásnak, hogy a csónak föl ne billenjen, föl kúsztak.

Már csaknem megragadták az evezőket, amikor a csónakot a karavellához fűző kötél a tengerbe hullott: baráti kéz vágta el.

A Kalóz föltekintett a háromárbocos farára, s a tatföldélzeten megpillantott egy alakot: az illető búcsút intett nekik. Fölismerte a kasztíliait.

- Milyen nemes szív! - suttopta. - Az ég őrizze meg őt Van Guld haragjától.

A karavella valamennyi vászna megfeszült a szélről, úgy szelte a habokat Gibraltár felé, a földélzetén posztoló örök ajkáról egyetlen kiáltás sem harsant. Szökevényeink látták még néhány percig, amint oldalra dőlve tovaringott, majd eltűnt egy erdőkoszorúzza szigetcsoport mögött.

- Ezer villám és mennydörgés! - fakadt ki Carmaux, s ezzel megtörte a csónakban uralkodó csöndet. - Még most sem tudom, hogy ébren vagyok-e, vagy csak valamilyen vágyálom kecsgett. Az imént még összekötözve feküdtem egy karavella rakterében, s minden esélyem megvolt, hogy napfelkeltekor föllógassanak, s lám, most szabadon ladikázom: ha nem velem esik meg, hát el se hinném. Mi történt voltaképpen, kapitányom? Ki gondoskodott minden szükségéről, hogy kereket oldhassunk a vén emberevő elől?

- Lerma grófja - felelte a Kalóz.

- Haj!... Derék nemesúr! Ha összeakadunk vele Gibraltárnál, megkíméljük az életét! Igaz-e, Van Stiller?

- Úgy bánunk vele, mintha Testvériségünkhöz tartoznék - válaszolta a hamburgi. - S most hová megyünk, parancsnokom?

A Kalóz nem felelt. Hirtelen fölkel, és figyelmesen tekintett észak felé, feszült várakozással fürkészte a látóhatár vonalát.

- Barátaim! - kiáltott kisvártatva, némi felindulással. Nem vesztek észre valamit amarra?

A két tengeri farkas talpra állt, és a megjelölt irányba pillantott. Ott, ahol a horizont összemósódott a terjedelmes tó tükrével, a mennybolt csillagporához hasonlatos aprócska fénypontok sziporkáztak.

Szárazföldi ember talán tengerbe tűnő hullócsillagokkal tévesztené össze őket, tengerjáró ember szemét azonban nem csalhatták meg.

- Jelzötüzek csillannak - állapította meg Carmaux.

- Méghozzá az öblön sikló naszádok jelzötüzei - fűzte hozzá a hamburgi.

- Vajon Pierre vitorlázik-e ott Gibraltár felé? - kérdezte önmagától a Kalóz, és pillantása fenyegetően fölillant. - Hej, ha ez igaz lenne, még bosszút állhatnék fivéreim gyilkosán!

- Igen, kapitányom - jelentette ki Carmaux. - Azok a ragyogó pontok naszádok vagy gályák lámpásai. S az Olonne-i vonul arra, bizonyosra veszem.

- Gyorsan, ki a partra, és gyújtsunk máglyát, hogy értünk jöjjenek és fölszedjenek bennünket.

Carmaux és Van Stiller megragadta a lapátnyeleket, és roppant erővel evezni kezdtek; a csónak valósággal vágatott a part felé, amely három vagy négy mérföldnél nem feküdt messzebb.

Félóra múltán a három kalóz kiért a szárazföldre; akkora természetes öbölbe siklottak, amely akár féltucatnyi kisebbfajta vitorlást is befogadhatott, s Gibraltártól mintegy harminc mérföldnyire feküdt.

Amint fvényre húzták a csónakot, száraz gallyakat és lombokat gyűjtöttek, majd óriási máglyát gyújtottak, hogy a tüze akár tizenöt kilométernyire is elvilágítson.

A fénypontok akkor már igen közlelről tündököltek, s egyre gyorsabban haladtak.

- Barátaim - kiáltotta a Kalóz egy szikla tetejéről -, ez az Olonne-i hajórajja!

Harmincnegyedik fejezet

AZ OLONNE-I

Hajnali két óra tájt a homoksávon szakadatlanul égő tűz hívójeleire négy jókora naszád suhant be az öbölbe, s ott horgonyt vetett.

Födélzetükön százhusz kalózt szállítottak, az Olonne-i vezette őket, s a Gibraltár meghódítására törő hajóhad előőrseit alkották.

A hírhedt tengeri farkas igencsak meghökkent, amikor egyszer csak fölbukkant előtte a Fekete Kalóz; nem hitte, hogy ilyen hamar viszontlássa. Úgy vélte, még mindig a szárazföldön, az ősrengetegek vagy lápvidékek mélyén üldözi a kormányzót; sőt, már nem is reménykedett, hogy idejekorán odaér, és vele együtt lát neki a nagy erejű fellegvár ostromának.

Amikor tudomására jutott, milyen rendkívüli kalandokat élt át a barátja meg annak két bajtársa, így szólt:

- Szegény lovagom, nincs szerencséd azzal az átkozott vénemberrel, de Olonne fővényére, ezúttal bízom benne, hogy foglyul ejtem ökelmét. Szoros ostromzárral körülkerítjük és megakadályozzuk, hogy elillanjon. Fölkötjük a *Villám*od vitorlarúdjára, ígérem.

- Kétlem, Pierre, hogy ráakadhatunk Gibraltárban - felelte a Kalóz. - Van Guld tudja, hogy a város felé tartunk, azzal a szándékkal, hogy megvívjunk; tudja: én házról házra kutatok majd, hogy bosszút álljak szegény fivéreimért, ezért attól félek, nem lelhetünk rá ottan.

- Nem láttad-e magad, hogy Gibraltár felé hajózik a gróf karavelláján?

- Igen, Pierre, de te nem tudod, milyen agyafúrt az öreg. Megváltoztathatta az útirányt, nehogy elfogassa magát a város falai közt.

- Igaz - bólintott az Olonne-i, és gond árnyékozta a homlokát. - Ez az átkozott herceg csakugyan ravaszabb nálunk, és talán elkerüli Gibraltárt, hogy a tó keleti partvidékére vigye az irháját. Megtudtam, Hondurasban, Puerto Caballóban rokonai élnek, és dús földbirtokai vannak: meglehet, igyekszik kihajózni a beltengerből, hogy ott találjon menedéket.

- Látod, Pierre, mennyire pártolja a szerencse ezt a vénembert!

- De előbb-utóbb majd belefárad, lovag. Hej!... Ha egy szép napon bizonyosságot szerezhetnék arról, hogy Puerto Caballóban keresett oltalmat, nem haboznék, tüstént kifüstölném onnan. Az a város megérdemel egy látogatást, és bizonyosra veszem, Tortue valamennyi tengeri farkasa szíves örömet követne, hogy rátegyük kezünket az ott lelhető mérhetetlen kincsekre. Ha nem bukkanunk rá Gibraltárban, majd szerét ejtjük annak is. Ígérem, segítségedre leszek; tudod, hogy az Olonne-i mindig állja a szavát.

- Köszönöm, és számítok rád. Hol a *Villám*?

- Az öböl bejáratához küldtem, Harris két naszádjával együtt, hogy megakadályozzák, ha a spanyol sorhajók netán alkalmatlankodni óhajtanának.

- Hány embert hoztál magaddal?

- Százhuszat, de ma este csatlakozik hozzánk a Baszk további négyszázzal, és holnap reggel ostrom alá vesszük Gibraltárt.

- Bízol benne, hogy sikerül?

- Meg vagyok róla győződve, jóllehet, értesüléseim szerint a spanyolok nyolcszáz mindenre elszánt katonát vontak össze, járhatatlanná tették a városba vezető hegyi utakat, és számtalan üteget állítottak fel. Kemény fába vágtuk a fejszénket; meglehet, sok emberünk harap a fűbe, mi azonban diadalt aratunk, barátom.

- Készséggel követlek, Pierre.

- Számítok izmos karodra és vitézségedre, lovag. Jöjj a naszádomra, vacsorázz velem, aztán térj nyugovóra. Úgy vélem, rádfér, hogy kipihend magad.

A Kalóz - valóban csodálatra méltó életerő hajtotta, hogy még mindig lábon bírt maradni! - követte az Olonne-it; a tengeri farkasok pedig kirakodtak a partra, és tábort ütöttek az erdőszélen, hogy ott várják meg a Baszkot és bajtársait.

Az a nap sem vesztetett azonban kárba, ezért a fáradhatatlan hadnép jó része szinte azon nyomban fölkerekedett, hogy kikémlelje, honnan intézhetnének lehetőleg meglepetésszerű rohamot a kiválóan erődített spanyol fellegrvár ellen. Elszánt cserkészök igencsak messzire merészkedtek, még Gibraltár hatalmas bástyáit is szemre vették, hogy világos fogalmat nyerjenek az ellenség védelmi rendszeréről; mások pedig nagy ravaszul hajótörést szenvedett halászoknak adták ki magukat, és a környékbeli, mit sem sejtő földművelő telepeseiktől kérdezősködtek.

Ezek a vakmerő kémszemlék azonban olyan eredményekkel jártak, amelyek éppenséggel nem lelkesítették a tengerek rettenthetetlen portyázóit, bármennyire megszokták, hogy állják a legszörnyűbb megpróbáltatásokat is.

Mindenfelé úgy találták, hogy az utakat ágyúkkal felszerelt sáncok szabdalják, a mezőket vízzel árasztották el, és a város határát tövises sövényekkel befönt cölöpkerítések szegik keresztül-kasul. Mi több, tudomást szereztek arról is, hogy a fellegrvár parancsnoka - a Spanyolhonból Amerikába jött katonák egyik legderekabba és legbátrabbja - megeskette harcosait: inkább elesnek mind egy szálig, de nem teszik le a fegyvert.

Ennyi csüggesztő hír hallatára a legszilajabb kalózok szívéhez is utat talált némi aggodalom: kezdtek attól tartani, hogy vállalkozásuk kudarcot vall.

Azonnal értesítették az Olonne-it, mit tapasztaltak a cserkészök; ő azonban nem vesztette el harci kedvét, s amikor estére összegyűltek a vezérek, elmondta híres-nevezetes szavait, amelyeket ránk, az utókorra hagyományozott a történelem, s amelyek tanúsítják, mennyire bízott önmagában, és milyen sokra becsülte kalózeit.

- Tengerjárók - szólt - emberül kell harcolnunk holnap. Ha veszünk, nemcsak az életünket veszítjük el, hanem a kincseinket is, pedig rengeteg kinnal és vérrel szereztük meg őket. Legyőztünk már sokkalta nagyobb számú ellenséget is, mint az, amelyik bezárkózott Gibraltárba, pedig itt mindennél sokkalta dúsabb zsákmányra tehetünk szert. Ne veszítsetek szem elől vezéreiteket, és kövessétek példájukat!

Éjfél tájt megérkeztek arra a partra a Baszk Miguel naszádjai is, földézetükön mintegy négyszáz kalózzal.

Az Olonne-i valamennyi tengeri farkasa tábort bontott már akkorra; útra készen várták, hogy fölkerekedjenek Gibraltár felé; úgy számították, hajnalra érkeznek bástyái tövébe, éjszakai rohamot nem mertek megkockáztatni.

Amint a Baszk négyszáz embere partot ért, oszlopba fejlődtek; a kisebbfajta hadsereg három vezérével az élen tüstént elindult, hogy átvágjon a rengetegen, csak mintegy húszfőnyi csoportot hagytak a fővénysávon, hogy őrizzék a csónakokat.

Carmaux meg Van Stiller aznap végre jól kipihente és jól teleette magát; most nyomban fölzárkóztak a Fekete Kalóz mögé, mert nem akartak lemaradni a rohamról, no meg alig várták már, hogy elfogják Van Guldót.

- Stiller pajtás - szólt társához a vidám tengeri farkas - reméljük, ezúttal lecsap a mancsunk arra a minden hájjal megkent vén gazemberre, és odahurcoljuk a parancsnok elé.

- Amint megvítettük a falakat, végigrohanunk a városon, Carmaux, és teszünk róla, hogy ökelme ne oldjon kereket. Úgy tudom, kapitányunk elrendelte, hogy ötven emberünk azonnal álljon csatárláncba, s a rengetegben szegje útját a menekvőknek.

- Meg aztán ott a katalán is, az ugyan nem téveszti szem elől.

- Úgy véled, bejutott már Gibraltárba?

- Bizonyosra veszem. Fülön csípjuk az ördögös vén rókát, hacsak előbb föl nem koncoltatja magát.

Abban a pillanatban valaki a vállára vert, és egy jól ismert hang így szólt:

- Szent igaz, komám.

Carmaux meg Van Stiller élénken hátrafordult, és meglátták az afrikait.

- Te vagy az, szézsák cimborám?! - kurjantott föl Carmaux. - Tán a föld alól bújtál elő?

- Vagy tíz órája kutatok utánatok, parthosszat nyargalok, akár a ló. Igaz-e, hogy a vénember foglyul ejtett benneteket?

- Kitől hallottad?

- A tengeri farkasok rebesgetik.

- Hát, igaz, komám, de amint látod, sikerült kicsúsznunk az öreg hitszegő markából, annak a derék grófnak, Lerma grófjának a segítségével.

- Az az előkelő kasztíliai uraság szabadított meg benneteket, akit a maracaibói közjegyző házában ejtettünk foglyul?...

- Az bizony, komám. Hát azzal a két sebesülttel, akiket a gondjaidra bízunk, mi lett?

- Meghaltak tegnap reggel - felelte a néger.

- Szegény ördögök!... S a katalán?

- Gibraltárban kell már lennie ez idő tájt.

- Vajon ellenáll-e szívósan a város, cimborám?

- Attól tartok, ma este a mieink közül nagyon sokan nem ülnek vacsorához. Az erőd parancsnoka végsőkéig elszánt, foggal-körömmel fog védekezni, minden utat eltorlaszoltatott, és mindenütt sáncokat ásatott, meg lövegeket helyezett el.

- Reméljük, mi magunk nem gyarapítjuk a halottak számát, hanem inkább Van Guldót kötjük föl az első fára.

Ezalatt a négy hosszú hadoszlop némán menetelt a sűrű rengetegen át, amely akkoriban még körülkerítette Gibraltárt; felderítőket - túlnyomórészt bukárokat - küldtek előre, hogy kifürkéssék az utat.

Immár valamennyien tudták: a spanyolok értesültek már engesztelhetetlen ellenségeik közeledtéről, s a fellegrvár idős parancsnoka valószínűleg mindenfelé csapdákat állított, hogy megtizedelje soraikat, mielőtt még kísérletet tehetnének a bástyák ostromára.

A felderítő osztagok élén eldördülő puskalövések arra figyelmeztették a rohamoszlopokat, hogy nincs már messze a város.

Az Olonne-i, a Fekete Kalóz és a Baszk, abban a hiszemben, hogy a portyázók kelepcébe estek, századnyi harcossal sürgősen nyomukba eredtek; ám tüstént tájékoztatást kaptak, nincs szó komoly spanyol támadásról, hanem csupán egyszerű tűzpárbajról, amely a járőrök közt tört ki.

Az Olonne-i azt azonban látta, hogy fölfedezték őket; ezért parancsot adott a hadoszlopoknak, állapodjanak meg és várjanak hajnalig; bizonyosságot kívánt ugyanis szerezni, miféle védelmi eszközökkel rendelkeznek a spanyolok, s milyen jellegű a talaj; ennek süppedékessége arra vallott, hogy a terület mind láposabbá válik.

Mivel jobb kéz felől erdős halom emelkedett, az Olonne-i gyorsan felkapaszkodott rá a Fekete Kalóz társaságában: biztos volt, hogy onnan szemügyre veheti a körös-körül elterülő vidék jó részét.

Amikor a csúcsra értek, épp földerengett a pirkadat.

Fehér sugárzás szüremlett szét a láthatár peremén, csakhamar vörösre színeződött a nagy öböl keleti szegélye táján, rőt-re festette az égalt, és tündökletes napszak hírnökeként rózsás visszfényekkel csillant meg a habok taréján.

Az Olonne-i és a Kalóz tüstént a szemközti hegyre pillantott: azon két csipkés párkányzatú, hatalmas erőd meredt az égnek, rajtuk Spanyolország zászlaja lengett; falaik mögött fehérre meszelt falú épületesoportok látszottak, meg fészertőtelek, kunyhótetők egymás hegyén-hátán.

Az Olonne-i homlokát ráncolta.

- Olonne fővényére!... - kiáltott föl. - Nehéz dolog lesz bevenni ezt a két erődöt tüzérség és ostromlétrák nélkül. Vagy kivágjuk a rezet, vagy istenigazából ellátják a bajunkat, és jó sokáig elveszik a kedvünket, hogy abajgassuk a spanyolokat.

- Ráadásul a hegyre vezető utat is járhatatlanná tették, Pierre - jegyezte meg a Kalóz. - Föltúrták keresztbe-kasul; az ütegeket és cölöppalánkokat pedig, amelyeket ott látok, kénytelenek leszünk majd a bástyák ágyúinak tüzében elfoglalni.

- Az előttünk elnyúló mocsár meg arra kényszeríti embereinket, hogy repülőhidat ácsoljanak... Látod-e?

- Látom, Pierre.

- Ha legalább megkerülhetnénk az ingoványt, és átrohanhatnánk a síkságon!... De a lapályt elárasztották!... Nézd csak, milyen gyorsan ömlik a víz!...

- Olyan parancsnokkal van dolgunk, aki jól érti a hadviselés minden fortélyát, Pierre.

- Veszem észre.

- Mit gondolsz, mit tegyünk?

- Kihívjuk a végzetet, lovag. Gibraltárban sokkalta nagyobb kincseket őriznek, mint amennyit Maracaibóban zsákmányoltunk: dús aratás vár tehát reánk. Mit mondanának rólunk, ha meghátrálnánk?! Senki nem bíznék meg többé sem az Olonne-iben, sem a Fekete Kalózban, sem a Baszk Miguelben.

- Igaz, Pierre, s ez egyszer s mindenkorra véget vethetne a hírnevünknek, annak, hogy mi félelmet nem ismerő és legyőzhetetlen kalózok vagyunk; meg aztán gondolj arra is, hogy a falak közt ott van az én halálos ellenségem is.

- Igen, s én azt akarom, hogy foglyul essék. Terád meg a Baszkra bízom a tengeri farkasok felvonulásának legbajosabb szakaszát; vállaljátok el, hogy átkeltek velük a mocsáron, s áttörtök a hegyre vezető úton; én megkerülöm az ingovány szegélyét, és a növénytakaró fedezéke mögött igyekszem észrevétlen eljutni az első erőd falai alá.

- És az ostromlétrák, Pierre?

- Megvan a tervem. Te csak kösd le a spanyolokat, a többit bízd rám. Ha három órán belül nem kerítjük kézre Gibraltárt, ne legyen többé Olonne-i a nevem. Ölelj meg, lovag, hiszen ki tudja, viszontlátjuk-e valaha egymást.

A két rettenthetetlen kalózvezér melegen átkarolta egymást, aztán a fölkelő nap első sugarainak fényében gyorsan leereszkedtek a dombról.

A tengeri farkasok ekkor épp az erdőszálen táboroztak, az előnyomulásukat akadályozó mocsár előtt; ennek túlsó végén magaslat emelkedett magányosan, rajta pedig két ágyú védte apróbb őrtornyot vetek észre.

Carmaux és Van Stiller néhány bajtársukhoz csatlakozva próbát tettek, vajon megbírja-e súlyukat az ingovány, de csakhamar észlelniök kellett: nem esik biztonságos lépés a lápréten, mert azon nyomban enged a rálépő lábnak, s elnyeléssel fenyegeti azt, aki vakmerően nekivág.

Ez a váratlan és legyőzhetetlennek vélt akadály - meg a többi, amelyeket a síkságon, aztán pedig a hegyen kell majd leküzdeniök, mielőtt a két erődítmény alá érnének - igencsak lehűtötte nem kevés harcos lelkesedését, mindazonáltal senki nem mert szót ejteni a visszavonulásról.

Legtöbbjük szívébe azonban, minthogy vakon megbíztak vezetőikben, új bátorságot öntött a hírneves két kalózvezér visszatérte s döntése, hogy haladék nélkül harcba bocsátkoznak.

- Bátorság, tengerjárók! - harsogta az Olonne-i. - Azok mögött a bástyák mögött sokkalta több kincset zsákmányolhattok, mint Maracaibóban. Mutassuk meg ádáz ellenségeinknek, hogy még mindig legyőzhetetlenek vagyunk.

Elrendelte, hogy zárkózzanak föl két hadoszlopba, valamennyiüknek lelkére kötötte, meg ne hátráljanak az ördög elől sem, majd parancsot adott: nyomuljanak előre vakmerően.

A Fekete Kalóz a nagyobb létszámú csapat élére állt a Baszkkal együtt, az Olonne-i pedig övéivel az erdőszel mentén nyomult előre, hogy leküzdje az elárasztott síkságot, és észrevétlenül jusson a bástyák alá.

Harmincötödik fejezet GIBRALTÁR ELFOGLALÁSA

Az a hadoszlop, amelyet a Fekete Kalóznak és a Baszknak kellett átvezetnie az ütegállás védte mocsáron, háromszáznyolcvan, kurta szablyával fölfegyverzett harcosból állt, közülük azonban csak kevésnek volt pisztolya, összesen harminc tölténnyel; nem tartották ugyanis fontosnak, hogy puskát vigyenek magukkal, mert az efféle löfegyvereket vajmi kevésbé ítélték hasznavehetőnek bástyafalak ellen s a kézitusá foragatában.

Ez a háromszáznyolcvan mindenre elszánt sátnanfajzat azonban habozás nélkül és föltartóztathatatlan hévvel nekirentott a legveszélyesebb akadálnak is, és bizonyosra vették, hogy győztesen kerülnek ki a viadalból.

Vezérek parancsára azonnal fölkerekedtek, s mindegyikük nagy nyaláb hasábfát és vastag ágakat cipelt, hogy ezeket a posványra fektetve a lápmező átkelésre alkalmassá tegyék.

Épp csak a terjedelmes ingovány széléig jutottak, amikor meglátták, hogy a sárrét túlsó felén föllállított spanyol üteg torkán láng lövell ki, s valóságos kartácsföregteg zúdul a nádasok közé. Életveszélyes figyelmeztetés volt ez, ahhoz azonban elégtelen, hogy megtorpanásra bírja a tenger szilaj portyázóit.

A Fekete Kalóz és a Baszk ekkor félelmetes harci kiáltást hallatott:

- Tengerjárók, előre!

A tengeri farkasok nekieredtek a mocsárnak, gallykötegeket és fatörzseket hajigáltak bele, hogy utat rögtönözzenek; ügyet sem vetettek az ellenséges ágyútűzre, bár a lövedékek percről percre szaporábban csaptak közéjük, és a szakadatlan kartácszápor közepette itt is, ott is víztölcsékeket és iszaposzlopokat loccsantottak föl.

Ahogy a tengeri farkasok lépésről lépésre távolabb jutottak a vadon peremétől, az átkelés az ingoványon egyre veszélyesebb lett.

A fatörzsekből és gallykötegekből eszkábált híd nem bizonyult valamennyiük számára elegendőnek.

A harcosok közül jobbra is, balra is sokan lecsúsztak, s nyomban övig merültek a dágványba, s csak alig bírtak kikecmeregni belőle, bajtársaik segítségükre siettek. Tetézte a bajt, hogy a magukkal hozott faanyagból nem volt elegendő a járható út építésére a mocsár teljes szélességében.

A tenger bajnokai arra kényszerültek, hogy lépten-nyomon s a lövegek állandó ösztüze alatt újra meg újra besüppedjenek az iszapba, és fölszedjék a fatörzseket meg a rözsecsomókat, s elöl megint a láprét színére fektessék őket: ez a munka nemcsak fáradtságos volt, hanem a meder süppedékes természetéből fakadóan rendkívül veszélyes is.

Ezalatt szakadatlanul erősödött a spanyol pergőtűz. A kartácszáporok zörögve tördelték-tarolták a szittyós-nádas berkeket, fröccsentették föl az iszapos vízcsöppek miriádját, és sebeztek meg az első sorokban küszködő férfiakat, azoknak pedig nem állt módjukban, hogy viszonzák a halálos sortüzeket, mert csak korlátozott hatótávolságú pisztolyokkal rendelkeztek.

A Fekete Kalóz és a Baszk ebben a zűrzavarban is megőrizte bámulatos hidegvérét. Szóval és példamutatással lelkesítették bajtársaikat, bátorították és vigasztalták a sebesülteket, hol előresiettek, hol meg hátra, úgy serkentették a fatörzsek és gallynyalábok hordozóit, megmutatták a nádasok védettebb részeit, hogy ne tegyék ki hadnépüket a spanyol tüzéség szüntelen lödőzésének.

A tengeri farkasok, noha lelküket kétely kezdte már mardosni az istenkísértő vállalkozás sikerét illetően, amelyet örültségnek tartottak, mégsem csüggedtek, hanem dühödt sérénységgel dolgoztak tovább, mert azt azért bizonyosra vették, ha sikerül átaraszolniuk a lápmezőn, könnyűszerrel elfoglalják az ütegeket.

A kartács azonban újra meg újra rendet vágott az első sorok közt. Több mint tizenkét kalóz tűnt el halálos találattal az ingovány sarában, és további húsz sebesült vergődött még a fatörzsek és a rőzsekötegek közt, a derék vitézek mégsem panaszkodtak, nem és nem!... Inkább még ők buzdították a többieket: csak törjenek előre, visszautasították bajtársaik segítségét, nehogy időt vesztessenek rájuk, és heves kiáltásokkal unszolták őket:

- Előre, bajtársak!... Előre, bajtársak!... Bosszuljatok meg bennünket!...

A vezérek szívóssága, vakmerősége és virtusa végül is diadalra vitte a tengeri farkasokat az akadályok és a keményen helytálló spanyolok ellenében.

Újabb veszteségek és kimondhatatlan fáradalmak árán maguk mögött hagyták az utolsó útszakaszt is, majd a kalózok lába végre szilárd talajra lépett. Hogy tüstént hadoszloppá rendeződjenek, és orkánként zúduljanak az üteg ostromára, mindez pillanat műve volt csupán.

Ezután már senki és semmi nem bírta útját szegni a bosszút szomjúhozó szörnyű bajnokoknak; a legfélelmetesebben fölszerelt, a legelszántabban védelmezett üteg sem bírta visszavetni őket.

Szablyával jobbjukban és pisztollyal baljukban futottak föl a tengeri farkasok az őrtorony földsáncain és töltésein.

Az élen rohanókat ugyan leterítette egy kartácssortűz, ám a többiek tomboló indulattal törtek támadásra, a tüzéreket tulajdon ágyúikon koncolták föl, s a vártán teperték földre és mészárolták le az ott örködő katonákat, bármilyen szilárdan ellenálltak is.

Hátborzongató hurráordításuk tudatta az Olonne-i csapataival, hogy legyűrték az első s talán legnehezebb akadályt.

A győzők öröme azonban vajmi rövid ideig tartott. A Kalóz meg a Baszk, akik sürgősen leereszkedtek a síkságra, hogy megvizsgálják, milyen útra térjenek, tüstént észrevették, hogy a hegyen való átkelésük újabb nehézségbe ütközik.

Meglátták, hogy egy kis erdön túl Spanyolország nagy lobogója leng a szélben, s ez a zászló valamilyen erőd vagy őrtorony ottlétéről árulkodott.

- Hogy az ördög szánkázzék a hátukon!... - süvöltötte a Baszk Miguel örjöngve. - Újra kemény fába kell vágni a fejszénket?!... Az átkozott gibraltári parancsnok valóban ki akar irtani minket? Ehhez mit szólsz, lovag?

- Úgy vélem, ez nem az a pillanat, amikor meghátrálhatunk.

- Már eddig is iszonyú veszteségek értek.

- Tudom.

- Embereink kimerültek.

- Engedünk nekik egy kis pihenőt, aztán megrohamozzuk azt az üteget is.
- Azt hiszed, ágyúállás?
- Feltételezem.
- Hát az Olonne-inek vajon sikerült-e eljutnia az erődítményekig?...
- Nem hallottunk robbanásokat a hegység felől, tehát nyilvánvalóan szerencsésen elért a rengetegig, nem szegték buktatók az útját.
- Mindig szerencsével jár ez az ember!
- Reméljük, hogy ezúttal mi is, Miguel.
- Most mit tegyünk?
- Előreküldünk néhány harcost, hogy átkutassák az erdőt.
- Gyerünk, lovag! Nehogy még lehűljön a legényeink kedve.

Újra fölkapaszkodtak a magaslatra, amely a vadon egy csendes zugában állt, és megbízták néhány vakmerő emberüket, hogy kémleljék ki a másik őrtornyot.

Amíg a felderítők sietősen elosontak - nyomukban a bukárirok egy osztaga lopakodott fedezetül, ha netán kelepcét vetnek nekik -, a Fekete Kalóz meg a Baszk Miguel átszállította a sebesülteket a mocsár túlsó partjára, hogy biztonságba helyezték őket, ha netán sürgős visszavonulásra kerülne sor; majd további rőzsenyalábokat és fatörzseket hajítottak a sárrétre, hogy szilárd utat tudjanak a hátuk mögött.

Éppen befejezték az új híd lerakását, amikor visszatértek a kiküldött cserkészök és bukárirok.

Nem túlságosan biztató híreket hoztak. Az erdőt ugyan kiürítették a spanyolok, a lapályon azonban számos ágyúból félelmetes ütegállást létesítettek, s azt igencsak ütőképes csapatok védik; aki a hegyen átvezető útra óhajt jutni, annak óhatatlanul meg kell támadnia őket. Az Olonne-inek és hadnépének viszont se híre, se hamva; lövöldözést a fűrkészök nem hallottak semmilyen irányból.

- Tengerjárók, indulás!... - kiáltotta a Kalóz, és kirántotta a kardját. - Ha elfoglaltuk az első ütegállást, nem hátrálhatunk meg a második elől sem.

A tengeri farkasok alig várták már, hogy Gibraltár bástyái alá érjenek, nem kellett nekik kétszer parancsot adnia. Egy osztagot hátrahagytak a sebesültek őrizetére, s elszántan behatoltak a fák közé, gyors iramban meneteltek, abban a reményben, hogy meglephetik az ellenséget.

Az erdőn könnyűszerrel átvágtak, ott nem ütköztek ellenállásba; amikor azonban kiértek a síkságra, határozatlanul megtorpantak, olyan félelmetesnek látszott a spanyolok ütegfészke.

Nem egyszerű földsánc emelkedett előttük, hanem árokrendszerrel, cölöppalánkokkal és szárazon rakott kőfalazatokkal körülkerített igazi tűzállás; rajta nyolc löveg várta, hogy kartácszáport okádjon a torkán.

Még a Fekete Kalóz és a Baszk is tétovázni kezdett.

- Lám, megint ugyancsak kemény fába kell vágnunk a fejszénket - dörögte Miguel a Kalóznak. - Ezeknek az ágyúknak a tűzében nem kelünk át egykönnyen a lapályon.
- Mégsem fordulhatunk vissza most, amikor az Olonne-i talán eljutott már a bástyáig. Azt mondhatnák rólunk, hogy megijedtünk, Miguel.

- Lenne legalább egy-két ágyúnk!

- A spanyolok beszögeltek az imént elfoglalt ütegállás lövegeit. Hajrá, roham!...

Hátra se pillantott, hogy követik-e a többiek vagy sem, a Kalóz vakmerően kirohant a síkságra, és egy szál karddal a kezében iramodott a tűzállás felé.

A tengeri farkasok eleinte haboztak, ám amikor látták, hogy a Kalóz után nekirugaszkodott a Baszk Miguel, Van Stiller, Carmaux meg az afrikai is, fülsiketítő rivalgással ösztökélve magukat, szintén futásnak eredtek.

Az őrség hagyta, hogy vagy ezerlépésnyire megközelítsék a tűzállást, majd kartáccsal töltött lövegeikből tüzet nyitottak rájuk.

A sortűz szörnyű pusztítást végzett. Az első sorokban támadó kalózok véresen rogytak a földre, a többieken pedig rémület és csüggedés lett úrrá, és vezéreik kiáltozása ellenére fejvesztett futásban kerestek menedéket.

Néhány osztag ugyan megpróbált újfent csatarendbe verődni, ám a második sortűz arra kényszerítette őket, hogy kövessék a had zömét, amely hanyatt-homlok visszakanyarodott az erdő felé, majd megint átevickélt az ingoványon.

A Fekete Kalóz azonban nem követte őket. Maga köré gyűjtötte tíz vagy tizenkét emberét - köztük Carmaux-t, Van Stillert meg az afrikait - széleseben besurrant a rónaság szegélyén húzódó bozótosok közé. Erőltetett menetben sikerült kijutniok az ágyúállás hatósugarából, és baj nélkül elértek a hegy lábáig.

Éppen benyomultak az erdőbe, amikor meghallották dübörögni Gibraltár két erődjének nehézüzérségét s a tengeri farkasok fölzendülő harci harsogását.

- Barátaim! - kiáltotta a Fekete Kalóz. - Az Olonne-i rohamra indul a város ellen. Előre, derék bajnokok!

- No, gyerünk, mulassunk egyet ezen a népnünpélyen is - jegyezte meg Carmaux. - Reméljük, vígabb lesz, mint az előző, és több szerencsével is járunk.

Bár jócskán elfáradtak már valamennyien, buzgón nekifogtak a hegymászásnak, nagy ügyel-bajjal törtek csapást a cserjék közt.

A csúcs felől ezalatt szakadatlanul hallatszott a két erődítmény nehézüzérségének dühödt dörgése. A spanyolok nyilvánvalóan észrevették az Olonne-i csapatát, és elszánt védekezésbe fogtak.

A hírhedt kalózvezér tengeri farkasai fülhasogató rivalgással feleltek az ágyúszóra; talán azt akarták elhitetni az ellenséggel, hogy számuk sokkalta nagyobb, mint amekkora valójában. Puskák híján üvöltözésükkel próbálták megriasztani a bástyák védőit.

Mindenfelé hullottak a hatalmas ágyúk golyói, némelyik elévelt a hegyaljig is. Ezeknek a roppant vastekéknek az útját irtózatoss robaj jelezte, mert belecsaptak évszázados faóriásokba is, amelyek éktelen recsegés-ropogás közepette földre zuhantak.

A Fekete Kalóz és társai igencsak igyekeztek az Olonne-ihoz csatlakozni, mielőtt az megindítja a rohamot a két erődítmény ellen. Jól kitaposott ösvényre bukkantak a fák közt, és alig félóra múltán fölérték a hegytetőre, ahol összeakadtak az Olonne-i hátvédeivel.

- Hol a parancsnok? - kérdezte a Fekete Kalóz.

- Az erdőszélen - felelték.

- Megkezdődött a támadás?
- Kivárjuk az alkalmas pillanatot, mielőtt vásárra visszük a bőrünket.
- Vezessetek hozzá.

Két tengeri farkas kivált a csoportból, utat mutattak neki a sűrű bokrok közt, és elkísérték az előőrsig: ott találták az Olonne-it néhány alvezére társaságában.

- Olonne fővényére! - kiáltott föl a kalózvezér vidám hangon. - Lám csak, itt az erősítés, a legjobbkor jött. Végre-valahára itt vagytok, barátom!
- Maroknyi segélycsapat, Pierre - válaszolt a Kalóz. - Csupán tizenkét embert hoztam neked.
- Tizenkettőt?!... Hát a többi?!... - kérdezte a tengeri farkas, és elsápadt.
- Visszaszorultak a mocsárba, előzőleg azonban súlyos veszteségek érték őket.
- Ezer villám és mennydörgés!... Pedig mennyire számítottam rájuk!
- Talán új rohamot kíséreltek meg a második ütegállás ellen, vagy más utat találtak. Az imént hallottam, hogy megdördültek az ágyúk a síkon.
- Nem fontos. A nagyobbik erődítmény ellen indulunk.
- De mivel másszuk meg a falakat? Nincs ostromlétrád!
- Igaz, de remélem, sikerül rábírnom a spanyolokat, hogy kitörjenek.
- Hogyan?
- Fejveszett menekülést színlelünk. Már kioktattam rá a kalózaimat.
- Akkor hát támadjunk.
- Tortue tengeri farkasai! - harsogta a Kalóz. - Rohamra!...

A két erődítmény ágyúinak borzalmas pergőtüze elől a fatörzsek és csaltitok fedezékében rejtőzködő kalózosztagok vezérük parancsszavára előrontottak a fennsíkra.

Az Olonne-i meg a Fekete Kalóz az élükre pattant, és rohanvást igyekeztek, nehogy túl érzékeny veszteségek sújtsák csapataikat.

A közelebb eső és legjobban fölfegyverzett erősség katonái, amint meglátták a tengeri farkasokat, kartácstüzet zúdítottak rájuk, hogy tisztára söpörjék a területet, úgy lehet azonban, túlságosan későn. Noha sokan elhullottak közülük, a kalózok néhány pillanat alatt a falak és a tornyok tövébe értek, megkíséreltek hágsó nélkül, kézzel-lábbal fölkapaszkodni, és szaporán lődöztek fölfelé pisztolyaikkal, hogy a spanyolokat távol tartsák a várvédő külső rézsűktől.

A helyőrség elszánt védekezése ellenére néhányuknak sikerült is magasra fölhágniok, amikor messzire zengőn fölhangzott az Olonne-i harsány vezénykiáltása:

- Tengerjárók!... Visszavonulás!...

A kalózok, jó előre tudva, hogy képtelenség följutniok a tornyokra és a bástyákra, hiszen nincs ostromlétrájuk, a spanyolok pedig szilaj ellenállást fejtenek ki, lóhalálában fölhagytak a vállalkozással, és hanyatt-homlok visszaloholtak a közeli erdőbe, fegyvereiket azonban nem hányták el, hanem nagyon is szilárdan markolták.

Az erőd védői úgy hitték, sikerül támadóikat könnyűszerrel megsemmisíteniök, ezért nem lőttek ágyúikból kartácstüzet a hátukba, hanem ehelyett villámgyorsan leengedték a felvonó hidakat és hűbelebalázs módjára kitódultak a szabadba, hogy rávessék magukat a megfutamódokra. Az Olonne-i pedig csak erre várt.

Amikor a kalózok látták, hogy üldözik őket, hirtelen sarkon fordultak, és acsargó indulattal rontottak az ellenségre.

A spanyolok nem számítottak a fürgeteges ellentámadásra, megdöbbentek az őrjöngő indulattól, és zürzavarosan meghátráltak, ám nemsokára keményen megvetették a sarkukat, attól való félelmükben, hogy a kalózok kihasználják az ő visszavonulásukat, és benyomulnak az erődítménybe.

A két küzdő fél közt borzalmas harc, bösz vérontás tombolt a fennsíkon és a bástyák előtt. Kalózok és spanyolok egyazon öldöklő dühvel csaptak össze, csatároztak kardcsattogással, szablyacsengéssel és pisztolydörgéssel; a mellvédek mögött maradtak pedig viharos kartácsláporokat zúdítottak közéjük, és garmadával kaszáltak halálra barátot és ellenséget egyaránt.

A kétszeres számbeli fölényben lévő spanyolok már-már ott tartottak, hogy visszavetik a tengeri farkasokat, és megmentik Gibraltárt, amikor egyszer csak kalózcsoportok robbantak a harctérre, Baszk Miguel hadnépei; sikerült utat vágniok a hegység rengetegein keresztül.

Ez a háromszáz-valahány fegyverforgató a legjobb pillanatban érkezett, s eldöntötte a kézítusa sorsát.

A mindenfelől szorongatott spanyolokat visszakényszerítették az erősségbe, ám velük együtt behatoltak a tengeri farkasok is, a csodával határos módon épen és sértetlenül maradt Olonne-ival, a Fekete Kalózzal és a Baszkkal az élen.

Bár kutyaszorítóba kerültek, a spanyolok az erődítmény falai közt is szilaj ellenállást fejtettek ki; úgy döntöttek: inkább odavesznek mind egy szálig, semhogy leengedjék Spanyolország nagy lobogóját.

A Fekete Kalóz, aki az elsők közt nyomult az erősségbe, beverekedte magát a hatalmas várudvarba, ahol vagy kétszáz spanyol viaskodott fogcsikorgató elszántsággal, hogy visszaverje az ostromlókat, s az ellenség sorai közt utat vágva, Gibraltár védőinek segítségére siessenek.

A félelmetes tengeri farkas rettentő kardja már jó néhány muskétást leterített, amikor egyszer csak pompázatos öltözkű, fején pedig hosszú strucc tollas, széles karimájú szürke nemezkalpagot viselő férfiú termett előtte.

- Vigyázat, lovag!... - kiáltotta a nemesúr, és föllendítette öles, csillogó kardját. - Most megölöm kegyelmedet!

A Fekete Kalóz - csak ekkor sikerült nagy ügyel-bajjal elhárítania útjából a muskétások egyik kapitányát, a vitéz katona már a lába előtt vívta haláltusáját - hirtelen a nemesúr felé fordult, és a döbbenet kiáltása röppent föl ajkáról:

- Kegyelmed az, gróf?

- Én, lovag - felelte a kasztíliai, és tisztelegve köszöntötte kardjával. - Védekezzék, uram, mert köztünk többé nincs barátság: kegyelmed a kalózok oldalán küzd, én pedig Kasztília zászlaja alatt harcolok...

- Eresszen utamra, gróf - válaszolt a Kalóz, és igyekezett nekirontani egy csapat spanyolnak, akik hátravetették Van Stilleréket.

- Nem, uram - jelentette ki a spanyol úr ellentmondást nem tűrő hangon. - Vagy kegyelmed öl meg engem, vagy én ölöm meg kegyelmedet!

- Kérem, gróf, eresszen utamra!... Ne kényszerítsen, hogy összemérjem kardomat a kegyelmedével. Ha vívni óhajt, százával jönnek mögöttem a tengeri farkasok. Én hálával tartozom kegyelmednek.

- Nem, uram: egyenlítettünk. Mielőtt ezt a lobogót lebocsátanák, Lerma grófja meghal, mint ennek az erődnek és valamennyi vitéz tisztjének a parancsnoka!

Így szólt, és hevesen vagdalkozva nekirontott a Kalóznak.

Ventimiglia ura tudta, bajvívás dolgában jócskán fölötte áll a spanyol úrnak, mélyen fájlalta, hogy meg kell ölnie ezt a tetőtől talpig becsületes és nagylelkű nemesurat; két lépést hátrált, és még egyszer rákiáltott:

- Kérem, ne kényszerítsen, hogy ledöfjem!

- Csak tegye!... - biztatta mosolyogva a gróf. - Rajtunk a sor, Ventimiglia ura!

S míg körülöttük mind sistergőbb dühvel dúlt a harc - átkok és szitkok áradata, a sebesültek keserves nyöszörgése, muskéták és pisztolyok ropogása közepette -, a Fekete Kalóz és Lerma grófja összecsapott; mindegyikük tudta, vagy megölik, vagy ő öli meg a másikat.

A gróf viharos lendülettel támadott, kemény kettős vágásokkal, szikrázó kardvasa csapást csapásra mért a Kalózra, aki tüstént mindet hárította.

Nemcsak karddal vívtak, hanem mindketten kirántották törüket is, hogy jobban védhessék a vágásokat. Előretoppantak, hátráltak, majd újult erővel törtek egymásra, olykor alig bírtak talpon maradni a vérizamos várudvaron.

A Kalóz, aki letett már arról az elhatározásáról, hogy mégiscsak megöli a nemeslelkű spanyol urat, egyszer csak tercállásba lendült, pengéje félkört írt le, és kiütötte a kardot a gróf kezéből, ugyanazzal a cselvágással, mint amelyikkel már a közjegyző házában is sikert ért el.

A spanyol úr szerencséjére ott hörgött tőle nem messze az a muskétás kapitány, aki kevéssel előbb roskadt össze a Kalóz csapásai alatt. Odaugrani melléje, kiragadni halálos görcsbe rándult ujjai közül a kardot, és újfent ellenfelére rontani - mindez egyetlen pillanat műve volt csupán. Ugyanekkor egy spanyol katona is parancsnoka segítségére sietett.

A Kalóz, minthogy egyszerre két ellenféllel kellett farkasszemet néznie, nem habozott tovább. Villámgyors vágással leterítette a katonát, majd az oldalról támadó grófhhoz fordult, és markolatig döfte bele a kardját.

A spanyol úr nem készült föl erre a kettős találatra; a szúrás a melle közepébe hatolt, és a tengeri farkas pengéjének a hegye a hátán jött ki.

- Gróf! - jajdult föl Ventimiglia ura, és karja közé kapta ellenfelét, mielőtt lerogyott volna. - Keserű diadal ez nekem, de kegyelmed kívánta így...

A spanyol úr halálsápadt lett, és lehunyta a szemét, majd kinyitotta, fölpillantott a Kalózra, és szelíd mosollyal így szólt:

- Ez a végzet akarata... lovag... Legalább... nem látom... hogyan bocsátják alá... Kasztília lobogóját...

- Carmaux! Van Stiller! Segítsetek! - kiáltotta a Kalóz.

- Kár a fáradságért... lovag... - felelte a gróf elhaló hangon. - Én már... halál fia vagyok... Isten áldja... nemes barátom... ég vele...

Szava fölfakadó vérébe fulladt. Szemhéja lecsukódott, mosolyogni próbált még egyszer utoljára, majd egy végső sóhajjal kilehelte lelkét.

A Kalózt mindez sokkal jobban meghatotta, mint hitte volna; lassan lebocsátotta a földre a nemes lelkű és büszke spanyol úr holttestét, megcsókolta a még mindig langyos homlokát, nagyot fohászkodott, kihúzta véres kardját a sebből, és a forgatagba vetette magát. Hangjában elfojtott zokogás remegett.

- Tengerjárók, ide hozzám!

Az erődítményben még mindig izzó szenvedéllyel tombolt a küzdelem.

A falszorosokban, a tornyokon, a gyilokjárókon, a termekben, de még a kazamatákban is kétségbeesés szülte elszántsággal harcoltak a spanyolok.

Gibraltár idős és vitéz parancsnokát meg valamennyi tisztjét lekaszabolták már, de a többiek még mindig nem tették le a fegyvert.

Álló óra hosszat tartott a csata, ezalatt szinte valamennyi védő ott esett el távoli hazája zászlaja körül, de senki meg nem adta magát.

Míg az Olonne-i tengeri farkasai elfoglalták az erősséget, addig a Baszk szintén ádáz tusa árán vívta a valamelyest távolabb levő másikat, védőit pedig meghódolásra kényszerítette, miután szabad elvonulást ígért nekik.

Kettő tájt ért véget ez a pirkadattal indult kegyetlen, zord ütközet, de négyszáz spanyol és százhusz tengeri farkas feküdt holtan a földön, részint az erdőkben, részint pedig a fellegvár körül, amelyet oly szívósan védelmezett Gibraltár öreg kormányzója.

Harminchatodik fejezet A FEKETE KALÓZ FOGADALMA

Míg a zsákmányra sóvárgó tengeri farkasok rohanó áradatként törtek az immár védtelen városra - meg akarták akadályozni, hogy az egész lakosság a vadonba fusson, és magával vigye értékei színe-javát -, addig a Fekete Kalóz, Carmaux, Van Stiller és Moko fölforgatták az erődítmény belsejében heverő hullahegyeket, abban a reményben, hogy rátalálnak Maracaibo kormányzójának, a gyűlölt Van Guldnek a holttestére.

Lépten-nyomon borzalmas jelenetek tárultak szemük elé. Egymás hegyén-hátán feküdtek mindenütt a tetemek, a kardvágások vagy tördöfések iszonyatosan eltorzították őket vagy karjuk csonkult vagy mellük nyílt szét vagy koponyájuk hasadt ketté -, az irtózatos sebektől még vér fakadt, lecsurgott a mellvédekről vagy a kazamaták lépcsőzetén, s émelyítően bűzlő tócsákba gyűlt.

Némelyikük testét még mindig átszúrta az életét kioltó fegyver, mások meg marcangolásba dermedten vájták fogukat ennek vagy annak az ellenségüknek a torkába, megint mások a végső, halálos görcsrel szorították a rajtuk bosszút álló ellenség kardját vagy szablyáját. A tetemek tömkelegéből időnként nyögés hangzott föl, némelyik sebesült roppant erőfeszítéssel letaszította a ráborultakat, holtsápadt vagy vérmocskos arca előremeredt, és gyöngye hangon korty vizet kért.

A Kalóz, aki a legcsekélyebb gyűlölettel sem viseltetett a spanyolok iránt, amint meghallotta, hogy följajdul egy sebesült, azon nyomban kiszabadította a rárogyott halottak alól, Moko meg a két tengeri farkas segítségével félreeső helyre vitte, és egyiküket, másikat is megbízta azzal, hogy lássák el a sebesültet első segéllyel.

Biztonságba helyezték már valamennyi szerencsétlen sebesültet, amikor a belső udvar egyik zugába jutottak, ahol újabb rakás spanyol és kalóz holtteste halmozódott, s ekkor ismerősnek tetsző hang ütötte meg a fülüket.

- Ezer cápabendő!... - kapta föl a fejét Carmaux. - Valahol hallottam már ezt az orrhangú fufnyázást!...

- Istókuccse, jómagam is - bólított rá Van Stiller.

- Csak nem a földim, Darlas nyögdéssel itt?

- Nem - szólt közbe a Kalóz. - Egy spanyol szólt.

- *Agua, caballeros!*... *Agua!* - szölongatta őket valaki kérlelően a tetemek garmadája alól.

- Ezer hamburgi villám!... - kiáltott föl Van Stiller. - Ez a katalán hangja!

A Kalóz és Carmaux odarohant, és sietősen elvonszolták a holttesteket. Előbukkant egy alvadt vér szennyezte fej, majd két hosszú, ösztövére kar, aztán a hórihorgas test is, amelyet vérrel és agyvelővel befröcskölt bőrvért fődött.

- *Carrai!*... - kurjantotta a sebesült, amikor meglátta a Kalózt és Carmaux-t. - Lám, milyen bolond szerencsém van, erre igazán nem számítottam.

- Te vagy az?! - álmélkodott a Kalóz.

- Hej!... Katalánom! - rikkantotta videron Carmaux. - Be örülök, komám, hogy életben találalak. Remélem, nem nyiszáltak le túl sokat ebből a keszeg porhüvelyedből.

- Hol sérültél meg? - kérdezte a Kalóz, és segített neki, hogy föltápáskodjék.
 - Belehasítottak szablyával a vállamba meg az ábrázatomba is, de tisztesség ne essék, szólván: azt a kalózt, aki ilyen cefetül megszabdalt, úgy fölnyársaltam, akár egy kecskegidát. Ám esküszöm, *caballeros*, boldog vagyok, hogy életben látom viszont kegyelmeteket
 - Úgy gondolod, súlyosak a sebeid?
 - Nem, uram. Csak oly erős fájdalmat okoztak, hogy attól elvesztettem az eszméletemet. Adjon innom, uram, csupán egyetlen kortyot.
 - Nesze, komám - mondta Carmaux, és markába nyomott egy kulacsot. - Ettől majd erőre kapsz.
- A katalán, akit láz emésztett, mohón kiitta az utolsó cseppig, majd a Fekete Kalózra nézett, és így szólt:
- Maracaibo kormányzója után kutat kegyelmed, igaz-e?
 - Igen - felelte a Kalóz. - Láttad?
 - Eh, uram!... Kegyelmed elszalasztotta az alkalmat, hogy fölakassza, én meg hogy visszaverjem rajta a huszonöt botütést.
 - Mit mondasz?! - kérdezte a Kalóz, és a hangja csak úgy süvített.
 - Azt, hogy a ravasz gazember megsejdtette uraságtok győzelmét, nem is szállt partra itt.
 - Hova ment hát?
 - Megtudtam kíséretének egyik katonájától, aki elvergődött idáig: Van Guld elvitette magát Lerma grófjának karavelláján a tó keleti szegélyére, hogy egérutat nyerjen kegyelmedék portyázói elől, és hajóra szálljon Coróban, mert tudta, ott spanyol vitorlásra lel.
 - S hová készül?
 - Puerto Caballóba, ahol birtokai és rokonai vannak.
 - Bizonyos vagy ebben?
 - Bizonyosnál is bizonyosabb, uram.
 - Halál és kárhozat! - harsogta szörnyű hangon a Kalóz. - Megint csak elmenekült előlem, pedig azt hittem, utolértem már. Ej, mindegy! Bújjék bár a pokol kénköves fenekére, a Fekete Kalóz ott is ráakad! Ha elherdálom is a vagyonomat, felhajszolom őt akár Honduras partvidékéig is, esküszöm Isten szent nevére!
 - Én pedig kegyelmeddel tartok, uram, ha nincs ellenére - mondta a katalán.
 - Igen, jöhetsz, hiszen te is engesztelhetetlenül gyűlölöd azt az embert. Még egy kérdést.
 - Hallgatom, uram.
 - Úgy véled, üldözőbe foghatjuk?
 - Ez idő tájt valószínűleg hajóra szállt már; mielőtt kegyelmed Maracaibóba érne, az ő naszádjá ott vitorlázik rég Nicaragua vizein...
 - Mindegy, fusson hát, de ha visszatérünk Tortue szigetére, olyan büntető hadjáratot szervezek, amelyhez hasonlót soha nem láttak még a Mexikói-öbölben. Carmaux, Van Stiller, viseljétek gondját ennek az embernek, reátok bízom; te pedig, Moko, jöjj velem a városba. Beszélnem kell az Olonne-ival.

A Kalóz kisietett az erődítményből, és a néger kíséretében elindult lefelé, a városba vezető úton.

Gibraltár, amelyet a kalózok úgy özönlöttek el, hogy szinte semmilyen ellenállásra nem találtak, éppoly vigasztalan látványt nyújtott, mint az erősség belseje.

Valamennyi házban tombolt a fosztogatás.

Mindenfelől férfiüvöltés, asszonyi jajveszékelés és gyermeksikoly hallatszott, továbbá káromkodás, bösz acsarkodás meg puskaropogás.

Polgárok csapatostul loholtak az utcákon, hogy mentsék legértékesebb vagyontárgyaikat, kalózok meg bukánirok üldözték őket. Véres dulakodások robbantak ki itt is, ott is a fosztogatók meg a szerencsétlen lakosság közt, és ablakon kihajított holttestek zúzódtak össze a kövezeten.

Némelykor szívszaggató jajgatás is fölharsant, valószínűleg a helyi előkelőségek ordítottak gyötrelmükben, mialatt a kalózok kínozták őket, hogy kicsikarják belőlük, hová rejtették el kincseiket: a tengerek e félelmetes portyázói ugyanis a legszélsőségesebb eszközöktől sem riadtak vissza, csakhogy aranyra tegyenek szert.

Néhány kirabolt ház már lángokban állt, baljós fénnel árasztotta el a környéket, szikra-felhőket lobbantott a magasba, és azzal a veszéllyel fenyegetett, hogy tűzbe borítja az egész várost.

A Kalóz megszokta már ugyan az efféle jeleneteket, több ízben is látott hasonlókat Flandriában, most sem döbönt meg, de azért undorral elfordult, és gyorsabbra fogta léptét, továbbbsietett.

Amikor kijutott a főtérré, nagy csapat tengeri farkas közepette, akik számos polgárt tereltek ott össze, megpillantotta az Olonne-it; azzal foglalatzkodott, hogy megmérte azt az aranykupacot, amelyet mindenfelől érkező emberei még szakadatlanul gyarapítottak.

- Olonne fővényére!... - kiáltott föl a tengeri farkas, amikor észrevette a Fekete Kalózt. - Már azt hittem, útra keltél Gibraltárból, vagy éppen azzal bíbelődsz, hogy Van Guldöt fölkösd az akasztófára. De lám csak!... Úgy rémlik, nem vagy elégedett, lovag!

- Nem is vagyok az - felelte a Kalóz.

- Mi újság tehát?

- Van Guld ez idő tájt épp Nicaragua partjai felé hajózik.

- Hej, a nyomorult gazember!... Megint csak kereket oldott!... Hát ördög ez a vén lator? Olonne fővényére!... Csakugyan igaz ez?

- Igaz, Pierre. Honduras felé igyekszik, ott keres menedéket.

- S te mit forgatsz a fejedben?

- Azért jöttem hozzád, hogy jelentsem: visszatérek Tortue szigetére, és új hadjáratot szervezek.

- Nélkülem?... Ejnye!... Lovag!

- Hát velem tartasz?

- Megígérem. Néhány nap múltán útra kelünk, és amint visszatérünk Tortue szigetére, újabb flottát toborzunk, hogy kifüstöljük a vén gonosztevőt.

- Köszönöm, Pierre, számítok reád.

A tengeri farkasok három nap múlva véget vetettek a fosztogatásnak, és beszálltak a csónakokba; ezeket a hajóról küldték, amely még mindig ott horgonyozott a beltenger csücskében.

Több mint kétszáz foglyot vittek magukkal; úgy számították, hogy előbb vagy utóbb jókora váltságdíj üti értük a markukat; továbbá roppant mennyiségű élelmiszert, árucikket és aranyat zsákmányoltak: mindennek értéke kétszázhatvanezer piasterre rúgott; ezt a hatalmas summát pedig minden bizonnyal az utolsó petáig eldorbézolják néhány hét alatt a Tortue szigeti lakomákon és vigalmakon.

Az öblön való átkelés minden különösebb esemény nélkül lezajlott, másnap pedig a kalózok fölkapaszkodtak naszádjaik födélzetére, és elvitorláztak Maracaibo felé, azzal a szándékkal, hogy másodjára is megsarcolják a várost, amennyiben még egyáltalán lehetséges.

A Fekete Kalóz és társai az Olonne-i hajóján helyezkedtek el, mert a *Villámot* már korábban az öböl bejáratához küldték, hogy megakadályozza a Nagy-öböl partjai hosszát suhanó és Mexikó, Yucatán, Honduras, Nicaragua, Costa Rica számtalan tengeri erődjét védelmező spanyol hajóhadak esetleges behatolását.

Carmaux és Van Stiller természetesen nem feledkezett meg arról, hogy magukkal vigyék a katalánt is, akinek a sérülései valóban nem voltak súlyosak.

Amint a tengeri farkasok helyesen gyanították, Maracaibo lakosai már visszatértek a városba, abban a reményben, hogy a kalóznaszádok nem vetnek másodszor is horgonyt a kikötőjükben; ezért a boldogtalanok, akik már elszenvedtek egy alapos fosztogatást, és a legcsekélyebb ellenállást sem bírták kifejtetni, most újabb harmincezer piasteres sápot kényszerültek lefizetni, hogy elkerüljék a további prédálásokat és a gyújtogatást.

Ám ezek a telhetetlen harácsolók nem érték be ennyivel, hanem éltek az alkalommal, s az újabb megszállás során kirabolták a templomokat, elhurcolták a kegyszereket, a szent edényeket, a vallásos festményeket, a feszületeket, de még a harangokat is, hogy a Tortue szigetén létesítendő kápolnát lássák el majd mindezzel!

Ugyanaz nap délután azonban a kalózflotta véglegesen eltávozott azokról a partközeli tengerszakaszokról, és nagy sebbel-lobbal elvitorlázott az öböl kijárata felé.

Az idő fenyegetőre fordult, és valamennyien igyekeztek mihamarább tovasiklani ezekről a veszélyes vizekről.

A Sierra di Santa Marta felől koromfekete viharfelhők kerekedtek, és azzal fenyegettek, hogy gomolygásuk sötétségbe borítja az égaljra hajló napkorongot, és kiterjeszkednek a tenger fölé is; a lengedező fuvallat pedig süvöltő szélvésszé erősödött.

Hatalmas hullámok tornyosultak föl egyre-másra, és veszett dühvel csapódtak a naszádok oldalának.

Este nyolc óra tájt, amikor a látóhatárt már mennykövek hasogatták, a tenger pedig sejtelmes villódzással derengett, a hajóról észrevették az Espada-földnyelv előtt szél ellenében rézsútolva vitorlázó *Villámot*.

Az Olonne-i röppentyűt lövetett föl, hogy értesítse őket közeledtükről, és nyomban vízre bocsátották a nagy csónakot; a Fekete Kalóz, a katalán, Van Stiller, Carmaux és Moko pedig azonnal beszállt.

Morgan fölfigyelt a jelre, meglátta a flotta lámpásait is, a hajó orrát tüstént az öböl bejárata felé fordította. Némi lavírozás után a Kalóz gyors háromárbocosa a csónak mellé siklott, majd a tengeri farkasok barátaikkal együtt fölkapaszkodtak a födélzetre.

Amint a Kalóz föllépett hajójára, harsogó üdvívalgás fogadta.

- Éljen hős kapitányunk!...

A Kalóz - nyomában a katalánt támogató Carmaux-val és Van Stillerrel - tengerészei sorfala közt végigsietett a födélzeten, majd villámgyorsan a lépcsőlejáró négyszögéből fölbukkanó fehér alak felé szökkent.

A büszke férfi ajkáról örömkialtás fakadt:

- Kegyed az, Honorata?!

- Én, lovag - felelte a hercegisasszony, és sebesen feléje suhant.

Ebben a szempillantásban vakító villámcsapás hasított bele a tengeren uralkodó mélységes sötétségbe, távoli mennydörgés kíséretében. Ebben a váratlan fényességben, amely megvilágította a flamand leány elragadó arcvonásait, a katalán száját ijedt hebegés hagyta el:

- Ő az!... Van Guld leánya itt! Nagy Isten!

A Kalóz, aki már-már a hercegisasszonyhoz futott, akkor megtorpant, hevesen a katalán felé fordult - az réveteg szemmel bámult a leányra -, és szinte már nem emberi indulattal förmedt rá:

- Mit mondtál?! Beszélj, vagy megöllek!

A katalán nem válaszolt. Előrehajolt, és némán meredt a leányra, aki lassan, imbolyogva hátrált, mintha tört mártottak volna a szívébe.

Néhány pillanatig mélységes csönd honolt a hajó födélzetén, s ezt csak a hullámok harsogása szakította meg. A százhusz főnyi legénységnek a lélegzete is elállt, minden figyelmük hol a tovább hátráló leányra összpontosult, hol pedig a katalánt ököllel fenyegető Kalózra.

Valamennyiüket borzalmas tragédia sejtelve csapta meg.

- Beszélj! - ismételte a Kalóz elfulladó hangon. - Beszélj!...

- Ez a kisasszony... Van Guld leánya - jelentette ki a katalán, és ezzel megtörte a hajón uralkodó hallgatást.

- Ismered?

- Ismerem...

- Esküdj meg, hogy az!

- Esküszöm...

Erre az ünnepélyes bizonyításra a Fekete Kalóz valósággal felhördült. Látták, amint lassan magába roskad, mintha bárd sújtotta volna le, szinte egészen a födélzetig görnyedt, ám egyszer csak tigrislendülettel kiegyenesedett.

Hangja rekedten harsant a hullámok morajlása közt.

- Esküt tettem azon az éjszakán, amikor magammal hoztam a Vörös Kalóz holttestét, és ezeket a habokat szeltem. Átkozott legyen ez a végzetes éj, amely elpusztítja számomra azt a nőt, akit szeretek!

- Parancsnok úr - mondta Morgan, és közelebb lépett hozzá.

- Csend legyen! - jajdult föl a Kalóz, és könnyekre fakadt. - Itt az én fivéreim parancsolnak!

Babonás irtózat borzongása reszkettette meg a legénység tagjait. Valamennyi szempár a tenger felé fordult, amely ugyanolyan csillámlóan derengett, mint azon az éjjelen, amikor a Kalóz kihirdette előttük szörnyű fogadalmát; úgy rémlett nekik, hogy látják, mint támad föl vihar-dúlta habok közt, vizek feneketlen mélységeiből az oda temetett két kalóz teteme.

A flamand leány még mindig hátrált, két kezét szél zilálta hajára szorította, a Kalóz pedig villogó szemmel lépésről lépésre követte. Egyikük sem szólt, mintha hirtelen hangjukat vesz-tették volna.

A tengeri farkasok némán, mozdulatlanul követték őket tekintetükkel, valamennyiüket rémü-letbe ejtette ez a jelenet. Még Morgan sem mert közelebb lépni parancsnokához.

A leány egyszer csak odaért a négyszögű lejáró keskeny lépcsőjének a végéhez. Ott megállt egy pillanatig, két keze a néma kétségbeesés taglejtésére rándult, majd hátrafelé haladva megindult lefelé, a Kalóz pedig szakadatlanul követte.

Amikor beértek a szalonba, az ifjú hercegnő ismét megtorpant, majd úgy látszott, hirtelen elhagyja az életerő, amely mindeddig lábán tartotta, és bágyadtan egy székre rogyott.

A Kalóz becsukta az ajtót, és zokogásba fúló hangon rákiáltott:

- Szerencsétlen!

- Az vagyok - suttogta a leány fakó hangon -, szerencsétlen!

Kurta csönd támadt, ezt csak a flamand leány sírása törte meg.

- Átok arra az esküre!... - csattant föl ismét a Kalóz a kétségbeesés indulatával. - Kegyed!... Van Guld leánya, azé az emberé, aki ellen örök gyűlölséget fogadtam! Leánya annak az árulónak, aki meggyilkoltatta a fivéreimet! Isten! Isten! Ez irtózatoss!

Újra elhallgatott, majd izgalomtól remegve így folytatta:

- De hát kegyed nem tudta, hogy én megesküdtem rá: kiirtom a föld színéről mindazokat, akik balszerencsájukra az én halálos ellenségem családjához tartoznak?! Azon az éjszakán esküdtem meg rá, amikor leborítottam a habok közé a harmadik fivérem holttestét, a harmadikét, akit a kegyed apja pusztított el, és Isten, a tenger meg az embereim voltak a tanúim, amikor azt a végzetes esküt tettem, amely most az életét követeli annak az egyetlenegy lénynek, akit valaha is szerettem, mert kegyednek... úrnőm... meg kell halnia!

A hercegisasszony az iszonyú fenyegetés hallatára fölállt.

- Nos hát - mondta -, öljön meg! A sors úgy akarta, hogy apám áruló legyen és gyilkos... öljön hát meg, de kegyelmed, a tulajdon két kezével. Boldogan halok meg, ha az a férfi sújt le rám, akit oly határtalanul szeretek.

- Én?!... - kiáltott föl a Kalóz, és borzadva meghökölt. - Én?! Nem... nem! Hogy én sújtsak le kegyedre?! Nem, nem ölöm meg... Nézze!

Megragadta a leányt, s egyik karjánál fogva a hajó jobb oldaláról nyíló hatalmas ablakhoz vonzolta.

A tenger ekkor már úgy csillámlott, mintha olvadt bronz vagy folyékony kén hullámoznék patakokban a habok alatt, a tarjagos felhők nyomasztotta homályos látóhatáron pedig időről időre villám cikázott át.

- Nézze - mutatott ki a Kalóz még feszültebb izgalommal -, a tenger ugyanúgy csillog, mint azon az éjszakán, amikor ezeknek a vizeknek a méhébe rejtettem fivéreimnek, a kegyed apjaura áldozatainak a holttestét. Ott alant nyugosznak ők, onnan lesnek énrám, onnan kémlelik a hajómat... látom reám meredő szemüket... vérbosszút áhítanak... látom a hullámok közt derengő tetemüket, mert a felszínre bukkannak, és követelik, hogy váltsam valóra esküvésem... Testvéreim!... Igen... megbosszullak benneteket... de én szeretem ezt a leányt... vigyázzatok reá... szeretem őt!... Szeretem őt!

Beszéde abban a pillanatban úgy hangzott, mint a tébolyultaké vagy eszelőseké, szava pedig zokogásba fulladt.

Az ablakhoz hajolt, úgy nézte az egymásra toluló, tompa morajjal harsogó hullámokat. Kétségbeesésében a szörnyű rémkép kísértette, mintha a Vörös Kalóz és a Zöld Kalóz csontvázza aszott holttestét látná fölfehérteni a vízáradatból.

Hirtelen a leányhoz fordult, aki már kicsúszott a kezéből. A fájdalom minden nyoma eltűnt az arcáról. A Fekete Kalóz ismét az engesztelhetetlen, ádázul gyűlölő, félelmetes tengeri portyázó lett.

- Készüljön a halálra, úrnőm - mondta gyászos hangon. - Kérje Istent és a fivéreimet, hogy vegyék pártfogásukba kegyedet. Odafönn várom.

Szilárd léptekkel kiment a fogadóteremből, hátra se fordult, fölsietett a lépcsőn, átvágott a földélzeten, és fölkúszott a parancsnoki hídra.

A legénység tagjai meg se moccantak. Csak a tatföldélzeten álló kormányos vezette a *Villámot* észak felé, a távolban csillogó jelzőlámpasoros kalózhajók nyomában.

- Uram - mondta a Kalóz, és Morganhoz lépett -, intézkedjék, hogy szereljenek fel egy csónakot, és eresztesse vízre.

- Mire készül, parancsnok? - kérdezte a második tiszt.

- Teljesítem az eskümet - felelte a Kalóz fakó hangon.

- Ki száll a csónakba?

- Az áruló leánya.

- Uram!

- Csend! Fivéreim figyelnek. Engedelmeskedjék!... Itt, ezen a vitorlásán a Fekete Kalóz parancsol!

Nem mozdult azonban senki; ez a legénység, noha minden egyes hajós éppoly szilaj és büszke férfi volt, mint maga a kapitány, és halálmegvető bátorsággal harcolt már száz csatában, ebben a döbbenetes pillanatban úgy állt ott, mintha a leküzdhetetlen rémülettől gyökeret vert volna a lába.

A Fekete Kalóz hangja ekkor metsző éllel, komoran fenyegető zöngével harsant föl a parancsnoki emelvényről.

- Tengerjárók, engedelmeskedjetek!

A földélmester kilépett a sorból, intett néhány legénynek, hogy kövesse, s a hajó jobb oldalán leeresztett a vízre egy csónakot, és élelmiszert is rakatott belé, mert megértette végre, mit szándékozik a Kalóz tenni Van Guld szerencsétlen leányával.

Éppen akkor fejezték be, amikor a lépcsőfeljáróban megjelent az ifjú flamand hölgy.

Még mindig fehér ruhát viselt, és szőke haja ziláltan omlott a vállára. A legénység úgy meredt rá, mint valami kísértetre.

A leány átlibbent a hajó födélzetén, nem szólt egyetlen szót sem, és lába szinte alig-alig érintette a deszkákat. Mégis szálegyenesen haladt, határozottan, habozás nélkül.

Amikor a hágsó felső végéhez ért - ahonnan a födélzetmester lemutatott a csónakra, amelyet a hullámok újra meg újra nekilöttek a hajó oldalának, és bökései tompán meg-megdöngették a rakteret -, megtorpant egy pillanatra, majd a tat felé fordult, és rátekintett a Kalózra, akinek alakja baljósan feketéllett a sistergő villámoktól világos mennybolt háttérében.

Kis ideig nézte apja esküdt ellenségét - az sudáran állt a kapitányi hídon, szorosan keresztbe font karral -, istenhozzádot intett neki, majd gyorsan aláereszkedett a fokokon, és leugrott a csónakba.

A fedélzetmester eloldozta a kötelet, a Kalóz pedig egyetlen mozdulattal sem tartóztatta.

A legénység ajkáról ekkor fölszakadt a kiáltás:

- Könyörüljön rajta!

A Kalóz nem felelt. Áthajolt a korláton, úgy nézett a csónak után, amelyet a hullámok sebesen sodortak a nyílt tengerre, és ijesztően himbálták.

Ekkor már szilajon süvített a szél, szemkápráztató villámok izzottak föl az égalj mélységeiből, a habok zúgása pedig összeolvadt a mennydörgés robajával.

A csónak egyre inkább távolodott. Orrán ott magasodott a flamand leány fehér alakja. Két karját kitárta a *Villám* felé, s úgy rémlett, merőn a Kalózra szegezi tekintetét.

Az egész legénység a hajó jobb oldalára tódult, pillantásuk követte a hercegisasszonyt, de senki nem beszélt. Valamennyien megértették: hiábavaló bármiféle kísérlet, hogy eltérítsék szándékától a bosszúállót.

Ezalatt a csónak egyre inkább távolodott. Már csak nagy fekete pontként imbolygott a tengerár lidérces foszforeszkálásától és a villámok delejes tündöklésétől villódzó vízen. Hol fölbukkant a habtaréjokon, hol meg eltűnt a hullámvölgyekben, majd újra csak megjelent, mintha valamilyen titokzatos lény oltalmazná.

Még néhány percig láthatták, aztán nyoma veszett a láthatár éji homályában, ahol tintaszínű árnyalatokkal telített, sűrű, sötét felhők gomolyogtak.

Amikor a tengeri farkasok irtózó tekintetüket a parancsnoki emelvény felé vetették, látták, hogy a Kalóz lassan összegörnyed, majd lerogy egy kötélcsomóra, és arcát a kezébe rejti. A szélvész süvöltése és a hullámmorajlás közepette időnként tompa zokogás hallatszott.

Carmaux odalépett Van Stillerhez, fölmutatott, és szomorú hangon így szólt:

- Nézz csak föl: a Fekete Kalóz... sír!

-&-